RĂZBOINICII

Cecelia Holland
Joe Haldeman
Robin Hobb
Lawrence Block
Tad Williams

1

Joe R. Lansdale
Peter S. Beagle
Diana Gabaldon
Naomi Novik

Antologie coordonată
de George R.R. Martin și Gardner Dozois

NAUTILUS

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureșul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor,* a fost deja difuzat de HBO, urmând ca al doilea sezon, *Încleștarea regilor,* să aibă premiera în aprilie 2012. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo și Locus.

Editorul și scriitorul GARDNER DOZOIS s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul Anticipația, 1986).

The Year's Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituție" a SF-ului.

RĂZBOINICII

Cecelia Holland
Joe Haldeman
Robin Hobb
Lawrence Block
Tad Williams
Joe R. Lansdale
Peter S. Beagle
Diana Gabaldon
Naomi Novik

1

Antologie coordonată
de George R. R. Martin și Gardner Dozois

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Războinicii: antologie / coord. de Gardner Dozois și George R.R. Martin ; trad.: Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu, Marian Truță. - București: Nemira Publishing House, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-579-323-1
Vol. 1. - ISBN 978-606-579-324-8

I. Dozois, Gardner
II. Martin, George R.R.
III. Bocancios, Laura (trad.)
IV. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
V. Truță, Marian (trad.)

821.111(73)-31=135.1

WARRIORS
© 2010 by George R.R. Martin and Gardner Dozois

© Nemira, 2012

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-324-8

Pentru Lauren și Jeff,
pentru Tyler și Isabella,
pentru Sean și Dean

Fie ca războiul să vă fie străin!

INTRODUCERE

POVEŞTI DE PE SUPORTUL ROTATIV

George R.R. Martin

Pe vremea când eram puşti, în Bayonne, New Jersey, nu existau librării.

Asta nu înseamnă că nu erau alte locuri de unde să poţi cumpăra cărţi. Erau sumedenie de magazine din care puteai să iei o carte dacă-ţi doreai doar o ediţie broşată. (În caz că preferai copertele cartonate, puteai lua autobuzul până la New York). Majoritatea acestor locuri erau ceea ce noi numeam pe atunci „bomboneriile", dar batoanele Hershey şi Milky Ways ori bomboanele de un ban erau exact cele care se vindeau cel mai puţin. Bomboneriile erau diferite între ele. Unele ofereau produse de băcănie, altele nu. Unele aveau sifon la dozator, altele nu. Într-unele găseai dimineaţa produse proaspete de brutărie şi sandvişuri delicioase cât era ziua de lungă, pe când în altele aveau pistoale cu apă, cercuri din lemn şi bile din cauciuc... Dar toate vindeau ziare, reviste, benzi desenate şi cărţi broşate.

Pe când copilăream în mahalalele din Bayonne, bomboneria din cartierul meu se afla la intersecţia dintre First Street şi Kelly Parkway, peste drum de strâmtoarea Kill Van Kull. „Raionul pentru cărţi" consta dintr-un suport rotativ mai înalt decât mine, făcut din sârmă, amplasat chiar lângă rafturile cu benzi desenate... o aşezare perfectă pentru

mine din clipa în care lecturile mele au trecut dincolo de lumea cărților amuzante. Aveam o alocație de un dolar pe săptămână, iar încercările de a împărți acel dolar între o bandă desenată de zece cenți (s-a ales praful de bugetul meu, când prețul lor a crescut la doisprezece cenți), o carte de treizeci și cinci de cenți, o acadea sau două, uneori un sfert de malț sau înghețată cu sifon și, rar, un joc de Skee-Ball la Uncle Milty's mă puneau mereu în fața celor mai chinuitoare decizii. Dar mi-au șlefuit la maxim abilitățile matematice...

Rafturile cu benzi desenate și suportul rotativ pentru cărți aveau mai multe în comun decât simpla lor alăturare. Nici rafturile și nici suportul nu recunoșteau existența genurilor. Pe-atunci, supereroii încă nu erau așa răspândiți ca în zilele noastre. Firește, îi aveam pe *Superman*, *Batman* și *JLA*, cărora li s-au adăugat mai târziu *Spider-Man* și *Fantastic Four*. Existau, în schimb, tot soiul de alte benzi desenate: de război, polițiste, western, de dragoste, dar și hibrizi ciudați de genul *Turok, Fiul Pietrei,* în care indienii întâlnesc dinozauri și-i numesc *honkers*. Pentru amuzament îi aveai pe *Archie*, *Betty*, *Veronica* și pe *Cosmo, marțianul vesel*. Copiii îi aveau pe *Casper, fantoma prietenoasă* și pe *Baby Huey* (dar eu eram mult prea sofisticat pentru așa ceva). Îl aveai pe Carl Barks, care desena *Donald Duck* și *Unchiul Scrooge*. Aveai benzi desenate „tunate", benzi desenate despre manechine complet dezbrăcate și, desigur, seria *Classic Illustrated* ale cărei adaptări literare au reprezentat primele mele contacte cu toți scriitorii, de la Robert Louis Stevenson la Herman Melville. *Și toate aceste benzi desenate se găseau într-o deplină devălmășie.*

La fel stăteau lucrurile și în cazul cărților de pe suportul rotativ. Era un singur suport de acest fel și avea atâtea „buzunare", încât în niciunul dintre ele nu erau vreodată mai mult de unul-două exemplare dintr-un titlu. Am fost fan science-fiction de când un prieten de-al mamei mi-a dat, într-un an, de Crăciun, un exemplar din romanul lui Robert A. Heinlein, *Have Space Suit – Will Travel* (și care, pentru aproape un deceniu, a fost singura carte cu coperte cartonate pe

care am avut-o), așa că eram mereu în căutare de romane de Heinlein sau de alte SF-uri, dar, cum toate cărțile erau amestecate, nu puteam să găsesc ce-mi doream decât dacă mă apucam să cotrobăi prin toate buzunarele suportului rotativ. Uneori mă așezam în genunchi ca să pot să verific și titlurile aflate la nivelul podelei. Pe atunci cărțile broșate erau mai subțiri, așa că fiecare buzunar putea cuprinde patru sau cinci volume diferite. Puteai găsi un titlu SF în format *Ace Double,* împreunat cu o ediție de masă a *Fraților Karamazov,* făcute la rândul lor sendviș de un roman lacrimogen și de ultimele isprăvi ale lui Mike Hammer. Dorothy Parker și Dorothy Sayers împărțeau același raft cu Ralph Ellison și Salinger. Westernurile lui Max Brand se frecau de romanele Barbarei Cartland (Barbara ar fi murit, dacă ar fi știut). A. E. van Vogt, P. G. Wodehouse și H. P. Lovecraft se înghesuiau împreună cu F. Scott Fitzgerald. Suspans, western, gotic, povești cu stafii, literatura engleză clasică, literatura contemporană și, firește, SF, fantasy și horror – le puteai găsi pe toate în acel suport rotativ dintr-o mică bombonerie aflată la colțul străzilor First Street și Kelly Parkway.

Privind înapoi, de la o distanță de aproape jumătate de secol, observ că suportul acela rotativ a avut un impact profund asupra devenirii mele ca scriitor. Toți scriitorii sunt mai întâi cititori și toți scriem genul de cărți pe care am vrea să le citim. Am început iubind SF-ul și încă îl mai iubesc... dar, inevitabil, scormonind printre toate cărțile acelea m-am trezit interesat și de alte genuri. Am început să citesc literatură horror atunci când mi-a atras atenția o copertă cu imaginea lui Boris Karloff. Robert E. Howard și L. Sprague de Camp m-au nărăvit la literatura fantasy, exact la timp pentru J.R.R. Tolkien cu *Stăpânul inelelor.* Epopeile istorice ale lui Dumas și Thomas B. Costain înfățișau, tot lupte cu săbiile, așa că am început curând să citesc și acest gen, ceea ce m-a condus la alte perioade istorice și la alți autori. Când i-am descoperit pe rafturile suportului pe Charles Dickens, Mark Twain și Rudyard Kipling, i-am luat ca să citesc textele originale ale unora dintre povestirile mele favorite și să văd cât sunt de diferite

față de versiunile din Classics Illustrated. Unele dintre cărțile de suspans descoperite pe rafturi aveau coperte atât de lascive, încât a trebuit să le strecor pe furiș în casă și să le citesc doar când nu mă vedea mama. Ian Fleming și James Bond m-au introdus în lumea thrillerului și a romanelor de spionaj, iar Jack Schaefer m-a introdus în lumea westernului. (Bine – trebuie să mărturisesc – n-am ajuns niciodată la romanele de dragoste sau la cele lacrimogene). Firește, știam care era diferența dintre *space opera* și un roman polițist dur sau un roman istoric, dar nu mi-a *păsat* niciodată de aceste diferențe. Îmi părea, atunci, ca și acum, că există povești bune și povești proaste și era singura deosebire care conta cu adevărat.

Punctul de vedere nu mi s-a schimbat prea mult în ultima jumătate de secol, dar în lumea editorilor și a vânzătorilor de carte cu siguranță s-a modificat. N-am nicio îndoială că încă mai există câteva suporturi rotative pe undeva, prin lume, cu toate volumele în devălmășie, dar în zilele noastre majoritatea oamenilor își cumpără cărțile prin lanțurile de supermagazine, acolo unde genul este rege. Literatura SF și fantasy acolo, suspansul dincoace, romanele de dragoste în spate, bestsellerurile în față. Fără amestecuri, vă rog să stați fiecare la locul vostru! Acum, pentru că așa numitul „roman epic" a devenit el însuși un gen, există o secțiune numită „Literatură". Cărțile pentru copii și cele pentru adolescenți au fost separate.

Pentru vânzare presupun că e bine. Că e convenabil. E simplu să descoperi cărțile din genul care-ți place. Nimeni nu trebuie să se lase în genunchi în speranța că, în spatele unui volum intitulat *Cum să câștigi prietenii și cum să influențezi oamenii*, va descoperi *Big Planet* a lui Jack Vance.

Dar am sentimentul că nu-i bine pentru cititori. Și, categoric, nu-i bine pentru scriitori. Cărțile ar trebui să ne deschidă uși, să ne poarte în locuri în care n-am mai fost niciodată, să ne lărgească orizonturile și felul în care vedem lumea. Limitarea lecturilor la un singur gen zădărnicește totul. Ne limitează, ne face mai mici.

Totuși, zidurile genurilor sunt din ce în ce mai solide. În decursul carierei mele, am scris science-fiction, fantasy și horror și, câteodată, am creat niște hibrizi care aveau câte ceva din fiecare, uneori elemente de roman de suspans amestecate cu elemente de roman epic. Tinerii scriitori, care sunt acum la început de carieră, sunt descurajați în mod programatic de editori și edituri să procedeze la fel. Noilor fanteziști li se spune că trebuie să adopte un pseudonim, dacă vor să scrie un roman science-fiction... și Dumnezeu să-i aibă în pază, dacă vor să încerce unul de suspans.

Totul, pentru a optimiza vânzările și presupun că și ajută...

Eu sunt de părere că așa ceva e un spanac și-l dau dracului.

N-o fi avut Bayonne librării pe când eram copil, dar a avut o mulțime de pizzerii și cea mai bună pizza din lume mi se pare și acum una preparată într-o patiserie din Bayonne. Nu-i de mirare că e una dintre mâncărurile mele preferate. Dar asta nu înseamnă că vreau să mănânc pizza în fiecare zi și să dau deoparte orice alt fel de mâncare.

Ce v-am spus are legătură cu cartea pe care o ții acum în mâini.

Astăzi sunt cunoscut mai degrabă ca autor de fantasy, dar *Războinicii* nu-i tocmai o antologie de fantasy... deși, are o doză bună de fantasy în ea. Gardner Dozois, coeditor al acestei antologii, a editat o revistă de SF timp de două decenii. Dar despre *Războinicii* nu s-ar putea spune nici că-i tocmai o antologie de science-fiction, deși are câteva povestiri SF la fel de bune precum cele din *Analog* sau *Asimov's*. *Războinicii* conține și un western, câteva povestiri de suspans, o mulțime de ficțiuni istorice, ceva *mainstream* și vreo două povestiroare pe care nici nu mă gândesc să le etichetez. *Războinicii* este suportul nostru rotativ.

Oamenii au vorbit despre războinici de când au început să spună povești. De pe vremea când Homer cânta mânia lui Ahile și când sumerienii au scris *Epopeea lui Ghilgameș*, ne-au fascinat războinicii, soldații și luptătorii. Ei sunt prezenți în toate culturile, în tradițiile literare și în fiecare gen. *Pe frontul de vest nimic nou*, *De aici în eternitate*, *Semnul*

roșu al curajului – toate acestea fac parte din canoanele noastre literare, sunt învățate la școală în întreaga țară sau în lume. Fantasy-ul a oferit războinici memorabili precum Conan Barbarul, Elric de Melnibone și Aragorn, fiul lui Arathorn. SF-ul ne oferă imagini ale războaielor și războinicilor din viitor în cărți precum *Infanteria stelară*[1] a lui Robert A. Heinlein sau *Războiul etern*[2] a lui Joe W. Haldeman, ori în epopeile spațiale ale lui David Weber, Lois McMaster Bujold și Walter Jon Williams. Pistolarul din westernurile clasice este un războinic. Genul polițist a creat un arhetip al războinicului urban, fie acesta polițistul, asasinul plătit, șmecherul sau detectivul particular care se preumblă pe străzile sordide din prozele lui Chandler sau Hammett. Femeile războinice, copiii soldați, luptătorii de pe terenurile de fotbal, hoplitul grec și legionarul roman, vikingii, muschetarii, cruciații, soldatul din al Doilea Război Mondial sau din Vietnam... toți aceștia sunt războinici și pe mulți dintre ei îi veți găsi între paginile cărții de față.

Autorii din această antologie sunt vedete cu premii sau bestselleruri la activ, reprezentând o mulțime de edituri și genuri diferite. Fiecăruia i s-a cerut același lucru – o poveste despre un războinic. Unii au ales să scrie proze care țin de genul în care sunt consacrați. Alții au hotărât să încerce să scrie altfel. În aceste pagini veți descoperi războinici de toate formele, mărimile și culorile, din toate perioadele istorice, de ieri, de azi sau de mâine și din lumi care nu au fost nicicând. Unele povești vă vor întrista, altele vă vor înveseli, multe dintre ele vă vor ține cu sufletul la gură.

Dar nu veți ști care, ce și cum, pentru că Gardner și eu le-am amestecat pe toate, în spiritul vechilor suporturi rotative de cărți. Aici nu există o secțiune de SF, nu există rafturi rezervate poveștilor istorice sau de dragoste, nu există pereți despărțitori sau etichete de vreun

---

[1] Ed. Cristian, 1997; Ed. Pygmalion, 2003 (n. tr.).

[2] Ed. Pygmalion, 1998 (n. tr.).

fel. Există doar povești. Unele scrise de autorii voștri preferați (sperăm), altele scrise de autori despre care, poate, n-ați auzit (încă). Nădăjduim ca, atunci când veți termina cartea, o parte din autorii din ultima categorie să fie trecuți la prima categorie.

Așadar, rotiți suportul de cărți și dați pagina. Avem câteva povești să vă spunem...

Traducerea: Marian Truță

REGELE NORVEGIEI

CECELIA HOLLAND

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Cecelia Holland este una dintre cele mai aplaudate și respectate autoare de romane istorice, comparată de mulți cu titani ai genului, precum Mary Renault sau Larry McMurtry. În decursul carierei sale de peste treizeci de ani, ea a scris aproape treizeci de romane istorice, printre care: *The Firedrake, Rakossy, Two Ravens, Ghost on the Steppe, The Death of Attila, The King's Road, Pillar of the Sky, The Lords of Vaumartin, Pacific Street, The Sea Beggars, The Earl, The Kings in Winter, The Belt of Gold.* Cecelia Holland a scris și binecunoscutul roman science-fiction *Floating Worlds*, care a fost nominalizat la premiul Locus în 1975, iar în ultima perioadă a lucrat la romane fantasy, ca *The Soul Thief, Witches' Kitchen, The Serpent Dreamer* și *Varanger*, acesta din urma fiind ultimul din seria *The Soul Thief*. În 2009 i-a fost publicat *The High City*, un roman a cărui acțiune se petrece în Imperiul Bizantin.

În povestea violentă și sângeroasă care urmează, autoarea ne poartă în timp, pe vremea vikingilor, într-o fulgerătoare incursiune de pradă (nădăjduim că știți să vâsliți), a cărei miză este mult peste așteptările celor care iau parte la ea...

I

Conn Corbansson luptase pentru Sweyn Tjugas încă de pe vremea când acesta era doar un proscris care se răzvrătise împotriva tatălui său, regele Harald Dintealbastru, iar prințul îi promisese lui Conn un război cu Anglia atunci când va ajunge rege al Danemarcei. Dar, după ce Sweyn a preluat coroana, l-a lăsat pe regele Angliei să-și cumpere pacea cu o corabie plină cu argint. Conn primise foarte prost acest lucru.

– Anglia este premiul cel mare. Mi-ai jurat.

Sweyn se trase furios de mustața lui cea lungă. Ochii îi scăpărau.

– N-am uitat. Va veni vremea și pentru asta. Deocamdată îl avem pe cap pe Ducele Hakon, în Norvegia. Nu pot să-l ignor.

– Așa că i-ai chemat pe Jomsvikingi[1], în loc să-l înfrunți tu, spuse Conn. Din câte văd, coroana regală te-a preschimbat în femeie și în iubitor de pungă.

Se răsuci pe călcâie și, înainte ca Sweyn să spună ceva, părăsi Sala cea Mare a regelui. Raef, vărul său care îl însoțea pretutindeni, îl urmă. Sweyn strigă după ei, dar niciunul nu-l băgă în seamă.

– Cum să-l mai cred vreodată? îi zise Conn.

– Și pentru care altul ai putea lupta, mă rog? îl întrebă Raef.

– Nu știu, răspunse bărbatul. Dar am să aflu.

În acea noapte, în Sala cea Mare de la Helsingor, Sweyn a dat o petrecere la care au venit mulți dintre războinicii care îi formau Curtea, inclusiv Conn și Raef, dar și două căpetenii

[1] Organizație militară scandinavă legendară, care a reunit între secolele al X-lea și al XIV-lea briganzi și mercenari adepți ai cultelor păgâne și a cărei existență istorică nu este pe deplin documentată (n. tr.).

ale Jomsvikingilor: Sigvaldi Haraldsson și Bui Malacul. Raef se așeză la una dintre mesele joase, de vreme ce Conn atrăsese asupra lor iritarea regelui.

Conn îi era alături. Părul său negru și cârlionțat, împreună cu barba, formau o coamă în jurul capului. Se uita lung la Jomsvikingii de pe partea cealaltă a mesei. Raef îi știa curiozitatea. Auziseră multe despre tovărășia Jomsvikingilor, despre cetățile lor din est, despre priceperea lor la război, pe care erau dispuși s-o pună în slujba oricui plătea suficient. Se presupunea că nici nu aveau conducători și că toate lucrurile le țineau în comun, ca oameni liberi. Raef se întrebă dacă Sigvaldi și burduhănosul Bui nu erau mai degrabă niște soli decât căpetenii. Nu purtau veșminte scumpe, precum mătăsurile și blănurile lui Sweyn, iar părul le atârna, la fel ca bărbile, încâlcit și lung.

– Îmi place cum arată, spuse Conn. Sunt oameni aspri și mândri.

Raef nu zise nimic, fiind mai cumpănit la judecată. De partea cealaltă a mesei, Sigvaldi băgase de seamă privirea lui Conn și ridică un pocal spre el. Conn bău împreună cu Sigvaldi. Era o bere tare, groasă ca pișatul de urs, iar sclavi cu urcioare umblau pe la mese și umpleau pocalele, chiar și pe cele pe jumătate goale. Raef se întinse și își întoarse cupa goală cu gura în jos.

După ce terminară de mâncat și se puseră temeinic pe băut, Sweyn se ridică în picioare și înălță pocalul, invocându-i și onorându-i pe Thor și pe Odin. Bărbații de la masă îi ținură isonul și băură, dar Sweyn nu isprăvise ce avea de zis.

– Este un obicei danez ca, în onoarea zeilor, să se facă jurăminte, iar jurămintele din astfel de ocazii sunt sacre.

Ținu cupa ridicată să-i fie umplută.

– Aici, în numele celor prea puternici, jur că într-o bună zi am să mă proclam regele Angliei!

Bărbaţii din sală urlară aţâţaţi. Printre armele care se agitau în aer şi mutrele rânjite, Raef îl văzu pe Sweyn întorcându-se spre Conn.

– Cine altcineva mai face un astfel de jurământ?

Gălăgia din sală se potoli pentru câteva clipe şi Sigvaldi se ridică în picioare, clătinându-se.

– Când o fi să fie război cu Anglia, să fie... Dar noi suntem aici, acum, pentru Ducele Hakon din Norvegia, care-i un sperjur şi un trădător.

Glasurile crescură în intensitate, urlând injurii la adresa Ducelui Hakon: trădător, hoţ şi mincinos. În acest timp, sclavii alergau să umple cupele. Cu hainele îmbibate de băutură şi roşu la faţă, Sigvaldi îşi ridică pocalul cât mai sus, astfel încât să-l vadă toată lumea. După ce larma se potoli, zbieră:

– De aceea, jur în faţa zeilor să conduc Jomsvikingii împotriva lui Hakon, oriunde s-ar ascunde! Şi nu voi renunţa până nu am să-l văd înfrânt.

Izbucniră urale de pretutindeni. Sala era plină de bărbaţi, de cei care şedeau la mese, mulţi dintre ei Jomsvikingi, dar şi de mulţi alţii care stăteau în spatele lor, străji sau curteni de-ai lui Sweyn.

– Un jurământ puternic, strigă Sweyn. În onoarea zeilor pe care Hakon i-a trădat. Voi, ceilalţi... o să vă urmaţi căpetenia?

Aruncă o căutătură piezişă la Conn, la masa de jos.

– Care dintre voi se va alătura Jomsvikingilor?

Auzind aceasta, danezi şi Jomsvikingi deopotrivă porniră să facă jurăminte şi făgăduieli, în vreme ce sclavii nu mai pridideau cu ulcioarele.

Apoi, Conn se ridică.

Raef îşi ţinu, îngrijorat, respiraţia. În sală se auzeau doar şoapte.

Conn îşi ridică pocalul.

– Jur să merg cu tine, Sigvaldi, să-l provoc pe Hakon față în față și să nu mă întorc aici până când nu voi fi regele Norvegiei.

Ridică pocalul spre Sweyn, apoi îl duse la gură.

Urmă o clipă de tăcere, pentru că toți văzuseră în jurământul lui Conn fie o insultă, fie o provocare, dar apoi izbucniră iarăși într-o serie de urale care umplură sala împreună cu alte revărsări de jurăminte. Raef, care nu mai băuse nimic altceva în afară de prima cupă, observă că ochii lui Sweyn scăpărau și-l fixau pe Conn, iar gura i se strâmbase într-o grimasă de furie. Raef se gândi că prin gestul lui Conn obținuseră mai mult decât și-ar fi dorit în acea seară la Helsingor.

În dimineața următoare Conn se trezi, se întinse pe laviță pe care dormise în sala cea mare și ieși în curte să se ușureze. Capul îi bubuia, iar în gură avea un gust cumplit. Nu-și aducea amintea prea multe din noaptea care trecuse. Când se întoarse de la gard, îl văzu pe Sigvaldi, căpetenia Jomsvikingilor, care se apropia de el cu o față radioasă.

– Ei bine, tună el, parcă am promis niște lucruri grozave, noaptea trecută, cu toate jurămintele alea, nu? Dar sunt bucuros că ești cu noi, băiete. Vom vedea dacă vei ajunge un Jomsviking adevărat.

Îi întinse mâna, iar Conn, neavând încotro, o strânse. Sigvaldi se urni din loc.

– Ne întâlnim la Limsfjord, când va fi lună plină, și pornim spre Norvegia ca să-l atragem pe Hakon spre noi. Apoi vom vedea cât de bine te lupți.

Traversă tropăind curtea, spre un grup de Jomsvikingi care ieșiseră la soare. Raef stătea în pragul ușii de la sală.

Conn se apropie de el.

– Ce am jurat aseară?

Chipul prelung și familiar al vărului său era lipsit de expresie.

– Ai spus că vei merge cu ei și ai să-l provoci pe Ducele Hakon față în față și n-o să te întorci în Danemarca până nu vei ajunge regele Norvegiei.

Uluit, Conn scoase un scâncet.

– Ce prostii spun la băutură! Dar e un țel pe cinste, nu-i așa?

– Așa aș zice și eu, răspunse Raef.

– Dacă-i pe-așa, atunci, să mergem.

II

Și astfel au pornit pe mare, către nord, să năvălească în Norvegia undeva prin preajma Vikului, acolo unde erau bogățiile. Uneori, întrega flotă ataca un sat, alteori corăbiile se răspândeau în lungul vreunui fiord, lăsându-și oamenii să atace și să jefuiască fermele din ținut. Orice lucru capturat și care era din aur ajungea într-un cufăr mare, pe care Bui Malacul îl păzea ca un dragon. Orice altceva prădau, fie mâncau sau beau, fie trimiteau către Jomsberg. Câteva corăbii burdușite luaseră deja calea Jomsbergului[1], dar Ducele Hakon nu era de găsit nicăieri.

Au cârmit spre nord, urmând strâmtorile dintre insule și coastă, jefuind țărmurile pe măsură ce înaintau. Cu fiecare zi, soarele zăbovea din ce în ce mai mult pe bolta cerească, iar nopțile abia ofereau un ceas de întuneric pentru odihna oamenilor. În jurul lor, dincolo de pajiștile de pe țărmuri, ținutul se ridica în șiruri muntoase, din stânci ascunse de zăpezi. Au ieșit în larg ca să evite capul Stad, mereu învăluit în nori și bătut de vânturi, apoi au vâslit schimbând direcția spre nord-est, atacând tot ce găseau prin fiorduri. Vâsliseră deja câteva zile bune

[1] Reședința jomsvikingilor, cunoscută și sub numele de Jomsborg, nelocalizată încă de istorici (n. tr.).

pe drumul de apă care ducea la Trondelag fără ca Hakon să li se împotrivească în vreun fel.

III

Pe Conn îl dureau mușchii. Vâslise toată ziua împotriva puternicului vânt din nord, iar acum stătea pe plajă, întinzându-și membrele dureroase. Soarele arăta ca o bășică mare și portocalie, undeva spre apus. Cerul ardea de strălucirea lui și abia dacă era tivit cu câteva zdrențe de nori. Marea întunecată se vălurea pe țărmul pietros, apoi se retrăgea plină de spumă care clipocea. Dincolo de corăbiile ce zăceau pe plajă, aidoma unor monștri care se odihneau, zări preț de o clipă un rechin.

În lumina arămie a asfințitului leneș, focurile de tabără care acopereau plaja erau aproape invizibile. În vetrele improvizate se roteau încet pulpe de vită. Hălci de carne ori pești la proțap sau în frigări își lăsau grăsimea să picure și să explodeze pe cărbunii încinși și câte un om ședea pe lângă văpaie, cu o cană în mână, domolind prăjeala cu un șuvoi de bere. Conn îl zări pe Sigvaldi Haraldsson în susul plajei și se îndreptă spre el.

Căpetenia Jomsvikingilor ședea pe o buturugă mare, cu picioarele întinse în față, urmărindu-l pe unul dintre oamenii săi cum învârte frigarea. Bui Malacul stătea chiar lângă el, ținând la picioare cufărul care adăpostea comoara. Când Conn s-a apropiat, și-au ridicat privirile către el. Treceau o cană de la unul la altul, iar Sigvaldi, cu un mormăit de bun-venit, i-o oferi și lui Conn.

Acesta o luă și bău. Berea avea un gust noroios.

– Hakon trebuie să apară curând.

Sigvaldi izbucni într-un hohot aspru de râs, pocnindu-și palmele de genunchi.

– Ți-am spus, băiete, nu va lupta cu noi de bunăvoie. O să trebuiască să urcăm tot drumul până la Trondelag și să-l scoatem din gaura în care se ascunde.

Bui râse.

– Până atunci o să-l aducem la sapă de lemn, spuse lovind în cufărul de lângă el.

– Așa-i, răspunse Sigvaldi și întinse mâna bătându-l pe Conn camaradereşte peste braț. Ne-am luat o pradă babană și o să tragem la noapte un chef zdravăn, ca de obicei. Ăsta-i felul de viață al Jomsvikingilor, băiete.

– Am venit să-l dau jos pe Ducele Hakon, izbucni Conn. Nu să înjunghii câțiva târgoveți pentru lanțurile lor de aur.

Auzind asta, Bui își lăsă capul pe spate.

– E un pic din Hakon în fiecare dintre zale, spuse.

Sigvaldi slobozi încă un hohot de râs.

– Conn, ia aminte la mine... Trebuie să înveți să amesteci sângele rece cu nerăbdarea asta tinerească. Înainte să avem parte de vreo luptă adevărată, trebuie să-l hăituim pe Hakon ca pe un iepure ce este. Între timp, putem să ne ospătăm cu satele astea.

Bui încă îl privea pe Conn rece.

– Știi... Corabia ta nu prea a adus mult aur, îi spuse împingând cufărul. Poate că ar trebui să cumpăneşti ceva mai mult la asta.

– Nu-s un Jomsviking, răspunse Conn, după care se întoarse și plecă.

Nu spusese nici că nu mai era omul lui Sweyn Tujgas.

Trecu dincolo de corăbii, la focul său. Oamenii săi trăseseră la capătul plajei, la adăpost de vânt, în spatele dunelor de nisip. Apusul azvârlise peste mare un văl rozaliu care făcea ca valurile să se spargă în linii luminoase și întunecate. Vântul cânta printre corăbii, ca și cum dragonii vorbeau între ei în graiul lor secret. Spre răsărit, pe cerul roșiatic purpuriu, munții costelivi

care străjuiau coasta păreau adevărate ziduri de stâncă, acoperite cu strălucirea trandafirie a gheţarilor.

Se vârî printre oamenii săi, adunaţi în jurul focului deasupra căruia frigeau ciosvârte de vită şi beau bere. Raef se retrăsese la adăpostul unei pante nisipoase şi şedea alături de un om rănit, întins pe pământ.

Conn se ghemui pe vine, lângă foc. Luă un corn cu bere din mâna unui om de lângă el, pe nume Finn, care era şi cel mai tânăr dintre ei.

– Du-te de-l cheamă pe Aslak să bea cu mine.

Finn se ridică şi se îndepărtă la trap... un băiat subţirel, care în urmă cu două veri încă mai împingea la coarnele plugului. Conn dădu de duşcă ce mai rămăsese în corn. Era o bere mai bună decât cea băută cu Stigvaldi. Văzând că după fiecare raid tot argintul şi aurul ajungeau în cufărul lui Bui, Conn începuse să jefuiască tot ce era mai bun de haleală şi de băut.

Vizavi, Grim rânji la el cu ochii bulbucaţi, peste o bucată de carne pe jumătate arsă.

– Vreo veste? îl întrebă acesta pe Conn.

– Nimic, răspunse Conn.

Aruncă din nou o privire înspre locul unde stătea Raef, la marginea beznei, alături de rănitul care trăgea să moară, dar tocmai atunci sosi Aslak.

Conn se ridică în picioare. La fel ca el, Aslak era o căpetenie şi, cu toate că era un Jomsviking, cei doi se înţelegeau foarte bine. În plus, Aslak era chiar din Trondelag. Îşi strânseră mâinile şi se aşezară, iar Conn aşteptă până ce Aslak luă câteva înghiţituri lungi dintr-un corn cu bere.

– Asta-i cea mai bună împărtăşanie pe care am gustat-o de când am făcut jurămintele la Helsingor.

Conn mormăi. Nu-i făcea plăcere să-şi aducă aminte de noaptea aceea.

– Ești de pe aici, nu-i așa? întrebă el. Cum sunt ținuturile mai departe?

– Cum au fost și până acum, răspunse Alsak. Cu strâmtori, cu insule și golfuri. Vânt din belșug. Piatră din belșug. Și oameni sărmani, săraci ca un câmp sterp. Bui nu va fi prea fericit pe-aici.

– Oricum, Bui nu este fericit nici cu mine în preajmă, râse Conn.

Aslak îl salută cu cornul plin de bere:

– Jefuiești un aur nepotrivit.

Conn ridică și el cornul în semn de salut și bău.

– Sigvaldi e de părere că Hakon e prea fricos să ne atingă calea, oricât i-am jefuit poporul.

Aslak mârâi. Oamenii din jurul focului erau ochi și urechi.

– Asta nu e bine. Sigvaldi face o greșeală dacă își închipuie una ca asta. Hakon e un diavol de luptător.

Aslak își șterse cu o mână spuma de bere din barbă.

– Hakon se trage din Uriașii de Gheață, care-s niște zei mai vechi decât Odin, continuă el. De aia nu a coborât în sud atunci când am prădat Tonsbergul și nici când am trecut de Stad. Puterea lui este în nord. Cum noi mergem spre nord, nu cred că vom mai avea mult de așteptat.

– Așa să fie, spuse Conn și scuipă printre degete. Mai bea un corn, Aslak. Gorm, să-mi lași și mie o bucată de carne.

Se ridică și se îndreptă spre Raef. Muribundul, pe nume Ketil, era unul dintre vâslași, cam de aceeași vârstă cu Conn. Întreg echipajul fusese format din băieți plecați de la ferme, atunci când și-au luat prima lor corabie, pe *Seabird*. Orice ar fi crezut Sigvaldi, acum, după doi ani de navigat alături de Conn și de Raef, niciunul dintre ei nu mai era un boboc nepriceput.

În ziua aceea luaseră cu asalt un sat dintr-o strâmtoare. Unii săteni ripostaseră câteva minute, iar unul dintre ei îl izbise pe

Ketil cu un ciomag în coaste. Era încă în viață la sfârșitul atacului, așa că-l aduseseră cu ei ca să-i vegheze moartea în liniște și în siguranță. Raef ședea ghemuit lângă rănit, cu spatele la duna de nisip și cu picioarele-i lungi strânse la piept. Conn se ghemui și el pe vine.

– Este...?

Raef dădu din cap. Părul lins și spălăcit i se revărsă pe umeri.

– Nu mai are mult.

Conn se gândi la lupta din sat și spuse:

– Oamenii ăștia-s poporul lui Hakon. De ce nu-i apără Ducele de noi?

Întinse mâna spre Ketil, dar nu-l atinse.

– Pentru că asta ne-am dori noi, să-i apere, dădu Raef din umeri.

– Și ce va face până la urmă?

– Ceea ce nu ne dorim... Uite-l pe Bui!

Jomsvikingul, rotund ca un butoiaș de heringi, se apropiase agale de focul de lângă *Seabird*, dar, văzându-i pe cei doi, cârmi imediat spre ei.

– Traiască regele Norvegiei, necheză el.

– Să te audă Soarta, răspunse Conn ridicându-se. Ce vânt te aduce aici?

– Te cheamă Sigvaldi. Doar pe tine. Chiar acum. La sfat.

Conn aruncă o privire spre Raef.

– Vii cu mine?

– Sigvaldi a zis să vii doar tu, pufni Bui.

– Rămân aici, cu Ketil, răspunse Raef, iar Conn plecă fără el.

IV

Prima dată când a navigat cu Jomsvikingii, Conn se așteptase ca adunările lor de sfat să fie pline de zarvă și dispute din

partea tuturor, dar acum știa cum merg lucrurile. Erau destulă mâncare și băutură din care să se ospăteze. În cele din urmă, Sigvaldi se așeză în fața lor și le spuse cum vor decurge evenimentele. Ceilalți dădeau din cap afirmativ. Se presupunea că sunt cu toții oameni liberi, dar făceau ceea ce li se cerea. Conn îi plăcea pe Jomsvikingi mai mult ca idee decât în realitate.

– Avem știrea că Hakon se află undeva în golf, pe unde e insula aia mare.

Un murmur se ridică printre celelalte căpetenii.

– Câte corăbii? întrebă Bui.

– Puține. Șase sau opt. E limpede că așteaptă să i se adune flota. Dar noi o să-l prindem înainte să apară restul corăbiilor. Vom porni până să se crape de ziuă. Eu iau partea stângă, împreună cu Bui. Alsak, tu, împreună cu Sigurd Cape și Havard o să țineți partea dreaptă.

Dinții îi sticleau. Conn simți deodată un fior. Sigvaldi se întoarse spre el și-l fixă cu privirea:

– Și, de vreme ce arzi de nerăbdare să pui mâna pe el, tu, Conn Corbansson, vei merge primul, pe mijloc.

L-au îngropat pe Ketil la lumina vagă a nopții scurte, nordice. Oamenii de pe *Seabird* l-au așezat cu fața în sus, la picioarul dunei de nisip, i-au pus sabia alături și i-au lăsat un pic de carne și de bere, să aibă pentru ultima călătorie. Apoi, fiecare a adus câte o piatră de pe țărm.

– Mai bine să mori astfel, decât înjugat la plug ca un bou, spuse Finn, după care așeză piatra la picioarele lui Ketil.

– Dar și mai bine, mâine în bătălie, spuse Gorm așezând piatra la căpătâiul mortului, apoi se răsuci spre Conn cu ochii lui bulbucați. Câte corăbii are Hakon?

– Sigvaldi zice că doar câteva. Dar nu mai am încredere în el, răspunse Conn.

– O să vedem mâine, când o să-l prindem pe Hakon, spuse Grom.

Cineva râse, iar Rugr adăugă:

– Dacă o să-l prindem...

– O să fie o ispravă care va face înconjurul întregii lumi.

Conn se aplecă și așeză piatra la umărul lui Ketil.

– Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună.

– Îl luăm pe Ketil cu noi, spuse Raef așezând piatra sa la șoldul mortului.

– Dacă-l batem pe Hakon, pietrele vor spune povestea până la sfârșitul lumii, adăugă Odd, așezându-și piatra la unul dintre genunchii lui Ketil.

– Până la sfârșitul lumii!

Acum pietrele alcătuiau un contur în jurul celui mort, ca o corabie menită să-l ducă departe.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, cu privirile îndreptate spre Ketil, după care îl acoperiră cu nisip. Apoi se uitară unii la alții cu ochii sticlind și, strângându-și mâinile unii altora, izbucniră într-un râs chinuit și ascuțit.

– Împreună! Cu toții, împreună, spuseră ei.

S-au dus apoi să se pregătească, să-și vadă de arme și să doarmă, dacă ar fi putut, astfel încât să fie gata înainte de venirea zorilor. Conn și Raef încărcară provizii suplimentare de apă și hrană pe corabia care se odihnea pe plajă.

Ceilalți se întinseseră pe lângă foc. Conn se lungi pe nisip, lângă vărul său, chiar sub coca navei. Nu credea că avea să doarmă. Se gândea la toate luptele și bătăliile la care participase până atunci, dar, dintr-odată, toate aceste amintiri i se părură încețoșate.

Oricum, mâine va fi altfel. Mereu este altfel.

– Ești pregătit? îl întrebă pe Raef.

– Cred că da, răspunse acesta.

Glasul îi sună încordat ca o strună întinsă.

– Nu, adăugă el, asta nu-mi place deloc. Ne-a pus primii, înaintea tuturor?

– Da. Avem şansa să-l capturăm pe Hakon. Noi singuri.

– Sau să fim noi prinşi. Sigvaldi încearcă să ne piardă, comentă Raef.

Conn îi dădu un ghiont cu cotul.

– Te gândeşti prea mult. Când va începe, n-o să mai ai vreme să-ţi macini gândurile.

Căscă, rezemându-se mai bine de scândurile corăbiei, simţindu-se dintr-odată ostenit.

– Doar să te ţii după mine... mai spuse, închizând ochii şi alunecând în somn.

Conn visă.

Era prins într-o mare bătălie, într-un vârtej de securi care se loveau de scuturi şi de sunete de corn. Corabia se clătina sub tălpile lui, iar în jur vedea numai braţe, plete şi mutre schimonosite. Nu putea deosebi duşmanii de prieteni. Iureşul care îl înconjura, urletele şi luptele păreau că vor să-l devoreze. Cuprins de frenezie, izbi cu sabia în stânga şi-n dreapta, să-şi facă loc. Sângele îl împroşcă peste tot, îl simţi şi pe buze.

Apoi, sunetul topoarelor lovindu-se de scuturi se preschimbă într-un tunet care se rostogolea, iar un fulger aproape că-l orbi. După ce-şi recăpătă vederea, se trezi singur, luptând de unul singur, un omuleţ înfruntând o cumplită furtună şi nici măcar pe corabie nu se mai afla. Norii cenuşii, întunecaţi, clocoteau la sute de metri deasupra sa, iar fulgerele veneau în săgeţi spre el. Ploaia o simţea ca pe un şuvoi de pietre, iar trăsnete şi tunete îl loveau cu pumnii, strivindu-l neîncetat.

Vântul răvăşea fuioarele de nori şi în volbura lor văzu o pereche de ochi, o gură cu dinţii ca nişte bolovani, o formă monstruoasă de femeie, alcătuită din ceaţă şi negură. Sus, de-

asupra lui, ea întinsese un braț spre el și fulgere se vânzoleau în vârful fiecărui deget. Era legat și nu se putea mișca, iar fulgerele îl loviră și-l risipiră în bucăți. Unde fusese el, nu mai era nimic.

Se trezi pe nisip, lângă corabie. Visul îl înfiorase. Descoperi cu surprindere că era întreg. Se ridică și făcu câțiva pași pe plajă, spre răsărit.

La marginea cerului purpuriu se răspândea o văpaie roșie și aerul pâlpâia. Stătea pe pietrele de pe plajă, iar visul îi continua în minte, mai puternic decât ziua care creștea lângă el.

O clipă mai târziu, Raef se apropie. Conn îi povesti visul și, în ciuda luminii slabe a zorilor, îl văzu că pălește.

– Crezi că este adevărat? îl întrebă Conn.

– Toate visele sunt oarecum adevărate.

Echipajul se aduna în jurul corabiei. Soarele era pe cale să răsară.

– Suntem la voia sorții, spuse Conn. N-avem altceva de făcut decât să ne împlinim destinul cât mai bine. E simplu... Hai să mergem!

V

Au vâslit, în lumina soarelui care creștea, ocolind capătul insulei, către sud-est, spre intrarea în golf. Marea era agitată, cu suprafața cuprinsă de hulă. *Seabird* zbura peste valuri ca un șoim de vânătoare. Pe locul lui Ketil ședea Conn, la prima vâslă de pe bordul cârmei[1]. Putea să vadă, de fiecare dată când se

[1] Corăbiile vikingilor erau controlate cu ajutorul unei vâsle speciale, poziționată vertical la pupa, pe unul dintre borduri. Prin urmare, Conn era așezat la prima vâslă de la prova, pe aceeași parte cu cârma (n. tr.).

apleca în față peste ramă, restul flotei, înșirată după ei, corabie după corabie, urmărindu-i bătând din vâsle. Vedea catargele goale și provele înalte și arcuite cum se profilau întunecat pe cerul palid, vedea marea spărgându-se în spumă albă, de coastele corăbiilor.

Ceva crescu în el, o bucurie căreia nu i se putea împotrivi. Se uită peste umăr. Treceau de celălalt capăt al insulei, cu golful deschizându-se înaintea lor între două șiruri de dealuri costelive și parcă cioplite cu dalta. În spatele lor, se zărea cortina albă a munților. Soarele răsărea, vărsând peste ape o pânză de lumină. Cerul era alb. Era bucuros că se îndreptau spre sud, avea să lupte cu strălucirea soarelui într-o parte, nu direct în ochi. Simți cum marea se liniștește, odată ajunși la adăpost, între dealuri. Dădu un ordin și echipajul răspunse cu un singur strigăt. Pe dată, vâslele au fost întoarse cu lamele orizontal, abia atingând suprafața apei. *Seabird* părea că se înalță prin aer. Simți o mândrie amețitoare: echipajul lui, cei mai buni vâslași din flotă.

Golful își deschise brațele. Pe mijlocul canalului, o insulă colțuroasă își ițea cocoașa întunecată, sub o mantie de copaci. Raef, la cârmă, îi îndreptă spre vestul insulei. Corabia pluti către o îngrămădeală de stânci joase, care abia răsăreau din valuri. Privind peste cele șapte rânduri de vâslași din fața sa, Conn îl văzu pe Raef cu păru-i alb și revărsat, cercetând cu privirea-i ageră întinderea golfului.

Un banc de nisip se întindea ca o limbă în apă, dincolo de capătul sudic al insulei. Mai departe golful se lărgea, strălucind în lumina vie. Pe partea cealaltă, lângă țărm, valurile se spărgeau albe de stâncile golașe. Atunci Raef strigă:

– Corabie! Corabie! și arătă undeva înainte.

Conn puse vâsla de-a curmezișul, sări în picioare și se cățără pe copastie. La început, n-a văzut decât întinderea strălucitoare

de apă și o altă insulă împădurită, departe, spre sud. Apoi, la jumătatea distanței până la acea insulă, soarele abia răsărit se reflectă în ceva ca din aur.

Conn își aduse aminte de drakkarul cu cap de aur, pe care îl mai văzuse odată, în Danemarca. Dădu un chiot.

– El este! Aia e corabia lui Hakon!

Din spate, Raef îi ținu isonul. Pe una dintre corăbiile care îi urmau răsună semnalul grav și răgușit al unui corn. *Seabird* trecu de insulă, spre zona în care golful se lărgea, cu vâslașii trăgând cu forță la rame.

Conn se răsuci și se uită rapid în urmă.

În spatele lor, fâșia îngustă de apă dintre insulă și țărmul vestic al golfului era înțesată cu corăbiile Jomsvikingilor, iar catargele păreau o pădure mișcătoare. Alte sunete de corn se auziră dintr-odată și un vuiet de glasuri se ridică în aer. Cu toții văzuseră corabia de aur.

Se întoarse brusc. Cam la jumătate de milă în interiorul golfului, strălucirea aurie a drakkarului făcuse cale întoarsă spre sud. Echipajul urlă, iar *Seabird* țâșni înainte. Sunetele de corn răsunau în urma lui. Conn se lăsă iute jos și-și reluă locul la vâslă. Sigvaldi, în stânga lui *Seabird*, aproape că zbura cu drakkarul său, iar pe dreapta, corabia lui Aslak, cu al ei cap de dragon cu colți și coarne, se afla la numai câteva lungimi în urmă.

– Haide! Haide! strigă Conn aplecându-se pe vâslă.

Ceilalți intrară numaidecât în ritmul lui. Flota care venea din spate se răspândea pe măsură ce apele se lărgeau, dincolo de prima insulă, și fiecare corabie părea că se ia la întrecere să ajungă prima. Glasuri răstite și grăbite urcau în aer. Conn îl zări pe Sigvaldi la prova drakkarului său, zbierând ordine. Pe cealaltă parte, Aslak își îndemna oamenii agitându-și brațele ca o morișcă.

Deşi era cea mai mică dintre corăbii, *Seabird* se menţinea în faţă. O urmau mulţimea de corăbii ale Jomsvikingilor, iar în faţa ei se afla doar drakkarul cu capul de dragon auriu.

Brusc, Raef strigă:

– Corăbii! Corăbii!

Conn îşi lăsă iarăşi vîsla şi se căţără pe copastia provei. Mătură cu privirea capătul golfului, scrută atent ţărmurile accidentate şi îngrămădeala de stânci de lângă ele. Departe, drakkarul auriu îşi încetase fuga şi se întorcea spre ei. Se căţără şi mai sus, pe pavăză, ţinându-se de copastie şi văzu mai întâi siluetele joase ale corăbiilor din spatele lui Hakon, iar apoi alte corăbii apărând de după ieşindurile de stânci în spatele cărora se pitiseră până atunci.

– Câte sunt? zbieră Raef.

– Habar n-am! Încetiniţi la jumătate!

Conn sări de pe pavăză şi, în vreme ce corabia îşi micşora viteza, trecu pe la fiecare în parte.

– Pregătiţi-vă. Puneţi-vă coifurile şi luaţi-vă săbiile!

Ochii lor luceau deja sălbatic, iar faţa lui Finn era albă, precum coaja unui ou. Gorm blestema în barbă, Skeggi înghiţea în gol de parcă ar fi stat să verse. Conn ajunse la pupa, unde Raef se căţărase pe copastie, cercetând golful.

– Sunt o mulţime de corăbii. Mai multe decât ale noastre. Hakon ne-a pregătit o cursă şi noi am căzut în ea.

– Sigvaldi ne-a băgat în cursă, răspunse Conn.

Apoi, cotrobăi pe sub tejgheaua arcuită de la pupa, îşi luă casca şi o trase pe cap.

– Tu doar du-ne spre Hakon, adăugă el şi strigă: Trageţi tare! Unu! Doi!

Dădu ritmul şi alergă spre vâsla sa de la prova.

Seabird se aruncă înainte. Cât încetiniseră, restul flotei îi ajunsese din urmă şi de pe fiecare corabie se auzeau chiote şi

sunete prelungi de corn. Conn îl zări pe Aslak, în picioare lângă al treilea vâslaș, masiv, chelios și fără cască, răcnind la oamenii săi. Conn se aplecă iară pe vâslă, cu inima bubuindu-i în piept precum un ciocan. Corabia sa prinse să zboare peste apa liniștită. De departe putea auzi acum ordinele, semnalele de corn sau urletele celorlalți.

– Păzea! Trag în noi!

Conn se îndoi în față, strângându-și umerii. Prova îi oferea destulă protecție. Mulțime de sulițe, majoritatea simple bețe ascuțite, se împrăștiară zornăind pe lângă Seabird și fără să atingă pe cineva.

– Fiți gata! îi avertiză Raef.

Conn lăsă din nou vâsla.

– Gorm! Arn! Sigurd!

Sări în picioare. Fusese cât pe ce să-l strige și pe Ketil. Își scoase sabia cu o mână, iar cu cealaltă culese de pe punte unul din bețele ascuțite aruncate spre ei. Privind apoi în jur, văzu botul arcuit al unui drakkar apropiindu-se rapid. Și nu era auriu. Un monstru mare și negru, cu o pravă rotunjită și bătută de intemperii.

– Vâslele sus! porunci Raef.

Conn se sprijini de copastie cu mâna în care ținea bățul ascuțit. *Seabird* se năpusti razant asupra drakkarului negru, rupându-i câteva vâsle înainte ca echipajul de pe corabia inamică să apuce să îi evite. Conn se ridică peste marginea provei și sări peste spațiul îngust care despărțea cele două corăbii.

Îl întâmpinară trei luptători, agitându-și topoarele. Preț de o clipă, clătinându-se pe copastia celeilalte corăbii, cu spatele la mare, tot ce a putut să facă a fost să se ferească, să împungă cu bățul și să-și agite sabia. Apoi, altcineva de pe *Seabird* sări lângă el și unul dintre oamenii cu topoare avu ezită. Conn îl străpunse și fandă în lateral. Pe urmă își deschise drum hăcuind încă un mânuitor de topor.

Gorm, cel cu ochii bulbucați, era lângă el. Toți oamenii de pe *Seabird* de la prova se buluceau în urma lui. Corabia inamică se înclinase zdravăn, ca și cum ar fi vrut să scape de intruși. Se lăsă în jos, pe sub lama unui topor care îi căuta gâtul, și se repezi spre cel care îl mânuia. Încerca să-și facă loc pe puntea nesigură și să-l împungă cu sabia pe cel din fața sa. Luptătorul din Tronder se clătină, cu o tăietură adâncă de-a lungul pieptului. Pe când fanda ca să-i dea lovitura de grație, Conn își izbi genunchiul de o bancă și fu cât pe ce să cadă.

Brusc, inamicii făcură stânga-mprejur și săriră de pe corabie atunci când scăfârlia cheală a lui Aslak se ivi peste bordul de la pupa drakkarului negru.

Se întoarse către *Seabird*. Micuța corabie se îndepărta ușor. Peste celălalt bord al ei năvăliseră o mulțime de luptători din Tronder, iar restul echipajului său se străduia să le țină piept. Raef! Sări, răcnind, pe *Seabird*.

Când se apropiaseră de corabia neagră, jumătate din echipaj sărise la abordaj, iar ceilalți, cu vâslele lăsate vraiște, se aplecaseră peste bord pregătiți să intervină. *Seabird* se înclinase puternic, iar Raef se străduia să țină corabia, cu ajutorul cârmei, cât mai aproape de drakkarul negru. Apoi, o altă corabie din Tronder virase spre ei. Raef strigase la echipajul de la pupa, avertizându-i și răsucind cârma. Luptătorii rămași pe *Seabird* se întoarseră să-i înfrunte pe cei din Tronder. Cealaltă corabie se frecă de prova lui *Seabird* și revărsă asupra ei puzderie de luptători, urlând și agitându-și topoarele. Raef se aplecă să-și ia sabia aruncată la picioarele sale și, înainte să se ridice, un adversar cu o barbă sălbatică sări lângă el, urlând din toți rărunchii. Lama toporului se roti prin aer și Raef, încă aplecat, se trase într-o parte. Tăișul lamei de topor lovi copastia la un deget de capul său și câteva aschii săriră în aer. Incomodat de poziția

sa, Raef flutură orbește sabia către bărbosul fioros, lovindu-l cu latul peste încheietură, cu zgomot de piatră sfărâmându-se. Atacatorul ezită o clipă. Raef se repezi la el, lovindu-l cu umărul în vintre și aruncându-l peste bord.

Corabia din Tronder se retrăsese, atacată la rându-i de altă corabie. Raef văzu, de jur-împrejur, mulțime de corăbii înțepenite unele în altele și oameni luptându-se pe punți. Drept în fața lui, un drakkar mare abia de mai plutea, plin de apă până la nivelul băncilor și câțiva oameni care înotau în valurile agitate, printre cadavre.

Pe *Seabird*, cei din Tronder aproape că preluaseră controlul punții, dar echipajul corăbiei i-a respins în cele din urmă până la catarg. Raef sări să-i ajute. Chiar în fața lui, Finn se prăbuși greoi. Un uriaș cu o tunică din piele se înălță peste Finn, cu toporul ridicat, fără să-l observe pe Raef. Din alergare, acesta implântă sabia în pieptul uriașului.

Atacatorul căzu pe spate, în vreme ce Finn încerca să se târască din drum, blocat de trupul celui care tocmai se prăbușise, dar și de o vâslă abandonată. Raef trecu peste ei, spre catarg, acolo unde Skeggi și Odd țineau piept cu ghioagele la doi bărbați înarmați cu topoare, prea înghesuiți că să poată lovi cu măciucile.

Bursc, *Seabird* se înclină. Conn, cu părul în ochi, tocmai se cățăra pe la pră, din apa golfului, în spatele năvălitorilor. Când l-am văzut pe el, dar și pe cei care urcau pe corabie în urma lui, atacatorii au sărit peste bord.

Raef se întoarse spre Finn, care se agățase de copastie încercând să se ridice. Părea să aibă un picior rupt, dacă nu cumva și pe-al doilea... Raef îl târî până la pupă și-l așeză pe o bancă.

– Poți să ai grijă de cârmă?

– Eu... Da, pot, răspunse Raef, dându-și din ochi părul castaniu.

Se sprijini cu o mână de bord și cu cealaltă căută echea.

– Du-ne spre drakkarul auriu și ține-te departe de stânci, zise Raef, după care alergă spre Conn, la prova.

Soarele abia ajunsese la jumătatea dimineții și ziua deja se anunța călduroasă. Raef își lepădase cămașa, lăsându-și părul să-i cadă liber pe umeri. Corabia aurie a lui Hakon părea de neatins. Un drakkar împodobit cu un cap uriaș de șarpe se oprise bord în bord cu *Seabird.* De două ori oamenii lui Conn încercaseră s-o abordeze și de tot atâtea ori fuseseră respinși. Apoi, fără veste, corabia din Tronder își schimbă direcția și se îndepărtă de ei lovind apa cu toate vâslele.

Pentru moment, *Seabird* se trezi într-o zonă de acalmie, înconjurată de alte corăbii, dar niciuna care s-o atace. Raef se sprijini de catarg, gâfâind și privind în jur. Rămăseseră și mai puțini. Gorm zăcea întins pe spate, cu ochii deschiși. Dar îi lipsea un braț și era mort. Lângă el, Egil alunecase între două bănci, în genunchi și sprijinit cu spatele de copastie. Skeggi și Grim dispăruseră pur și simplu. Ceilalți arătau destul de hărtăniți, dar măcar erau întregi. Ședeau pe punte, oferindu-și unii altora apă sau mâncare și discutând. Auzi chiar și râsul feciorelnic al lui Arn. Raef își mută privirea spre bătălia din jurul lor.

Linia frontului se întinsese de-a curmezișul întregului golf, sub forma unei semilune, cu Sigvaldi pe partea stângă. Raef îi putea vedea luptând din greu, cu toate corăbiile angajate. *Seabird* era undeva spre centru. Pe celălalt flanc, Jomsvikingii îi împinseseră pe oamenii lui Hakon spre plajă. Pe mijloc, câteva corăbii se învârteau fără rost – flota lui Hakon părea să fi dat bir cu fugiții – în schimb, drakkarul auriu nu se zărea defel. Când, deodată, în zona în care lupta Sigvaldi, se ivi un șir de alte corăbii, vâslind pe lânga insula cea mare.

– Ha! Ce-i asta? îl întrebă Raef pe Conn, care tocmai se apropiase de el.

Raef îi arătă corabia din fruntea noului val care îi dădea de furcă lui Sigvaldi. Era mai mare decât celelalte ambarcaţiuni, cu o pravă înaltă şi arcuită, cu etrava de sub gâtul dragonului care o împodobea întărită cu benzi de fier pline de gheare metalice.

– Habar n-am ce poate fi, dar dacă trece de capătul liniei lui Sigvaldi, vom fi încercuiţi.

Dădu un ordin şi oamenii săriră la vâsle. Gorm zăcea mai departe pe punte, iar Egil rămăsese, mort, lângă banca sa. Finn, agăţat de echea cârmei, îi făcu semn lui Raef. Acesta trecu în faţă şi preluă vâsla de lângă Conn.

Seabird zbura peste apa agitată, trecând pe lângă corăbii încă prinse în vâltoarea luptei. Depăşiră un drakkar care se scufunda, înconjurat de o mulţime de trupuri şi de vâsle abandonate, care pluteau în derivă.

– Bui e acolo, pe partea cealaltă, spuse Raef.

Conn îşi ridică privirea. Îl văzu pe Bui Malacul, undeva în dreapta, cocoţat pe prova corabiei sale, şarjând spre drakkarul de fier şi strigând la oamenii săi:

– Înainte! Înainte!

Imperceptibil, umerii lor arşi de soare şi lucind de sudoare, accelerară ritmul. Trăgând de vâslă până la capăt, se întoarse să privească înainte.

Corăbiile nou apărute se aşezaseră într-o formaţie care imita laturile unui unghi ascuţit şi înaintau cu drakkarul din fier în fruntea lor. Cuirasa care îi acoperea prova în formă de gât de lebădă era plină de cârlige masive. Cu siguranţă că asemenea piroane sunt şi sub linia de plutire, îşi spuse Conn. Şi probabil că şi cârmeşte greu, îşi continuă gândul. Îşi lăsă vâsla liberă şi se ridică în picioare.

Seabird se năpusti dintr-o parte spre drakkarul din fier, însoțită de corabia lui Bui din cealaltă parte. Corabia cea mare își văzu de drum.

– Viteza la jumătate, răcni Conn încercând să estimeze mișcările, astfel încât *Seabird* să ajungă simultan cu Bui în bordul drakkarului inamic. Își scoase sabia. Fu salutat cu o grindină de pietre și de sulițe, dar corabia de fier nu își schimbă cursul. *Seabird* cârmi brusc spre prova drakkarului, în același timp cu Bui, pe partea cealaltă.

Prinși la mijloc, cei din Tronder se ridicară și săriră la luptă. Conn schimbă câteva lovituri cu vâslașul drakkarului de fier de pe partea sa, apoi făcu o eschivă rapidă înapoi. Adversarul fandă spre el. Conn îl împunse cu sabia în umăr, după care, în vreme ce vâslașul se prăbușea, îi dădu lovitura de grație în spate. Sări pe cealaltă corabie, în locul rămas liber și se trezi nas în nas cu un alt luptător înarmat cu un topor. Raef îl urma îndeaproape. Conn îi dădu un brânci – era atât de aproape, că putea simți respirația celuilalt pe față. Coada toporului îl lovi pieziș în cot și sabia îi scăpă, zăngănind, pe punte. Se aplecă rapid și ridică sabia cu mâna stângă și lovi în sus. Unghiul neașteptat al loviturii tăie avântul adversarului. Sabia lui Conn îl străpunse din lateral și acesta căzu secerat.

Bui se cățăra pe bordul celălalt. Îl văzu pe Conn și strigă:

– Hei, rege al Norvegiei! Dă-mi o mână de ajutor!

Raef trecu pe partea stângă a lui Conn. Își croiră drum peste primul rând de bănci, dar echipajul corabiei de fier prefera să moară decât să cedeze. Brațul drept al lui Conn începu să-și revină. Trecu sabia în cealaltă mână. Reluară atacul și reușiră să ajungă la catarg cu un pas înaintea lui Bui. Masivul Jomsviking era roșu la față, iar pieptu-i dezgolit era plin de sângele care-i curgea dintr-o rană de la gât.

– Eirik! strigă el cu glas aspru. Al nostru ești!

La pupa ședea un om care, deși era cald, purta o cămașă închisă la culoare și o mantie lungă. Casca de pe cap avea marginile tivite cu aur. Fără să se piardă cu firea, acesta dădu câteva ordine.

– Cine pe cine a prins, Bui? Înapoi, înapoi!

Conn se răsuci. Vor să ne captureze! Vâslașii începuseră deja să lovească apa invers, iar corabia de fier porni cu pupa spre celelalte vase din Tronder. *Seabird*, cu șase vâslași, se ținea cât putea de aproape, dar nu ar fi îndrăznit să intre în mijlocul celorlalte corăbii. Conn îl strigă pe Raef și-l împinse înapoi. La rându-i, Raef îi îmbrânci pe ceilalți către prova drakkarului de fier. Patru dintre oamenii lor săriră cu ușurință înapoi pe Seabird, urmați de Raef, dar Conn fu nevoit să-și lepede coiful și să sară direct în apă.

Corabia de fier vâslea puternic spre celelalte drakkare. O porțiune liniștită de apă se deschise între corăbiile Jomsvikingilor și cele din Tronder. Conn înotă voinicește spre *Seabird*, care aștepta cu vâslele în aer, gata să pornească. O suliță îi trecu pe lângă cap. Ajunse lângă corabie și Raef se aplecă peste copastie, trăgându-l la bord. Căzu cu fața în apa strânsă între două bănci. Se rostogoli și se așeză în genunchi, privind spre corabia de fier.

– Suntem plini de apă, îl avertiză Raef.

– Goliți-o! strigă și-și strânse sub el picioarele acoperite cu apă până la glezne.

Seabird se deplasa lent, cu spatele. Corabia mergea oricum greu cu pupa înainte, dar de data aceasta deplasarea era și mai anevoioasă. Echipajul începu să arunce apa peste bord.

Pretutindeni, luptele încetaseră. Între ei și cei din Tronder se întindea acum o fâșie largă de mare. Hakon își retrăgea corăbiile spre țărm. Apa dintre cele două flote era pătată cu dâre de sânge, plină cu fragmente de corabie și cu vâsle rupte. Trupuri, ca niște insule instabile, răsăreau printre valurile mărunte. Putea

vedea, în dreptul etravei, un braţ care plutea la câţiva metri în adâncuri.

Apa de pe *Seabird* nu părea să scadă. Cotrobăi sub puntea teugii şi găsi o găleată cu care începu să arunce apa peste bord. Raef sări peste copastie şi, palmă cu palmă, porni să inspecteze coca navei.

– Rege al Norvegiei!

Conn se îndreptă de spate, privind în jur. Drakkarul mare al lui Aslak plutea în faţa lor. Jomsvikingul, mare şi chelios, stătea lângă catarg.

– Nu arăţi prea bine, strigă acesta. Te-au spart ţepuşele lui Eirik.

– Ce fac? Renunţă? întrebă Conn arătând spre corăbiile lui Hakon.

Se aplecă şi mai umplu o găleată pe care o goli peste bord. Apa se infiltra la fel de repede pe cât reuşeau ei să o golească.

– Nu renunţă. S-a dus după ajutor, răspunse Aslak.

Capul lui Raef se iţi peste bord, în dreptul genunchiului lui Conn. Se trase încet în sus şi sări pe punte. Era julit pe toată partea stângă, iar braţul îi sângera de la o tăietură, dar în rest părea teafăr.

– Corabia se scufundă, îi spuse lui Conn. Cred că unul din colţii de fier a spart scândurile bordajului.

– Veniţi aici, îi invită Aslak. Şi aşa mi-am pierdut jumătate din echipaj.

Se întoarse spre oamenii lui şi dădu un ordin. Pe dată, cele două corăbii se aliniară una lângă alta.

– *Seabird!* Toată lumea trece dincolo, spuse el agitându-şi braţele.

Se îngrămădiră să treacă pe cealaltă corabie, atât de repede, că *Seabird* se clătină, chiar aşa plină pe jumătate cu apă. Conn se duse la pupa şi-l luă în braţe pe Finn.

Băiatul era pe jumătate conștient. Piciorul i se umflase atât de tare, încât jambierul îi plesnise, lăsând la vedere carnea înnegrită de dedesubt. Conn îl ridică și el gemu. Se apropie de Raef și-l ajută să-l care și să-l treacă pe corabia lui Aslak. Îl așezară sub puntea de la pupa, în spatele băncii de la cârmă. Raef plecă imediat. Conn găsi niște bere, dar Finn se înecă încercând să bea. Avea ochii deschiși, mari și întunecați de durere. Conn lăsă berea lângă el și se ridică.

Îl văzu pe Raef, la mijlocul vasului, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, privind la *Seabird* cum se scufundă. Conn se apropie de el. O vreme, corabia păru să plutească, chiar acoperită de apă. Apoi, brusc, se afundă în adâncul de un verde întunecat. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost capul de dragon. Raef doar privea, fără să spună nimic. Conn simți că i se frânge inima, că plesnește ca o piatră aruncată în foc.

Privi în jur și-l zări pe Aslak cocoțat la prova. Se duse lângă el, căutând din priviri flota lui Hakon, undeva spre țărmul depărtat. Jomsvikingii, cu corăbiile strânse în mijlocul golfului, fie mâncau sau beau, fie goleau corăbiile de apă. Conn zări atunci, dintr-o privire, încă alte trei corăbii care se scufundau.

– Ce fel de ajutor caută Hakon? întrebă el.

Aslak trase o înghițitură de bere dintr-un burduf mic, apoi arătă cu capul către insula din golf.

– Vezi insula aia? Se numește Locul Binecuvântat. Acolo sunt niște altare pe jumătate vechi față de Yggdrasil. Hakon ar putea avea o problemă. A schimbat taberele cam des. Am auzit că zeitățile cărora li se închină sunt încă furioase de când a trecut la creștinism.

Își petrecu un braț pe după umerii lui Conn.

– Sunt bucuros să te am la bord, băiete. Ești un luptător al naibii de bun.

Conn se îmbujoră. Se întoarse cu fața către echipajul său, ca să-și ascundă plăcerea stârnită de cuvintele lui Aslak. Care plăcere se risipi imediat: nu realizase până atunci cât de mulți pieriseră. Pierduse tot – corabia și echipajul care o făcea să zboare. Era musai să învingă.

Se întoarse iar spre Aslak.

– Chestiile astea creștine par destul de răspândite. Chiar și Sweyn... El a fost primul care s-a creștinat.

Luă burduful cu bere de la Aslak și bău din el, apoi îl dădu lui Raef.

– Hakon nu a rămas creștin multă vreme, spuse Aslak, șezând pe banca din fața lui, cu genunchii crăcănați și cu brațele încrucișate peste. A rămas doar cât i-a trebuit ca să scape de Dintealbastru.

– Așadar, i-a trădat pe toți.

– De bună seamă. Cel puțin o dată. Și i-a înfrânt pe toți: germani, suedezi, danezi și norvegieni. Cel puțin o dată.

Strâmbându-se, Aslak își întinse un picior și începu să-și maseze gamba. Un fir de sânge îi țâșni din vârful ghetei.

– De data asta, noi câștigăm bătălia, spuse Conn.

– Da, cred că da... Până acum...

VI

Sub strălucirea soarelui de la amiază, corăbiile lui Hakon s-au adunat din nou, cu drakkarul auriu în centru. Înaintară în lungul golfului, iar Jomsvikingii se aranjară în linii de luptă, gata să le întâmpine.

Pe când vâsleau, un vânt rece începu să sufle. Trăgând la prima vâslă de pe corabia lui Aslak, Conn simți pe obraji atingerea tăioasă a aerului și privi spre apus. Un nor fierbea pe

orizont, negru și umflat ca o vânătaie pe cer. I se făcu pielea de găină. Corăbiile Jomsvikingilor se năpustiră spre Hakon, iar norul de furtună crescu și mai mult, acoperind jumătate de cer, greu și întunecat și cu suvițe învolburate de vânt, precum firele de păr. Sub nor, aerul licărea, gros și verde.

Conn se aplecă pe vâslă. De la mijlocul corabiei lui Aslak, patru oameni aruncară cu suliițe, dar vântul le risipi ca pe niște aschii. Un tunet se rostogoli pe cer. Înlăuntrul norului țâșneau fulgere. Căzură primele picături apoi, fără veste, pale de ploaie începură să-i lovească.

Bărbatul se lupta cu toată puterea la fiecare strop. Ploaia îl lovea în creștet și pe umerii goi și se prelingea rece pe piept. Corăbiile lui Hakon zburară spre ei. Conn lăsă vâsla, își scoase sabia și se repezi spre prova. Imediat cum s-a ridicat în picioare, vântul îl lovi atât de tare, încât trebui să se țină zdravăn. Brusc, de parcă cerul se spărsese în mii de fărâme, începu să cadă grindina.

Se aplecă înainte, pe jumătate orbit de revărsarea albă. Simți cum corabia în care era se freacă de altă corabie și văzu în fața sa, prin vârtejurile de gheață, silueta unui om cu un topor. Lovi cu sabia. Raef era alături, umăr lângă umăr. Văzu cum toporul vine spre el și tăie orbește cu sabia prin aerul alb și învolburat al furtunii. Cineva urlă, undeva. Avea bucățele de gheață prin barbă, prin păr și în ochi. Dintr-odată, iureșul încetă. Răpăiala ploii se îndepărtă și soarele ieși strălucind, dintre nori.

Făcu un pas împleticit înapoi. Corabia era plină de bucăți de gheață și de apă. Alături, Raef, era prăbușit pe o bancă, cu respirația întretăiată. Dâre de sânge i se prelingeau pe față și pe umeri. Conn se răsuci spre prova, căutând din priviri corăbiile lui Hakon.

Flota din Tronder se retrăgea din nou, dar nu dezordonat. Îi făceau loc lui Sigvaldi să fugă. Conn lăsă să-i scape un urlet. Spre apus, la capătul liniei corăbiilor Jomsvikingilor, corabia

cea mare a lui Sigvaldi făcea cale întoarsă, vâslind din greu în susul golfului, urmată de restul corăbiilor care își părăseau, una câte una, pozițiile.

Conn sări pe copastie, ținându-se cu o mână de gâtul dragonului de la prova.

– Fugi! Fugi, Sigvaldi, laşule! Ți-ai uitat legământul? Jomsvikingii nu dau bir cu fugiții nici dacă rămân ultimii în luptă și cu toți zeii împotrivă!

Urlete se ridicară în spatele lui, de pe corabia lui Aslak și de pe cele aflate îndărătul lor. Conn își întoarse privirea în urmă și îi văzu pe ceilalți cum își agitau pumnii în aer către corăbiile lui Sigvaldi și săbiile, către flota lui Hakon. În mijlocul lor, Bui răcnea ca un taur, roşu la față. Mai sunt zece corăbii, se gândi Conn. Au mai rămas zece din şaizeci.

Aslak își aşeză mâna pe umărul lui Conn.

– Dacă aici e să-mi fie sfârşitul, am să-l întâmpin ca un bărbat. Haide să le arătăm cum luptă adevărații Jomsvikingi.

– Până la ultimul om, răspunse Conn strângându-i mâna.

– Aşa va fi, adăugă Raef din spatele lor.

– Aslak! Rege al Norvegiei! Să legăm corăbiile una de alta, strigă Bui din drakkarul său.

Privirea lui Aslak se roti peste golf, căutându-l pe Hakon.

– Se apropie.

– Grăbeşte-te, spuse Conn.

Traseră toate corăbiile una lângă alta, bord în bord și le legară cu parâme prin orificiile vâslelor. Toți oamenii puteau astfel să lupte pe corăbiile care alcătuiau acum o adevărată punte plutitoare. Flota din Tronder se răspândi în jurul lor, încercuindu-i. Conn se întoarse la pupa drakkarului lui Aslak, acolo unde zăcea Finn, cu ochii închişi, încă respirând. Aşeză un scut deasupra lui, apoi reveni lângă Raef.

VII

Sunete de corn se făcură auzite dinspre flota din Tronder și se rostogoliră pe tot cuprinsul golfului. Apoi, toate corăbiile, ca una, dădură năvală spre insula formată din corăbiile Jomsvikingilor. Aerul se întunecă și un vânt rece porni să sufle. Începu să plouă și grindina se porni din nou cu aşchii de gheață. Conn abia se putea ține pe picioare, împotrivindu-se vântului și rafalelor de grindină. Prin stihia albă văzu un om cu un topor sărind peste copastie și un altul chiar în urma sa. Conn lovi orbește, dar alunecă pe puntea plină de gheață și căzu pe spate. Raef păși peste el, lovind sălbatic cu sabia, într-o parte și în alta, luptându-se cu doi oameni în același timp, oferindu-i lui Conn răgaz să se ridice și să-l răpună pe primul dintre atacatori cu o tăietură peste genunchi.

Grindina încetă. Bordurile corăbiilor legate erau acum asaltate de un zid de topoare care, prin ploaia care continua, căutau să-și croiască drum spre insula plutitoare. Se auziră sunete de corn. Încă o dată, cei din Tronder se retrăgeau. Conn se trase un pas înapoi, respirând greu, cu părul căzându-i în ochi. Unul dintre genunchi i se umflase și-l durea de parcă cineva îi răsucea acolo un cuțit. Soarele ieși din nou dintre nori, strălucind orbitor.

Pe puntea corabiei vecine, Bui, acoperit cu sânge, se clătina înainte și înapoi. Îi lipseau ambele mâini. Fața îi fusese crestată până la os. Se aplecă și-și îndoi cioatele brațelor prin mânerele cufărului cu aur.

– Toți oamenii lui Bui, peste bord! răcni acesta și se aruncă în apa golfului, ținând cufărul în brațe.

Se scufundă într-o clipită.

Lumina soarelui cădea pieziș pe sub acoperișul norilor. Începuse lungul asfințit. Pe sub nori, atmosfera prinsese deja

să se întunece. Cornul cu sunete prelungi și grave al lui Hakon își chemă flota.

Aslak se prăbușise pe o bancă. Jumătate din față îi era atât de zdrobită, încât unul din ochi aproape că nu i se mai vedea. Raef se lăsase moale lângă el, doborât de oboseală. Conn coborî de pe copastie pe puntea corăbiei care primise din plin atacul celor din Tronder. Îi era teamă că, dacă s-ar fi așezat, genunchiul i-ar fi înțepenit de tot. Ceea ce văzu îl făcu să simtă un nod în pântece.

Arn zăcea pe punte, cu țeasta despicată până la creier. Lângă el, doi Jomsvikingi, sângerau, dar erau în viață. Apoi, îl văzu pe Rugr, prăbușit ceva mai departe. Conn se aplecă deasupra lui și încercă să-l ridice, dar acesta căzu la loc, fără viață. Alți doi oameni zăceau morți pe punte. Conn fu nevoit să urce pe o bancă ca să-i ocolească. Ajunse la pupa, unde ședea Finn, încă respirând.

Conn își lăsă o mână pe umărul lui, ca și cum atingându-l ar fi putut să-i păstreze viața în trup. Se uită înapoi, în lungul corabiei, îi privi pe cei răniți și pe cei morți și nu văzu niciun chip cunoscut, care să fi vâslit alături de el pe *Seabird*. Întâlni privirea lui Raef și știu că vărul său avea același gând.

Fortăreața plutitoare se scufunda. Pretutindeni, oamenii aruncau peste bord apa amestecată cu gheață. Câțiva luptători se adunară lângă Aslak. Mergând înțepenit, printr-un iad de gheață și apă de ploaie care creștea neîncetat, Conn reveni lângă Aslak. Se așeză alături de Raef și de oamenii lui Aslak, întinși pe jos și obosiți.

Havard avea un burduf de piele plin de bere și i-l întinse lui Conn după ce acesta se așeză. Alături, o altă căpetenie căuta cu privirea împrejur.

– Câți am mai rămas?

– Poate cincizeci, dădu din umeri Aslak. Din care jumătate sunt răniți. Iar unii răniți zdravăn.

Vocea îi suna înfundat.

Conn trase o înghițitură mare din burduful cu bere. Băutura îl lovi în stomac precum un pumn. Dar o clipă mai târziu simți cum o căldură i se risipește prin corp. Trecu burduful cu bere lui Raef.

– Hakon își va petrece noaptea pe țărm, în tihnă. O să revină dimineața să ne termine, spuse Jomsvikingul care ședea în fața lui Conn. Asta, dacă nu ne înecăm cu toții peste noapte.

– Trebuie să înotăm, răspunse Conn.

În minte îi încolțise o idee vagă, să înoate spre țărm, să ocolească tabăra inamicilor și să-l surprindă pe Hakon din spate.

Havard se aplecă înainte, cu mâinile pline de sânge.

– Asta-i o idee bună. Am putea lovi din partea aia, spuse el arătând în direcția opusă în care plecase Hakon.

– E prea departe, îi răspunse Raef. O parte din oamenii noștri nu-s în stare să înoate nici doi stânjeni.

– Am putea lega câteva vergi, să facem o plută, interveni Aslak.

Havard se apropie și mai mult de Conn și-i spuse încet:

– Uite ce zic eu! Ar trebui să vină doar cei care pot. Pe ceilalți îi lăsăm aici – oricum sunt pe moarte.

Conn se gândi la Finn și o furie roșie îl făcu să sară în picioare. Îl lovi pe Havard în față, cât de tare a fost în stare. Jomsvikingul căzu în apa care inunda puntea. Conn se îndreptă spre ceilalți.

– O să luăm pe toată lumea. Pe toți sau pe niciunul.

Aslak rânji spre el. Ceilalți se foiră, privind către Havard, care tocmai se ridicase.

– Ascultă, eu nu voiam decât...

– Gura! îl opri Aslak. Hai să facem ceva, corabia se scufundă.

În întunericul care creștea încet, au legat câteva vergi într-un pătrat peste care au prins apoi câteva vele. Ploaia se oprise. Au întins pe plută zece răniți care nu se puteau deplasa. Ceilalți au sărit în apă și au început să înoate și să împingă pluta.

Apa înghețată le dădea fiori. Lăsară în urmă corăbiile care se scufundau. La început s-au mișcat cu vigoare, dar după o vreme au început să nu mai facă față. Nu mai puteau să înoate și să împingă pluta.

– Ține ritmul! strigă Havard.

De partea cealaltă, cineva încercă să se cațere pe vergi, dar cel de lângă el îl trase înapoi în apă.

– N-o să reușim, spuse Aslak, care înota alături de Conn.

Gâfâia din greu. Își lăsă capul, pentru o clipă, pe una din vergi. Conn știa că Aslak spune adevărul. Era epuizat, abia își mai putea mișca picioarele. Aslak alunecă de pe vergă, dar Conn se întinse și-l trase până ce Jomsvikingul reuși să se agațe cu mâinile de plută.

– E o insuliță, acolo, spuse Raef cu respirația tăiată.

– Haide, îi îndemnă Conn.

Insula era doar un bolovan care abia de ieșea din apa golfului. Au agățat pluta și au continuat s-o tragă, prin valurile care o încălecau neîncetat. Stânca era lunecoasă, iar Conn trebui să-și folosească toată energia ca să-l tragă pe Finn de pe plută. Raef îl apucă pe Aslak. Se întinseră pe stâncă și Conn adormi imediat.

Peste noapte căzu din nou grindină. Conn se trezi și se târî peste Finn, căutând să-l protejeze cu propriul trup. După ce grindina încetă, observă că Finn era la fel de rece precum piatra pe care ședeau.

Se gândi la ceilalți morți – la Gorm cel cu ochii bulbucați și la Odd, pe a cărui soră o iubise cândva. Se gândi la Skeggi și la Orm, la Sigurd și la Rugr – doar cu o noapte înainte încă erau

în viață, vorbind despre bătălia pe care urmau s-o poarte, despre cum faima lui și a lor avea să dea înconjur lumii întregi, până la capătul timpului –, iar acum nici nu mai avea cine să le țină minte numele, căci toți cei care îi cunoșteau erau morți. Bătălia putea fi povestită mult timp de acum înainte, dar eroii ei erau deja morți.

El își va aduce aminte. Dar, la fel de bine, putea să moară și el cât de curând. Hakon îl înfrânsese. Își așeză fața pe piatra rece și închise ochii.

Raef se trezi dimineață, rupt și înțepenit, înfometat și însetat. În jurul lui, ceilalți oameni zăceau prăbușiți, unii dormeau, alții erau morți. Între el și Conn, Finn, mort. Raef să târî mai sus, pe insuliță și descoperi o scobitură în piatră, plină cu gheață aproape topită. Își cufundă chipul în apa plină cu așchii reci și bău. După ce își potoli setea, ridică privirea peste golf. Drakkare se apropiau de ei. Se lăsă să alunece lângă Conn, strigând. Cei rămași în viață se treziră agitați. În clipa următoare, drakkarele ajunseră la insulă, iar oamenii lui Hakon îi copleșiră.

VIII

Raef nu auzise exact și în ce fel l-au insultat Jomsvikingii pe Thorkel Leira, dar era limpede că răsplata urma să fie pe măsură. Uriașul din Tronder deja ucisese trei oameni, din cei care oricum trăgeau să moară, și îi aliniase pe ceilalți prizonieri cu gândul să le aplice aceeași pedeapsă. Un alt rănit se poticni epuizat între doi sclavi care îl făcură să îngenuncheze și îi răsuciră părul pe un băț.

Raef numărase. Erau nouă bărbați înșirați până la el și la Conn. Cei din Tronder le legaseră mâinile la spate și îi înșiraseră pe

plajă, după care îi legaseră cu picioarele de pripoane, întocmai ca pe miei. Pe țărm, pe pietrișul dintre ei și corăbiile trase pe mal, ședeau câțiva oameni care își treceau unul altuia un corn plin cu băutură în vreme ce priveau la ceea ce făcea Thorkel Leira. Unul dintre ei era omul cu coiful cu marginea de aur, căpitanul corabiei de fier, Eirik Ducele. Iar altul era tatăl acestuia, nimeni altul decât Ducele Hakon.

Thorkel Leira luă o înghițitură zdravănă din cornul cu băutură, după care i-l dădu unuia dintre sclavi. În vreme ce-și lua din nou sabia, Hakon spuse:

– Tu, ăla de acolo, ce zici despre faptul că ai să mori?

Jomsvikingul, îngenuncheat, cu mâinile legate, cu gâtul întins pentru lovitura finală, îi răspunse:

– Nu-mi pasă. Și tatăl meu a murit. La noapte voi bea o cupă din berea lui Odin, în vreme ce tu, Thorkel vei fi disprețuit pentru totdeauna pentru ce faci acum. Haide, lovește!

Thorkel ridică sabia și îi tăie capul. Sclavii apucară căpățâna de păr și o duseră pe țărm, la grămada formată din celelalte capete.

– Știi, nu-mi place cum merg lucrurile, spuse Conn.

Raef se gândi că Jomsvikingii parcă prea erau dispuși să moară. El, unul, nu era. Își freca cu disperare încheieturile legate, ca să obțină un cât de mic joc al funiei. Simțea soarele fierbinte pe umeri. Un alt bărbat fu adus în fața lui Thorkel Leira.

– Nu-mi pasă că mor, dar vreau să înfrunt moartea așa cum am înfruntat și viața. O să te rog să lovești din față.

– Așa să fie, spuse Thorkel și păși înaintea lui.

Își ridică sabia deasupra umărului și-l lovi pe Jomsviking în plină față, despicându-i creștetul capului. Jomsvikingul nici nu clipi, ochii săi rămaseră deschiși până când trupul îi căzu secerat.

Thorkel începe să obosească, se gândi Raef. Uriașul din Tronder se chinuia să scoată sabia din trupul victimei. Ceru din nou

cornul cu băutură și-l goli imediat. Un alt prizonier fu așezat în genunchi în fața lui Hakon și a lui Eirik, iar Hakon repetă întrebarea pusă celorlalți, dacă îi e teamă de moarte.

– Sunt un Jomsviking, răspunse bărbatul îngenuncheat. Nu-mi pasă cum va fi. Adesea discutam între noi dacă un om rămâne conștient și după ce i se taie capul. Acum vom vedea cum stau lucrurile. Taie-mi capul și, dacă voi fi conștient, am să ridic mâna.

Lângă Raef, Conn izbucni într-un hohot de râs. Thorkel păși în fața prizonierului și lovi cu sabia. A fost nevoie de două lovituri ca să-i desprindă capul de trunchi. Cei doi duci împreună cu oamenii lor se îngrămădiră în jurul trupului prăbușit. Apoi, după ce se îndepărtară, Eirik anunță cu gravitate:

– Mâna nu i s-a mișcat.

– Asta-i o prostie, spuse Conn. În câteva minute vom ști cu toții ce și cum.

Jomsvikingii începură să râdă, de parcă ar fi fost la o masă la care se spuneau glume.

Thorkel se întoarse și îl fixă cu privirea. În clipa următoare, un alt prizonier fu adus în genunchi în fața sa. Rată prima lovitură, izbindu-l în umeri și doborându-l la pământ. Abia la a treia lovitură reuși să-și decapiteze victima.

– Sper că ții mai bine cu sula decât cu sabia, strigă Conn.

Jomsvikingii izbucniră în hohote ironice. Până și Eirik Ducele schiță un zâmbet.

– Cred că de-aia e nevastă-sa așa de fericită când mă duc pe la ea, strigă un altul.

– Zici de Ingebjorg? Crezi că de-aia e așa fericită?

Privirea lui Thorkel se răsuci spre ei. Îl arătă pe Conn.

– Pe el să-l aduceți. El este următorul.

Se apropie un om și-i dezlegă lui Conn picioarele. Dintr-odată, lui Raef îi veni o idee. Își umezi buzele de teamă să nu scoată doar un biet scâncet și strigă:

– Așteaptă!

Jomsvikingii zbierau măscări la adresa lui Thorkel. Uriașul stătea în picioare, cu gura schimonosită într-un rictus și cu sabia înclinată. Cu toată hărmălaia, Eirik îl auzi pe Raef.

– Ce dorești? îl întrebă.

– Omoară-mă pe mine mai întâi. Îmi iubesc prea mult fratele ca să văd cum este ucis. Dacă mă omori pe mine primul, nu voi fi nevoit să văd așa ceva.

Eirik se încruntă la el, iar Hakon icni.

– Și de ce am face așa cum ceri?

Dar Thorkel sări în fața lor:

– Adu-l și pe el. Am să-i omor pe amândoi, dintr-o lovitură.

Sclavii îl dezlegară pe Raef și-l traseră în sus. Conn era deja în picioare, fără legături. Raef îl privi iute și trecu înainte, spre cei doi duci de pe țărm.

Îl dureau coastele de la loviturile primite în bătălie, mergea un pic adus de spate, era obosit și înfometat, dar reuși să se adune. Sclavii lui Thorkel veniră lângă el și-l apăsară pe umeri, să-l facă să îngenuncheze. Unul dintre ei ținea bățul cu care urma să-i fie prins părul.

Se scutură la atingerea sclavilor.

– Sunt un om liber, niciun sclav nu-mi va atinge părul cu mâinile-i murdare.

Norvegienii izbucniră în râs, cu excepția lui Eirik Ducele.

– Trage de timp. Îi e teamă de moarte. Să-l țină cineva de păr și vom vedea cum se comportă.

Un om din suita lor păși în față.

– E dreptul meu, spuse, oprindu-se în dreptul lui Raef. Îngenunchează singur, dacă ești un om liber.

Raef se lăsă în genunchi, iar omul din Tronder îl apucă de păr şi făcu un pas înapoi, întinzând gâtul prizonierului ca pe al unui pui pe butuc. Inima-i bătea ca un ciocan şi simţea că-i vine rău de la stomac. Îşi simţea gâtul lung de zece picioare şi subţire ca un fir de păr. Îl urmări cu coada ochiului pe Thorkel, cum se apropie.

– Încearcă s-o faci cum trebuie, îi spuse.

Un cor de râsete veninoase se ridică de pe plajă. Thorkel scoase un sunet ca un mârâit. Ridică sabia şi soarele scânteie pe toată lungimea lamei, apoi lovi cu putere.

Cu toată forţa, Raef se trase înapoi, evitând lovitura şi trăgându-l după el pe cel care îl ţinea de păr. Sabia lovi şi reteză mânile acestuia din încheieturi. Omul răcni, cu braţele împroşcând sânge. Încă în genunchi, Raef îşi îndreptă torsul. Îşi scutură capul cu putere, ca să scape de mânile care îi rămăseseră încleştate în păr.

Thorkel se răsuci, rotindu-şi sabia pentru o nouă lovitură. Cu mânile încă legate la spate, Raef se rostogoli spre Thorkel, evitând lovitura şi izbindu-şi trupul de gleznele acestuia şi trântindu-l la pământ. Sabia zbură cât colo din mânile lui.

Raef se zvârcoli, încercând să se ridice în picioare. Thorkel zăcea întins cât era de lung. Până şi cei doi duci râdeau de el. Conn făcu un salt înainte, înainte ca sabia să atingă pământul. Apoi îngenunche deasupra ei, trecându-şi legăturile pe tăiş. Sări în picioare, cu braţele libere şi strângând mânerul sabiei în pumni.

Thorkel încerca să se ridice, împleticindu-se. Dintr-un pas, Conn ajunse lângă el şi, cu o singură rotire a sabiei, îi tăie capul.

Un muget izbucni în rândurile Jomsvikingilor. Conn se răsuci spre Hakon.

– Hakon, te provoc la luptă faţă în faţă!

Eirik Ducele, cu sabia scoasă, zbiera și își agita brațele, chemându-și gărzile în jur. Raef, lângă Conn, clătinându-se, stătea în picioare pândind. Mâinile lui Conn sângerau. În grabă, căutând să scape de legături, se tăiase în mai multe locuri. Cu o mișcare rapidă, eliberă din strânsoarea funiilor mâinile lui Raef. Eirik și oamenii săi se apropiau amenințător.

– Stai, porunci Hakon. Opriți-vă! Cine ești tu? V-am mai văzut pe voi doi.

Oamenii din Tronder încremeniseră. Conn lăsă sabia în jos.

– Nu sunt Jomsviking. Eu sunt Conn Corbansson.

– Am bănuit, spuse Hakon. Ăștia sunt fiii acelui vrăjitor irlandez care l-a ajutat pe Sweyn Tjugas să-l înfrângă pe Harald Dintealbastru. Ți-am spus că Sweyn a pus la cale totul.

– Așa... zise Eirik, coborând la rându-i sabia cea lungă. Totuși, am învins. Foarte bine. Am făcut-o cu pricepere. Să continuăm tot așa ar fi o risipă de bărbați. Thorkel e mort, nu mai are nevoie de răzbunare. Lasă-mi-i mie pe ăștia doi.

– Mda, spuse Hakon. Mi-l amintesc pe acel vrăjitor, cândva mi-a dat un sfat bun. N-am să-i spun numele. Fă ce vrei cu toți ceilalți.

– Corbansson, strigă Eirik, dacă te las în viață, vei intra în slujba mea?

– Ești un om generos, Duce Eirik. Dar ar trebui să știi că am jurat la Helsingor să nu mă întorc în Danemarca până nu voi ajunge Rege al Norvegiei, ceea ce nu cred că mi-ar sta bine între voi, cei din Tronder, și Sweyn. Dar oamenii de aici – își întinse brațul către cei douăzeci de oameni care încă ședeau legați pe iarbă – te vor sluji mai bine decât oricine altcineva. Ei sunt adevărații Jomsvikingi!

Spunând acestea, urale izbucniră și ținură o vreme. Raef îl văzu pe Eirik cum începe să zâmbească, cu mânile în șolduri,

iar Hakon ridică din umeri și se îndreptă spre corăbii. Eirik dădu o poruncă și Jomsvikingii fură eliberați.

Apoi, Hakon Ducele se apropie de Conn. Era exact cum și-l amintea Raef – deloc înalt, cu o barbă neagră și creață și cu cei mai reci ochi pe care îi văzuse vreodată.

– Regele Norvegiei, așa ziceai? întrebă Hakon. Cred că toți aceia pe care îi veți mai sluji vor avea parte mai degrabă de belele decât de ajutor din partea voastră. Spune-mi, deci, acum că ești liber, ce vei face?

Conn aruncă o căutătură spre Raef.

– Nu ne mai întoarcem la Sweyn, asta e sigur. Promitem să mergem în altă parte și să nu-ți mai dăm bătăi de cap.

Aslak se apropie de ei și le strânse mâinile, apoi îi bătu pe spate. Chiar și Havard le rânjea, peste umărul lui Hakon.

– Duceți-vă, atunci, spuse Hakon. Dar, dacă vă mai prind pe aici, prin Norvegia, sunteți morți.

– De acord, acceptă Conn și coborî spre plajă cu Raef alături. După o vreme spuse:

– Cred că noi doi am făcut praf jurământul ăla.

– Noi doi, așa-i, îi răspunse Raef. Nu te mai îmbăta data viitoare. Puteam să fim amândoi morți acum, ca toți ceilalți.

– Dar nu suntem, zise Conn.

Își pierduse sabia, corabia, echipajul, dar se simțea ușor și vioi de parcă tocmai se născuse din nou.

– Nu știu cum am să profit de șansa asta, dar mă gândesc eu la ceva. Îți jur... Să mergem.

LEGAT PE VECIE

JOE HALDEMAN

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Iată o privire fascinantă asupra războiului supertehnologizat din viitor – care și în esență, și în particular, în costuri, se dovedește a nu fi deloc diferit de războaiele dintotdeauna.

Născut în Oklahoma City, Joe Haldeman și-a luat licența în fizică și astronomie la Universitatea Maryland și a desfășurat o activitate postuniversitară în matematică și informatică. Planurile pentru o carieră științifică au fost retezate de Armata SUA, care l-a trimis pe tânărul Haldeman în Vietnam în 1968, pe post de inginer. Rănit foarte grav într-o misiune, Haldeman s-a întors în SUA în 1969 și a început să scrie. Prima lui povestire a fost publicată în *Galaxy*, în 1969, iar în 1976 a câștigat ambele premii, Nebula și Hugo, cu celebrul său roman *Războiul etern* (Ed. Pygmalion, 1998), care a devenit unul dintre reperele literare ale anilor 1970. În 1977 a primit din nou premiul Hugo pentru povestirea „Tricentennial", iar în 1983 a obținut premiul Rhysling pentru cel mai bun poem science-fiction (deși cunoscut mai ales ca scriitor de hard SF, Haldeman este, de asemenea, și un desăvârșit poet și a vândut poezie science-fiction pe majoritatea pieților profesioniste ale genului). În 1991, a câștigat din nou ambele premii, Hugo și Nebula, pentru povestirea „The Hemingway Hoax", iar în 1995, premiul Hugo pentru povestirea „None so Blind". Printre volumele publicate se regăsesc: *War Year*, un roman mainstream, apoi romanele science-fiction *Conexiunea psi* (Ed. Teora, 1995),

All My Sins Remembered, There Is no Darkness (scris împreună cu fratele său, Jack C. Haldeman II), *Worlds, Worlds Apart, Worlds Enough and Time, Buying Time, The Hemingway Hoax, Tools of the Trade, The Coming*, un alt roman mainstream intitulat *1968*, *Camuflaj* (Ed. Nemira, 2007), care a câștigat prestigioasele premii Nebula și James Tiptree Jr. și *Old Twentieth*. Povestirile i-au fost adunate în antologiile *Infinite Dreams, Dealing in Futures, Vietnam and Other Alien Worlds, None So Blind, A Separate War and Other Stories*, dar și într-un volum omnibus de ficțiune și non-ficțiune, intitulat *War Stories*. Ca editor, a realizat antologiile *Study War No More, Cosmic Laughter, Nebula Award Stories 17* și, împreună cu Martin H. Greenberg, *Future Weapons of War*. Cele mai recente volume ale sale sunt romanele: *Starbound* și *Earthbound*. Haldeman locuiește o parte a anului în Boston, unde predă la MIT, iar în restul anului în Florida, împreună cu soția sa, Gay.

Am crezut că, fiind un tânăr abia licențiat în fizică, nu voi fi recrutat. Stăteam în sala de lectură a bibliotecii și mă simțeam oarecum în siguranță. Citeam un articol dintr-un ziar, când ecranul s-a înnegrit, după care un mesaj a prins să clipească pe el: SOSEȘTE UN DOCUMENT PE HÂRTIE. Asta nu se mai întâmplase până atunci – cine s-ar fi obosit să ia urma cuiva la bibliotecă? – și am avut o presimțire care s-a confirmat imediat.

Dintr-o fantă a apărut o foaie de hârtie, purtând sigiliul Comisiei Serviciului Național. Am întors-o cu antetul în sus, mi-am pus un deget pe cercul de identificare și cuvintele au apărut pe foaia albă: *Ați fost ales să vă reprezentați țara ca membru al Diviziei 9 de Infanterie din cadrul Brigăzii 12 Infanterie de Luptă la Distanță.* Adică, soldați mecanizați. *Pe data de 3 septembrie*

2054, ora 1200, vă veți prezenta la Fort Leonard Wood pentru a începe instrucția ILD.

Câtă grijă din partea lor, era chiar înainte de înscrierea în noul an. Astfel, nu eram scos din timpul școlii. Ba chiar aveam două săptămâni la dispoziție, să-mi fac bagajele și să-mi iau rămas-bun.

Mi-au trecut prin minte câteva variante, în vreme ce mă holbam la foaia aia. Puteam să fug în Suedia sau în Finlanda, unde aș fi avut parte tot de un serviciu național, dar nu de natură militară. Puteam să chem Comisia în instanță, unde aș fi pledat pentru pacifism și aș fi cerut o repartizare către Seviciul de Drumuri sau către Silvicultură. Dar nu aparțineam niciunei grupări pacifiste și nici nu eram în postura să invoc motive religioase.

Aș fi putut proceda ca Bruce Cramer, anul trecut. S-a îndopat cu analgezice și vodcă și pe urmă și-a retezat un deget cu un foc de armă. Numai că notificarea lui fusese pentru infanteria obișnuită, ceea ce presupunea sumedenie de pericole.

Cei care operau soldații mecanizați nu erau niciodată împușcați – stăteau într-un buncăr, la sute de kilometri distanță de câmpul de luptă, și manevrau roboți invincibili și înarmați până în dinți. Ca un fel de simulare. Numai că oamenii pe care îi omorai cu aceste simulacre erau oameni adevărați, care mureau pe bune.

Știam, totuși, că majoritatea soldaților mecanizați nu aveau astfel de misiuni. Existau cam douăzeci de mii de astfel de roboți, risipiți pe tot cuprinsul teritoriului Ngumi, și cei mai mulți erau folosiți în misiuni de pază și descurajare, uriași și de neînvins, imposibil de ucis, simboluri ale puterii Alianței. Adică – un fel de a spune – un simbol al puterii Americii, deși cam 12 la sută dintre roboți proveneau din alte părți.

Îndrumătoarea mea de la școală, Blaze Harding, avea biroul câteva clădiri mai încolo. Mi-a spus să-i aduc documentul.

A cercetat scrisoarea ceva mai mult decât i-ar fi trebuit ca s-o citească.

– Hai să-ți explic... în cât de multe sensuri ești distrus. Ai putea fugi. Finlanda, Suedia, Formosa. Canada nu intră în discuție. Este parte combatantă și vei fi extrădat imediat. Oricum, îți vei pierde bursa și asta va însemna sfârșitul carierei tale academice. Destul de probabil că vei ajunge și la închisoare. Dacă respecți legea și te bagi în chestia asta, vei fi ca Sira Tolliver, cea din biroul lui Mac Roman. Trebuie să fii prezent la datorie *doar* zece zile pe lună. Dar se pare că ea își petrece mai mult de jumătate din timp recuperându-se de pe urma acelor zece zile.

– Doar stând într-o cămăruță?

– Ea o numește cușcă. Și, evident, este vorba de ceva mai mult decât de a sta pur și simplu într-o cameră. Partea bună este că departamentul nu va îndrăzni să renunțe la tine. Dacă vii la lucru, poziția ta în cadrul Proiectului Jupiter e cât se poate de sigură... atâta vreme cât bursa este menținută. Ceea ce ar trebui să fie cam pentru totdeauna.

Proiectul Jupiter urmărea construirea unui gigantic accelerator de particule pe o orbită în jurul lui Jupiter, accelerator format din milioane de camere toroidale încercuind planeta pe orbita lui Io.

– Oricum, acceleratorul odată pornit, grijile noastre vor dispărea, i-am spus. Atrase instantaneu într-o uriașă gaură neagră.

– Nu, prefer teoria care spune că *va exploda și ne va împrăștia la marginea universului.* Mi-a plăcut mereu să călătoresc.

Am râs amândoi. Proiectul urma să reconstituie condițiile de la 10^{-33} secunde de la Big Bang, iar tabloidele adorau un astfel de subiect.

– Măcar am să pierd câteva kilograme la instrucție.

Pusesem pe mine ceva în anul care urmase după absolvire și după ce ieșisem din echipa de fotbal.

– Unora le plac dolofanii, îmi zise, ciupindu-mă de mână.

Era o situație oarecum ciudată. Ne-am simțit atrași unul de altul încă din ziua în care ne-am cunoscut, în urmă cu trei ani, dar niciodată nu împinseserăm lucrurile mai departe de mici tachinări. Era cu cincisprezece ani mai mare ca mine și mai era și albă. Ceea ce nu era o problemă în campus, dar în afară... Texasul era Texas.

–Am găsit ceva ce ar trebui să vezi. Să comanzi un soldat mecanizat nu înseamnă doar să stai.

Întoarse tableta spre mine, astfel încât să pot citi de pe ecran.

INVALIDITATE ȘI DECES
DUPĂ SPECIALITATEA MILITARĂ
RAPORTAT ANUAL LA 100.000

COMBATANȚI RĂNIȚI/MORȚI
INFANTERIE 949,2/207,4
ILD 248,9/201,7

NECOMBATANȚI RĂNIȚI/MORȚI
INFANTERIE 630,8/123,4
ILD 223,9/125,6

– Nu e deloc sigur.

– Rănile în cadrul ILD, combatant sau nu, se referă la răni cerebrale. Adică ai să rămâi fără serviciu aici.

– Spui asta ca să mă înveselești.

– Nu. Dar mă gândesc că ar trebui să încerci cumva să treci la infanteria adevărată, oricât de nebunesc ar suna. Cu educația

ta și la vârsta pe care o ai, cu siguranță te vor pune undeva, la un birou.

– Mda... Am două săptămâni să văd ce și cum. Să aflu câtă libertate voi avea și cum rămâne cu slujba mea de aici.

Tăie aerul cu mâna.

– Îți poți face serviciul douăzeci de zile pe lună. De fapt, oricum aveam de gând să nu te mai las să faci pe dădaca la laboratorul de fizică. O să te ocupi de hârțogăraie și o să mă ajuți la 299 de proiecte speciale.

Își privi agenda.

– Cred că instrucția îți va ocupa tot timpul.

– Habar n-am. Așa se pare, din câte am auzit.

– Află asta pentru mine, te rog. Dacă va trebui să răpesc pe cineva pentru octombrie și noiembrie, ar fi cazul să încep să caut de pe acum.

Se întinse peste birou și mă bătu ușor pe mână.

– E o neplăcere, Julian, dar nu e un dezastru. Ai să ajungi din nou în vârf când te vei întoarce.

Blaze nu mă avertizase care era cel mai mare pericol – dar și chestia cea mai atrăgătoare – când deveneai „mecanic", așa cum erau numiți operatorii soldaților mecanizați. Toți operatorii trebuia să fie mufați, un orificiu în partea din spate a craniului, prin care se introducea o interfață electronică. Puteai astfel să împărtășești gânduri, observații, simțuri cu restul plutonului. Erau câte cinci bărbați și cinci femei într-un pluton, astfel că deveneai un monstru mitologic cu zece creiere, cu douăzeci de brațe, cu cinci sule și cinci pizde. O mulțime de oameni încercaseră să se înroleze numai pentru a trăi o astfel de experiență. Ceea ce nu era tocmai lucrul pe care și-l dorea armata.

Aproape toți mecanicii fuseseră aleși anume, deoarece armata avea nevoie de un amestec specific de atitudini și aptitudini.

Empatia este, evident, cea care îți permite să rămâi întreg la minte, în vreme ce împărtășești cu alți nouă oameni cele mai intime sentimente și amintiri. Pe lânga asta, armata mai avea nevoie și de oameni care să nu se simtă stânjeniți atunci când venea vorba despre a ucide pe alții și care să facă parte din așa-zisele plutoane de ucigași-vânători. Aceștia din urmă aveau parte de toată atenția, de bonusuri, până și de fan-cluburi. Puteam să presupun că nu aveam să ajung unul dintre ei. Nu aveam nici măcar sângele rece și tăria de a merge la pescuit...

Instalarea mufei era, de asemenea, destul de riscantă. Rata eșecurilor era secretă, dar diferite surse o plasau între 5 și 15 la sută. Dintre cei cărora li se rata mufarea cei mai mulți nu mureau, dar mă întrebam câți dintre ei își păstrau mai apoi aceleași preocupări intelectuale.

Am descoperit că instrucția de bază chiar urma să-mi ocupe tot timpul, vreme de opt săptămâni. În primele patru săptămâni accentul se punea pe pregătirea fizică, într-o tabără de instrucție de modă veche și care nu părea utilă în mod evident celor care aveau să-și petreacă stagiul militar într-o cușcă. După patru săptămâni, ți se instala mufa și începeai instrucția propriu-zisă, împreună cu ceilalți nouă.

Am depus o cerere prin care să fiu mutat la infanterie, fie la sanitari, fie la intendență. Cererea mi s-a respins în aceeași zi: nu te poți transfera la o armă necombatantă în vreme de război.

Așa că, timp de câteva zile, mi-am îmbunătățit rezistența la alergare și am trecut, alte câteva zile, pe la sala de forță. Instrucția de bază avea un renume destul de prost și voiam să fiu pregătit din punct de vedere fizic.

Am petrecut cu Blaze ceva mai multă vreme decât până atunci. Ea nu avea cursuri pe perioada verii, iar eu aveam motive justificate să trec pe la Proiectul Jupiter, deși puteam să fac cea mai mare parte a muncii mele din fața unui calculator,

oriunde s-ar fi aflat acesta. De obicei, mă duceam acolo în jurul prânzului sau pe la cinci după-amiaza, atunci când activitatea din birouri înceta oficial.

Nu se putea zice că erau *întâlniri*, având în vedere diferența de vârstă dintre noi, dar nici prânzuri de rutină între colegi nu erau. Poate că, dacă aș fi avut mai mult de două săptămâni la dispoziție, m-aș fi implicat mai abitir.

Dar, pe 2 septembrie, m-a condus la aeroport și, la despărțire, m-a strâns puternic în brațe și m-a sărutat mult mai interesant decât ar face-o o colegă care doar își ia rămas-bun.

După ce am coborât din avion, la St. Louis, am zărit o femeie în uniformă, care avea un carton pe care erau trecute numele meu și încă alte două nume. Era mai solidă decât mine, albă și părea suficient de afurisită. Mi-am înăbușit impulsul de a trece pe lângă ea și de a-mi lua un bilet de avion direct spre Finlanda.

După ce au apărut și ceilalți doi, o femeie și un bărbat, ne-a condus către o ieșire de urgență aparent dezafectată. Am coborât direct pe asfalt, într-o căldură de peste 40 de grade. Am străbătut în pas săltat câteva sute de metri, spre locul în care vreo douăzeci și ceva de oameni transpirau de zor lângă un autobuz al armatei.

– Fără discuții. Mișcați-vă cururile jalnice în rând, ne-a întâmpinat un malac negru, care nu avea deloc nevoie de megafon. Puneți-vă bagajele pe cărucior. O să le primiți înapoi peste opt săptămâni.

– Medicamentele mele, începu să vorbească o femeie.

– Nu cumva am spus *fără discuții*?

Uriașul se holbă la ea.

– Dacă ți-ai completat corect fișa medicală, pilulele de care ai nevoie te vor aștepta în tabără. Dacă nu, o să mori.

Vreo doi oameni chicotiră.

– Gura! Nu glumesc.

Negrul se proțăpi în fața celui mai înalt dintre noi și îi vorbi în șoaptă, de la câțiva centimetri distanță:

– Nu glumesc deloc. În următoarele opt săptămâni, s-ar putea ca unii dintre voi să crape. De obicei, din pricina nerespectării ordinelor.

După ce grupul recruților a ajuns la cincizeci de persoane, ne-a vârât în autobuzul care se transformase într-un cuptor pe roți. Dumnezeule, m-am gândit, Fort Leonard Wood este la mai bine de o sută de kilometri. Iar ferestrele erau înțepenite.

M-am așezat lângă o femeie albă și drăguță. Mi-a aruncat o uitătură, după care privirile ei s-au îndreptat fix înainte.

– Mergi la școala de mecanici?

– Merg acolo unde sunt trimisă, mi-a răspuns fără să mă privească și cu un accent tărăgănat, din sudul Texasului.

Aveam să învăț ceva mai târziu, în acea zi, că intrucția mecanicilor se făcea, în prima lună, cot la cot cu infanteria obișnuită, alături de pifani. Și că nu era deloc înțelept să destăinui faptul că urma, după aceea, să-ți petreci restul stagiului militar într-o cameră cu aer condiționat.

Am mers cu autobuzul doar vreo două mile, până la aeroportul militar învecinat, și ne-am îngrămădit într-o *aripă* destinată transportului de trupe. Ne-am înghesuit pe niște bănci care nu aveau centuri de siguranță. A urmat un zbor rapid și agitat de douăzeci de minute, cu sergentul acela mare stând în fața noastră și holbându-se la noi agățat de o chingă.

– Cine borăște trebuie să curețe, în vreme ce ăilalți așteaptă, ne-a avertizat.

Nimeni nu a îndrăznit să vomite.

Am aterizat pe o pistă plină de hârtoape și am fost împărțiți, după sex, în două direcții diferite. Bărbații sau *puțele* au fost

conduși într-o clădire încinsă, din metal. Acolo ne-am despuiat de haine și le-am băgat în saci de plastic, marcați cu numele fiecăruia. Dacă aveau să dospească timp de opt săptămâni în sacii ăia, armata putea să le păstreze.

Ne-au spus că vom primi haine atunci când fi necesar, după care ne-am amestecat la coadă să ni se recolteze sânge și urină. Am primit și niște injecții, câte una în fiecare braț, plus una dureroasă, clasică, în cur. Apoi am intrat la duș, iar după aceea într-o cameră plină cu maldăre de prosoape și țoale, niște uniforme sortate mai mult sau mai puțin după mărime. În cele din urmă ne-am așezat pe niște scaune, în vreme ce trei tipi cu mutre dure, ajutați de câțiva roboți, ne-au luat măsurile la picioare și ne-au adus bocancii. O hologramă care se rotea și care înfățișa un individ chipeș, ne exemplifica felul cum ar fi trebuit să arătăm la rândul nostru – cracii pantalonilor băgați în bocanci, cămașa perfect aliniată cu catarama centurii, mânecile îngrijit suflecate până la mijlocul antebrațelor. Totuși, uniforma lui era nouă și ajustată, în vreme ce ale noastre erau vechi și cu mărimi aproximative. În plus, el nici nu transpira.

Crezusem că o să pot să-i sugerez armatei cum vreau să port părul: mă tunsesem periuță, cam un centimetru. Drept pedeapsă, m-au ras în cap.

Soarele era jos, iar temperatura coborâse la vreo treizeci de grade, așa că ne-au pus să alergăm. Lucru care nu mă deranja, câta vreme nu eram înfofolit. Am alergat în formație, pe o pistă de zgură de vreo câteva sute de metri. După patru ture au apărut și femeile și, împreună cu ele, am mai alergat încă opt ture.

Apoi ne-au îngrămădit pe toți, așa cum eram, transpirați și încinși, într-o cantină înghețată. Am așteptat la o coadă lungă

să primim o porție sleită de pui prăjit în aluat, un piure de cartofi rece și o salată veștejită.

Femeia care se așezase în fața mea la masă m-a privit cum dau deoparte aluatul necopt de pe carnea de pui.

– Ții regim? m-a întrebat ea.

– Mda, am o dietă care îmi interzice hrana dezgustătoare.

– Cred că o să dai jos o grămadă, m-a asigurat.

Ne-am strâns mâinile peste masă și ne-am prezentat. O chema Carolyn și era din Georgia, o negresă un pic mai tânără decât mine.

– Care-i faza cu tine? Abia ți-ai luat licența și te-au înhățat?

– Da, sunt doctor în fizică.

– Știu un'e o s-ajungi, a râs ea.

– Dar cu tine cum a fost? La fel?

– Pai da, dar habar n-am de ce. Sunt licențiată în arte plastice, Creative Viewing.

– Și care-i emisiunea ta preferată?

– Le urăsc pe toate. Dar, spre deosebire de majoritatea tipilor, eu *știu* de ce le urăsc. Acuma zi-mi că mori, dacă nu te uiți în fiecare săptămână la *Kill Squad*.

– N-am nici cub și nici vreme să mă uit. Când eram copil, ai mei mă lăsau să mă uit doar zece ore pe săptămână.

– Oh... Ce zici? Te măriți cu mine? Sau deja ești combinat?

– Sunt homo, doar oile fac excepție...

– Bleah...

Am început să râdem amândoi, un picuț cam tare.

Instrucția de pifani consta jumătate de timp în rezolvarea unor teste practice, iar în cealaltă, învățam să folosim niște arme pe care nu aveam să le mai vedem după aceea, ca mecanici. Chiar dacă pifanii nu vor folosi probabil niciodată o baionetă sau un cuțit ori mâinile goale pentru a ucide – cât de des se

poate întâmpla, oare, să fii dezarmat şi să întâlneşti un inamic care să fie în aceeaşi situaţie?

(Ştiam că lucrurile sunt cumva mai subtile, ne învăţau să fim agresivi. Ceea ce nu cred că era, totuşi, o idee prea bună pentru mecanici – soldatul mecanizat ar fi putut să radă un sat întreg de pe faţa pământului, dacă mecanicul îşi pierdea cumpătul).

Celălalt nume al Carolynei era Collins, aşa că eram vecini de alfabet. Am petrecut o groază de timp vorbind, uneori *in sotto voce,* atunci când stăteam în formaţie. Lucru care ne-a şi băgat în bucluc de vreo două ori.

Eram căzut în limbă după ea – mă refer la acea alchimie a creierului pe care se presupune că deja o controlezi atunci când ai trecut de optsprezece ani. Mă gândeam la ea tot timpul şi tot ce-mi doream era să-i văd chipul în fiecare dimineaţă, la apel. Reacţiile şi gesturile ei mă făceau să cred că şi ea simţea la fel pentru mine, dar amândoi ne feream de cuvântul „dragoste" ca dracu' de tămâie.

După două săptămâni de instrucţie continuă, în mod cu totul neaşteptat, armata ne-a oferit o după-amiază de duminică liberă. Ne-au dus cu un autobuz la St. Robert, un orăşel inventat anume pentru a-i uşura de bani pe soldaţi. Trebuia să ne întoarcem cel târziu până la şase dimineaţa, altminteri, am fi fost declaraţi absenţi nemotivat de la program.

În vreme ce autobuzul se îndrepta spre staţia din St. Robert, am zărit câteva hoteluri care anunţau *Închiriem cu ora/ Aşternuturi curate.* Mă tot gândeam, după ce am coborât din autobuz, cum să formulez o invitaţie sau o propunere, când ea m-a luat de mână şi m-a târât spre uşa primului hotel ieşit în cale.

Nici măcar nu ne sărutaserăm până atunci. Aşa că am făcut ceva în sensul ăsta în vreme ce ne chinuiam să ne dăm jos unul altuia uniformele fără să ne împuşcăm din grabă cu nasturii.

Vorbind de descărcat arma din grabă, nu am fost tocmai amantul-de-cursă-lungă, așa cum mi-ar fi plăcut... Dar aveam acumulată în mine o oarecare presiune hidrostatică și psihică, iar cazarma nu oferea suficientă intimitate pentru masturbare.

Ea a trecut râzând peste asta, așa că ne-am mai jucat o vreme, până ce am fost gata pentru o nouă rundă, mai lentă și de mai lungă durată. A fost mai bine decât în visele mele.

Mai aveam o oră până să plece autobuzul. Era un bar alături de hotel, dar Carolyn n-avea chef să se holbeze la ea ceilalți recruți. Așa că am rămas în așternuturile umede și mototolite, împărțind o sticlă de apă cu gust metalic.

– Ai încercat să scapi de recrutare? mă întrebă ea.

– Ei bine, da. Consilierul meu de la facultate mi-a arătat că, dacă optez pentru infanterie, voi ajunge, din pricina vârstei și educației, să stau vreme de câțiva ani în spatele vreunui birou.

– Da, vezi să nu! Mai crezi așa ceva, acum?

– M-au repartizat într-un pluton care e înarmat doar cu baionete, am râs eu. Treci și înjunghie pentru patrie!

– Pentru Dumnezeu și patrie. Nu-l uita pe Dumnezeu!

– Dacă nu ar fi fost și pentru Dumnezeu, nu am fi avut jumătate de duminică liberă.

– Lăudat fie Domnul!

Mi-a luat penisul între două degete și s-a jucat puțin cu el.

– Nu cred că micuțul ăsta mai are ceva în el.

– Pentru o vreme nu, i-am răspuns. O putem face din nou în autobuz.

– În ordine. S-o văd și pe asta.

A căscat și s-a întins de i-au trosnit încheieturile.

– Poate că ar trebui să mergem să bem o bere. Să le arăt fufelor care au rămas singure cine le-a suflat bărbatul.

– Haide! Totuși, n-aș crede să fie prea multă singurătate în oraș.

M-a îmbrăcat cu grijă, netezindu-mi uniforma cu atingeri lungi și lente. Apoi mi-a atins fața și mâinile, cu ochii închiși, ca și cum ar fi vrut să mă învețe pe de rost. Apoi m-a strâns în brațe și a respirat adânc.

– Mulțumesc, Julian, a murmurat. A trecut ceva vreme de când...

Apoi am încercat eu s-o îmbrac, dar am încurcat nasturii. Foarte romantic. E mai ușor să dai jos chiloții cuiva decât să-i pui la loc.

Zona din bar destinată nefumătorilor avea un iz de tutun și de iarbă ușoară. Aveau bere rece, dar niciun loc liber la mese. Așa că am rămas la tejghea, într-un vacarm de muzică și râsete. Am dat din cap în semn de salut către câțiva dintre camarazii noștri.

– N-ai crescut în Sud, mi-a spus ea tărăgănat. Vorbești haios și nu bagi de seamă cum vorbesc eu.

– M-am născut în Georgia, de fapt. Părinții mei s-au mutat în nord, în Delaware, înainte ca eu să merg la școală. Iar patru ani la Harvard îți pot face praf accentul pentru totdeauna.

– Te-ai specializat în știință.

– În fizică. Apoi un masterat în astrofizică. Iar pentru doctorat am trecut la fizica particulelor elementare. Plus un postdoctorat.

– N-am habar de toate astea.

Mi-am pus mâinile peste ale ei.

– Nici nu mă aștept să aibă habar cineva. Ce? Eu știu ceva despre cum se fac filmele?

– Juuuulian, spuse ea prelung, retrăgându-și mâinile. Nu te uita de sus la cineva care te-ar putea ucide dintr-o mișcare. Și încă în șase moduri diferite.

– Scuze. Îți ia patru ani să obții o diplomă la Harvard și patruzeci ca să te obișnuiești cu asta.

– Io n-o s-aștept patruj' de ani. Mai bine îț' ții rahaturile astea pentru tine, a zâmbit ea așezându-și mâinile la loc, într-ale mele.

Un soldat scund, cu un megafon în mână, a intrat în bar.

– Aaatențiuneee! Autobuzul pentru recruții din Compania Charlie e aicea. Cine nu-i în autobuz în cinci minute va fi declarat absent nemotivat de la program. Apoi ne întoarcem acia și vă punem curu' în cătușe.

După momentul de tăcere care a urmat ieșirii soldatului, s-a iscat un murmur ușor.

– Cum poate să-ți pună doar curul în cătușe, și restul corpului nu? am întrebat.

– Gândește în perspectivă, blegule, mi-a răspuns terminându-și berea. Ne așteaptă căruța.

În următoarele două săptămâni n-am mai avut parte de altă duminică liberă. Armata, fiind destul de sigură că nimeni nu avea de gând să facă un atac de cord din pricina salturilor de la instrucție, a început să strângă șurubul. În dimineața care a urmat după permisia de duminică, ne-au trezit la 2:30 dând buzna în barăci și făcând hărmălaie, lovind tot felul de tingiri. Cinci minute pentru echipare, apoi o cursă de zece mile cu tot echipamentul în spinare. Când cineva se oprea să verse, trebuia să-l certăm strigând la el: găoază, găoază!

Au continuat cu acest tratament la fiecare trei zile, de fiecare dată crescând cursa cu câte o milă. Sergenții de instrucție se purtau ca și cum le făcea plăcere să ne tortureze, dar era evident că totul era bine planificat. Trebuia să ne întărâte și să ne facă viața un calvar, dar, dacă s-ar fi întâmplat asta la amiază, la temperaturi de peste 38 de grade, unii dintre noi ar fi putut muri.

Pe de altă parte, instructorii se asigurau ca noi să pricepem că vina pentru intensitatea antrenamentelor ne aparținea în exclusivitate. Refrenul folosit era că aveau la dispoziție doar

patru săptămâni ca să transforme niște civili găozari în soldați adevărați.

Carolyn și cu mine am mai avut o ocazie, în timpul unei pauze de prânz de jumătate de oră, undeva într-un codru. Mi-am iritat curul de la o iederă otrăvitoare, iar ea s-a urzicat pe picioare. Medicul care ne-a consultat pe amândoi ne-a sfătuit ca data viitoare să luăm cu noi o pânză de cort sau măcar un ziar. Nu a mai existat o dată viitoare...

În prima zi de instrucție CGI ne-a luat pe toți cei cincizeci de recruți și ne-a urcat într-un autobuz cu ferestrele acoperite cu vopsea de camuflaj, după care ne-a dus cale de jumătate de oră, pe o rută întortocheată, la destinație. Undeva într-un subteran, într-o pădure.

O ușă camuflată s-a dat deoparte și am văzut o scară slab luminată care cobora. Intrarea era păzită de doi soldați mecanizați uriași, al căror camuflaj imita perfect arborii din spatele lor. Dacă stăteai nemișcat, nu puteai să-i observi. Dar, când te apropiai, se zărea o formă vag umanoidă, de aproape trei metri și care împrăștia o licărire caldă.

Complexul subteran era mare. Am stat aliniați în formație, într-un hol, până când un soldat ne-a chemat pe fiecare, citindu-ne numele de pe un clipboard, și ne-a repartizat pe plutoane, indicând apoi camerele fiecărui pluton. Carolyn și cu mine am nimerit în plutonul Alfa și ne-am dus către camera A.

Era o încăpere unde se aflau zece scaune grele, nepotrivite cu ambientul, o masă plină cu gustări și sendvișuri, precum și o cadă cu băuturi la gheață. Un tip în vârstă, îmbrăcat într-un combinezon fără însemne de grad, ne privea cum intram.

Nu a scos niciun cuvânt până când nu ne-am așezat cu toții pe scaune.

– Am să vă las singuri o oră și jumătate, ne-a spus el. Încercați în timpul ăsta să vă cunoașteți. În câteva zile o să fiți cu toții mufați și niciunul dintre voi nu va mai avea secrete față de ceilalți. Asta-i tot ce am să vă spun. După ce voi ieși din cameră, vă rog să vă dezbrăcați. Beți ceva, mâncați și... împărtășiți-vă secretele și problemele. Așa o să vă descurcați mai ușor unii cu alții. Atunci când va suna clopoțelul, vă îmbrăcați la loc, iar eu o să mă întorc să stăm de vorbă... Da, soldat, vrei să întrebi ceva?

– Domnule, a spus una dintre fete. Eu... nu m-am dezbrăcat niciodată în fața unui bărbat. Eu...

– Tocmai ești pe cale să faci asta. Nu ai frați?

– Nu, domnule.

– În câteva zile vei avea cinci frați. Iar expresia „goală pușcă" nu descrie nici pe departe cât de expusă vei fi. Dar voi, bărbații, veți fi cu toții niște domni, așa-i?

– Da, domnule! am răspuns în cor noi, cei cinci bărbați.

Era o blondă micuță, iar eu o priveam cu coada ochiului, cumva înțelegându-i anxietatea. Avea pe chip un zâmbet cam boțit.

– Priviți-vă fiecare în ochi și totul va fi în ordine, ne-a mai spus omul și a părăsit camera.

În vreme ce ne dezbrăcam am vorbit cu Lou Mangiani, amândoi străduindu-ne să nu privim înspre femei (totuși, urmărindu-le cu o anumită încordare). Am aflat că Lou avea douăzeci de ani și că, în ultima perioadă, lucrase ca brutar în New York, la restaurantul italienesc al tatălui său. Ceea ce era cam la fel de mult cât știam despre ceilalți, cu excepția lui Carolyn. În ultimele patru săptămâni avusesem parte de instrucție până cădeam lați și ne trezeam cu ore înainte ca trupurile noastre să dorească asta. Așa că nu prea rămăsese loc de sporovăială.

Carolyn și Candi ni s-au alăturat. Ne întrebam, în perioada de pregătire fizică, ce căuta Candi aici. Era o femeie cumsecade – mai bine spus, delicată – care, fusese în civilie un psihoterapeut specializat în a aduce alinare celor loviți de necazuri. De fapt, cred că trebuie să fii destul de dur pentru o astfel de slujbă.

Apoi, părea un lider înăscut. A pocnit din palme și ne-a spus:

– Să punem scaunele în cerc și să ne așezăm câte un băiat lângă o fată.

Richard Lasalle, roșu ca sfecla, avea o erecție zdravănă. Eu însumi căutam să mă gândesc la orice altceva, sărind de la numere prime la tabele de integrale.

Nicio femeie nu părea nerăbdătoare să se așeze lângă el. Carolyn mi-a dat un ghiont și s-a dus cu pași hotărâți lângă el, întinzându-i mâna:

– Tu ești Richard, așa-i?

I-a răspuns afirmativ, dând din cap, iar ea s-a așezat lângă el. Eu m-am dus pe celălalt loc de lângă Carolyn, iar alături a venit blonda cea micuță, Arlie pe numele ei. Probabil se gândise că, având deja o legătură, nu prezentam niciun risc. Și-a încrucișat picioarele perfecte, iar sânii și i-a acoperit cu brațele. Candi, dimpotrivă, s-a purtat cât se poate de natural, așezându-se pe scaun într-o poziție relaxată, cu picioarele defăcute și mâinile pe lângă șolduri. Sara și Samantha, care se ghemuiseră pe scaune într-o postură mai decentă, văzând-o pe Candi, s-au relaxat și ele, adoptând poziția ei.

– Bun. Haide să povestim fiecare, pe rând, ceea ce în mod normal am considera un secret. Poimânie nu vom mai avea nimic de ascuns unii față de alții.

Câțiva încuviințară timid din cap.

– Ar trebui să încep eu, a continuat ea.

A tăcut câteva momente, frecându-și obrajii.

– De ce am devenit psihoterapeut, a reluat Candi. Cândva am fost atât de doborâtă, încât... M-am sinucis. Am sărit de pe un pod din Cape Cod, prin ianuarie. Am fost moartă zece, poate douăsprezece minute, dar apa fusese atât de rece, încât medicii au reușit să mă readucă la viață.

– Și cum a fost? a vrut Akeem să știe. Cum a fost să fii moartă?

– Nicicum. Am fost inconștientă. Cred că impactul cu apa m-a făcut să leșin imediat. M-am trezit în ambulanță, după ce m-au pus la defibrilator.

– Ai avut un motiv pentru care ai făcut asta, am spus eu.

– Mi-am văzut tatăl murind, a încuviințat ea. Eram pe autostradă când direcția și sistemele de siguranță au picat simultan. Ne-am rostogolit și ne-am izbit de altă mașină. Airbagurile au acționat imediat, dar accidentul era în plină desfășurare: un camion s-a izbit de noi și ne-a proiectat într-un pod. Când, în cele din urmă, totul s-a terminat... mama avea capul zdrobit, iar tata se înneca în propriul sânge. Eu nu eram lovită prea rău, dar rămăsesem înțepenită acolo. Pur și simplu a trebuit să atârn cu capul în jos în mașina zdrobită și să-mi privesc tatăl cu moare. La mai puțin de un metru de el... Nu am fost în stare să-mi scot din minte imaginea asta. Așa că am sărit de pe pod și, cumva, povestea se termină aici, în acest loc. Lou, e rândul tău.

– Dumnezeule! ridică el din umeri. Nu am avut niciodată parte de așa ceva.

Își clătină capul de câteva ori, privind în jos și continuă:

– Cred că aveam treisprezece ani. Era o gașcă prin cartier cu care părinții îmi interziseră să am de-a face. Dar eu, firește, m-am înhăitat cu ei. Ai mei credeau că atunci când plecam de acasă mă duceam la biserică sau că mă ocupam cu chestii din astea. Cum niciodată nu mă verificau, credeam că reușisem să-i trag pe sfoară. În gașcă erau câțiva mici interlopi, ucenici ai mafiei. Eu țineam de șase în vreme ce ei se ocupau cu mici

găinării. Jefuiam mașini, șterpeleam din magazine, mai șuteam și câte o mașină uitată descuiată ca să ne dăm cu ea prin oraș. Umbla vorba că un evreu bătrân, care ținea o tutungerie prin Bronx, vindea și arme pe sub mână. Ușa din spate a tutungeriei nu părea să fie cine știe ce. Așa că, într-o noapte pe la ora unu, m-am furișat din camera mea pe scara de incendiu și am alergat câteva străduțe mai încolo, să-mi întâlnesc gașca. Erau siguri că bătrânul închisese tutungeria și plecase acasă pe la zece seara. Ușa din spate a fost spartă ușor, cu o rangă de fier. Asta a fost prima lovitură în care eu nu mai eram „ăla micu'". Un alt puști ținea de șase, iar eu fusesem băgat în față pentru că încă eram minor. Ideea era că, dacă ar fi mers ceva rău, n-aș fi pățit mare lucru. Am intrat primul, cu o lanternă într-o mână și am început să deschid sertare în căutare de arme. Am și găsit una, dar era în mâna bătrânului evreu. Nu plecase acasă în noaptea aceea. Am auzit cum trage cocoșul revolverului. M-am răsucit brusc și cred că așa l-am descumpănit cu lumina lanternei. „Stinge chestia aia, băiete!" mi-a spus. Dar tipul cu ranga de fier se strecurase în spatele lui și l-a izbit în cap. A căzut ca un buștean, dar individul a continuat să-l lovească. Apoi a ridicat arma de pe podea și mi-a mulțumit că am fost atât de iute. Am scotocit locul purtând mănuși de cauciuc, dar nu am găsit alte arme și nici altceva de valoare. Nici măcar nu am reușit să deschidem casa de bani. Am luat cu noi o grămadă de bomboane și de țigări. Ziarele de a doua zi au anunțat că avusese loc o crimă urmată de jaf. N-am spus nimic, nimănui. Aș fi putut să dau un telefon anonim și să-l dau în gât pe ucigaș, dar n-am făcut-o de frică.

– Criminalul a fost prins, până la urmă? a întrebat Mel.

– Din câte știu, nu. A fost arestat mai târziu pentru trafic de droguri, iar eu am mers la facultate. Și acum sunt aici.

Privirile noastre s-au întors spre Arlie.

– M-a surprins când făceam sex. Cu altcineva decât trebuia. Am fost prinsă de soțul meu. În dormitorul nostru. Am promis să nu o mai văd pe acea persoană niciodată. Să n-o mai văd niciodată pe *ea*...

Se uită la noi cu un zâmbet tremurat.

– Restul, detaliile mâine.

A venit rândul meu.

– M-au prins când mă masturbam...

Se auziră câteva râsete crispate.

– Cred că lucrul cel mai rău... ar putea să pară banal unora. Dar pe mine m-a împovărat de vină la vremea aceea și mă face să mă simt stânjenit chiar și acum, la mai bine de zece ani de atunci. Aveam, cât oare... cincisprezece ani. Mergeam pe o alee și am văzut o țestoasă dintr-o specie rară. O țestoasă cu o carapace destul de mare, care se târa ajutându-se de membre și de cap. Am lovit-o cu un băț și, firește, s-a oprit. Am luat o piatră și i-am izbit carapacea cu toată puterea. A crăpat, iar țestoasa a început să se agite, plină de sânge. Am fugit de acolo, cât am putut de repede.

– Mda, îmi imaginez, a spus Cindi după o pauză. Chiar dacă ai mei obișnuiau să pescuiască țestoase, să le taie și să facă supă din ele. De când mă știu nu le-am considerat altceva decât hrană.

Se uită la Carolyn și ridică din sprâncene.

– Cred că am avut o viață liniștită. Nimic sexual sau violent. Am fost prinsă când mă masturbam, dar mama a râs și m-a povățuit s-o fac în camera mea... Am avut parte, pe vremea când eram elevă la liceu, de un test final la chimie. O fată care lucra în biroul profesorului a găsit o copie a testului rezolvat și mi-a vândut-o pe zece dolari. Era destul de grav. Vreau să spun că nu mai făcusem ceva asemănător înainte, dar cel mai rău a fost că, oricum, știam majoritatea răspunsurilor. Fata

respectivă avea dovada că eu trișasem și putea spune oricând și oricui. Așa că am ucis-o.

Ne aruncă o privire și rânji:

– De fapt, am ucis-o în visele mele.

Richard a înviorat o petrecere de adulți turnând laxativ în vasul cu punci. Doar că a folosit un pic mai mult și, din pricina asta, câțiva oameni au ajuns la spital, inclusiv el, ca să nu atragă atenția.

Samantha a furat ani de-a rândul bani din poșeta mamei ei, ori de câte ori aceasta venea beată acasă.

Mel îi jucase renghiuri urâte fratelui retardat.

Sara și-a ajutat tatăl să moară.

Akeem a mărturisit că niciodată nu a crezut în Allah, nici când era copil, dar nu a avut niciodată curajul să recunoască și să renunțe la credință.

Au fost două ore epuizante și incomode, dar, în mod evident, necesare. După ce a sunat clopoțelul care ne anunța că e vremea să ne îmbrăcăm, am constatat că nu mai priveam femeile din cameră dintr-o perspectivă sexuală. Dar, printre ele, erau vreo două pe care le-aș fi putut iubi.

Nu ne-am mai întors la cazarma Leonard Wood. Autobuzul cu ferestrele camuflate ne-a dus la aeroportul din St. Louis, unde am primit înapoi efectele personale, spălate și aranjate, după care am fost îmbarcați într-o cursă spre Portobello.

Avionul a zburat peste întinderi de apă, ținându-se la distanță de spațiul aerian al Nicaraguei și Costa Ricăi. Popoarele Ngumi nu aveau aviație, forțele noastre aeriene le-ar fi distrus imediat aeronavele, dar încă puteau să azvârle cu rachete în noi.

Era noapte când am aterizat, iar aerul era gros ca mierea. Baza era o colecție anostă de clădiri joase, împreună cu prezența

scânteietoare și viguroasă a câte unui soldat mecanizat. Aceștia erau risipiți și făceau de gardă pe întreg perimetrul bazei asupra căreia niciodată nu se reușise un atac.

Ceea ce era de bine. Urma să ne petrecem o treime din timp acolo, undeva în subteran, la doar câteva zeci de kilometri de teritoriul inamic. Era plăcut să fii în siguranță, în spatele unei falange de roboți telepatici și invulnerabili.

De fapt, nu erau cu adevărat roboți și nici complet invulnerabili. Un soldat mecanizat era o armură supradimensionată și înarmată la greu, care se constituia în avatarul teleghidat al unui om, bărbat sau femeie. Acest avatar opera în perfectă armonie cu alți nouă. Fiecare pluton, format din zece persoane, era ca o familie telepatică ce, prin antrenament, ajungea să lucreze ca o unică și puternică entitate.

Inamicul putea distruge un soldat mecanizat, dar operatorul, mecanicul său, putea fi imediat comutat pe o mașină de rezervă care să ajungă pe câmpul de luptă în interval de câteva minte sau chiar secunde. Asta, dacă rezervele erau pe aproape. Și oricine ar fi distrus primul avatar știa prea bine că urma să se bucure de întreaga atenție a avatarului de rezervă.

Bănuisem că asta era doar un soi de propagandă, o parte din miturile care întrupau mașinile ca să le transforme în arme psihologice mult mai eficiente. Aveau toate calitățile care făceau ca o persoană să fie considerată periculoasă. Dar nu puteau fi ucise și nici măcar rănite.

(Partea cu rănitul nu era complet adevărată. Umbla un zvon cum că ar fi un secret bine păzit. Se spunea că, dacă un soldat mecanizat era scos din luptă și capturat, inamicii, înainte de a o distruge, treceau la torturi minuțioase ale mașinii, în fața camerelor de luat imagini.)

Americanii râdeau, spunând că acțiunile lor ar putea să funcționeze cu păpuși voodoo, dar nu cu mașini. Dacă oprești o mașină, aceasta se preface într-o grămadă de șuruburi.

Ideea era că trebuie s-o oprești la timp.

Camerele noastre subterane din Portobello erau îngrijite, dar făcute cam de mântuială și de-abia aveai loc să te învârtești prin ele. Dar nu aveam să ne petrecem prea mult timp acolo. Mecanicii munceau, dormeau, mâncau, beau și se ușurau fără să se deconecteze, ceea ce presupunea o anumită stânjeneală. Dar armata nu te-ar fi mufat până nu s-ar fi asigurat că puteai suporta asta.

În prima zi petrecută în Portobello am fost conduși, pe rând, către cea mai dramatică operație chirugicală de „rutină" cunoscută în medicină – instalarea intracraniană a implanturilor cibernetice sau a mufelor, cum erau cunoscute de toată lumea. Părea mai periculos decât era. O mai făcuseră de o sută de mii de ori până atunci și funcționase la nouăzeci de mii. Acel unu din zece la care nu funcționa se întorcea la viața civilă fără să fi primit vreodată darul de a-și împărți cu alții mintea și trupul. Unii dintre aceștia ajungeau handicapați mintal sau emoțional. Foarte puțini mureau.

Cifrele nu se dădeau publicității.

Fiind fizician, mi-am putut face o imagine destul de clară asupra statisticilor. Dacă „mufarea cu succes" avea o rată de nouăzeci la sută, atunci probabilitatea ca unul din zece să eșueze era de unu minus 0,9 la puterea a zecea, ceea ce însemna cam 0,65. Așadar, în șaizeci și cinci la sută din cazuri, adică mai mult de jumătate, la cel puțin unul din zece operația nu reușea. Deci logica ar spune să faci grupe de câte unsprezece. Dar dacă operația ar fi reușit la toți cei unsprezece? Ar fi trebuit să scoți

unul din grup, iar asta ar fi părut o pierdere. E mai ușor să adaugi decât să extragi un membru dintr-o familie.

Operația a reușit la toți cei zece și ne-am petrecut următoarele două zile în pat. În a treia zi am început să ne explorăm *darul*.

Cel care ne-a asistat prima dată a fost un tip pe nume Kerry. Arăta ca un civil, ca un terapeut de prin anii șaptezeci.

– Nu trebuie să fiți conectați de prima dată cu un începător, ne-a spus el.

Ne aflam într-un loc asemănător cu Camera A, cu pereții de o culoare verde, cu scaune masive și cu băuturi răcoritare, dar și cu ceva în plus: două canapele despărțite de o cutie neagră, din care ieșeau două cabluri.

– Mai întâi o să vă mufați cu mine câteva minute. Asta înseamnă cam o oră pentru toți zece. Nu văd să fie vreo problemă, dar, dacă ar apărea una, e cel mai bine să aveți pe cineva ca mine conectat.

– Cineva ca dumneavoastră, domnule? a întrebat Candi.

– Ai să vezi de ce.

Își coborî privirile pe un clipboard.

– Azuzi e primul.

Akeem se ridică și îl urmă spre canapele.

– Închide ochii și întinde-te.

Luă unul dintre cabluri și-l conectă, cu un clic ușor, în mufa de la baza craniului lui Akeem. Apoi se așeză pe marginea celeilalte canapele și se conectă la rândul său. Închise ochii și se legănă ușor, preț de câteva minute. Apoi se deconectă și-l deconectă și pe Akeem. Acesta își scutură capul și se ridică tresărind.

– Oh, asta a fost... într-un mare fel, murmură el.

Kerry dădu din cap. Niciunul dintre ei nu ne-a oferit vreun detaliu.

– Julian Class?

M-am dus spre el și m-am așezat pe canapea. Am auzit un clic ușor atunci când a cuplat mufa și după aceea am avut senzația că văd dublu, cu întreg corpul.

E greu să descriu exact. Încă vedeam zidul din fața mea, la doi pași distanță, dar aproape la fel de clar vedeam și ceea ce vedea Kerry, grupul celorlalți mecanici care căscau ochii la el și la mine.

Pe neașteptate l-am *cunoscut* aproape la fel de bine cum mă cunoșteam pe mine. Puteam să-i simt propriile haine pe trup la fel cum le simțeam pe ale mele. Simțeam schimbările somatice ale organelor interne, complexitatea sistemelor muscular și osos – lucruri pe care le trăim în permanență, dar de care nu suntem mereu conștienți, pentru că ne-am obișnuit cu ele – micile junghiuri și mâncărimi sau o durere profundă în umăr, dacă le-aș fi avut, ar fi fost și ale lui.

Aveam toate amintirile lui despre el, rele, plăcute sau neutre. Copilăria tihnită, spulberată de divorțul părinților, facultatea – o evadare magnifică, un doctorat în psihologie. Sex cu două femei și cu o duzină de bărbați. Lucru care, dintr-odată, nu mi s-a părut nici măcar ciudat. Patru ani ca mecanic în Africa, șofer pe camioane care erau aruncate în aer în mod frecvent.

Ca o amintire a amintirii, am putut simți uniunea dintre el și ceilalți mecanici din plutonul de transport, dar și dorul lui după acel sentiment.

S-a terminat cu un clic.

– De-asta ești acum, aici..., i-am zis.

– Nu e chiar același lucru, mi-a zâmbit. E ca atunci când te apuci să cânți sub duș, după ce ai cântat cândva într-un cor.

Carolyn era la rând și când s-a așezat alături de mine m-a atins ușor cu coapsa. Nu trebuia să fii telepat ca să știi că ne gândeam la același lucru.

Unul câte unul, fiecare am avut parte de această experiență.

– E-n ordine, a spus Kerry. Asta a fost prima etapă a încălzirii voastre. Acum trecem la nivelul următor.

L-am urmat într-o încăpere vecină. Zece așa-zise cuști erau aliniate pe peretele opus. Erau ca niște fotolii rabatabile, prevăzute cu o sumedenie țevi și de circuite electronice.

Nu a fost nevoie să fim intubați până la sfârșitul instrucției de bază, având în vedere că nu ne mufam mai mult de câteva ore o dată. Când aveam să stăm câte zece zile, norma noastră lunară, o să fim hrăniți și „goliți" automat. Ni se spunea că, odată ce te obișnuiești, nu este chiar atât de greu.

Soldații mecanizați la care urma să ne conectăm se aflau pe un teren viran, undeva afară. În primele două zile am făcut exerciții de ridicare a piciorului drept, apoi a piciorului stâng, după care am învățat să mergem și să urcăm scările. Din a treia zi am început să alergăm în formație, având de trecut un prag important: să nu ne mai gândim cum să facem o acțiune, ci s-o facem pur și simplu. Să avem încredere în mașină. Mașina ești tu. În tot acest timp începusem să ne conectăm între noi, fără avataruri, întâi doi câte doi, apoi în grupuri mai mari. Conectarea cu Carolyn a fost palpitantă și un pic înspăimântătoare – fie și pentru faptul că sentimentele ei pentru mine erau mai puternice decât ale mele pentru ea. În plus, eram complet diferiți – inteligența ei intuitivă, pe lângă firea mea analitică, tinerețea ei trepidantă și adaptată vieții de cartier se contrapunea la dragostea și atenția pe care le primisem de la ai mei. Trupurile noastre erau diferite și nu doar în detalii anatomice care deosebesc femeia de bărbat. Era mică și iute, eu eram exact invers. Ne plăcea să experimentăm prin corpurile celorlalți. Carolyn era de părere că fiecare fată ar trebui să beneficieze de un penis propriu, măcar o vreme. Mi-au plăcut ciudățenia și familiaritatea de a fi ea. Totuși, primul ciclu pe care l-am avut a fost ca șocul provocat de o rană, deși eram pregătit

pentru așa ceva. Ea a fost înțelegătoare și amuzată – *ce fătălau ești* – și, în cele din urmă, am trecut peste asta, deși nu am ajuns niciodată în situația de a aștepta ciclul cu nerăbdare, ca pe un fel de confirmare a feminității mele, așa cum făcea ea.

(Am aflat mai apoi că atitudinea asta nu era valabilă pentru toate femeile. Sara și Arlie aveau ovulația blocată pe durată nedeterminată, iar celelalte două nu agreau ciclul în mod special, dar nici medicamentele împotriva fertilității.)

Conectarea cu ceilalți, bărbați sau femei, era mai puțin intensă decât conectarea cu Carolyn, dar exista o oarecare încărcătură sexuală și atunci când mă conectam cu Sara, cu Candi sau cu Mel. Ceea ce era destul de ciudat – Mel nu semăna cu Kerry, nu făcuse niciodată sex cu un bărbat și nici nu își dorise vreodată. Atunci când s-a conectat cu mine sau cu vreunul dintre ceilalți bărbați, a fost evident că a încercat să-și reprime atracția naturală față de propriul sex, lucru care nu putea fi ascuns, totuși, față de un alt mecanic.

Când ne conectam doi câte doi, amintirile vieții celorlalți opt păreau destul de îndepărtate, precum un roman pe care îl studiasem cândva, la școală. Când am început să ne conectăm câte trei, lucrurile au devenit mult mai complicate. În primul rând pierdeai sensul – cine sau unde îți era egoul. În doi se putea ajunge într-o stare în care amândouă viețile se contopeau într-un fel de fuziune fără de sine. Puteam să fac asta cu jumătate dintre camarazii mei.

Lucru care nu se mai întâmpla atunci când eram câte trei pe linie. Era ca un fel de luptă existențială pentru posesie, pentru a câștiga teren. Odată cu experiența, a devenit evident că fiecare trebuia să-și strunească propriul simț al sinelui, dar legăturile asimetrice avea darul de a înnebuni pe toată lumea. Ne era greu, mie și lui Carolyn, dar și altor cupluri, cum erau Samantha și Arlie, să renunțăm unul la altul și să lăsăm o a treia

persoană să se amestece cu noi. Dar, dacă nu am fi reușit să trecem peste asta, triada nu ar fi funcționat deloc. Am fi avut un privitor de pe tușă, căscând ochii la un zaiafet amoros.

Am petrecut ceva timp, cam patru zile, comutând între noi diferite triade. Acest lucru a simplificat conectarea grupurilor mai mari, aplicând șmecheria de bază: atunci când nu era mufat, fiecare dintre noi era un ego identificat de povestea propriei vieți. Dar fiecare avea un număr de parteneri, între doi și nouă, cu aceeași autonomie și care își puseseră la comun trecutul și prezentul.

Puteam sta conectați maxim două ore, după care urmau cel puțin treizeci de minute de pauză... ceea ce era frustrant. Am înțeles de ce doar două ore: dacă am fi rămas mai mult conectați, empatia cu ceilalți ar fi fost din ce în ce mai mare și ar fi devenit atât de puternică, încât fiecare ființă umană ar fi fost resimțită ca o parte din noi. Să ucizi pe cineva ar fi fost la fel de imposibil precum sinuciderea. Ceea ce putea să fie un handicap destul de serios pentru un soldat.

Am învățat să reacționăm în situații reale într-un mod visceral și indirect, mufându-ne la cristale înregistrate de alți oameni în timpul luptelor. La început a fost derutant pentru că ne legam intim cu alți zece străini și nici nu aveam un control asupra soldatului mecanizat. Dar lupta în sine era suficient de reală, mai reală decât ar putea să fie vreodată o luptă la mâna a doua.

Candi a fost foarte deprimată în urma acestei experiențe și cred că doar Mel era nerăbdător să o repete. Dar cu toții ne-am dat seama cât de necesar fusese exercițiul: o repetiție cu costume pentru Iad.

Am fost surprins când am fost numit comandant de pluton. Eram cel mai în vârstă, dar nu cu mult față de ceilalți.

Aveam şi cele mai multe studii, dar fizica particulelor nu era tocmai relevantă pentru un conducător. Adevărul, deloc onorant, a ieşit la iveală rapid. Nu doreau să pună un lider autentic, precum Lou sau Candi, pentru că un astfel de conducător ar fi dominat complet întregul pluton – în loc de zece oameni acţionând în deplină armonie ar fi fost un singur om, impunându-şi deciziile tuturor, şi nouă oameni, criticându-le după executarea lor. Ceea ce semăna cu demodata ierarhie militară clasică, cu masculul alfa ordonând acţiunile, iar ceilalţi stând în linie. Acest lucru ar fi dus la risipă de bani şi de timp, plus zece creiere riscate într-o operaţie chirurgicală delicată, fără niciun avantaj. Un pluton de soldaţi mecanizaţi era ca un angrenaj uriaş, care putea să acopere hectare întregi pe câmpul de luptă, luând deciziile pe loc cu ajutorul unui tip de inteligenţă globală. Era straniu când era privit din afară, dar ni se părea din ce în ce mai puţin ciudat să facem parte din aşa ceva.

Ne-au supus unei intervenţii chirurgicale minore pentru rezolvarea problemelor legate de hrană, hidratare şi excreţie, operaţie a cărei convalescenţă a durat doar două zile, iar după aceea am avut parte de primul exerciţiu pe teren – în mijlocul teritoriului controlat de inamic.

Firește, toţi cei zece eram în siguranţă, în subteran, într-un buncăr din Portobello, rezistent la bombe. Avatarurile noastre mecanice au mărşăluit şaisprezece kilometri dincolo de perimetrul bazei, acolo unde orice *pedro* îşi putea risca viaţa, atacându-ne. Dar aveam parte şi de protecţia oferită de un pluton de ucigaşi-vânători cu experienţă, dispuşi circular în jurul maşinilor noastre. Era mai sigur decât dacă am fi stat acasă şi am fi privit operaţiunea pe un ecran. Acasă puteam fi loviţi de fulger...

Am participat la încă două astfel de patrulări fără să ne confruntăm cu inamicul şi cu asta antrenamentul de bază a luat

sfârșit. Așa că am primit o permisie de douăzeci de zile, să mergem acasă. Totuși, niciunul dintre noi nu a plecat direct acasă. Trebuia mai întâi să încercăm cârciumile cu mufe care înconjurau baza noastră din Portobello.

Într-o speluncă de acest gen te puteai mufa la experiențele altora. Majoritatea acestora erau înregistrări ale luptelor cu soldați mecanizați, dar nu aveam niciun chef să plătim pentru așa ceva. Cristalele celor din aviație păreau atrăgătoare, adică să fii o aeronavă capabilă să se răsucească în aer, să plonjeze și să accelereze așa cum niciun pilot uman nu ar fi reușit să facă.

Dar, în afară de cele militare, mai erau și cristale care conțineau aventuri ale unor oameni care făceau tot felul de lucruri periculoase în tot soiul de locuri ciudate. Sau cele care îți permiteau să încerci mâncăruri sau băuturi pe care nu ți le-ai fi permis vreodată. Erau chiar și cristale care ofereau sinucideri, experiență extremă pentru care trebuia să semnezi o declarație cum că-ți asumai răspunderea. În cazul în care empatizai prea mult, puteai s-o sfârșești și tu. Era ceva asemănător cu acel sushi japonez făcut dintr-un pește otrăvitor, care te ucide, dacă bucătarul face vreo greșeală.

Și, bineînțeles, era și sex. Sex cu oameni frumoși care, în realitate, nici măcar nu te-ar fi salutat, sex în locuri în care ai fi fost arestat, dacă ai fi fost prins, sex bizar, dulce, amar și sărat.

Sex cu Carolyn.

În timpul instrucției te mufau doar prin intermediul cuștilor, așa că nu puteai să-l atingi pe cel cu care erai conectat. Majoritatea cluburilor cu mufe de pe lângă bază ofereau doar experiențe solitare, dar erau și câteva, ceva mai scumpe, în care oamenii se putea mufa împreună, într-un separeu. Cam în genul motelurilor din Rock City, doar că aici se bătea toba pentru un *environmentos sanitos*, în loc de așternuturi curate, și taxau la minut, în loc să taxeze cu ora.

Ne-am interesat prin zonă și am mers la Cielito Lindo, un local care părea curat. Femeile care se fâțâiau în fața intrării, așa-zisele fetițe, nu ne-au luat la bătaie, dar s-au holbat la noi într-un fel..., unele la mine, altele la Carolyn.

– Dacă ai impresia că e bine s-o faci cu un amator, să vii înapoi și s-o faci cu o profesionistă, spuneau ele.

Mamacita de serviciu, dolofană și veselă, ne-a înșirat regulile:

– Cronometrul pornește din secunda în care închideți ușa și se oprește în clipa în care veniți la recepție și vă ridicați cardurile. Că stați acolo și șușotiți dulcegării sau v-o trageți, costă la fel.

Am întrebat-o dacă s-a întâmplat vreodată ca oamenii să iasă goi pușcă din cameră și să dea năvală să-și ia cardul de la recepție.

– I-am arestat pentru indecență, mi-a răspuns, exceptând cazurile care m-au bine dispus foarte tare.

Am decis să nu-mi forțez norocul.

Camera era mică și curată și mirosea din greu a iasomie. Înăuntru nu se găsea decât un pat uriaș, pe care se afla un morman de perne. Cearșaful era din bumbac și se simțea proaspăt scrobit, dar provenea de pe un rulou practic și deloc romantic.

Făcurăm sex cu vreo două ore înainte, dar eram mai mult decât încinși atunci când ne-am scos hainele și ne-am mufat, prăbușindu-ne pe pat. Am sărutat-o și am gustat-o peste tot, simțind limba noastră comună pe pielea pe care o împărțeam amândoi. Atunci când am simțit gustul meu în interiorul ei, i-am trăit orgasmul, dar am păstrat destul din sinele meu ca să nu ejaculez.

M-a încălecat și s-a frecat de mine, înainte și înapoi, și m-am înfipt în ea cu vigoarea unui adolescent în călduri. Mi-a ținut șoldurile nemișcate, dându-mi de înțeles să nu mă împing și, câteva momente am fuzionat pe deplin, în vreme ce ne prelingeam unul în celălalt, până când niciunul dintre noi nu a mai

putut rezista şi ne-am răsucit atât de tare, încât am căzut din pat şi am rămas pe podea, gâfâind.

– Frumos covor! spuse ea în vreme ce simţeam ţesătura aspră pe pielea goală.

Unul dintre noi îşi julise şoldul în cădere. După ce ne-am deconectat mi-am dat seama că ea se julise.

– Îmi pare rău, am răspus. Am fost neîndemânatic.

M-a lovit uşor peste sculă.

– *Trebe* că a ţinut pe puţin zece secunde, spuse ea cu glas răguşit. Eu zic să-ţi pui ceva pe tine şi să mergi să-ţi iei cardul.

Am mai fost la Cielito Lindo de trei ori şi o dată am încercat la Falling in Love, unde făceai dragoste sau sex în timpul saltului nesfârşit dintr-un avion, iar după aceea pluteai uşor spre pământ. Pe urmă, chiar a trebuit să revenim cu picioarele pe pământ. Carolyn s-a întors la studiile ei, iar eu, la ecuaţiile şi la măsurătorile mele.

Resimţeam despărţirea ca şi cum aş fi pierdut un mădular sau o parte din propria minte, dar ştiam că urma să ne reîntregim peste trei săptămâni.

În prima zi după ce m-am întors acasă, am încercat să-i explic lui Blaze despre ce este vorba. Eram la o cafea, într-un colţişor retras din Centrul Studenţesc.

– Îţi dai seama cum sună povestea ta, mi-a spus ea. Poate că par o cloşcă bătrână... dar e ca şi cum ai fi avut o intensă idilă de o vară, care a devenit şi mai intensă datorită presiunii mediului cazon, apoi a fost ridicată la pătrat după ce v-aţi mufat, iar faptul că aţi făcut dragoste conectaţi a ridicat totul la cub. Tu poţi să ridici la pătrat şi la cub pe x, dar să ştii că tot x rămâne.

– O pasiune trecătoare.

A dat din cap.

– Totuşi, tu chiar crezi că va dura veşnic.

– Va dura atât cât de *veşnic* vom avea parte.

A sorbit din cafea și a clătinat din cap.

– Atitudinea gemenilor siamezi. E un pic înfiorător.

– Așa e, am râs. E chair imposibil de explicat în cuvinte.

M-a fixat cu privirea într-un fel ciudat.

– Mi-aș dori să încerc. Sunt chiar geloasă.

Cred că am roșit.

– Nu pe Carolyn, prostuțule. Pe voi amândoi, pe trăirea voastră.

Blaze și-ar fi pierdut bursa și serviciul, dacă s-ar fi mufat. Cele mai multe contracte pentru muncă intelectuală conțineau clauze de interdicție a mufării, din motive evidente pentru oricine. Eu nu semnasem așa ceva, pentru că mufarea mea fusese făcută în scop militar, și nu la cerere. Oricum, pe teritoriul Statelor Unite, operația de mufare nu era legală pentru civili, dar sute de oameni treceau granița zilnic pentru a o face.

O respectam pe Blaze și îmi doream mult să mă înțeleagă. Dar îmi închipui că era ca și cum o persoană profund religioasă ar încerca să explice credința sa unuia ca mine, cel de dinainte. Samantha era o astfel de persoană și am înțeles-o imediat, în momentul în care ne-am conectat, fără să fie nevoie de cuvinte. După cum și ea m-a înțeles și mi-a iertat necredința.

Blaze însă avea îndoieli profesionale legate de mine, deoarece eram departe de a fi colegul de muncă ideal. Nu mă mai puteam concentra. Mă gândeam tot timpul la Carolyn, iar la un moment dat asta devenise vizibil și pentru ceilalți. Dacă mă uitam la un calendar, imediat începeam să număr zilele până când urma să fiu liber din nou.

Într-o joi dimineața Blaze m-a întrebat:

– De ce nu-ți iei tu liber în weekend, să te duci în Georgia? Parcă voi, soldații mecanizați, aveți liber pe avion.

Eu eram mecanic, iar mașina era soldatul mecanizat, dar mulți făceau confuzia asta.

– Plănuisem să muncesc în weekend, să mai recuperez din întârzieri.

– De ce nu recuperezi tu cu Carolyn, mai bine? râse ea. Proiectul Jupiter va merge înainte, într-un fel sau altul, și fără tine.

Nu-mi convenea cu eram așa de transparent, dar îmi oferise o ocazie pe care nu o puteam rata. Am sunat-o pe Carolyn și a fost în culmea fericirii. Colega ei de cameră a fost drăguță să se facă pierdută vreo câteva zile, iar eu mi-am rezervat un loc în zborul de vineri spre Macon.

A fost o întâlnire ciudată. În Macon, desigur, nu aveam posibilitatea să ne conectăm, așa că a fost o întâlnire pur naturală. Amândoi am presupus că va fi OK, dar până la urmă nu a fost așa. Nu că aș fi fost eu impotent sau ea nereceptivă. Pur și simplu, sâmbătă dimineața ne-am făcut bagajele și am luat autobuzul spre Atlanta, unde ne-am cazat într-o cămăruță ieftină în apropierea cârciumilor cu mufe de pe lângă fortul McPherson.

The Stars and Stripes Forever era cel mai ieftin, fără fițe și ne-a convenit amândurora. Și totuși, duminică dimineața ne-am numărat mărunțișul și ne-am dat în bărci pe Private Space, care îți dădea iluzia gravității zero, într-un spațiu înconjurat de galaxii care se roteau, și a fost o experiență grozavă.

Apoi am vorbit un pic despre asta. Era neplăcut, dar am convenit că se datora faptului că mufarea era încă nouă pentru noi. Ne-am despărțit mai îndrăgostiți ca niciodată, dar un pic deranjați de contrastul dintre starea normală și starea mufată.

În timp ce făceam dragoste în apartamentul ei, amândoi ne închipuiam la greu că suntem mufați, ca în săptămânile precedente.

Peste două săptămâni, amândoi am fost trimiși în primele noastre misiuni independente de luptă.

Plutonul Bravo era o unitate H&I, Hărțuire și Interdicție. Tot ce avea de făcut o unitate H&I era să deranjeze cât mai mult inamicul și mai degrabă să-l zăpăcească decât să-l ucidă.

În cazul cu pricina, misiunea noastră fusese să creăm haos într-o zonă anume. Ngumi își stabiliseră un centru de comandă într-o vale pierdută din Costa Rica și își cărau echipamentul și muniția în timpul nopții, folosind cărăușii. Deasupra coroanelor copacilor nu era vizibilă nicio amprentă termică. Dar ei nu știau că noi împânziserăm toată zona nelocuită cu senzori olfactivi microscopici, a căror singură treabă era să-și transmită locația ori de câte ori prin apropiere trecea un om transpirat. Așa că știam exact pe unde se afla inamicul și pe ce cărări se deplasa.

Ne-am ținut departe de acele drumuri. Dacă ești atent și te miști încet, poți să manevrezi soldatul mecanizat prin cele mai dese tufișuri, fără un sunet. Am condus înainte plutonul nostru de zece, de ambele părți ale cărării principale, deplasându-ne în medie cu un kilometru și jumătate pe oră. De două ori s-a întâmplat ca patrulele lor să treacă la câțiva centimetri de noi, fără să ne vadă, pentru că aveam puse costumele de camuflaj de întuneric.

Prima în zonă a ajuns Arlie. A rămas nemișcată la câțiva metri de o santinelă pe jumătate adormită, în timp ce noi am înconjurat tabăra. Eram pregătit să dau semnalul unui atac rapid, dacă vreunul dintre noi era reperat, dar am intrat cu toții în perimetru fără să ne simtă nimeni.

Teoretic, eram la conducere, dar, de fapt, toți zece eram mufați în paralel. La un gând de-al meu, am atacat în același timp, cu toții.

La început n-au fost arme, doar lumină și sunete, zece lumini mai puternice decât soarele, zece difuzoare care urlau disonant, asurzitor. Apoi câte un val de gaze, din zece direcții diferite.

Au ieșit din corturi, trăgând la întâmplare și aproape toți au inspirat o gură de gaz KO, căzând apoi inconștienți. Numai doi își puseseră măștile antigaz. Mel l-a luat pe unul, eu, pe celălalt. I-am azvârlit arma și l-am împins în piept, gest care l-a trântit la pământ. I-am scos masca de gaze și am aruncat-o la distanță, după care m-am îndreptat, împreună cu ceilalți, către obiectivul central, un minifort de formă tetraedrică, făcut dintr-un fel de plastic rezistent la gloanțe. Era clar că-l aduseseră pe bucăți pe care le asamblaseră la fața locului.

Forțele noastre văzuseră chestii de-astea în deșertul din Africa (erau invizibile pentru radare și erau o țintă dificilă pentru soldații mecanizați), dar era pentru prima dată când găseam una în Costa Rica. Trăgeau cu muniție de 155 mm, care putea străpunge armurile și care ar fi putut dezafecta un avatar, iar țeava tunului era externă. Structura aceea se rotea repede, dar îi puteam anticipa mișcările și aveam timp să ne punem la adăpost. Din fericire, trăgea cu proiectile lente.

Am fi putut să ne ascundem și să ne ferim până ce rămânea fără muniție, dar trăgea la întâmplare și era posibil să doboare și soldații proprii sau catârii de povară. Așa că, împreună cu Carolyn, am prăjit cu laserele două colțuri ale acelei chestii, țintind și trăgând, în vreme ce ne feream de tirul ei. În cele din urmă s-a supraîncălzit și locul s-a umplut de fum de la plasticul ars. Atunci s-a deschis o ușă și prin ea au țâșnit doi tipi, tușind îngrozitor. I-am tratat și pe ei cu KO, apoi am adunat laolaltă trupurile tuturor celor inconștienți. Am pârjolit o parte din pădure, pentru a putea fi folosită drept teren de aterizare, și am chemat un elicopter să preia captivii.

Din momentul aprinderii luminilor și până la îmbarcarea prizonierilor în elicopter, trecuseră vreo douăsprezece minute. Niciun rănit de partea noastră.

Mel nu reușea să-și ascundă nemulțumirea. La naiba, eram încă virgini... Și-a cerut scuze apoi, dar resentimentele lui pluteau încă în aer.

Aș fi considerat-o o operațiune ca la carte, numai că, în vreme ce așteptam elicopterul care să ne preia, am primit o veste de la comisia de supraveghere, care ne fusese atribuită pentru evaluare. Trei dintre cei șapte ofițeri din comisie considerau că trebuia să fi distrus minifortul și pe ocupanții lui imediat, înainte ca ei să poată răni vreun avatar sau pe altcineva.

Bine – mi-am zis – veniți voi aici și trageți. În vreme ce soldații mecanizați erau pe drumul spre casă, noi ne aflam nemufați în relativa intimitate a camerei de evaluare și întorceam problema pe toate fețele. Șapte oameni din pluton erau de părere că am procedat corect, ceea ce era previzibil. Mel și Sara însă nu erau de aceeași părere. Dezacordul lor era, totuși, destul de potolit. Spuneau că ei ar fi procedat altfel, dar fusese decizia mea și o respectau. Îmi recunoșteau poziția de mijlocaș care dă tonul atacului.

Bineînțeles, nu ofițerii fuseseră în toiul acțiunii, ci noi.

Ne-au dat liber duminică după-amiază și am reușit să obțin un avans din soldă (de fapt, l-am împrumutat, plătind guvernului o dobândă de 10%), așa încât am putut să ne ducem în oraș să ne mufăm.

Se numea *Hotelul De Vis*. Am ales decorul unei insule nelocuite și am plătit în avans pentru treizeci de minute, așa că, după ce am făcut dragoste în lumina timidă a soarelui de dimineață, am înotat câteva minute în apa călduță, apoi am stat pe mal și ne-am ținut în brațe, sub valurile molcome, care ne acopereau din când în când. Vremea a trecut repede, iar când ne-a expirat timpul ne-am trezit în patul tare, de-abia atingându-ne.

Nu mai aveam bani pentru o cameră de hotel, am luat o cină sărăcăcioasă, cu hot dog și niște bere, apoi ne-am întors la bază și la paturile noastre separate.

Blaze își clătină capul amuzată.

– Ești în chestia asta patru ani, câte zece zile o dată? m-a întrebat ea.

– Mda, înțeleg unde bați.

Eram singuri, într-o dimineață, la o cafea.

– Până când vei ieși, vei datora armatei un milion de dolari. Cu o dobândă de zece la sută.

Am putut doar să dau din umeri și să zâmbesc prostește.

– Știi că este vorba despre o dependență comportamentală. Dacă armata ar pune labele pe tine doar prin Ministerul Apărării, am da năvală acolo cu o grămadă de avocați și te-am smulge din ghearele lor, după care te-am băga la dezintoxicare. Dar ei te-au agățat prin intermediul *iubirii*!

– Fii serioasă...

– Încearcă să te detașezi. Știu, Carolyn este o fată simpatică și așa și pe dincolo...

– Blaze, ai grijă.

– Ascultă-mă doar un minut.

Își luă notebook-ul și tastă ceva.

– Ai idee cum arată chimia creierului tău atunci când mergi la acel *Motel de Vis*?

– E un hotel. Presupun că arată destul de straniu.

– Ba deloc. E doar o tocană care dă în clocot, plină de oxitocină, serotonină și endorfine. Receptorii vasopresori sunt larg deschiși. Ai fi stors în totalitate chiar și în cazul în care Carolyn ar fi o jerboa.

Aproape că simțeam cum îmi înflorește pe chip un rictus.

– Ai obiectivat bine. Dar, dacă nu ai fost acolo, pur și simplu nu ai cum să știi. Chiar este *iubire*.

– Bine. Atunci, fă-mi o favoare. Fă-o și cu altă femeie. Și privește-te în vreme ce te vei îndrăgosti de *cealaltă*.

– Nu.

Numai gândul de a o face cu altcineva mi se părea dezgustător.

– Așa ceva este îngrozitor, Blaze. E ca și cum aș fi un adolescent obsedat, iar taică-meu îmi dă un purcoi de bani să mă duc la bordel ca să-mi scot din cap obsesiile.

– Nicidecum. Vreau doar să-ți activezi spiritul critic și propria obiectivitate.

– Mda, astea merg mereu bine împreună cu iubirea.

În luna aceea nu am mai deschis discuția despre asta. M-am dus la aeroport singur.

Carolyn și cu mine am avut o singură îmbrățișare când ne-am văzut, pe urmă, liber la cuști.

Aveam un spectacol de rutină prin care să ne arătăm mușchii. Guvernatorul general din Panama, mult iubita noastră marionetă, urma să țină un discurs în capitala Panama City. Noi eram acolo cu misiunea de a căsca ochii și de a arăta ca niște pieze rele. Ceea ce am și reușit. Nouă soldați mecanizați, cu camuflajul activat, în plin soare. Nu erau invizibili. Camuflajul scânteia și îi făcea să arate ca niște statui mișcătoare, pe care nu-ți puteai focaliza privirea. Înfricoșător. Avatarul acționat de mine, în calitate de comandant de pluton, era de un negru strălucitor.

Prezența noastră nu era neapărat necesară, eram acolo mai mult pentru ochii presei. Indivizii care alcătuiau mulțimea fuseseră atent selecționați, aplaudau și ovaționau atunci când li se indica. Fără îndoială că lumea abia aștepta ca totul să se termine, ca să se poată retrage la adăpost de arșiță.

Simți căldura? m-a întrebat Carolyn fără cuvinte. I-am transmis în gând că era o reacție psihosomatică generată de empatia față de prolii amărâți care stăteau afară, în căldură, și ea a fost de acord.

Discursul s-a terminat, iar noi ne-am adunat în șir, pentru o ieșire teatrală. Era o manevră de rutină, dar numai bună de a ne demonstra forța neomenească. Stăteam umăr la umăr, cu mâna stângă ridicată. Un elicopter de transport, cu o bară recuperatoare sub burtă, a coborât în picaj și s-a aliniat la nivelul copacilor, îndreptându-se spre noi cu mai bine de o sută de mile pe oră, după care ne-a preluat din mers. Această manevră ar fi smuls brațul unei ființe umane, dar noi abia dacă am simțit șocul.

Brusc, semnalul de la Carolyn a dispărut, ca și cum s-ar fi deconectat din pricina șocului mecanic.

– Carolyn? am chemat-o pe circuitul vocal de urgență.

Cum nu mi-a răspuns, am cerut permisiunea să mă deconectez. În afară de faptul că ar fi fost mai simplu să-i depozităm după aterizare, nu mai aveam niciun motiv să rămânem la controlul soldaților mecanizați. Comandamentul nu mi-a răspuns la cerere. Mi-am imaginat că erau, probabil, ocupați cu vreo luptă cine știe pe unde.

Am aterizat lângă docurile de serviciu și ne-am deplasat mașinile înăuntru. Evident, avatarul lui Carolyn nu mai era dirijat de ea, îi lipsea grația ei naturală, pe care i-o împrumuta atunci când îl controla. De data asta arăta ca un robot din acela din filmele de animație. Am ieșit din cuști, brusc, în lumea reală, goi și asudați, întinzându-ne și pocnindu-ne încheieturile.

Cușca lui Carolyn era deschisă, dar ea nu era înăuntru.

În încăpere, o singură persoană purta haine, o femeie. Era medic militar. S-a apropiat de noi.

– Soldatul Collins a avut un accident cerebrovascular chiar înainte de extracție. Acum se află la chirurgie.

Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

– Se va face bine?

– Nu, sergent. Medicii se străduiesc, dar mi-e teamă că... Ei bine, este în moarte clinică.

M-am așezat pe marginea de beton a cuștii, cu o senzație de amețeală.

– E vreo diferență față de moartea obișnuită?

– Nu mai prezintă funcții cerebrale superioare. O să-i anunțăm rudele cele mai apropiate. Îmi pare rău.

– Dar... Eu... Am fost în mintea ei acum câteva minute.

Femeia își privi notițele de pe clipboard.

– Ora decesului a fost 13:47, au trecut deja douăzeci și cinci de minute.

– Nu a trecut destul. Mai poate fi resuscitată.

– Asta se încearcă, sergent. Mecanicii sunt prea prețioși ca să fie aruncați. Asta e tot ce pot să-ți spun.

Se întoarse și dădu să iasă.

– Așteptați! Pot s-o văd?

– Nu știu unde se află, sergent. Regret.

Ceilalți s-au strâns în jurul meu. Am fost surprins că nu plângeam și nici nu-mi venea să plâng. Mă simțeam neajutorat, ca și cum aș fi primit o lovitură în moalele capului.

– Trebuie să fie la spitalul bazei, spuse Mel. Să mergem s-o căutăm.

– Și să facem ce? întrebă Gandi. Am încurca locul.

S-a așezat lângă mine și m-a luat pe după umeri.

– Ar trebui să mergem la vestiar și să așteptăm, continuă ea.

Așa am făcut, am ieșit cu toții, dar eu mă târam ca un zombie. Ca un avatar fără mecanic. Lou și-a luat cardul de credit din dulap și ne-a adus tuturor bere de la automat. Am băut și ne-am îmbrăcat într-o tăcere apăsătoare.

Akeem n-a băut berea.

– Uneori îmi doresc să mă pot ruga, spuse el.

Samantha s-a întrerupt din meditație, s-a uitat la el și a încuviințat din cap. Noi ceilalți am băut berea în liniște, privind spre ușă.

M-am dus la automat să mai iau un rând, când femeia medic s-a întors. I-am văzut privirea și am leșinat.

M-am trezit brusc, într-un pat de spital. O asistentă se îndepărtă de mine, cu o seringă hipodermică în mână, iar din spatele ei apăru Blaze.

– Cât e ceasul?

– Cinci dimineața, mi-a răspuns. Miercuri. Am venit imediat ce am aflat. Mi-au spus că oricum voiau să te trezească.

A luat un pahar de plastic și a apropiat paiul de gura mea.

– Vrei apă?

Am dat din cap că nu.

– Cum? Am leșinat acum douăsprezece ore?

– Da, și ți-au dat ceva care să te ajute să dormi. Așa procedează atunci când cineva suferă o pierdere.

Mi-am reamintit totul și gândurile m-au izbit ca o mașină în plină viteză.

– Carolyn!

Mi-a luat mâna între palmele ei, dar eu am îndepărtat-o. Apoi m-am ridicat pe jumătate și i-am luat mâna înapoi.

Am închis ochii și am simțit că plutesc sau cad. Poate din cauza medicamentelor. Am înghițit în gol, nu puteam să vorbesc.

– Ți-au dat o permisie pe motive personale până la sfârșitul lunii. Vino cu mine acasă.

– Și oamenii mei? Plutonul meu?

– Cei mai mulți așteaptă pe coridor. M-au lăsat pe mine să intru prima.

M-am ridicat și am îmbrățișat-o. Mi-a răspuns la îmbrățișare și am stat așa până când m-am simțit în stare să-mi văd camarazii. Au intrat toți odată, iar Blaze a așteptat pe hol, în vreme ce noi ne-am așezat în cerc, cu mâna dreaptă în centrul cercului, ca spițele unei roți. Mel, Candi, Samantha au rostit în șoaptă câteva cuvinte, dar simțământul de comuniune tăcută, mai mult decât orice alt sentiment, mi-a oferit un refugiu. Un loc în care să pot respira o vreme.

Blaze m-a luat cu ea acasă și după ceva timp am încetat să fiu prietenul care avea nevoie de un sprijin și am devenit iubitul ei. Mai târziu ne-am amuzat de faptul că niciunul dintre noi nu a fost în stare să-și aducă aminte acea noapte sau după-amiază sau dimineață când relația noastră a devenit și sexuală. Dar cred că știu când a devenit dragoste.

Consilierul armatei care mă consulta a spus că ar trebui să văd pierderea ca pe o rană și, așa cum o rană trebuie protejată prin cusături, și eu trebuia să am un set de reacții care să mă protejeze până o să mă vindec. Iar firele urmau să cadă după ce rana se va fi închis.

Dar Blaze, care era doctor în fizică și nu în medicină, era de altă părere. Unele răni sunt prea mari pentru a fi cusute. Trebuie să le lași deschise și să le protejezi până ce peste ele crește altă piele. Dar noua piele nu are terminații nervoase normale, te ține în viață, dar amorțit.

Iată-mă acum, după ani întregi. În fiecare lună, mă încui zece zile în colivia care îmi conferă puteri supraomenești. În restul timpului am parte de calmul ei și de acceptarea dulce a pierderii în jurul căreia voi orbita mereu.

Ea este colivia blândă, cu brațe și picioare, care mă protejează și îmi oferă uitarea într-o oarecare măsură.

TRIUMFUL

Robin Hobb

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Potrivit *New York Times*, Robin Hobb este una din cele mai populare și apreciate scriitoare de fantasy din lume, cărțile ei vânzându-se în peste un milion de exemplare. Robin Hobb este cunoscută, cel mai bine, pentru seria Farseer (*Ucenicul asasinului, Asasinul regal* și *Răzbunarea asasinului*, Ed. Nemira, 2009, 2010, respectiv 2011), dar și pentru cele două serii legate de Farseer – Liveship Traders (*Ship of Magic, The Mad Ship* și *Ship of Destiny*) și Tawny Man (*Fool's Errand, Golden Fool* și *Fool's Fate*). De curând, autoarea a început o nouă serie fantasy: The Rain Wilds Chronicles, compusă până acum din *Dragon Keeper* și *Dragon Haven*.

Printre primele ei romane, publicate sub pseudonimul Megan Lindholm, s-au numărat romanele fantasy *Wizard of the Pigeons*, *Harpy's Flight*, *The Windsingers*, *The Limbreth Gate*, *Luck of the Wheels*, *The Reindeer People*, *Wolf's Brother* și *Cloven Hooves*, precum și romanele science-fiction *Alien Earth* și *The Gypsy* (ultimul, în colaborare cu Steven Burst).

În povestirea de față, autoarea ne duce dincolo de limitele rezistenței umane, printr-un studiu dureros al sensului extrem al loialității, atunci când orice altceva s-a pierdut.

Vântul de seară sufla dinspre câmpii spre oraș și clătina cușca din gratii de fier, atârnată de arcul porții. Omul din cușcă se sprijini de țepușele orientate spre interior ale gratiilor și privi spre soarele care cobora spre apus. Avea puține opțiuni. Înainte să ridice cușca, îi tăiaseră pleoapele și îi legaseră încheieturile de gratii, așa că nu se putea răsuci sub privirea arzătoare a soarelui cartaginez.

Vântul, încărcat de praf, îi usca ochii dezgoliți, iar vederea i se încețoșa. Lacrimi, mai degrabă lacrimile trupului său decât ale inimii, îi curgeau slobode pe obraji. Mușchii care-i acționaseră pleoapele, acum retezate, se zbăteau într-un reflex inutil, incapabili să-i umezească ochii și să-i împrospăteze privirea. Cu atât mai bine, erau prea puține lucruri acolo pe care să fi dorit să le vadă.

Ceva mai devreme, în aceeași zi, o mulțime de oameni se înșiraseră pe străzi să vadă soldații care râdeau și-l batjocoreau și-l rostogoleau în cușca aia cu gratii pline de țepușe. Deși suferise torturi cumplite, încă se împotrivea. Se agățase de gratii și se ținuse strâns, împotrivindu-se șocurilor și balansului cuștii, în vreme ce soldații o rostogoleau. Nu reușise pe deplin să se ferească, țepușele erau prea lungi. Avea vreo zece înțepături. Totuși, străduaniile nu fuseseră în zadar: nu era rănit de moarte. Acum se îndoia că făcuse un lucru înțelept.

La poalele dealului, pe sub arcada porților orașului, mulțimea zbierase aprobator atunci când gărzile îl scoseseră din cușcă să-i taie pleoapele.

– Privește asfințitul, Regulus! E ultimul pe care îl mai vezi, câine roman! Ai să mori odată cu soarele care apune!

Apoi l-au aruncat la loc, în cușcă, și i-au legat încheieturile de gratii, înainte să-l ridice ca să poată să vadă toată lumea moartea înceată a consulului roman.

Chinurile lui atrăseseră o mulțime de oameni. Cartaginezii îl urau și pe bună dreptate. Aveau motive foarte bine întemeiate. Cum să uite vreodată înfrângerile pe care le suferiseră din cauza lui sau termenii inacceptabili ai tratatului de pace pe care el îl oferise în urma bătăliei de la Adis? Își dezgoli, într-un rânjet, cioturile de dinți care-i mai rămăseseră. Trebuia să fie mândru. Asistența arunca spre cușcă pietre, legume stricate și mărunțaie. Unele proiectile ricoșau de gratiile din fier care îl țineau captiv, un zid de apărare care trimitea înapoi mizeriile spre fețele lor ridicate. Altele își găseau ținta. Era și de așteptat. Nicio apărare nu era complet impenetrabilă. Uneori, chiar și cartaginezii pot nimeri o țintă. Și-a îngropat fața în piept, căutând să ofere protecție ochilor săi împotriva orbitorului soare african. Privea spre gloata adunată dedesubt. Mulțimea era și veselă, și furioasă. Îl aveau captiv pe Marcus Atillius Regulus, iar torturile la care era supus, deși îl chinuiau cumplit, așa cum își doreau cu toții, nu reușeau nicicum să-l înfricoșeze. Sfidarea lui finală stârnea mulțimea să-și dea toată silința. Iar acum gloata urma să-l vadă murind, într-o cușcă spânzurată de porțile Cartaginei.

Buzele lui crăpate se deschiseră într-un zâmbet larg în vreme ce privea la adunătura de jos. O ceață îi întuneca vederea, dar i se păru că erau mai puțini decât fuseseră. Spectacolul unui om care moare în chinuri putea oferi un ceas sau două de distracție vieților lor fade. Numai că Regulus prelungise spectacolul prea mult, așa că mulțimea dădea semne de oboseală. Mulți se întorseseră la treburile lor mărunte, din viețile lor obișnuite. Strânse gratiile cu putere și porunci, cu toată voința, degetelor sale să se agațe strâns și, cu picioarele tremurânde, se împinse în sus. Asta urma să fie ultima lui victorie, să le refuze spectacolul morții sale. Își porunci să respire.

Flavius privi în sus, la omul din cușcă. Înghiți în gol. Marcus părea că se uită fix la el. Rezistă ispitei de a-și întoarce fața și căută să întâlnească privirea vechiului său prieten. Fie Marcus nu-l putea vedea, fie știa că, dacă ar fi dat vreun semn că-l recunoaște, Flavius ar fi putut plăti cu viața. Sau poate că patru ani de sclavie în Cartagina îl schimbaseră într-atât, încât prietenul său din copilărie nu-l mai putea recunoaște. Nu fusese niciodată un tip solid și greutățile sclaviei îi topiseră de pe trup chiar și mușchii de soldat. Acum era un bărbat osos, scheletic și ars de soarele aspru al Africii. Era plin de zdrențe și puțea, nu numai de la corpul nespălat, ci și din pricina unui bandaj murdar, înfășurat în jurul unei răni supurânde de pe coapsa stângă.

Fugise de la stăpân cu mai puțin de o lună în urmă și nu fusese deloc complicat. Vătaful era un bețivan mai degrabă preocupat să bea în fiecare zi decât să-i pună la muncă pe sclavii vlăguiți. Într-o noapte, în vreme ce sclavii se întorceau osteniți de la câmp, Flavius a rămas în urmă. Șchiopătase din ce în ce mai tare și, în cele din urmă, în vreme ce vătaful îl bește lea de zor pe un alt sclav, se lăsă să cadă și încremeni printre tulpinile foșnitoare ale lanului. Grâul era suficient de înalt să-l ascundă, așa cum zăcea pe spate. Nu ar fi dat de el decât dacă l-ar fi căutat, dar chiar și așa ar fi fost greu să-l descopere în lumina slabă a crepusculului. Dar bătrânul drojdier nu părea să fi băgat de seamă că îi lipsește un om. Când noaptea fără lună s-a adâncit, Flavius s-a târât până la capătul celălalt al ogorului și, clătinându-se și șchiopătând, a prins să se îndepărteze. Vechea rană de la picior începuse deja să supureze. A știut atunci că dintele de dragon rupt, din rană, începuse să se miște din nou. Durerea i-a adus în minte împrejurările în care o căpătase și l-a făcut să se gândească la Marcus și să se întrebe de soarta prietenului său.

Câtă vreme trecuse de când îl văzuse ultima oară? Timpul trece încet pentru un sclav. Zilele par mai lungi decât sunt

pentru cineva care dispune de fiecare minut din viaţa sa. O vară de muncă forţată în Cartagina poate părea lungă cât o viaţă, cu soarele bătându-te în cap şi pe spate. Numără recoltele pe care şi le putea aminti şi trase concluzia că trecuseră mai bine de patru ani de când îl văzuse ultima dată pe Marcus. Patru ani de la dezastruoasa bătălie în care totul mersese anapoda. Pe câmpiile din Bragadas, nu departe de râul blestemat care purta acelaşi nume, consulul Marcus Atillius Regulus a fost biruit. Flavius fusese unul din cei cinci sute de soldaţi luaţi prizonieri. Unii dintre supravieţuitori remarcaseră că prizonieratul însemna doar un pas distanţă de cei douăsprezece mii de soldaţi care zăceau pe sângerosul câmp de luptă. În lungile zile de sclavie, Flavius fusese de altă părere.

Îl privi din nou pe comandantul şi prietenul său. Ţepuşele gratiilor îl răniseră în zeci de locuri, dar sângele nu se mai prelingea din înţepături. Vântul de vară, încărcat cu praf, aşezase o crustă peste răni. Pieptul şi pântecele arătau ca o hartă plină de râuri, acolo unde dârele de sânge se uscaseră. Despuiat de armură şi de haine, gol ca un sclav, corpul prizonierului încă trăda musculatura şi alura unui soldat roman. Îl torturaseră şi-l atârnaseră acolo ca să moară, dar nu izbutiseră să-l doboare. Cartaginezii nu ar fi reuşit asta niciodată.

La urma urmei, nu cartaginezii înfrânseseră armata romană, ci un mercenar, un general pe nume Xanthippus, din Sparta, care îşi condusese trupele nu din dragoste pentru ţară, ci din iubire pentru banii din aur. Cartaginezii îl angajaseră după ce Hamilcar al lor nu reuşise să le ofere victoriile de care aveau nevoie. Dacă Marcus ar fi fost informat pe deplin despre ce însemna schimbarea aceea de comandă, poate că nu şi-ar fi împins oamenii cu atâta osârdie către ultima lor luptă. În acea zi funestă, soarele îi lovise cu atâta înverşunare, de parcă ar fi fost

aliat al cartaginezilor. Praful și arșița chinuiseră trupele, în vreme ce acestea au dat ocol unui lac. Spre seară, soldații osteniți s-au apropiat de râul Bagradas. Inamicii îi așteptau pe malul celălalt. Toată lumea crezuse că Marcus le va ordona să ridice o tabără fortificată cu un zid și cu șanțuri. Cu toții se așteptau să aibă parte de mâncare și de o noapte de odihnă, înainte de a porni la luptă. Dar Marcus a ordonat traversarea râului fără întârziere și confruntarea cu inamicul, gândindu-se astfel că, prin bravada sa, va prinde pe picior greșit forțele cartagineze.

Să fi fost Hamilcar la comandă, tactica asta ar fi putut avea succes. Știau cu toții că trupele cartagineze evitau lupta față în față, pentru că nu îndrăzneau să se opună puterii organizate a unei armate romane. Dar Xanthippus era spartan și nu s-a lăsat păcălit de manevră. În plus, nici nu le permitea oamenilor săi să lupte în stil cartaginez. Marcus și-a așezat încrezător armata în formația standard: infanteria în centru și cavaleria pe flancuri și a pornit curajos la atac. Xanthippus nu a dat înapoi. Și-a trimis elefanții drept în mijlocul infanteriei. Chiar și așa, cohortele atacate au rezistat. Flavius se aflase printre infanteriști. Au luptat după modelul roman și, astfel, liniile au rezistat. Apoi Xanthippus și-a împărțit cavaleria, o mișcare tactică nemaiîntâlnită de Flavius în situații similare. Atunci când călăreții au năvălit peste ei din ambele părți, propria lor cavalerie a fost copleșită. Flancurile infanteriei au cedat. S-a declanșat un haos și un măcel cum nu mai văzuse vreodată. Unii soldați, după cum a auzit mai târziu, au reușit să scape cu fuga și au ajuns la Aspis, de unde au fost salvați de flota romană. Soldații aceia s-au întors acasă. Flavius, împreună cu aproape alți cinci sute de soldați, nu au mai reușit.

Consulul Marcus Atillius Regulus a fost considerat un prizonier prețios și a fost tratat ca atare. Pe când Flavius era doar un biet soldat, care nici măcar nu provenea din vreo familie

bogată. Trupul său și munca pe care o putea presta au fost singurele valori în ochii învingătorilor. Ca pradă de război, a fost vândut ca sclav. Primise o lovitură la cap, în timpul bătăliei. N-a știut niciodată dacă fusese lovit de o piatră aruncată de o praștie sau de copita unui cal. O vreme a văzut inele luminoase în jurul făcliilor, noaptea, și se înclina spre stânga atunci când încerca să meargă. A fost vândut pe bani puțini, iar noul său stăpân l-a pus să muncească la câmp. Acolo trudise în ultimii patru ani. Uneori ara, alteori însămânța grâu, iar în arșița verii, în vreme ce grâul creștea, umbla pe câmp și gonea păsările lacome. Roma și zilele petrecute în armată, soția sa, copiii și chiar Marcus, prietenul din copilărie care îl vârâse în acea situație, toate acestea începuseră să pălească. Uneori avea impresia că fusese sclav dintotdeauna.

Apoi, într-o noapte, s-a trezit cu o durere familiară și a știut că dintele de dragon i se mișcă iarăși prin carne. După câteva zile, a fugit, șchiopătând, de la vătaful său.

Să fi fost dintele, mișcându-se prin rană, o prevestire, un avertisment trimis de zei pentru cele ce urmau să vină? În anii din urmă, Flavius a dat puțină atenție unor astfel de lucruri. Zeii din tinerețe îl părăsiseră. De ce să-și bată capul și să-i onoreze sau să li se închine? Totuși, i s-a părut că dintele care se agita prin carnea lui se apropia de capătul călătoriei prin picior cam odată cu ultima apariție a lui Marcus în fața Înalților Magistrați ai Romei. În zilele care au urmat, vechea rană s-a umflat și s-a făcut purpurie, după care a prins să supureze și să prindă coajă. Și tot atunci a auzit zvonul acela pe care până și sclavii îl răspândeau:

– Războiul se va sfârși curând. L-au eliberat pe consul sub cuvânt de onoare că se va duce la Roma, ca să prezinte termenii tratatului propus de cartaginezi. Consulul Regulus se va întâlni cu magistrații romani și va căuta să-i convingă de inutilitatea

înfruntării cu noi. Și-a dat cuvântul că, dacă Roma nu va accepta propunerea, se va întoarce în Cartagina.

Flavius și-a scuturat capul și nu a spus nimic. Plecase Marcus la Roma fără el? Plecase lăsând în urmă cinci sute de bărbați care îl slujiseră cândva? Va prezenta Marcus condițiile Cartaginei și va implora acceptarea lor? Așa ceva nu-i stătea în fire consulului. Timp de trei zile a cugetat la asta, în vreme ce șontâcăia prin lanul de grâu, agitându-și brațele și alungând păsările. A decis că dintele care se mișca prin carnea piciorului reprezenta un mesaj. Chiar în acea zi a evadat și și-a început lenta călătorie spre Cartagina.

A fost un drum lung și obositor, pentru un om pe jumătate olog și fără o lețcaie în pungă. A călătorit noaptea, furând ce putea de pe ogoare sau de prin gospodăriile izolate. A evitat să intre în vorbă cu alții. Deși învățase limba punică în cei patru ani de sclavie, accentul lui roman l-ar fi dat de gol. Dar, pe măsură ce distanța dintre el și fostul lui stăpân creștea, a devenit un pic mai îndrăzneț. A furat niște haine vechi din căruța unui telal, care erau mult mai practice decât zdrențele pe care i le dăduse stăpânul său. A și cerșit, arătându-și rana supurândă și trupul scheletic la porțile unui sat și câtorva nătărăi li s-a făcut milă de el. Și astfel, încet, și-a croit drum, pas cu pas, spre Cartagina.

În urmă cu două nopți, la vederea zidurilor orașului, s-a oprit. Cum seara coborâse, a găsit un loc să doarmă, la adăpostul îndoielnic oferit de un crâng desfrunzit. Peste noapte l-a trezit fierbințeala rănii. În lumina slabă a lunii și-a adunat tot curajul și a mușcat pielea umflată a rănii. Cu ambele mâini, s-a apucat să stoarcă zona fierbinte, împingând în lungul osului. Dintele dragonului se iți cu ușurință, croindu-și drum afară și făcându-l pe Flavius să sângereze la fel de abundent ca atunci când intrase. Îl extrase din mușchi cu greutate, degetele ude de sânge îi alunecau pe suprafața netedă a dintelui. Când reuși, în cele

din urmă, să-l tragă din locul în care se ascunsese, un jet de lichid tulbure, amestecat cu puroi, țâșni din rana deschisă. Pentru prima dată în mai bine de șase ani, simți că trupul îi aparține în totalitate, eliberat de dintele dragonului și de prezența acestuia. Ținu trofeul în palme, preț de câteva clipe, mirat și dezgustat deopotrivă de cât de mult timp îl purtase în trup. Era mai ascuțit decât orice săgeată și mai lung decât arătătorul său. Rădăcina dintelui încă avea muchii tăioase în locul în care se rupsese din falca monstrului. A adormit cu el în pumn și, în acea noapte, a dormit bine, deși era mort de foame și patul îi era făcut doar din colb și din rădăcini de copac.

S-a trezit, în dimineața următoare, și-a refăcut bandajul și a pornit, schiopătând, să-l caute pe Marcus. Pe la jumătatea drumului a găsit un băț numai bun de folosit pe post de toiag. Spre asfințit, a ajuns la o apă, care curgea lenește prin albia adâncă. A urmat râul în sus, pe pământul unei ferme, unde a găsit un loc ferit, să-și spele rana și trupul, apoi hainele și bandajele. Furase câțiva pumni de grâu de pe câmp și își umplu burta cu boabele lăptoase și greu de mestecat. În noaptea aceea, după ce a adormit, și-a visat casa, dar nu soția și pe cei doi fii. Nicidecum. Visul îi venea dintr-o vreme de dinaintea copiilor și a soției.

Mica fermă a tatălui său se învecina cu pământurile familiei lui Marcus. Niciunul dintre părinți, ai lui Flavius sau ai lui Marcus nu era înstărit. Dar, în vreme ce tatăl lui Flavius era un simplu fermier care luptase prin războaie, tatăl lui Marcus se ridicase la rangul de consul. Ferma părinților lui Flavius avea cam douăsprezece pogoane, pe când tatăl lui Marcus abia dacă avea vreo șapte. Totuși, atunci când Marcus povestea despre faptele de eroism ale tatălui său, Flavius simțea că el este săracul dintre ei doi. Zâmbi cu amărăciune. Când tatăl lui Marcus a murit, prietenul lui s-a simțit pustiit. Nu doar pentru pierderea părintelui, dar mai ales la gândul că viitorul său, ca războinic,

se risipise. Marcus s-a înfățișat Senatului Roman și a cerut, fără tragere de inimă, să fie eliberat din serviciul militar ca să se întoarcă la mica lui fermă din care avea să-și întrețină soția, copiii și mama. Odată ce tatăl său murise, nu mai avea cine să se ocupe de familie. Totuși, chiar dacă era abia la începutul carierei militare, Senatul îi apreciase valoarea ca soldat. Au angajat pe banii statului un om care să se ocupe de ferma lui Marcus Atillius Regulus, iar pe el l-au trimis din nou să slujească Roma așa cum știa el cel mai bine, pe câmpul de luptă.

Marcus a fost pe deplin mulțumit. Flavius a fost cu totul de partea lui. Atunci, ca și acum, Marcus nu-și dorise decât să participe la războaie în care să se acopere de glorie. Pe când erau copii, visaseră amândoi să se facă soldați și să scape de corvezi. Numărau cu nerăbdare anii până când urmau să aibă vârsta potrivită pentru a se prezenta, alături de alți bărbați, la recrutările care aveau loc periodic în piața orașului și să spere că vor fi chemați sub arme. Când au participat la prima conscriere, aveau amândoi șaptesprezece ani și erau de înălțimi apropiate. Marcus a fost cel care și-a dat seama că trebuia să găsească o cale să nu stea unul lângă altul, ci să lase patru oameni între ei.

– Tribunii cheamă câte patru oameni în față. Dacă ieșim amândoi o dată, un tribun te va alege pe tine și altul pe mine și așa o să fim despărțiți. Ai grijă să vii imediat după mine, pentru că am să încerc să-i șoptesc tribunului care m-a ales că, deși nu ești așa de bine legat ca mine, ești neîntrecut în trasul cu arcul și la aruncarea suliței. O să am grijă, dacă e să mergem la război, să mărșăluim împreună. Îți promit!

– Și dacă e să mărșăluim spre casă? Promiți să ne întoarcem împreună?

Marcus s-a încruntat la el jignit.

– Bineînțeles! Vom mărșălui împreună spre casă. În triumf!

Pentru Marcus puțin conta că, dacă ar fi fost după el, Flavius s-ar fi lăsat la vatră după primul ciclu de instrucție, ca să stea acasă, departe de grozăviile și plictiseala unei vieți de soldat. Dar, desigur, nu avea de ales, niciun fiu de cetățean roman nu se putea eschiva de la această îndatorire. Și așa, la acea primă recrutare a stat aliniat, cu genunchii ușor îndoiți, alături de alți trei tineri, și a privit cum a fost ales Marcus. A văzut cum gesticula și șoptea înfrigurat și cum tribunul i-a făcut un semn mânios cu mâna, cerându-i să înceteze. Iar când a sosit momentul ca tribunul să aleagă din următorul lot de patru oameni, l-a luat pe Flavius. Și, astfel, cei doi prieteni au mărșăluit împreună în prima incursiune militară din viața lor de soldați.

Lui Marcus îi pria viața de soldat. Talentul lui de strateg a ieșit la iveală și a înaintat repede în grad. Deși, pe câmpul de bătălie, Marcus îi era comandant, atunci când se întorceau acasă reveneau la relația de prieteni și vecini. Anii au trecut, iar după întâmplarea cu dragonul, care aproape îi smulsese piciorul, Flavius se prezenta la recrutări cu din ce în ce mai puțină tragere de inimă. Începuse să spere că tribunii vor observa că rana de la picior îl îmbătrânise înainte de vreme. Dar în fiecare an, când se prezenta la conscriere, Marcus făcea în așa fel încât Flavius să fie ales să servească în legiunea sa. Iar la sfârșitul fiecărei campanii, când se întorceau împreună acasă, alunecau bucuroși în vechea lor relație de prietenie.

Să-și fi dorit vreodată Marcus o altă carieră decât cea de soldat? Chiar și acum, privindu-l cum sfârșește în cușcă, Flavius se îndoia. Când erau copii, după ce-și terminau treburile de pe lângă casă, Marcus voia întotdeauna să se lupte cu bețele sau să organizeze ambuscade pentru caprele vecinilor. Flavius preferase de când se știa vânătoarea unei lupte, iar în serile în care îl convingea pe Marcus să îl urmeze, băiatul nu mai contenea cu laudele la adresa iscusinței sale de vânător. Cel mai bine se

pricepea să se furişeze şi să ţintească. Flavius îşi amintea cu plăcere dulceaţa lungilor seri de vară târzie, în care cei doi băieţi leneveau lângă un foc mic, savurând mirosul merelor furate care se coceau în spuză şi sfârâitul cărnii păsărilor vânate, care se perpeleau în flăcările muribunde. Flavius se întreba dacă şi-ar putea convinge tatăl să-l lase să se îndepărteze de casă în căutarea unui vânat mai mare, dar Marcus visa mereu la acelaşi lucru.

– Îmi cunosc destinul, i-a mărturisit de mai multe ori lui Flavius. L-am văzut în vise. Voi trece prin toate gradele militare şi voi ajunge pretor sau consul, precum tatăl meu. Apoi îmi voi conduce trupele mai departe, în război.

– De ce? Ca să omori o mie de inamici? întreba de fiecare dată Flavius, zâmbind şugubăţ.

– O mie? Da' de unde! Cinci mii, zece mii vor cădea victime strategiilor mele. Şi voi fi chemat înapoi la Roma şi voi fi răsplătit cu un Triumf. Voi defila pe străzi în fruntea carelor pline de prăzi, iar prizonierii vor mărşălui pe jos în urma mea. Firește, armata mă va urma, iar tu, Flavius, te vei afla în primul rând. Soţia şi copiii mei vor fi mândri de mine. Iar eu, eu voi sta cu chipul pictat, la fel de roşu ca mărul ăsta, înfăşurat în toga albă ca zăpada. Voi sacrifica pentru Jupiter, în templul său, şase tauri albi. Toată Roma va ieşi pe străzi şi mă va ovaţiona. Ştiu că aşa va fi, Flavius, am văzut.

El se amuza de cum se împăuna prietenul său.

– Nu uita de partea cea mai importantă, Marcus. În car, un sclav va sta chiar în spatele tău şi se va apleca să-ţi şoptească în ureche cuvintele care îţi vor aminti că orice erou este muritor. Şi astfel te vei păstra smerit. Poate că, în loc de un sclav, mă vor lăsa pe mine să fac asta, rânjea Flavius.

– Muritor? Poate trupul să fie muritor, Flavius. Dar, dacă un bărbat a avut un Triumf şi a ajuns imperator, atunci legenda

lui este nemuritoare și va fi cunoscută de toate generațiile de soldați care își vor vărsa sângele pe pământul acesta.

Unul dintre merele furate pocni în spuză, împroșcând tăciunii cu zeama dulce. Flavius îl împunse cu un băț și îl trase la marginea jarului. Ținu țepușa cu un aer solemn.

– Memento mori! rosti el grav, apoi suflă peste mărul fierbinte și mușcă din el.

Regulus încerca să-și dea seama dacă seara era atât de rece pe cât părea. Ziua fusese suficient de fierbinte cât să-l coacă. Dar acum, când lumina soarelui, pătrunzând prin privirile-i încețoșate, îmbrăca lumea într-o nuanță sângerie, simțea că-i e frig.

Globii ochilor îi erau prea uscați ca să vadă clar, dar își dădea seama că lumina scădea în intensitate. În sfârșit, seara cea rece se apropia. Sau poate moartea. Orbirea poate face lumina să pălească, iar pierderea de sânge poate induce o stare de frig. Știa prea bine. Se gândi dintr-odată la Flavius. Îngenunchease lângă el, îl văzuse cum tremura și îl înfășurase în mantaua lui. Flavius nu murise, nu-i așa? Nu-i așa că nu murise? Nu! Nu atunci! Dar acum? Mai trăia, oare, Flavius? Sau îl lăsase mort, pe câmpul ultimei bătălii?

Când trăgeau să moară, dacă mai aveau putere să vorbească, oamenii întotdeauna se plângeau că le e frig. Își amintea cum îngenunchea lângă ei și unii spuneau că-i sperie frigul și întunericul din jur, alții bolboroseau păreri de rău sau doar oftau. De parcă frigul și întunericul ar fi fost motive de îngrijorare pentru cineva care stătea cu măruntaiele risipite prin praf sau cu jumătate din sânge adunat într-o băltoacă, alături... Totuși, încerca să le ofere un pic de alinare, acoperindu-i cu mantaua lui, în puținele clipe care-i despățeau de moarte, în timp ce sângele li se scurgea din răni. O alinare care, acum, ar fi fost

bine-venită și pentru el. O mână prietenoase, o vorbă bună de la un prieten... Dar era singur.

Nimeni nu venea să-l învelească într-o mantie, să-l țină de mână sau, măcar, să-i rostească numele. Nu era nimeni care să se așeze lângă el și să-i spună: „Regulus, mori în pace! Ai fost un consul bun, un centurion loial și un cetățean de ispravă. Roma nu te va uita. Ai murit ca un erou." Nu. Încercă să-și umezească buzele cu limba uscată. Un alt reflex stupid al corpului. Limbă, buze, dinți. Cuvinte inutile acum. La fel de inutile ca și cugetul său care încă gândea, gândea, gândea, în vreme ce trupul îi cobora în moarte.

Ceva aterizâ pe cușca suspendată. Trebuie să fie vreo pasăre. Nu un șarpe, niciun dragon. Nu era ceva masiv, dar fusese suficient de greu, încât cușca să se legene un pic.

Și destul de greu ca țepușele gratiilor să îi pătrundă și mai adânc în carne. Așteptă, ținându-și respirația. În curând, țepușele aveau să atingă un organ vital și el va muri. Dar nu acum. Nu chiar acum. Încercă să strângă mai tare gratiile. Îi legaseră mâinile ceva mai sus de nivelul pieptului, iar acum erau amorțite. Nu avea niciun rost să se agațe de viață odată ce trupul îi era deja terminat. Îi rupseseră atâtea oase, că nici nu le mai putea ține socoteala. Și-a adus aminte momentul când, brusc, înțelesese că nu aveau de gând să se oprească. Desigur, se așteptase la asta chiar înainte să înceapă. I-o promiseseră. Cartaginezii l-au trimis la Roma, legat de ei prin cuvântul lui că se va întoarce, dar și prin jurămintele lor. Îl făcuseră să promită că va reveni. În schimb, tot ei l-au amenințat că îl vor ucide, la întoarcere, în cazul în care magistrații nu ar fi acceptat termenii tratatului propus de ei.

Și-a adus aminte cum stătea printre scalvi, în vreme ce solii cartaginezi își expuneau condițiile. Nu le-a strigat că este cetățean roman, nici nu i-a anunțat că este consulul Marcus Atillius

Regulus. Nu! Era ruşinat să se întoarcă la Roma astfel şi nici nu voia să fie o unealtă în mâna cartaginezilor. Aceştia au fost nevoiţi ca ei înşişi să-l prezinte magistraţilor. Apoi a făcut singurul lucru pe care îl putea face. A denunţat tratatul şi termenii săi împovărători şi i-a sfătuit pe magistraţi să-l respingă.

Ceea ce au şi făcut.

Apoi el şi-a onorat cuvântul dat punilor şi s-a întors împreună cu solii în Cartagina.

Aşadar, cu mintea ştiuse tot timpul că urma să fie ucis de cartaginezi. Cu mintea. Dar trupul lui nu acceptase. Trupul lui crezuse că, într-un fel sau altul, va reuşi să rămână în viaţă. Dacă nu ar fi crezut asta, torturile la care fusese supus nu ar fi reuşit să-i smulgă urletele de durere, unul după altul.

Se străduise, firește, să nu strige. Oricine încearcă, la început, să nu urle când este torturat. Dar, mai devreme sau mai târziu, cu toţii zbiară. Şi, mai devreme sau mai târziu, nici măcar nu mai încearcă să se abţină. Pe vremea când fusese centurion, comandase o sută de oameni şi toţi îl ascultaseră. Comandase mii de oameni când ajunsese general, iar apoi consul. Când le-a spus magistraţilor să refuze tratatul, l-au ascultat cu toţii. Dar când i-a comandat propriului corp să nu strige, acesta nu l-a mai ascultat. A urlat din răsputeri, ca şi cum asta ar fi putut să înăbuşe durerea. Degeaba. Apoi, într-un moment anume, după ce îl frânseseră cu totul, când nicio bucăţică din el nu mai rămăsese întreagă, până şi trupul său a recunoscut că avea să moară. De-abia atunci ţipetele au încetat.

După un timp îndelungat sau, poate, după o bucată de timp care lui i se păruse lungă, au încetat să-l tortureze. Oare trecuseră ore sau zile de când îl rostogoliseră în cuşcă, spre porţile cetăţii? Avea vreo însemnătate?

Trase cu urechea la zgomotele oraşului de sub el. Ceva mai devreme se auziseră zgomotele gloatei. Înjurături, exclamaţii,

strigăte care exprimau dezgustul, râsete batjocoritoare și zbieretele prostești de triumf, venite de la cei care nu luptaseră niciodată, nici măcar nu chinuiseră vreodată pe cineva, dar care, cumva, căutau să-și asume moartea lui ca pe o victorie a lor. *Pe ce temei?* ar fi vrut să-i întrebe. *Pe acela că ați fost fătați pe un petic de țărână în apropierea locului meu de supliciu? Că mă vedeți bălăbănindu-mă, atârnat într-o cușcă de poarta cetății voastre, asta vă face să vă simțiți victorioși? Nu aveți niciun merit în asta. Le-am spus magistraților să respingă tratatul. Roma nu va îngenunchea în fața voastră. M-am îngrijit să nu se întâmple astfel. Dacă n-am fost în stare să ofer patriei mele victoria pe care o merita, cel puțin am ferit-o să accepte înfrângerea.*

Firește, nu a rostit, către publicul său, niciunul din cuvintele acelea. Gura, limba și dinții nu-l mai puteau ajuta să vorbească. A fost pe punctul să creadă că, la un moment dat, călăii săi doreau să stoarcă de la el niscaiva informații. Dar, dacă ar fi avut de gând așa ceva, i-ar fi lăsat gura întreagă, să poată bălmăji ceva în vreme ce îl schingiuiau. I-au risipit repede această idee, nu voiau decât să-l chinuie cât mai mult, fără să-l omoare. Așa că au făcut tot ce puteau mai rău sau, din punctul lor de vedere, tot ce puteau mai bine... Schinguitorii nu erau interesați de mărturisiri sau de confesiuni. Nu erau interesați să îndrepte pe cel care a făcut rău sau să-l facă să-și regrete fapta. Ei voaiu doar să provoace suferință. Atât. Îi văzuse cum îi excita tortura, cum le luceau ochii și cum li se umezeau gurile. Văzuse cu câtă dragoste își manevrau uneltele, cu ce grijă le foloseau. Tortura, se gândise, era ca sexul pentru cei care nu aveau parte de sex. Niciunul dintre ei nu era interesat de altceva decât de propia bucurie generată de suferință. Nu erau luptători, nu erau sodați, probabil că nu erau bărbați, câtuși de puțin. Erau schinguitori. Devoratori ai durerii, se hrăneau cu urletele lui, așa cum hoitarii urma să se ghiftuie cu trupul

său. Schinguitorii erau unelte, slugi ale celor care dădeau ordinele. Iar în acest caz, cei care porunceau acolo nu făceau altceva decât să se țină de cuvânt.

Gândurile îi țopăiau precum puricii care sar de pe stârvul unui animal. Metafora îl încântă o clipă, apoi îi dispăru din minte. Își întinse gândurile larg, încercând să descopere o imagine sau o idee de care se se agațe, orice i-ar fi abătut mintea de la durerea lentă a morții. Se putea gândi la Iulia, soția lui. L-ar fi jelit și l-ar fi regretat. Oare câți soldați ar fi putut spune la fel despre femeile lor lăsate singure acasă? Fiii săi, Marcus și Gaius, vor afla de moartea tatălui lor. Asta le va întări dârzenia de a apăra Roma. Vor vedea și mai limpede ce câini pot fi cartaginezii. Nu vor fi rușinați că fusese înfrânt și luat prizonier. Vor fi mândri că tatăl lor nu ezitase și nu-și trădase patria. Tatăl lor sfidase Cartagina. Dacă nu fusese în stare să le ofere un triumf care să le aducă aminte de el, cel puțin îi părăsea printr-o moarte onorabilă, demnă de un cetățean loial Romei.

Fără îndoială că vor afla cum a murit. Se va isca vâlvă în Senatul Romei. Se vor înfiora atunci când se vor gândi la el, la Marcus Atillius Regulus, cândva consul al legiunilor romane, acum torturat și atârnat precum o halcă de carne prospătă, lăsată să sângereze în prăvălia unui măcelar. Senatul se va asigura că toată lumea o să afle cum a murit.

Ar fi ultimul mod în care se vor putea folosi de el. Știa asta și nu-i părea rău. Dar zeilor, cât va mai dura până când va muri?

Flavius își dădu seama că stătea de prea multă vreme locului, holbându-se la Marcus. Șuvoiul de oameni care intrau în cetate trebuia să-l ocolească. Era convins că, mai devreme, acolo fusese o mulțime care căscase gura la Marcus, așteptându-i sfârșitul. Numai că soldatul cel încăpățânat îi sfidase pe toți mocârțanii. Refuzase să moară.

Flavius traversă ulița și se îndreptă către un negustor care vindea lipii. Miroseau grozav. Avea câteva monede dintr-o teșcherea pe care o șterpelise cu o săptămână în urmă. Pe vremuri i-ar fi fost rușine să recurgă la astfel de găinării, dar între timp învățase să-și găsească scuze. Chiar dacă nu mai purta armura de soldat roman, rămăsese soldat și fiecare cartaginez îi era inamic. Să fure de la ei, ba chiar să-i și ucidă, dacă împrejurările ar fi fost prielnice, era cam totuna cu alergatul după pradă. Punga pe care o tăiase fusese una bună, din piele. Găsise înăuntru șase monede, un cuțit mic, un inel și o bucată de ceară. Alese cea mai măruntă monedă și o arătă vânzătorului de lipii, aruncând tot timpul priviri întunecate și încruntate. Negustorul dădu din cap cu dispreț. Flavius se încruntă și mai mult în vreme ce scoase la iveală încă o monedă pe care i-o oferi vânzătorului.

– Ai să mă aduci la sapă de lemn, mormăi acesta.

Totuși, alese cea mai mică dintre lipii și i-o oferi. Flavius lăsă monedele și, fără să mulțumească, luă pâinea. În ziua aia nu avea de gând să riște să se dea de gol cu accentul.

Rupse lipia în bucățele mici, pe care le mâncă încet, aruncând priviri furișe spre locul unde stătea atârnat Marcus. Se simțea ca un trădător, să mănânce în vreme ce prietenul lui trăgea să moară.

Marcus încă se ținea drept. Se agățase de gratii, privind în jos, la oamenii care se perindau pe acolo. Unii ridicau privirile către el, dar cei mai mulți abia dacă îl băgau în seamă pe omul care murea în cușcă. Poate și pentru că nu arăta că era pe moarte. Cu toate astea, Flavius știa. Prietenul lui din copilărie nu mai putea fi salvat. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi apărut acolo o legiune romană care să-l salveze, Marcus ar fi murit. Mâinile și picioarele aveau o culoare întunecată, care dădea de înțeles că sângele nu-i mai circula așa cum trebuie. Prin grija schingiuitorilor săi, dâre maronii de sânge uscat se înșirau pe chipul

lui, pe piept și pe coapse. Totuși, Marcus nu se lăsa și aștepta. Nici Flavius nu ceda, ci privea și aștepta la rându-i, chiar dacă nu era în stare să spună de ce.

Se pare că așa trebuia. La urma urmei, și Marcus îl veghease pe el când fusese pe moarte.

Se întâmplase cu câțiva ani în urmă. Poate șase? Sau, poate, șapte ani? Și nu fusese departe de acest oraș prăfuit și plin de spirite rele. Încercau să traverseze râul Bagradas printr-un loc plin de trestii verzi și dese ca peria și care treceau de creștetul unui om. Valea Bagradasului era o regiune fertilă, plină de șanțuri de irigații pe ambele maluri are râului. În lungul lor creșteau păduri de stejari, plopi și pini. Malurile râului erau pline de vegetație și de insecte care înțepau. Pe atunci Marcus era general, încă nu ajunsese consul. Titlul acela urma să-l primească după ce ar fi obținut o victorie în ținutul Cartaginei. Pentru el, vara aceea fusese una a cuceririlor. În ziua cu pricina, Marcus obligase infanteria, cavaleria și arcașii să se miște rapid, după ce a găsit un vad potrivit prin care să treacă apa. Ochise un loc pentru tabăra de seară, pe o ridicătură care domina râul. Oamenii s-au apucat să ridice o fortificație standard, un șanț și un zid construit din pământul escavat. Marcus trimisese iscoade care să cerceteze vadul prin care urmau să treacă a doua zi. Soldații s-au întors repede, mult prea devreme, raportând o mișcare neobișnuită la marginea apei.

– Am văzut un șarpe, domnule. Un șarpe uriaș. La râu.

Uneori, seara, după ce tabăra era pregătită pentru noapte, obișnuia să treacă pe la cortul lui Marcus. Dacă generalul nu era prea ocupat, stătea de vorbă cu vechiul său prieten. În acea seară, văzu apropiindu-se de cort o mulțime de bărbați care roiau în jur. Marcus asculta încruntat raportul celor doi velites, care se uitau în jos și se lăsau temători de pe un picior pe

altul. Flavius văzu nedumerirea de pe chipul lui Marcus, iscată de îndrăzneala iscoadelor de a se întoarce cu un asemenea raport.

– Uluitor! răspunse el cu un ton plin de sarcasm. Asta ne mai lipsea, să descoperim un şarpe pe malul unui râu din Africa. Ăsta-i motivul pentru care aţi luat-o la goană înainte de a afla dacă putem trece mâine vadul?

Cei doi velites schimbară câteva priviri. Erau dintre cei mai amărâţi recruţi, din aceia care adesea nu aveau bani cu care să-şi asigure echipamentul aşa cum se cuvenea şi care nici nu erau prea bine văzuţi de ceilalţi. În lupte, erau folosiţi la hărţuială sau ca aruncători de suliţe şi nu făceau parte din niciun grup. Fuseseră trimişi ca iscoade tocmai pentru că nu erau importanţi şi de neînlocuit. Iar ei ştiau asta şi postura nu le plăcea deloc. Cu greu Flavius le putea găsi vreo vină că dăduseră bir cu fugiţii când au văzut ce-au văzut. Doar îşi păzeau pielea. Unul dintre ei era ud până la brâu.

– Nu l-am văzut pe de-a-ntregul, domnule, spuse celălalt soldat. Dar ceea ce ni s-a arătat ochilor a fost, hmm... ceva uriaş. Am zărit o parte din el trecând pe lângă noi, prin iarba înaltă. Era gros cât o bute, domnule, şi ce am văzut era doar partea din spate. Nu suntem laşi. Ne-am dus spre el ca să ne uităm mai bine. Apoi, cam la o sută de picioare mai încolo, şi-a ridicat capul dintre ierburi.

– Avea ochi strălucitori, interveni celălalt cercetaş. Pe cinstea mea, domnule, avea ochi mari şi strălucitori. Şi a sâsâit la noi, dar sâsâitul a fost mai degrabă ca un şuierat. A trebuit să-mi acopăr urechile. Corpul se continua spre apă şi trestiile îl ascundeau în mare parte, dar ce am putut vedea a fost ceva uriaş. Judecând după mărimea ochilor şi a capului, ar trebui să fie cam de...

– E a doua oară când îmi spuneţi că v-aţi întors cu un raport incomplet, zise Marcus cu răceală. Nu-i aşa că datoria unei

iscoade este să observe și să raporteze ce a văzut, iară nu ce *nu* a văzut?

Primul cercetaș se încruntă și se uită în jos, spre picioare. Celălalt se împurpură la față. Nu-l privi pe Marcus în ochi, dar glasul nu-i tremură deloc când vorbi:

– Unele lucruri sunt atât de ciudate, că și numai o mică părticică din ele trebuie raportată. Ce am văzut nu era un șarpe obișnuit, domnule. Și nu vorbesc numai de mărimea lui, pe lângă care orice șarpe ar fi nimica toată. Dar ochii îi luceau când se uita la noi. Șuiera, nu sâsâia. Și nu a luat-o din loc, așa cum ar fi făcut orice șarpe, la vederea noastră. Dimpotrivă. Ne-a înfruntat. De-asta am venit să vă raportăm.

– Un balaur de râu, se auzi un glas în liniștea care se lăsase.

Din ochii lui Marcus țâșniră fulgere înspre oamenii adunați roată sub lumina făcliilor. Probabil că știa cine vorbise. Flavius habar nu avea. Oricum, nu s-a adresat cuiva anume.

– Ridicol! spuse pe un ton usturător.

– Nu l-ați văzut... interveni primul cercetaș, dar Marcus îi reteză elanul.

– Nici voi! Ați văzut probabil un hipopotam, apoi o parte dintr-un șarpe, apoi, printre trestii și în lumina înserării ați crezut că e una și aceeași făptură.

Își îndreptă degetul spre unul dintre soldații iscoadă:

– Cum te-ai udat?

– Dacă mi s-ar permite să termin raportul, domnule... Acel cap s-a ițit dintre trestii. S-a ridicat mai sus decât înălțimea mea și ne-a privit. Apoi a șuierat. Amândoi, uimiți, am strigat la el. Așa mare cum era, tot mai credeam că va face cale întoarsă. Dimpotrivă, el a venit spre noi. Și-a repezit capul spre mine, cu gura deschisă și am putut vedea șiruri după șiruri de dinți într-un bot mare cât o căruță. Carus a strigat și a azvârlit sulița, care s-a și înțepenit în el, și asta l-a înfuriat. A mugit din nou și s-a

luat după mine. Am sărit într-o parte și am luat-o la fugă. Am crezut că malul râului e solid, dar s-a dovedit că nu era, așa că am căzut în apă. Norocul meu! Așa m-a pierdut din vedere.

– Atunci s-a întors spre mine, preluă relatarea celălalt cercetaș. Dar eu deja o luasem din loc. S-a oprit și s-a frecat de pământ, pregătindu-se de atac. Am auzit cum tija se rupe de ca și cum ar fi fost o surcea. Am fugit în susul malului, gândindu-mă că nu îl încânta gândul să iasă dintre trestii. Credeam că Tullus era deja mort. Dar, după ce a ieșit din păpuriș și ne-am reîntâlnit, am hotărât că cel mai bine era să ne întoarcem și să raportăm.

Marcus își încrucișase brațele peste piept.

– Este aproape beznă. Și nu e nicio îndoială că mâine, când vom ajunge la râu, șarpele vostru uriaș nu va fi de găsit. Vedeți-vă de treburi amândoi. Auzi, ochi strălucitori!

Cu ultima replică, rostită pe un ton tăios, îi expedie pe amândoi, dimpreună cu toți ceilalți. Chiar înainte să se întoarcă și să intre în cort, dădu cu ochii de Flavius și îi făcu un semn discret cu capul. Știa că Marcus îl chemase și că voia să vorbească între patru ochi cu el. Așa că, după o vreme, prin întuneric și în liniște, se duse la cortul acestuia.

– Vreau să știu ce au văzut. Poți să dai o raită în zori și după aceea să vii să-mi spui ce ai găsit? Dacă e cineva în stare să citească urmele pe pământ și să-mi spună ce și cum, tu ești acela. Flavius, trebuie să-mi trec armata dincolo de râu. Vreau să traversăm prin acest vad, la prima geană de lumină. Dar am nevoie să știu, înainte de a intra în apă, dacă sunt hipopotami sau crocodili. Nu să aflu asta la mijlocul râului.

– Sau dacă sunt șerpi gigantici? îl întrebă Flavius.

Marcus râse cu nepăsare.

– Sunt tineri și erau prost înarmați. Nu îi condamn acum că au fugit către tabără. Dar trebuie să învețe că am nevoie de

informații, și nu de simple presupuneri. Am să-i chem mâine, la prima oră, să-ți asculte raportul. Abia apoi își vor primi pedeapsa.

Flavius încuviință și se retrase, încercând să mai prindă câteva ore de somn.

O tabără romană face ochi devreme, dar el trebuia să fie primul care se trezește, înaintea tuturor. Nu și-a luat armele, ci doar cele trebuincioase unui vânător. Nu i-a luat mult să meșterească, dintr-o suliță, o praștie mare. Avea o acoperire mai mare și putea să arunce proiectile mai grele decât o praștie obișnuită. În cazul în care pe acolo era vreun hipopotam nervos sau vreun crocodil care se prăjea la soare, ar fi vrut să îi alunge de la distanță, înainte ca jivinele să se apropie de el. Gladiusul, sabia scurtă de la șold, era pentru lupta de aproape. Lama era bună atât să taie, cât și să împungă, dar Flavius ar fi preferat să nu ajungă să acționeze astfel.

Malurile râului Bagradas colcăiau de viață. Erau mărginite de tufe și dincolo de ele creșteau trestii. Căutând urmele de sălbăticiuni, parcurse același traseu pe care îl făcuseră, cu o seară în urmă, cercetașii. Animalele știau care sunt cele mai bune adăpători și cele mai sigure vaduri. Poteca aceea era atât de bine bătătorită, încât crezu că aflase un loc sigur prin care se putea trece râul. În apropierea apei, tufișurile de pe ambele maluri creșteau dese, iar trestiile și papura din fața lui păreau și mai înalte. Păsările care săgetau văzduhul, mulțimea de păsări cântătoare îi dădură un plus de siguranță. Auzi, într-o parte, o creatură mare fugind speriată printre tufișuri din locul în care se bălăcea. Era sigur că fusese un patruped. Deveni mai atent și prinse să se miște mai încet. Pământul începea să fie mlăștinos. Ajunse la marginea hotarului de trestii și văzu la picioarele sale o cărare printre ele, ca un tunel vegetal care ducea la apa râului. Dincolo, o cărare noroioasă urca pe malul celălalt. Așadar, un loc nimerit pentru traversare. Hotărî să se aventureze

în râu și să verfice tăria curentului. Era până la genunchi în apă, când, brusc, trilurile păsărilor încetară.

Flavius încremeni ascultând. Nu văzu nicio formă, nicio culoare, numai mișcarea trestiilor. Auzea doar clipocitul râului și vedea trestiile cum se leagănă, împinse de curentul apei.

Apoi, cam la o aruncătură de praștie de el, păpurișul se mișcă invers față de sensul de curgeare a râului. Rămase nemișcat, respirând încet. Un snop de trestii se aplecă la unison, într-o direcție, și la oarece distanță, alt snop de trestii se îndoi în partea cealaltă. Mișcarea aceasta continuă spre el. Își dădu seama că se auzea și un sunet. La început, acesta se amestecase cu vuietul râului, dar acum se apropia. Ceva foșnea printre trestii. Iarba înaltă trăda, prin mișcarea ei, apropierea unei creaturi lungi. Flavius deschise gura și respiră adânc, fără zgomot. Avea de gând să afle despre ce era vorba acum, înainte de a se apropia mai mult. Praștia era încărcată. Cu o mișcare atât de îndelung exersată, încât nici nu o mai conștientiza, Flavius balansă tija praștiei și lansă proiectilul înainte.

Piatra fusese prelucrată de el, era mai grea decât ar fi putut arunca o praștie de mână și avea un vârf ascuțit. Uneori proiectilul se nimerea să lovească cu vârful, alteori se rostogolea prin aer și lovea cu capătul teșit. De data asta prea puțin i-a păsat cu ce capăt lovise. Intenția lui fusese să sperie orice făptură ar fi fost pe acolo, fără ca el să-și trădeze prezența. Proiectilul zbură tăcut peste trestii, dar, când își atinse ținta, liniștea încetă pe dată.

Șuierul creaturii era precum urletul vântului. Un cap se ridică peste trestii, mult mai aproape decât se așteptase. Își întoarse privirea furioasă spre el, căutând să vadă cine avusese îndrăzneala să-l atace. Flavius deja se retrăsese, înainte ca ochii acelui cap pătrățos să se țintească asupra lui. Chiar și în lumina limpede a dimineții, ochii îi ardeau într-o văpaie portocalie.

Arătarea respira cu nările dilatate, scoțând un zgomot ca de apă rece aruncată pe o piatră încinsă. Apoi își căscă larg botul și Flavius văzu, exact așa cum povestise cercetașul, o pereche de fălci cât o cotigă, împodobite cu șiruri de dinți arcuiți spre interior. Se dădu câțiva pași înapoi, apoi se întoarse și o luă la sănătoasa. Capul masiv al arătării lovi pământul, la o lungime de suliță în spatele lui. Șocul loviturii se propagă prin pământul umed. Simți greutatea capului prin tălpile picioarelor și iuți pasul, fugind așa cum nu mai fugise vreodată. Când ajunse pe creasta malului, riscă și se uită o clipă înapoi, pe furiș.

Abia ce îndrăzni să-și tragă sufletul, și capul imens se ridică din nou dintre trestii. Reptila îl fixă cu privirea și o limbă lungă și despicată țâșni din botul teșit, fluturând și gustând aerul. Îl privea pe Flavius cu răutate și fără pic de teamă în ochii fără pleoape. Își deschise din nou botul și un șuierat cumplit făcu aerul să vibreze în jurul său. Porni spre el, mișcându-se mult mai repede decât orice altă târâtoare. Flavius se întoarse și o luă din nou la goană. Alerga și auzea sunetul înfiorător scos de uriașa ființă venind în urma sa. Groaza îl făcea să alerge cu avântul unui tânăr, iar inima îi bubuia în urechi. Când, în cele din urmă, își adună curajul să privească înapoi, șarpele dispăruse. Dar el alergă în continuare, incapabil să se oprească, până la marginea taberei.

Trecu grăbit printre soldații care tocmai începeau să se trezească, fără să vorbească cu cineva. Nu dorea să stârnească neliniște până ce Marcus nu avea să afle despre ce este vorba și până ce el nu lua vreo decizie. Avea gura uscată și inima încă îi bubuia în piept atunci când ajunse în fața lui Regulus și îi dădu raportul.

Se adresa acum comandantului, și nu vechiului său prieten.

– Au spus adevărul, domnule. Este un șarpe imens, cum nu s-a mai văzut vreodată. Cred că are cam treizeci de metri

lungime. Și este agresiv. L-am lovit cu o piatră de praștie și s-a luat după mine.

Își privi prietenul cum îi soarbe cuvintele. Regulus se uită la el și, cu un zâmbet amenințător, îl luă în râs.

– Lung de treizeci de metri, Flavius? Un șarpe de treizeci de metri, zici?

Bărbatul înghiți în sec.

– Estimarea mea, domnule. Judecând după mărimea capului, după cât de sus s-a înălțat și după lungimea trestiilor răsucite de coasa lui.

Flavius își drese vocea și continuă.

– Vorbesc serios.

Îl privi pe Marcus cum îi cumpănește cuvintele, expresia împietrită de pe chip dispărând încet și lăsând loc furiei.

– Totuși, dincolo de dimensiuni, e doar un șarpe. Și un lup sau un urs poate înfrunta un om, poate chiar zece, dar niciun fel de creatură nu poate înfrunta o legiune întreagă. Ne vom așeza în formație de marș și vom porni către râu. Fără îndoială că zgomotul făcut de trupe îl va speria. Spune-mi ce părere ai despre râu. Vor avea probleme la traversare căruțele noastre?

Înainte ca Flavius să-i poată răspunde, se auziră țipete sălbatice și un sunet care îi zbârli părul de pe ceafă. Un șuierat strident spintecă aerul, urmat de zbierete și strigăte.

– Un balaur, un balaur!

Urletul șuierat al creaturii se auzi și mai puternic și fu urmat de câteva țipete omenești retezate brusc. Apoi vacarmul spori cu și mai multe urlete, răcnete panicate și țipete nearticulate.

Când venise Flavius, Marcus era echipat pe jumătate. Își închise la repezeală cataramele platoșei și înșfăcă într-o mână casca.

– Să mergem, spuse Marcus, și, deși câțiva oameni se adunaseră în formație în urma lui, Flavius simți că lui îi fuseseră adresate cuvintele.

Străbătură tabăra în goană și apoi o porniră spre râu. Flavius își trase din mers sabia scurtă din teacă, sperând să nu fie pus în situația s-o folosească. Peste tot în jur, soldați echipați pe jumătate li se alăturau în grabă.

– Arcașii la mine! strigă Marcus și aceștia îl flancară pe o rază de douăzeci de pași.

Flavius rămase în spatele prietenului său.

Nu ajunseseră încă la malul râului când s-au întâlnit cu un grup de soldați care strigau în devălmășie. Aceștia cărau un camarad de-al lor și, deși urla de durere, Flavius și-a dat seama că omul era deja pe moarte. Piciorul stâng îi fusese smuls din șold.

– E un balaur!

– Șarpele a luat doi oameni. Se duseseră să ia apă.

– Avea ochii cât roțile de la căruță!

– A lovit șase oameni și i-a făcut terci. Pur și simplu i-a terciuit!

– I-a mâncat. Zeii să ne aibă în pază, i-a mâncat!

– E un demon, un demon cartaginez!

– Au asmuțit un balaur împotriva noastră!

– Vine, vine!

În spatele soldaților cuprinși de panică, Flavius văzu uriașul cap al șarpelui ridicându-se. Din ce în ce mai sus. Bestia privi roată, cu ochii strălucind, mulțimea de soldați. Limba-i bifurcată șfichiuia aerul precum un bici. Flavius simți că îi îngheață sângele. Era ca și cum l-ar fi privit un diavol. Creatura, balaur sau șarpe, șuieră cu forța unei rafale de vânt. Câțiva soldați prinseră să țipe, iar alții își acoperiră urechile cu palmele.

– Arcași! strigă Regulus și un stol de săgeți prinseră aripi, șuierul lor prin aer contopindu-se cu cel prelung al șarpelui.

Câteva ratară ținta, altele trecură peste. Unele dintre ele loviră razant, înfigându-se superficial și căzând apoi pe măsură ce șarpele se mișca. Vreo șase izbiră în plin. Dacă i-au provocat

vreo durere, nu a arătat defel. Își lăsă capul în jos, cu botul larg deschis, țintind și înșfăcând doi dintre soldați. Îi înghiți dându-și capul pe spate. Urletele lor amuțiră și ceilalți văzură două umflături în lungul gâtului șarpelui, cum alunecă în jos. Flavius simți un fior rece. Atât de repede se petrecuse totul, încât oamenii nici nu apucaseră să moară. Fuseseră înghițiți de vii.

Flavius nu auzise comanda pentru o nouă salvă, dar o altă ploaie de săgeți își luă zborul către bestie. Se apropiase de ei, așa că reușiră să țintească mai bine. Dintre cele care nimeriseră, majoritatea se înfipseseră zdravăn. De data asta șarpele scoase un șuierat plin de furie. Să lăsă complet la pământ și se rostogoli, încercând să scape de săgeți. Coada care biciuia aerul, doborî tufișurile de pe mal.

– Retragerea! ordonă Regulus și, în câteva secunde, întreaga armată se puse în mișcare, depărtându-se de șarpe. Nu era cea mai ordonată retragere la care luase parte Flavius, dar s-a dovedit a fi eficace. Își refăcură liniile defensive, pe măsură ce distanța dintre soldați și șarpe creștea. Flavius își simțea genunchii moi. Lungimea șarpelui, atât cât văzuse, îi transformase creierul într-un vârtej. Era sigur că avea pe puțin treizeci de metri. Dar nu simțea nicio dorință să afle cu precizie cât de lung era...

– Nu ne urmărește! strigă cineva.

– Continuați retragerea! porunci Regulus. Ne întoarcem în tabără și toată lumea trece pe metereze.

Apoi îi aruncă o privire lui Flavius.

– Mergi și vezi, îi spuse în șoaptă.

Cu inima cât un purice, bărbatul a făcut cale întoarsă printre oamenii care se retrăgeau. După ce a trecut de ultimii soldați, a iuțit pasul, cu urechile ciulite și cu praștia pregătită. Știa că nu ar fi făcut mare brânză cu praștia, dar era arma pe care o mânuia cel mai bine. În plus, își zise, are o rază de acțiune

mai mare decât gladiusul. Se strâmbă și merse mai departe. Se opri atunci când zări trupurile celor uciși. Scrută tufișurile din jur și nu zări niciun semn care să trădeze prezența șarpelui uriaș. Pe alocuri, tufișurile erau supte și iarba culcată la pământ, în locurile în care creatura se rostogolise pe când încerca să scape de săgețile care se înfipseseră în ea. Zăbovi o vreme, observând atent întregul decor. După ce zări primii hoitari așezându-se lângă trupurile soldaților morți, hotărî că șarpele dispăruse cu adevărat. Totuși, continuă să înainteze cu grijă.

Toți cei care zăceau la pământ erau morți. Unul singur respira încet, aerul susura slab în vreme ce-i intra și ieșea din gură. Dar pieptul îi era zdrobit, iar în ochi nu mai avea niciun licăr de viață. Uneori, unui trup poate să îi ia ceva vreme până când să-și dea seama că a murit. Încetă să cerceteze trupul prăbușit și se urni mai departe. Șarpele, în cursul retragerii lui, tăiase o cărare largă printre tufe. Nu a găsit nicio urmă de sânge sau ceva care să indice faptul că i-ar fi provocat vreo rană serioasă. Merse pe drumul deschis de șarpe până când zări râul și zona plină de trestii zdrobite pe unde acesta se întorsese în apă. Acolo s-ar fi putut ascunde. Flavius nu voia să meargă mai departe. Nu avea niciun rost.

În vreme ce îi raporta lui Marcus ce văzuse, și-a dat seama cât de îngrijorat era prietenul lui. L-a ascultat cu seriozitate, după care a dat din cap.

– Suntem aici să ne luptăm cu cartaginezii, nu cu un șarpe uriaș. Oamenii sunt tulburați de ideea că bestia este un soi de balaur sau demon trimis de cartaginezi. N-am de gând să mai înfrunt arătarea aia încă o dată. O să trimit pe cineva să se ocupe de morți. Am hotărât să ne deplasăm în josul râului. Deja am trimis iscoade care să caute alt vad. Nu mai putem sta aici, mergem mai departe.

Flavius se simți ușurat, dar și surprins că Marcus alesese o soluție așa cumpătată. Se așteptase ca prietenul lui să poruncească să se sape șanțuri care să încercuiască șarpele și să se lupte cu el. Dar ceea ce adăugă îi risipi nedumerirea.

– E mare, dar e doar un șarpe. Nu merită să ne pierdem vremea cu el.

Flavius clătină din cap și se retrase. Marcus fusese întotdeauna un soldat. Vânătoarea și nevoia de a gândi ca prada sa nu-l atrăseseră nicicând. El vedea războiul ca pe o provocare între bărbați, ca pe ceva care presupunea o anume gândire strategică. Nu văzuse niciodată animalele atât de complexe și imprevizibile cum le credea Flavius. Și nu considerase nicicând că animalele pot fi adversari pe măsură. De-aia nici nu pricepuse fascinația pentru vânătoare a prietenului său.

Acum, privindu-l pe Marcus în cușcă, Flavius văzu limpede animalul care sălășluise mereu în el. Mintea omului făcea loc încet fiarei închise în ființa lui. Durerea îl măcinase și îi acaparase întreaga atenție. Văzu cum trupul lui Marcus este cuprins de tremur. Genunchii îi tresăriră și un fir de urină amestecată cu sânge i se prelinse pe picior și picură peste trecătorii de pe stradă. Strigăte de indignare se auziră și mulțimea din piață, care aproape că uitase de muribundul atârnat desupra lor, își îndreptă din nou privirile către el.

Femeia care fusese stropită își smulse eșarfa de pe umeri și o aruncă în țărână. Privi la Marcus, agitându-și pumnul și strigând obscenități. Un val de râsete batjocoritoare însoțiră cuvintele femeii urmate de alte gesturi și strigăte insultătoare. Câțiva privitori se aplecară culegând pietre de pe jos.

O vreme, durerea venise în valuri care amenințau să-l lase fără simțire. La fiecare val se încleșta și mai tare de gratiile cuștii, precum un marinar naufragiat care se agață de resturile

plutitoare ale epavei. Știa că nu-i oferea nicio siguranță, dar nu avea de gând să le dea drumul. Voia să moară în picioare, nu doar pentru că o cădere ar fi însemnat să fie străpuns de țepușele grosolane care se ridicau din partea de jos a cuștii. Avea de gând să moară în picioare, ca un cetățean roman, ca un consul, ca un soldat, și nu încovrigat precum un câine împuns de sulițe.

Durerea nu scădea, ci se transforma în altceva. Așa cum legănatul valurilor unei furtuni poate induce starea de somn, la fel se întâmpla și cu durerea. Era atât de prezentă și constantă, încât gândurile-i pluteau pe ea, detașându-se doar atunci când o amintire vie răzbătea la suprafață. Durerea părea să-i stârnească amintirile, trezindu-le pe cele mai puternice și pătrunzătoare. Triumful de la Aspis, atunci când cucerise întregul oraș aproape fără luptă. Aia da vară! Hamilcar îl evitase, iar armata sa avea, practic, drum deschis spre Cartagina. Prada fusese bogată și pierduse socoteala prizonierilor romani eliberați. Daaa... Atunci senatul îl răsfățase. Perspectiva de a fi primit în triumf și cu o defilare prin Roma se conturase cu claritate, la fel de limpede cum își imagina pe când era copil. Triumful avea să fie al lui. Ar fi fost recunoscut ca erou de mulțimile care îl ovaționau și îl adorau.

Dar Manlius, colegul lui de consulat, hotărâse să se întoarcă la Roma, luând caimacul prăzilor. Hamilcar, generalul cartaginez, se gândise să folosească asta în avantajul său. Își stabilise tabăra pe o înălțime împădurită de pe malul celălalt al râului Bagradas. Regulus nu s-a descurajat. S-a pregătit să-l întâmpine și să-l înfrunte pe cartaginez preluând comanda infanteriei, a cavaleriei, precum și pe-a unui detașament puternic de baliste.

Și astfel au ajuns la râu și la nenorocitul ăla de șarpe african. Unii dintre oameni erau convinși că au de a face cu un demon cartaginez, trimis de Hamilcar să-i atace. Când l-a văzut cu propriii ochi, nu a fost în stare să cuprindă creatura cu mintea.

Flavius a încercat să-i explice. Atunci a fost pentru prima și ultima dată când s-a îndoit de judecata prietenului său. Pierduse treisprezece oameni în prima confruntare cu monstrul, o pierdere prea mare pentru un asemenea adversar. Era cu gândurile îndreptate spre Hamilcar și se temea să nu rateze elementul surpriză. Așa că și-a retras soldații, lăsând malul râului în stăpânirea șarpelui, lucru pe care nu l-ar fi făcut, dacă ar fi avut un adversar uman. Și-a condus oamenii în josul râului, căutând un vad bun, în vreme ce căruțele cu bagaje și artileria grea îi urmau la oarecare distanță de râu, pe un teren mai sigur.

După câteva ore de marș au descoperit un loc potrivit pentru traversare. Marcus s-a felicitat pentru că pierduse atât de puțin timp. Călare pe cal, și-a dirijat trupele spre apă și a rămas pe mal să supravegheze traversarea. A desfășurat arcașii în zonele mai înalte care străjuiau malul, era o precauție pe care o lua ori de câte ori traversa un curs de apă. Râul era lat, cu malurile nisipoase, acoperite cu trestii și papură care depășeau în înălțime un om călare. Soldații din față și-au croit drum printre trestii. I-a privit cum înaintează și cum se pierd prin vegetația râului, deschizând o cărare îngustă, care urma să fie apoi lărgită de restul trupei.

Spera ca, spre mijlocul albiei, fundul râului să fie acoperit cu pietriș, și nu cu clisa de la mal. Voia să treacă repede pe malul celălalt și să se regrupeze pe teren sigur. Pentru orice armată, forțarea unui râu aducea cu sine o oarecare vulnerabilitate. Un soldat cufundat în apă până la piept e o țintă ideală, o ființă lipsită de apărare. Neliniștit, exploră cu privirea printre trestii malul opus. Nu observă niciun semn al inamicului. Nu ar fi fost împăcat decât atunci când primii soldați ar fi ajuns dincolo, iar arcașii ar fi luat poziție defensivă pe celălalt mal.

Numai că nu se afla în locul potrivit pentru traversare și nici adversarul nu era cel nimerit.

Flavius stătea lângă calul lui Marcus. Își auzi prietenul icnind și întoarse capul. Pe moment, ceea ce văzu nu avea niciun sens. Își dădu seama, apoi, că privea un zid din piele de șarpe care se târa printre trestiile dese direct spre trupele lipsite de apărare.

Cine și-ar fi putut imagina că un asemenea șarpe s-a fi putut deplasa atât de rapid și încă atât de tăcut? Cine și-ar fi putut imagina că un animal ar fi fost în stare să anticipeze că vor căuta un alt loc de trecere pe râu în jos? Poate că era o coincidență. Poate că șarpelui îi era foame și urmărise trupele după zgomotul din timpul marșului.

Sau poate chiar era un demon cartaginez, vreun diavol străvechi invocat de aceștia să pună capăt stăpânirii străine a pământurilor lor. Creatura se strecura aproape neauzită prin apă și printre trestii. O clipă rămase încremenit, impresionat de mărimea reptilei. Părea imposibil ca o singură ființă să miște iarba pe o distanță atât de mare. Văzu cum își înalță capul teșit, văzu fălcile cum i se deschid larg.

– Atenție la șarpe! strigă el și imediat sute de glasuri îi preluară cuvintele.

– Șarpele, șarpele!

Desigur, era un cuvânt nepotrivit pentru a descrie ființa de coșmar care îi atacase! Un șarpe este o creatură pe care un om o poate călca în picioare. În cel mai rău caz, aici, în Africa, ai fi putut întâlni un boa în stare să zdrobească o capră în strânsoarea sa. „Șarpe" nu era tocmai cuvântul cel mai bun ca să denumească o namilă lungă și înaltă cât un zid de cetate.

Se deplasa lin ca gândul, ca un suspin, ca o seceră strălucitoare, abia ascuțită, secerând în zori recolta. Arăta ca un zid mișcător, ce se strecura printre tulpinele verticale ale trestiilor. Se mișca implacabil și necruțător, ca un val uriaș sau ca o alunecare de teren. Câțiva oameni fură prinși în fălcile monstrului. Îi înghiți întregi, uriașii mușchi din părțile laterale zdrobindu-i

și împingându-i în jos pe gât. Alți soldați fură împinși sub apă, dacă nu de trupul creaturii, atunci de valurile stârnite de deplasarea ei. Se mișcă agil prin mijlocul oamenilor și apoi, cu o șfichiuire din coada uriașă, reveni printre soldații care înotau sau se străduiau să-și recapete echilibrul în mijlocul curentului.

– Arcașii! strigă Regulus, dar săgețile lor deja ricoșau pe pielea netedă a șarpelui sau se înfigeau superficial, abia putând să-i străpungă armura.

Proiectilele nu i-au provocat vreun rău șarpelui, nu într-atât încât să-l facă să plece. O duhoare grea a umplut aerul, în vreme ce creatura se răsucea ca un bici imens printre oamenii care se zvârcoleau în apă. A prins câțiva soldați între fălci, i-a zdrobit și le-a scuipat trupurile cu furie. Un soldat, viteaz sau doar nesăbuit, cel mai probabil amândouă, a încercat să străpungă bestia cu lancea. Vârful ascuțit alunecă peste solzii șarpelui. O clipă mai târziu, fiara și-a răsucit capul și l-a cuprins în inelele sale pe nefericitul soldat, descotorosindu-se de lance printr-o mișcare. O înghițitură spasmodică și omul dispăru.

Regulus abia își mai strunea calul. Deși dresat pentru luptă, acesta dădea înapoi, nechezând îngrozit, iar când Marcus spori strânsoarea frâielor, calul a dat din cap violent, căutând să se elibereze. Să fi fost efortul călărețului de a stăpâni calul cel ce a atras atenția șarpelui? Sau poate faptul că un om călare era o făptură mai mare decât cei înnebuniți care se înecau în râu. Oricare ar fi fost motivul, șarpele și-a ațintit privirea strălucitoare asupra lui Marcus și a pornit spre el. Matahala și-a întors într-o parte capul uriaș, cu fălcile larg deschise, cu intenția limpede de a înghiți cu totul cal și călăreț.

Ar fi fost inutil să fugă. Șarpele i-ar fi ajuns din urmă. Mai bine să înfrunte monstrul și să piară ca un erou decât să fugă și să moară ca un laș. Ciudat. Chiar și acum își amintea cu limpezime că nu-i fusese frică. Era doar mirat că urma să moară într-o

luptă cu un șarpe, și nu împotriva cartaginezilor. Își amintea că se gândea, atunci, că lumea își va aminti de moartea sa. Ținea deja sabia în mână, fără să-și dea seama când o scosese. O armă ridicolă pentru o astfel de încleștare. Cu toate acestea, avea de gând să rănească animalul, să-l facă să sângereze. Pe măsură ce se apropia, șarpele scotea un șuierat de parcă se crăpa cerul, un zgomot care acoperea orice gând. Era uimit de efectul sunetului respectiv asupra urechilor sale.

Nu-i luă în seamă pe oamenii care fugeau de lângă el. Calul a dat înapoi, dar el a strâns și mai tare hățurile. Gura căscată larg se apropie și mai mult, iar duhoarea deveni copleșitoare. Și, în clipa în care fălcile imense îl înconjurară, simți brusc o prezență lângă el.

– Marcus! strigase omul, dar vocea i-a fost acoperită de vacarmul stârnit de șarpe.

Nu l-a recunoscut pe Flavius când acesta a făcut un salt și l-a împins de pe cal. L-a recunoscut doar atunci când, lovind în cădere malul noroios și privind în sus, a văzut cum șarpele îi ridică pe amândoi, pe Flavius și calul. Fălcile creaturii se închiseseră peste pieptul calului, dar îl prinseseră și pe Flavius de picior. Bărbatul atârna cu capul în jos, răcnind de groază și durere, în vreme ce calul se zbătea sălbatic în botul șarpelui.

Cum atinse pământul, Marcus se răsuci și sări instinctiv în picioare. Într-o fracțiune de secundă se agăță de prietenul lui, reușind să-l smulgă dintre fălcile cumplite. Șarpele îi ignoră pe cei doi, preocupat să înghită calul care se zbătea. Bărbații căzură la pământ. Marcus se trase de sub prietenul său și-l luă în brațe, târându-l cât mai departe, la adăpostul tufelor. Amândoi duhneau cumplit și, în plus, Flavius sângera abundent. Coapsa îi fusese sfâșiată în profunzime de colții șarpelui. Marcus încercă să-i lege rana, să oprească sângerarea, în vreme ce Flavius părea să se opună din răsputeri. Abia după ce făcu ultimul nod, își dădu

seama că, de fapt, prietenul lui nu încercase să se împotrivească, ci avea convulsii. Muşcătura şarpelui era otrăvitoare. Flavius avea să moară. Luase moartea lui Marcus asupra sa.

Un fior străbătu trupul consulului şi acesta îşi reveni un pic în simţiri. Încă strângea gratiile cuştii. Vântul şi soarele îi uscaseră ochii complet. Simţea că încă mai era lumină. Atât şi nimic mai mult. Câte zile oare stătuse agăţat acolo, se întrebă el. Şi câte zile va mai trebui să îndure până ce moartea îl va lua cu ea? Buzele-i crăpate se întredeschiseră, într-un rânjet sau într-un surâs, nici el nu ştia. Mintea lui dădea formă unor cuvinte pe care gura nu mai putea să le rostească. *Flavius, m-ai lipsit de o moarte eroică. Şi m-ai lăsat să-mi găsesc sfârşitul aici. N-a fost niciun favor, prietene. Niciun favor pentru mine.*

Flavius l-a văzut că se cutremură. Şi restul gloatei a observat. L-au fixat cu privirile, precum nişte şacali care pândesc o fiară rănită. Flavius le privea feţele. Nări dilatate, buze deschise, ochi strălucitori. Se priveau unii pe alţii, dând din cap aprobator şi îşi pregăteau proiectilele mici şi murdare. Vor avea ei grijă ca ultimele clipe ale lui Marcus să fie momente de chin şi de bătaie de joc. Îşi vor adjudeca moartea acestui câine turbat cu pietre şi prin cuvinte insultătoare şi vor crede, în mod bizar, că au repurtat o victorie.

Mânia îl cuprinse. Îi trebuia o sabie. Nu avea nicio armă, cu excepţia micii catapulte pe care o croise din geanta furată şi din bucăţi din încălţările sale. În seara trecută omorâse cu ea o pasăre ascunsă într-un copac. Nu fusese cine ştie ce masă, dar se bucurase să descopere că nu-şi pierduse îndemânarea. Numai că arma asta era bună, poate, la vânătoare, dar nicidecum ca să înfrunţi o gloată.

Ar fi putut să arunce în ei cu încălţările, dar se îndoia că asta le-ar fi fost o lecţie. Chiar şi dacă ar fi avut un gladius, n-ar

fi putut să-i ucidă pe toți. Dar măcar i-ar fi învățat diferența dintre a chinui un om aflat într-o cușcă și moartea într-o luptă cu un tăiș ascuțit. Numai că nici asta nu l-ar fi salvat pe Marcus. Ar fi continuat să audă pocnetul pietrelor lovindu-se de barele cuștii și zgomotul moale al celor care ar fi trecut printre bare, lovindu-i corpul. Ar fi continuat să-i răsune în urcehi insultele și bătaia de joc aruncate odată cu pietrele. Prietenul său se ținuse tare toată ziua, dar acum urma să se prăbușească lipsit de demnitate. Flavius privi în jur, îndurerat, înțelegând că nu-l putea salva pe Marcus.

Nu-l putea salva pe Marcus de la moarte. Dar poate că îl putea salva de la *această* moarte. Căută o piatră, găsi una care i se păru potrivită și se retrase spre capătul străzii. Va trebui să fie rapid. Mulțimea arunca deja cu pietre în Marcus. Cele mai multe aveau traiectoria prea scurtă, iar cele care loveau cușca n-aveau destulă forță. Era încântat să vadă cum cădeau înapoi în mulțimea adunată și spărgeau fața câte unui gură-cască.

În adăpostul unei intrări, cântări mai bine piatra aleasă. Apoi băgă mâna în traista de la brâu și scoase bucata de ceară din geanta furată. Se înțepă în dintele de șarpe, când îl scotea. Blestematul! Era încă foarte ascuțit, chiar după lunga vreme petrecută în corpul lui.

Își amintea prea bine ziua în care îl căpătase. Sărise să-l împingă pe Marcus din drum. Putea rememora, până în cele mai îngrozitoare detalii, cum i se închisese gura șarpelui peste picior. Se bălăngănise cu capul jos, simțind o durere ascuțită provocată de dintele care îi străpunsese carnea și de otrava din gura creaturii. Simțise instantaneu sărutul acidului puternic și știuse că era otrăvit. Nu-l salvase decât șaua calului. Dinții șarpelui îi străbătuseră tot piciorul și se opriseră în ceva, într-o cataramă sau într-o plăcuță de bronz. Simțise furia șarpelui, care îl făcea

să strângă și mai tare dinții. Apoi, deodată, când dinții întâlniseră metalul, auzise unul dintre ei pârâind.

Șarpele își slăbise puțin strânsoarea, iar Marcus sărise să-l tragă afară. Prietenul lui îl smulsese efectiv din ghearele morții.

– Lasă-mă, șoptise, simțind că moartea se apropie, apoi își pierduse cunoștința.

Când văzuse din nou lumina soarelui, totul se schimbase. Rana îi era bandajată strâns, carnea umflată a piciorului se revărsa peste marginea bandajului, iar trupul îi era scuturat de febră. Marcus stătea ghemuit lângă el. Privi în sus spre coroana stejarului care se profila pe cerul în amurg și simți miros de pin. Așadar, Marcus îl scosese din strânsoarea șarpelui. Asta însemna oare că renunțase să treacă râul? Clipi încet, înțelegând că pentru el bătăliile luaseră sfârșit. Viața lui viitoare era de-acum în mâinile prietenului său, comandantul. Marcus rânji la el, ca un lup.

– Te-ai trezit, deci? Bine. Vreau să vezi ce urmează, prietene. Dacă e să mori la noapte, vreau să știi că n-am suportat ca bestia să-ți supraviețuiască. Ridicați-l în șezut! a ordonat Marcus.

Doi oameni au îndeplinit ordinul, cu toată împotrivirea lui Flavius. Încă amețit, și-a dat seama că stă pe o mică ridicătură de pământ, de unde putea privi în jos, la valea râului. Așadar, nu erau prea departe de teritoriul șarpelui. Se simți îngrețoșat și nu de la otravă. Frica poate stârni greața la fel de bine.

– Ce? reuși să îngaime și își simți nu doar piciorul, ci întregul trup cuprins de otravă.

– Dați-i apă, îi porunci Marcus unuia dintre oameni, fără să se întoarcă spre Flavius.

Privea cu atenție râul. Privea și aștepta.

– Acolo, murmură el. Așadar, acolo ești. Te vedem.

Se întoarse și strigă la cineva din spatele lor.

– L-aţi ţintit? Nu-l puteţi rata. E mare cât un zid de oraş şi îl vom trata ca atare. Ţintiţi cu atenţie şi trageţi.

Unul dintre oameni îi adusese apă în căuşul palmelor. Flavius încercă să bea, dar buzele, limba, toată gura îi erau amorţite şi umflate. Îşi udă limba, se înecă, înghiţi aer, apoi puţină apă, iar în cele din urmă reuşi să-şi întoarcă faţa. Undeva, cineva bătea ritmic o tobă. Nu avea niciun sens. Când refuza apa oferită, auzi bufnitura familiară, apoi simţi vibraţia surdă a loviturii trase de balistă. Urmară alte patru. Recunoştea acum zgomotele, toc-toc-toc-ul înăbuşit al cremalierei când întindeau coarda în spate, apoi atacul, urmat de vibraţia joasă a coardei de piele. Trăgeau cu proiectile, nu cu bolţuri, iar oamenii strigau şi săreau de bucurie ori de câte ori lansau un bolovan.

– Asta şi-a atins ţinta! strigă unul.

– Uite-l cum se zvârcoleşte, zise altul, uite cum se zbate.

Flavius căscă ochii şi reuşi să vadă scena bătăliei. Marcus decisese să atace şarpele cu balistele. Oamenii de la arme lucrau cu repeziciune, încărcând, armând şi ajustând traiectoria, aşa încât să lovească în plin şarpele care se răsucea sub lovituri. Acolo jos, loviturile fie împroşcau apă murdară dacă ratau, fie bufneau surd în spinarea solzoasă, după care cădeau în râu pleoscăind. Şarpele era ascuns printre trestii, dar, din locul în care se afla, Flavius îl putea privi de sus. Îi vedea când spatele acoperit de solzi mari, când coada nervoasă. Iar atunci când nicio parte a din corpul lui nu era vizibilă, îl detectau după cum îşi făcea drum prin trestii, împroşcând cu noroi care lăsa dâre murdare în apa râului.

– Nu-l puteţi ucide, spuse Flavius, dar din gât nu-i ieşi decât o mormăială surdă şi nimeni nu-i dădu atenţie.

Nu vedea decât o parte a bătăliei, pentru că oamenii din faţa lui strigau, săreau şi-şi dădeau brânci ori de câte ori un proiectil îşi nimerea ţinta. Dar Flavius cunoştea şerpii. Îi ţinuse

în palme când era copil și știa cât sunt de supli și cât de flexibil le este corpul.

– Capul, a șoptit el. Țintiți-i craniul, a strigat el spre Marcus cu buzele umflate. Capul! Craniul!

Îl auzise sau se gândise singur la asta?

– Țintiți la cap, cu toții, concentrați toate proiectilele spre cap. Repede, până nu se ascunde sau se cufundă mai adânc.

Oamenii îl ascultară, iar roata dințată a balistei se învârtea rapid, pietrele se încărcau una după alta și o ploaie de proiectile cădea șuvoi peste șarpele de dedesubt. Zăpăcită și confuză, creatura se întoarse întâi într-o parte, apoi în alta, încercând să descopere inamicul nevăzut. Flavius observă cum coada nu mai lovea atât de puternic ca înainte, probabil că un proiectil îl lovise zdravăn în spinare. O altă lovitură, de data aceasta mai aproape de capul triunghiular al șarpelui, și mișcările sale deveniră brusc mai încete și mai sacadate. Acum, mai degrabă se răsucea decât se zvârcolea. Flavius zări pântecele albicios al creaturii care se întorcea de pe o parte pe alta în agonie.

Apoi, a venit lovitura de grație. Flavius a recunoscut izbitura finală imediat. Piatra a lovit craniul animalului și s-a înfipt acolo, ca o pană într-un copac. Zbaterile au devenit și mai lente. Neobosiți, oamenii de la baliste continuau să lanseze o ploaie de proiectile peste șarpele amețit. Chiar și după ce a rămas nemișcat au continuat să îl lovească, tăbăcindu-i trupul cu pietre iar și iar.

– Destul! a strigat Marcus într-un final, la multă vreme după ce Flavius înțelesese că șarpele e mort.

S-a întors către un soldat și a poruncit peste capul lui Flavius.

– Trimiteți doi oameni să se asigure. Iar când sunt siguri că e mort, vreau să îl măsoare.

– Eu zic că are treizeci de metri, a spus un om.

– Ba mai degrabă vreo treizeci şi cinci, şi-a dat cu părerea un altul.

– Oricum n-o să ne creadă nimeni, a râs un al treilea.

Flavius a observat că Marcus se încordează. Otrava încă lucra în el şi vederea îi juca feste. Dar a văzut cum Marcus îşi încordează maxilarul şi mijeşte ochii. Apoi, când s-a relaxat şi a închis ochii, l-a auzit spunând:

– Ba o să ne creadă. Asta nu e o poveste vânătorească din Africa, nu e vreo lăudăroşenie aiurită. Ne vor crede pentru că le vom trimite pielea şarpelui. Şi capul. Îl vom jupui şi le vom trimite la Roma. Vor crede!

Şi aşa au făcut. Flavius a călătorit într-o căruţă trasă de boi, lângă pielea sărată care mirosea îngrozitor. Capul, din care lipseau câţiva dinţi, smulşi de oameni ca amintire, zăcea în spatele căruţei. Priveliştea lui şi mirosul pielii care se cocea sub soarele arzător al Africii îi făceau tot atâta rău cât otrava şi infecţia care încă îi chinuiau trupul. Stătea întins pe o latură a căruţei, cu piciorul bandajat întins şi sprijinit, şi se holba la capul creaturii. Vedea dintele rupt în gura ei şi ştia unde se află cealaltă parte. Oprită în osul din coapsa lui, prinsă strâns acolo. Felcerul hotărâse că cel mai bine era să-l lase înăuntru.

– Rana se va închide în jurul lui, nici n-ai să ştii că e acolo, îl minţise acesta pe Flavius. Iar el, prea bolnav şi ameţit pentru a-i cere să cureţe rana şi să scoată dintele, îl crezuse şi acceptase minciuna.

Marcus venise să-şi ia rămas-bun.

– Ştii că te-aş ţine lângă mine, dacă aş putea, dar e mai bine pentru tine să te întorci acasă. Tu îmi poţi spune povestea mai bine ca oricine altcineva. Şi te vor crede toţi când le vei arăta capul şi pielea creaturii, drept dovadă. Îmi pare rău că te trimit acasă aşa. Dar îţi promit că la următoarea recrutare vei

fi iar lângă mine. Sper să nu ți se pară că nu mi-am respectat promisiunea.

Amândoi știau la ce se referă Marcus. Flavius oftă. Chiar dacă i-ar fi spus prietenului său că nu-și mai dorește viața de soldat vreodată, nu l-ar fi crezut. Așa că s-a străduit să surâdă.

– Dacă țin bine minte, ai promis doar că nu vei merge niciodată la război fără mine. Și nu-mi aduc aminte ca eu să fi spus că n-am să mă întorc fără tine.

– Așa este, prieten drag. Promisiunea a fost a mea, nu a ta. Ei bine, să ai drum bun. Și să-mi trimiți vești despre familia mea. Și să le povestești băieților mei faptele noastre de arme. Voi veni și eu curând acasă. Iar data viitoare când ne încolonăm, să fii sigur că vei fi lângă mine.

Și a *fost* acasă curând. Atunci... Flavius și-a strâns ochii cu putere, dorindu-și să poată reduce la tăcere zgomotele mulțimii. Fluierăturile se auzeau din ce în ce mai tare. Marcus nu înțelesese niciodată că pentru Flavius războiul era o îndatorire, nu o chemare spre glorie. Așa că la următoarea recrutare, când Flavius a ieșit în față, târându-și piciorul care nu se vindecase niciodată pe deplin, Marcus și-a ținut cuvântul. L-a ales încă o dată să mărșăluiască lângă el.

Și iată-l aici. Un sclav fugit, ascunzându-se în Cartagina.

Privi la ceea ce încropise din dintele șarpelui. Îl cântărea în mână, cumpănind în ce fel să-l folosească. Pentru o praștie ar fi fost cel mai bine de folosit o piatră rotundă. Un astfel de proiectil s-ar fi răsucit haotic în aer și s-ar fi putut lovi de gratiile cuștii. Era un plan prostesc, un gest disperat. Privi în sus către prietenul lui și ce văzu îl făcu să se hotărască.

Unul dintre obiectele azvârlite spre Marcus îl loviseră într-o sprânceană. Un fir strălucitor de sânge se scurgea din rană. Mai mult, soarele care apunea îl scălda într-o lumină roșiatică. Pielea expusă căpătase o nuanță purpurie în lumina muribundă.

Era pictat în roşu, ca şi cum ar fi condus un car prin Roma, spre recunoaşterea Triumfului său. Stătea în picioare, tremurând din pricina efortului. Cu ochii distruşi căuta spre apus.

Flavius păşi hotărât în mijlocul străzii, căutând cel mai potrivit loc. Avea la dispoziţie o singură încercare şi îi trebuia spaţiu ca să manevreze praştia cea mare. Marcus abia se mai ţinea, potopit de droaia de pietre şi insulte. Flavius cumpăni bine. Apoi trase aer adânc în piept.

– Atenţie la şarpe! strigă el.

Marcus nu s-a întors. Dar parcă a strâns mai tare barele cuştii. Sau poate că nu... S-ar putea să nu fi ştiut că prietenul lui îi era martor la moarte, s-ar putea să nu fi ştiut ce risca Flavius cu avertismentul său. Câţiva oameni se întoarseră spre el la auzul cuvintelor rostite într-un grai străin. Flavius îşi văzu de treabă şi potrivi proiectilul în praştie, încercându-i balansul. Îşi fixă prietenul cu privirea şi cu sufletul. Apoi a dat din cap într-un gest de rămas-bun pe care Marcus nu-l putea vedea. Şi azvârli dintele. Acesta zbură drept. Văzu cum îl loveşte pe Marcus în piept şi cum i se înfige în inimă. Marcus avu un ultim spasm.

– Memento mori! strigă Flavius, iar la aceste cuvinte prietenul său se întoarse spre el pentru ultima dată. Apoi capul îi căzu în piept. Era mort, dar nu dăduse drumul gratiilor şi nu se prăbuşise în ţepuşele care îl aşteptau zadarnic. Mulţimea scoase urlete de victorie, dar el nu le mai auzea. Consulul Marcus Atillius Regulus era mort, ucis de un şarpe. Nu mai conta că prostimea continua să azvârle în el cu pietre şi cu tot felul de mizerii. Se săvârşise.

Flavius mai zăbovi câteva momente. Unii băgaseră de seamă ce făcuse, dar observaseră şi că îşi strângea toiagul cu putere şi că le întorcea privirea. Îl lăsară în pace şi continuară să arunce cu pietre în trupul lui Marcus. Cum azvârliseră soldaţii cu pietre în şarpele mort, cu mult timp în urmă. Mai bine să chinuieşti

un leu mort decât un șacal viu, își spuse Flavius. Apoi se întoarse și se îndepărtă. Avea cale lungă până acasă, dar era încredințat că va răzbate. Nu îi promisese niciodată lui Marcus că nu se va întoarce acasă fără el. Așa că avea de gând să ajungă. Și murmură o promisiune nouă în seara care se lăsa peste el.

– N-am să mai merg niciodată la război, Marcus. Nu fără tine.

TABULA RASA

LAWRENCE BLOCK

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Lawrence Block este considerat de *New York Times* unul dintre cei mai buni autori de literatură de suspans, distins cu premiul Grand Master decernat de societatea Mystery Writers of America, câștigător a patru premii Edgar și șase premii Shamus. A fost laureat al premiilor Nero Wolfe și Philip Marlowe, acesta din urmă fiindu-i atribuit pentru întreaga activitate de către Private Eye Writers of America, și a primit, de asemenea, distincția Cartier Diamond Dagger acordată de Crime Writers Association tot pentru întreaga activitate. A scris mai mult de cincizeci de romane, dar și numeroase povestiri. Lawrence Block este cunoscut mai ales pentru seriile care îl au ca protagonist pe detectivul particular Matthew Scudder, un fost polițist alcoolic, pe care îl întâlnim în romane ca *The Sins of the Fathers, In the Midst of Death, A Stab in the Dark*. Este cunoscut și ca autor al celebrei serii de patru romane care îl au ca personaj principal pe asasinul John Paul Keller *(Hit Man, Hit List, Hit Parade, Hit And Run),* dar și al altor apreciate cicluri de romane de gen, cum ar fi cele opt care îl au în prim-plan pe Evan Tanner, un insomniac glob-trotter (dintre care amintim *The Thief Who Couldn't Sleep* și *The Canceled Czech)* sau seria de unsprezece cărți despre hoțul anticar Bernie Rhodenbarr *(Burglars Can't Be Choosers, The Burglar in the Closet* și *The Burglar Who Liked to Quote Kipling).* A scris și romane de sine-stătătoare, precum *Small Town, Death Pulls a Double Cross* și altele.

A folosit multe pseudonime: Chip Harrison, Jill Emerson sau Paul Kavanagh. Numeroasele lui povestiri au fost publicate în diverse antologii: *Sometimes They Bite, Like a Lamb to Slaughter, Some Days You Get the Bear, By the Dawn's Early Light, One Night Stands, The Collected Mystery Stories, Death Wish and Other Stories* și *Enough Rope: Collected Stories*. A editat douăsprezece antologii de gen, printre care se numără *Murder on the Rim, Blood on Their Hands*, iar împreună cu Otto Penzler a editat *The Best American Mystery Stories 2001*. A scris șapte volume de sfaturi pentru scriitori sau care au un conținut non-ficțional, ca *Telling Lies for Fun & Profit*. Cele mai recente cărți ale sale sunt *Hit and Run*, o nouă aventură cu John Keller, *One Night Stands and Lost Weekends*, o culegere de povestiri, iar, ca editor, antologia *Speaking of Wrath*. În prezent, locuiește la New York.

În povestirea care urmează, un text concis și tăios, autorul ne arată cum obsesiile ne pot coborî pe căi ciudate... și ne pot conduce către unele destinații sumbre.

Peste drum de clădirea în care își avea el biroul se afla o cafenea Starbucks. Cu puțin înainte de ora cinci, tipa se așează la o masă de acolo, lângă fereastră. Se gândea că ar putea să aibă parte de o lungă așteptare. În New York, asociații tineri de la firmele de avocatură obișnuiau să lucreze până pe la miezul nopții, iar prânzul și cina le luau la birou. Oare și în Toledo era la fel?

Oricum, cappuccino era la fel ca peste tot. Sorbea cafeaua din ceașcă, încercând să tragă de ea cât mai mult. Când tocmai se pregătea să se ducă să mai ia una, îl văzu.

Dar să fi fost el oare? Era înalt și subțire, purta un costum închis la culoare și cravată. Ținea o servietă în brațe și avea mersul hotărât al unui om care știe unde trebuie să ajungă.

Când îl cunoscuse avea un păr lung și neîngrijit, care se asorta de minune cu jeanșii și cu tricoul care îi erau ținuta obișnuită. Acum părul îi era tuns și aranjat, potrivit cu costumul și servieta. Purta și ochelari, care îi dădeau un aer de om studios și serios.

Dar era Douglas, nu încăpea nicio îndoială.

Se ridică de pe scaun și țâșni afară, iuțind pasul să-l ajungă din urmă.

– Doug? Douglas Pratter? spuse ea.

Bărbatul se întoarse și zări nedumerirea din ochii lui.

– Sunt eu, Kit, îl ajută ea. Katherine Tolliver.

Îi zâmbi blând.

– O voce din trecut. De fapt, o persoană din trecut.

– Dumnezeule, chiar tu ești! îi răspunse el.

– Eram la o cafea și mă uitam pe fereastră, rugându-mă să dau de cineva cunoscut în orașul ăsta. Când te-am zărit am crezut că mi se năzare. Sau că e doar cineva care seamănă cu Douglas Pratter, așa cum ai fi putut arăta după opt ani.

– Chiar atât de mult a trecut?

– Cam atât. Aveam cincisprezece ani atunci, acum am douăzeci și trei. Tu aveai cu doi ani mai mult.

– Încă mai am. Asta nu s-a schimbat.

– Familia ta s-a mutat când erai în ultimul an de liceu.

– Taică-meu a primit o slujbă pe care nu putea să o refuze. Avea de gând să ne cheme la el după ce se încheia trimestrul, dar maică-mea nici n-a vrut să audă. Zicea că am fi fost prea singuri fără el. După câțiva ani mi-am dat seama că pur și simplu nu avusese încredere să-l lase de capul lui.

– Nu era om de încredere?

– Habar n-am. Oricum, căsnicia lor s-a terminat la doi ani după asta. Se cam țăcănise un pic și visa numai la California. Îi intrase în cap să fie surfer.

– Pe bune? Bravo lui!

– Bravo pe naiba! S-a înecat.

– Îmi pare rău.

– Cine știe? Poate că asta și-a dorit de fapt, conștient sau nu. Maică-mea trăiește în continuare și e sănătoasă.

– Aici, în Toledo?

– Nu, în Bowling Green.

– Așa-i! Știam că v-ați mutat în Ohio, dar nu-mi aduceam aminte orașul. Știam că nu este Toledo... Bowling Green.

– Mereu m-am gândit la orașul ăsta ca la o culoare. Verde crud, verde întunecat, verde aprins.

– Ai rămas neschimbat, Doug.

– Zici tu? Acum am un costum și lucrez într-un birou. Hristoase, port și ochelari.

– Și o verighetă, remarcă ea.

Și, înainte să-i povestească despre familie, despre soție, despre copilași și despre casa minunată din suburbii, adăugă:

– Cred că te grăbești s-ajungi acasă. Și eu am niște treburi de rezolvat.. Dar aș vrea să rămânem în legătură. Ai ceva timp liber mâine?

Sunt eu, Kit. Katherine Tolliver.

Când și-a rostit numele, a fost de-ajuns ca să se întoarcă în timp. De ani buni nu mai fusese Kit sau Katherine sau Tolliver. Numele erau precum hainele. Le purta o vreme, după care le arunca. Dar analogia cu hainele se oprea aici. Îmbrăcămintea, odată murdărită, se putea spăla, pe când numele nu. Nu exista o curățătorie pentru numele care își pierduseră utilitatea.

Katherine „Kit" Tolliver. Acest nume nu era trecut pe cardul de identitate și nu apărea nici în registrul în care semnase la motel. Odată ce s-a prezentat lui Douglas Pratter cu numele de Kit, a devenit persoana respectivă. Era, din nou, Kit – și, în același timp, nu era.

Toată povestea era interesantă.

Întoarsă în camera de la motel, s-a jucat o vreme cu telecomanda, comutând de pe un canal pe altul. Apoi a închis televizorul și s-a băgat sub duș. După aceea, preț de câteva minute, și-a studiat trupul gol, întrebându-se cum i s-ar părea lui. Sânii i se mai împliniseră un pic față de acum opt ani, fundul căpătase ceva rotunjimi, una peste alta, trupul i se maturizase. Întotdeauna avusese încredere în puterea ei de seducție, dar acum nu se putea abține să se întrebe cum ar fi arătat în ochii lui, care nu o mai văzuseră de ani întregi.

Desigur, pe-atunci el nu avea nevoie de ochelari.

Citise undeva că un bărbat care a avut odată o anumită femeie cumva presupune că o poate avea din nou. Nu știa cât de adevărat era, dar i se părea că lucrurile stau oarecum invers în cazul femeilor. O femeie care a avut odată un bărbat este predestinată să se îndoiască de abilitatea ei de a-l atrage a doua oară. Așa că a simțit un pic de nesiguranță, dar a hotărât s-o ignore.

Era căsătorit și era posibil să fie îndrăgostit de soție. Era preocupat să-și întemeieze o carieră și bine așezat într-o existență ordonată. Atunci, de ce ar fi intrat într-un flirt lipsit de sens, cu o veche prietenă care fusese nevoită să-și spună numele înainte ca el să știe de unde s-o ia?

Zâmbi. Mâine vom lua prânzul împreună, așa a zis el.

Era nostim cum începuse.

Stătea la o masă, împreună cu alți șase sau opt prieteni, bărbați și femei, toți având în jur de douăzeci și ceva de ani. Unul dintre tipi pomenise numele unei femei pe care ea nu o cunoștea, dar pe care ceilați păreau s-o știe.

– Târfa aia! spusese una dintre tipe.

Își amintea că, apoi, presupusa curvă fusese dată uitării, iar discuția de la masă se învârtise în jurul unei întrebări: în ce

anume constă curvăsăreala? Era ceva legat de atitudine? Era ceva legat de un anumit comportament? Curvele se năşteau cu această predispoziţie sau era vorba despre o condiţie dobândită?

Era un domeniu exclusiv rezervat femeilor? Pot exista curve masculine?

– Un bărbat poate face sex la întâmplare, spuse unul dintre bărbaţi. Prin urmare, poate fi un nemernic care să merite o anumită doză de dispreţ. Dar, în ceea ce mă priveşte, sunt de părere că noţiunea de *târfă* este legată de gen. Niciun purtător de cromozomi Y nu se poate califica la statutul de *târfă* veritabilă.

Şi, în cele din urmă, exista o limită numerică? Se putea stabili o relaţie numerică prin care o persoană să fie categorisită drept târfă? Un anumit număr de parteneri într-un anumit interval de timp era determinant pentru a numi pe cineva târfă?

– Hai să presupunem – spuse una dintre femei –că, o dată pe lună, după serviciu, merg într-un bar şi trag vreo două...

– Două futaiuri?

– Două pahare, tâmpitule! Şi încep să flirtez şi, din una în alta, iau cu mine acasă pe cineva.

– O dată pe lună?

– Este posibil.

– Asta înseamnă doisprezece bărbaţi pe an.

– Socotit aşa, pare mult, spuse ea.

– Şi mai înseamnă o sută douăzeci de parteneri în zece ani.

– Numai că n-ai putea să ţii ritmul, mai devreme sau mai târziu, dintr-o lipeală de-asta o să te măriţi.

– Şi o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi?

– Sau măcar o să trăiţi împreună vreun an-doi, o relaţie mai mult sau mai puţin monogamă, care ar reduce frecvenţa cu care agăţi, nu-i aşa?

Ea de-abia a scos un cuvânt sau două. La ce bun? Conversaţia curgea destul de bine şi fără ea. Putea să asculte şi să-şi

lase gândurile în voie. Putea să se întrebe ce coordonate ocupa ea, oare, în acel „continuum sfânto-curvesc", cum deja îl numise cineva.

– În cazul relațiilor cu pisicile, lucrurile sunt frumoase și limpezi, spuse un tip.

– Adică? Pot pisicile să fie curve?

Omul dădu din cap.

– Nu, mă refer la femeile care au pisici. O femeie cu o mâță sau chiar două sau trei este o iubitoare de animale. O femeie care are mai mult de patru pisici este o dilie obsedată.

– Așa merg lucrurile?

– Exact așa. Doar că relația târfelor cu bărbații, pare ceva mai complicată.

Apoi, cineva spuse că este și mai complicat, dacă femeia în cauză are o relație de durată, cu un soț sau cu un iubit. Dacă nu este, faptul că are vreo șase relații întâmplătoare într-un an nu o face târfă. Dar, dacă ar fi căsătorită și ar avea același număr de relații, asta ar schimba lucrurile.

– Hai să vedem concret, spuse unul dintre bărbații de la masă, adresându-se unei femei. Tu câți parteneri ai avut ?

– Cine? Eu?!

– Da, tu. Câți?

– Adică vrei să spun câți parteneri am avut în ultimul an?

– Sau în decursul vieții, tu hotărăști.

– Ca să răspund la o întrebare ca asta, e musai să mai luăm un rând.

Sosiră băuturile și conversația alunecă într-un soi de joc al adevărului. Totuși, lui Jenifer – oamenii de la masă o cunoșteau sub acest nume, care i-a și devenit mai apoi numele de zi cu zi – i se părea că gradul de sinceritate a răspunsurilor este discutabil.

Veni și rândul ei.

– Ia spune, Jen. Tu câți ai avut?

Oare îi va mai revedea vreodată pe acești oameni, se întrebă ea. Probabil că nu. Așa că nici nu conta ce urma să spună.

Și zise următoarele:

– Ei bine, depinde. Cum stabilim ce se pune și ce nu se pune?

– Ce vrei să zici? Dacă sexul oral se pune sau nu?

– Așa a zis și Clinton, ți-aduci aminte? Că nu se pune.

– Din punctul meu de vedere, sexul oral intră în discuție.

– Și masturbarea făcută de partener?

– Asta nu se pune, interveni un bărbat și, cu toții, căzură de acord că nu.

– Sigur, nu că ar fi ceva rău, continuă el.

– Atunci, care să fie criteriul exact? E musai să fie dânsa-ntrânsa?

– În ce privește natura actului sexual, eu cred că lucrurile sunt subiective. Să zicem că se pune ceea ce fiecare crede că merită considerat. Așadar, Jen...

– Chiar dacă, să zicem, ai leșinat și știi că, totuși, ceva s-a întâmplat?

– Indiferent. Se pune doar dacă tu crezi asta.

Și conversația continuă, dar ea se detașase deja, era cu gândurile aiurea și își adecea aminte... Oare câți bărbați, dacă s-ar aduna în jurul unui foc de tabără, ar putea povesti despre ea, făcând schimb de impresii? Ăsta ar trebui să fie criteriul real, se gândi. Nu de câte ori o anumită parte anatomică a ei a intrat în contact cu o anumită parte anatomică a unui bărbat. Cine ar putea povesti? Cine ar putea mărturisi?

Și, când se făcu liniște, răspunse:

– Cinci.

– Cinci? Numai atât? Doar cinci?

– Cinci.

Aranjase cu Douglas Pratter să se întâlnească în holul unui hotel din centru, nu departe de biroul lui. Ea sosi ceva mai

devreme și se așeză într-un loc din care putea să vadă intrarea în hotel. Douglas ajunse și el, cu cinci minute mai devreme de ora fixată, și ea îl văzu cum se oprește, își scoate ochelarii și le șterge lentilele cu o batistă pe care o avea în buzunarul de la piept. Apoi, după ce își puse ochelarii, dădu roată cu privirea prin hol.

Tipa se ridică în picioare și el o zări. Îi observă zâmbetul. El avea întotdeauna un surâs de învingător, optimist și încrezător. Era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră în mod deosebit la Douglas. Se îndreptă spre el. Cu o zi înainte, ea purtase un costum, sacou și pantaloni gri închis. Acum era îmbrăcată cu același sacou, dar asortat cu o fustă. Ținuta ei încă era una de afaceri, dar cumva părea ceva mai blândă, mai feminină. Mai accesibilă.

– Sper că nu te deranjează dacă facem o mică plimbare, îi spuse el. Sunt câteva locuri prin apropiere unde am putea merge, dar sunt aglomerate acum și destul de zgomotoase, nu-s potrivite pentru o discuție. Și nici nu am putea sta prea mult acolo, iar eu n-am chef să mă zorească cineva. Asta, dacă n-ai tu vreo altă întâlnire aranjată după-amiază.

Ea dădu din cap.

– Am avut o dimineață aglomerată, iar diseară ar trebui să merg la o petrecere. Până atunci, sunt liberă ca vântul.

– Atunci, nu ne grăbim. Avem destule să ne povestim.

Numele individului era Lucas. Îl cunoscuse mai devreme, de dimineață, iar privirile lui arătaseră un oarecare interes pentru persoana ei, interes care a crescut în momentul în care ea a mărturisit în fața grupului câți parteneri de sex avusese până atunci. El fusese cel care exclamase „Cinci? Numai atât? Doar cinci?", iar după ce ea confirmase, ochii lui rămăseseră ațintiți asupra ei.

O duse într-un bar, într-un loc liniștit și plăcut, cât se poate de nimerit ca să se cunoască mai bine. Doar ei doi.

Lumina era odihnitoare, în ton cu decorul liniștitor. Un pianist își făcea numărul în surdină. O chelneriță cu un accent vag luă comanda și le aduse băuturile. Ciocniră paharele și sorbiră din ele. Apoi el spuse:

– Cinci.

– Chiar te-a marcat, observă ea. Care-i faza? E numărul tău norocos?

– Șase este, de fapt, numărul meu norocos, îi răspunse el.

– Înțeleg.

– Nu ai fost niciodată căsătorită.

– Niciodată.

– Nici nu ai locuit cu vreun prieten.

– Doar cu părinții.

– Nu mai stai cu ei?

– Nu.

– Stai singură?

– Am pe cineva cu care împart apartamentul.

– Adică o prietenă?

– Corect.

– A... dar voi două nu sunteți...

– Avem paturi separate, în dormitoare separate și la fel ne sunt și viețile: separate.

– Înțeleg. Ai stat vreodată la vreo... ăăă... mănăstire sau la ceva asemănător?

Ea îi aruncă o privire.

– Spun asta pentru că ești foarte atrăgătoare, continuă el. Se face lumină când intri într-o cameră. Îmi imaginez că au fost destui bărbați care ți-au făcut avansuri zi de zi. Câți ani ai? Douăzeci și unu, douăzeci și doi?

– Douăzeci și trei.

– Şi ai fost doar cu cinci tipi. Ce să înţeleg, că ai avut o dezvoltare întârziată?

– N-aş spune asta...

– Iartă-mă, te cam bat la cap şi n-ar trebui. Doar că nu mă pot abţine să nu fiu uimit. Dar să te fac să te simţi aiurea e ultimul lucru pe care îl doresc.

Conversaţia nu o făcea să se simtă prost. Pur şi simplu discuţia o plictisea. Avea, aşadar, vreun motiv s-o prelungească? Exista vreun motiv să mai piardă vremea?

Îşi scosese deja un picior din pantof. Îşi ridică piciorul pe sub masă şi i-l aşeză în poală, masându-l uşor cu călcâiul. Expresia feţei lui merita toţi banii.

– E rândul meu să pun întrebări, spuse ea. Locuieşti cu părinţii?

– Glumeşti? Sigur că nu.

– Ai vreun coleg de cameră?

– Nu mai am aşa ceva încă din liceu.

– Atunci... ce mai aşteptăm?

Restaurantul ales de Doug era undeva pe Detroit Avenue, imediat la nord de I-75. În vreme ce traversau parcarea, ea remarcă un motel în vecinătate şi un altul peste drum.

Interiorul era întunecat şi liniştit, amintindu-i de barul în care o dusese Lucas. Îşi aduse aminte cum îşi pusese piciorul între picioarele lui şi expresia de pe chipul lui. Amintirile prinseră a veni una după alta, dar le lăsă să curgă pe lângă ea. Momentul actual era unul plăcut şi dorea să-l trăiască din plin.

Comandă un vermut Rob Roy, sec, iar Doug, după o ezitare, se decise tot pentru un Rob Roy. Bucătăria era italiană. Doug ceru iniţial *scampi*, dar reveni şi se hotărî să comande un cotlet mic. *Scampi* se prepară cu mult usturoi, se gândi ea. Doug nu dorea ca respiraţia să-i fie plină de usturoi.

Începură să vorbească despre prezent, dar ea mută iute conversația spre timpurile trecute.

– Ai vrut dintotdeauna să te faci avocat, și-a amintit ea.

– Așa este. Aveam de gând să devin un avocat pledant, un maestru al sălilor de judecată. Apărătorul celor nevinovați. Și iată-mă un corporatist. Dacă ajung să văd o sală de judecată, asta înseamnă că am făcut ceva greșit.

– Presupun că e destul de greu să trăiești ca avocat pledant în procese penale.

– Te poți descurca binișor, răspunse el, dar ai de-a face numai cu drojdia societății. Și jobul tău e să faci tot posibilul ca să nu ajungă în locul unde, de fapt, merită cu vârf și îndesat să fie. Sigur, nu știam toate astea când aveam șaptesprezece ani și căscam ochii la filme gen *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

– Ai fost primul meu prieten.

– Iar tu ai fost prima mea prietenă adevărată.

Așa, se gândi ea, și oare câte prietene neadevărate avusese? Și ce anume o făcea „adevărată"? Faptul că se culcase cu el?

Fusese virgin când făcuseră prima dată sex? Nu dăduse importanță acestui detaliu și nici nu-și bătuse capul cu asta atunci, fusese prea concentrată asupra a ce făcea ca să-i pese de ce ar fi putut el să creadă. Nu contase atunci și nu vedea de ce să conteze acum. Fusese, așa cum îi spusese, primul ei prieten. Nu era necesar să despice firul în patru. Primul ei prieten, adevărat sau nu!

Dar ea nu fusese virgină. Trecuse de hop cu doi ani înainte, la o lună sau două după ce împlinise treisprezece ani și făcuse sex în diferite feluri mai mult de o sută de ori până să-l cunoască pe Doug.

Oricum, nu făcuse sex cu un prieten. Adică propriul tată nu poate fi considerat prieten, nu-i așa?

Lucas locuia într-un apartament spațios, în formă de L, situat la ultimul etaj al unui bloc nou.

– Sunt primul chiriaș pe care l-a avut vreodată locul ăsta, precizase el. Nu am mai locuit într-o asemenea locuință nou-nouță. E ca și cum aș fi dezvirginat acest apartament.

– Iar acum mă dezvirginezi pe mine.

– Nu e chiar la fel. Dar e mult mai bine. Ți-am spus care e numărul meu norocos, îți amintești?

– Șase.

– Exact.

Și de când devenise numărul șase, numărul lui norocos, se întrebă ea. De când ea recunoscuse în fața tuturor că avusese doar cinci parteneri? Posibil, dar nu avea nicio importanță. Fusese o replică destul de bună, de care acum trebuie că se simțea tare mândru pentru că, nu-i așa, funcționase.

De parcă ar fi avut vreo șansă să dea greș...

Lucas prepară un cocktail, apoi se sărutară și ea remarcă încântată, dar nu surprinsă, că atracția reciprocă, necesară în astfel de momente, era prezentă, alături de valul delicios al anticipării excitației, și el întotdeauna prezent în astfel de ocazii. Era ceva deopotrivă sexual și nonsexual și îl simțea și atunci când atracția nu era prezentă, chiar și atunci când actul sexual era, în cel mai bun caz, de mântuială, sau chiar neplăcut, în cazul cel mai rău. Chiar și atunci ea simțea acel freamăt, acea excitare arzătoare, care era sporită când știa că partida de sex se anunța a fi de bună calitate.

Lucas se scuză și dispăru în baie. Ea își deschise poșeta și găsi micul flacon fără etichetă, pe care îl ținea ascuns în buzunarul pentru mărunțiș. Se uită la flacon și la paharul lui cu băutură pe care îl lăsase pe masă. În cele din urmă, lăsă paharul neatins și strecură flaconul la loc în poșetă.

După cum au decurs lucrurile mai apoi, nu ar fi avut nicio importanță. Imediat ce a ieșit din baie, în loc să-și termine paharul, și-a îndreptat întreaga atenție asupra ei. Și totul a fost exact așa cum se așteptase. Lucas s-a dovedit plin de imaginație, de dorință și de pasiune. În final, s-au prăbușit unul lângă celălalt, epuizați și satisfăcuți.

– A fost grozav, spuse el.

– „Grozav" e cuvântul cel mai potrivit.

– Zici? E tot ce-mi vine în cap în momentul ăsta. Totuși, mi se pare cumva nepotrivit. Ești...

– Cum sunt?

– Uluitoare. Trebuie să-ți spun asta, nu mă pot abține. Îmi este aproape imposibil să cred că ai avut atât de puține experiențe.

– De ce? Pentru că am fost atât de nesătulă?

– Nu de asta, pur și simplu ai fost foarte bună. Ceea ce este cumva opusul nesațului. Îți jur că e ultima dată când te mai întreb, dar oare mi-ai spus adevărul? Ai fost doar cu cinci bărbați?

Ea încuviință din cap.

– Atunci... cu mine sunt șase, nu-i așa?

– Numărul tău norocos.

– Mai norocos ca niciodată.

– A fost cu noroc și pentru mine.

Îi părea bine că nu pusese nimic în paharul lui, pentru că după o scurtă pauză făcură dragoste din nou, lucru care, altfel, nu s-ar fi întâmplat.

– Tot șase, îi spuse el după aceea. Doar dacă nu crezi că e cazul să capăt ceva mai mult credit.

Ea îi răspunse ceva, cu o voce moale și somnoroasă, el îi vorbi la fel și continuară tot așa până când el încetă să mai răspundă. Ea ședea întinsă lângă el, savurând acel familiar, dar mereu nou, amestec de postludiu și așteptare. În cele din urmă se strecură afară din pat și, un pic mai târziu, părăsi apartamentul.

Singură în lift, zise cu voce tare:
– Cinci.

Înainte de antreuri mai băură un Rob Roy. Apoi, chelnerul le aduse felurile comandate. Pentru ea peşte, iar pentru el cotlet, şi câte un pahar de vin. Roşu pentru el şi alb pentru ea. Băuse doar jumătate din al doilea cocktail, iar de vin abia dacă se atinsese.

– Aşadar, eşti la New York, spuse el. Te-ai dus acolo imediat după facultate?

Îi povesti ce făcuse după facultate, dar dădea răspunsurile în termeni vagi, de teamă să nu se contrazică. Povestea era inventată în totalitate, nu fusese la facultate, iar CV-ul ei era un amestec pestriţ de slujbe temporare pe la diferite birouri sau prin diverse restaurante, pe post de chelneriţă. Nu avea de urmat nicio carieră, muncea doar atunci când nu avea încotro.

Dacă avea nevoie de bani – şi nu-i trebuiau sume importante, nu trăia pe picior mare – avea şi alte mijloace prin care îi putea procura, în afară de a-şi lua o slujbă.

Dar acum ea era Doamna Corporatistă, cu un serviciu care să se asorteze cu hainele şi, da, fusese la Universitatea Penn State, apoi îşi luase un MBA Wharton şi de atunci stătuse în New York şi nu prea putea să vorbească despre motivele care o aduseseră în Toledo. Nu putea spune nici măcar în numele cui venise acolo, pentru că era o chestiune confidenţială şi ea jurase să respecte acest lucru.

– Nu că ar fi mari secrete de ascuns, dar, ştii cum este, încerc să mă comport aşa cum mi se cere, îi explică ea.

– Ca un bun soldăţel.

– Exact, îi spuse privindu-l cu ochi strălucitori.

– Tu eşti micul meu soldat, îi zisese tatăl ei. Un soldat, un mic luptător.

În relatările de prin ziare, pe care le citea uneori, tatăl (sau tatăl vitreg, unchiul, prietenul mamei sau chiar vecinul de alături) era un beţiv şi o brută, un sălbatic plin de gânduri murdare, impunându-se copilului ca unui partener lipsit de apărare şi de voinţă.

Ar fi cuprins-o furia citind aşa ceva. L-ar fi urât pe bărbatul care ar fi iniţiat incestul şi ar fi empatizat cu tânăra victimă, iar sângele i-ar fi clocotit în vene, dorindu-şi o crudă, dar dreaptă răzbunare. În minte i se perindau tot felul de scenarii: castrare, mutilare, eviscerare – toate pedepsele brutale şi inumane, dar pe deplin meritate.

Numai că propria ei experienţă era una cumva diferită faţă de ceea ce citea.

În amintirile ei cele mai vechi se vedea şezând în poala tatălui ei, mâinile lui atingând-o, mângâind-o şi pipăind-o. Uneori o însoţea atunci când făcea baie, asigurându-se că se săpunea peste tot. Alteori o învelea seara şi stătea pe marginea patului, mângâindu-i părul până ce adormea.

Erau aceste atingeri nepotrivite? Privind înapoi, răspunsul probabil ar fi da, dar atunci nu era conştientă de asta. Ştia doar că îl iubeşte pe tati şi că el o iubeşte la rându-i şi că între ei exista o legătură, o relaţie din care mama ei era exclusă. Niciodată nu se gândise că era ceva în neregulă cu asta.

Apoi, pe la vârsta de treisprezece ani, când trupul ei începuse să se împlinească, tatăl a venit la ea într-o noapte şi s-a strecurat sub pătură. A cuprins-o în braţe, a mângâiat-o şi a sărutat-o.

Îmbrăţişarea, atingerile, săruturile erau altfel şi ea a ştiut asta imediat şi a mai ştiut, într-un fel, că tot ceea ce se întâmpla acolo urma să fie un secret pe care nu-l va putea împărtăşi nicicând cuiva. Totuşi, în acea noapte nu fusese trecut niciun hotar monstruos. El fusese foarte blând, aşa cum era mereu, iar procesul de seducţie fusese infinit de lent. Mai târziu, citise cum

indienii din prerie obișnuiau să prindă caii sălbatici și să-i îmblânzească. Nu prin supunerea voinței lor, ci cu răbdare, încet, încet, câștigându-le încrederea. Istoria aceasta ilustra perfect experiența ei. Exact așa procedase și tatăl ei, transformând-o dintr-un copil inocent într-un partener avid de sex.

Niciodată nu i-a spus sinele. Ci doar i l-a trezit.

Noapte de noapte, luni întregi, a venit la ea, iar atunci când i-a luat virginitatea, ea își pierduse de mult inocența, pentru că, între timp, el o inițiase destul de bine în arta sexului. Nu a durut-o deloc în noaptea în care au trecut ultima barieră. Fusese bine pregătită pentru acest moment.

În afara patului se purtau ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

– Nu dezvăluim nimic celorlalți, i-a explicat el. Nimeni nu ar putea să înțeleagă dragostea pe care ne-o purtăm unul celuilalt. Așa că nu trebuie să spunem nimic, nimănui. Dacă ar afla mama ta...

Nu a fost nevoie să termine propoziția.

– Într-o zi, i-ar fi spus el, o să ne urcăm în mașină și o să mergem într-un oraș unde nu ne cunoaște nimeni. Amândoi vom fi ceva mai în vârstă, iar diferența dintre noi nu va sări în ochi, mai ales că o să tăiem câțiva ani de la mine, pe care îi vom adăuga la vârsta ta. Vom trăi împreună și ne vom căsători și vom fi amândoi la fel de chibzuiți.

A încercat să-și imagineze cum va fi. Uneori i se părea că lucrurile puteau chiar atunci să se întâmple astfel. Alteori se părea că, într-adevăr, e nevoie de timp pentru a îndeplini un astfel de plan. Iar alteori totul părea o poveste pe care un adult ar putea s-o spună unui copil, ceva cam ca basmele despre Moș Crăciun sau despre Zâna Măseluță.

– Pentru moment, îi zicea el în repetate rânduri, trebuie să ne purtăm ca niște luptători. Tu ești micul meu soldățel, nu-i așa?

– Din când în când, trec prin New York, îi spuse Doug Pratter.

– Presupun că vii împreună cu soția. Vă cazați la un hotel decent, mergeți la câteva spectacole.

– Nu-i place să zboare cu avionul.

– Ei, cui îi place? În zilele astea te obligă, invocând siguranța zborului, să treci printr-o mulțime de chestii. Iar lucrurile se înrăutățesc din ce în ce, nu-i așa? Au început cu tacâmurile de plastic, pentru că nimic nu e mai periculos decât un terorist cu o furculiță metalică, și au ajuns să nu-ți mai ofere nimic de mâncare, ca să nu te mai plângi de tacâmurile din plastic.

– E destul de neplăcut, nu? Dar e vorba de un zbor scurt, așa că nu mă deranjează atât de mult. Abia apuc să deschid o carte și mă trezesc că am ajuns la New York.

– Așa, de capul tău?

– Misiunea de serviciu. Din când în când. De fapt, aș putea să ajung chiar mai des, dacă aș avea motiv.

– Adică?

– În ultima vreme am refuzat, în câteva ocazii, deplasările, spuse el evitându-i privirea. Pentru că, vezi tu... După orele de program, n-aș ști ce să fac singur acolo. Altfel ar sta lucrurile, dacă aș cunoaște pe cineva în New York. Numai că nu cunosc pe nimeni.

– Mă cunoști pe mine, zise ea.

– E drept, fu el de acord, de data asta căutându-i privirea. Așa este. Te știu pe tine, nu-i așa?

În decursul anilor a citit mult despre incest. Nu era de părere că interesul pentru subiect ar fi unul de natură vicioasă sau obsesivă. Ba chiar i se părea patologică mai degrabă lipsa de interes.

Un caz despre care citise a marcat-o puternic. Era vorba despre un bărbat care avea trei fiice și care întreținea relații sexuale

cu două dintre ele. Nu era un tip priceput, de genul Domnul Care Susură Cuvinte Dulci Fiicei, așa cum fusese tatăl ei, ci mai degrabă genul Domnului Brutal și Beţiv. Văduv fiind, le explicase celor două fete că era de datoria lor să ia locul mamei dispărute. Ele simţiseră că era anapoda, dar simţiseră, de asemenea, că era un lucru pe care trebuiau să-l facă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Și, destul de previzibil, au fost traumatizate psihic de această experienţă. Toate victimele incestului ajung, într-un fel sau altul, traumatizate. Dar cea mai traumatizată dintre toate a fost cea de-a treia soră, cea mai mică. Pentru că Tati nu o atinsese niciodată, și-a imaginat că este ceva în neregulă cu ea. Era urâtă? Nu era suficient de feminină? Era ceva dezgustător la ea?

Dumnezeule, care era problema cu ea? De ce nu o dorea tatăl ei?

După ce terminară de mâncat, Doug sugeră să ia un coniac.

– Nu cred că vreau, răspunse ea. Nu beau atât de mult peste zi.

– Nici eu, de fapt. Dar cred că este o ocazie potrivită să sărbătorim.

– Ai dreptate.

– Vrei o cafea? Eu unul nu mă grăbesc deloc.

Ea acceptă, o idee excelentă. Au luat o cafea destul de bună, ca o încheiere potrivită pentru o masă bună. Mai bună decât se putea aștepta cineva să găsească prin împrejurimile orașului.

Cum se făcea că știa locul? Venea aici cu soţia? Se cam îndoia. Adusese alte femei aici? Se îndoia și de asta. Mai degrabă auzise despre restaurant într-o conversaţie, la distribuitorul de apă: *Așa că am dus-o la restaurantul ăla de broscari de pe Detroit Avenue, după care am sărit în motelul de pe colţ și vreau să-ţi spun că fata era pe felie.*

Ceva de genul ăsta.

– N-am chef să mă întorc la birou, spuse el. Ai apărut în viața mea, după toți anii ăștia, iar eu nu mă simt pregătit să mă părăsești din nou.

Tu ai fost cel care a plecat, gândi ea. Tocmai la Bowling Green.

Dar a răspuns:

– Am putea merge în cameră la mine, la hotel. Dar un hotel din centru...

– Este un loc drăguț peste drum, zise el.

– Adică?

– Un motel Holiday Inn, mai precis.

– Crezi că au vreo cameră liberă la ora asta?

Reuși să pară și stânjenit, și mulțumit de el însuși.

– De fapt, am făcut o rezervare, îi spuse.

De aniversarea ei de la optsprezece ani, când totul s-a schimbat, i-a fost rușine patru luni. Și-a dat seama, fără să fie pe deplin conștientă de asta, că lucrurile începuseră, de la o vreme, să se schimbe. Tatăl ei o vizita în pat ceva mai rar, pretextând că este obosit după o zi la serviciu, uneori spunându-i că are de lucru până târziu în noapte sau alteori, pur și simplu, fără să se obosească să-i ofere vreo explicație oarecare.

Apoi, într-o zi, a invitat-o la o plimbare. Adesea, plimbările cu mașina sfârșeau la vreun motel și ea a crezut că asta avea de gând tatăl ei să facă. Anticipând ce avea să urmeze, imediat ce el a dat mașina cu spatele de pe alee, i-a pus mâna între picioare, masându-l ușor, așteptând să reacționeze la fel.

I-a dat mâna la o parte.

S-a întrebat de ce, dar nu a spus nimic. Nici el nu a scos un cuvânt, preț de zece minute cât au mers cu mașina pe străzile din cartier. Apoi, brusc, a cotit pe o alee care ducea la mall, a parcat mașina alături de o sală de bowling și i-a zis:

– Tu ești micul meu soldat, nu-i așa?

Ea a încuviințat din cap.

– Și asta vei fi mereu pentru mine. Dar acum trebuie să ne oprim. Ești o femeie în devenire, va trebui să fii în stare să-ți ții viața în propriile mâini... Eu nu mai pot continua așa...

Abia dacă îl auzea. Cuvintele lui treceau pe lângă ea precum apa clipocind a unui râu și ceea ce ajungea la ea nu erau cuvintele rostite de el, ci înțelesul lor, ceea ce se ascundea sub ele: *nu te mai doresc*.

După ce el a tăcut și după ce ea a așteptat suficient cât să-și dea seama că nu va mai adăuga nimic, știind că tatăl ei aștepta un răspuns, a rostit simplu:

– OK.

– Știi că te iubesc.

– Știu.

– Nu ai spus nimic, nimănui, nu-i?

– Așa-i.

– Firește că nu ai spus nimic. Ești o războinică, doar. Știam că pot conta pe tine.

La întoarcere a întrebat-o dacă vrea o înghețată. Ea a dat din cap că nu și el a condus în tăcere tot drumul spre casă.

Odată ajunși, ea a coborât din mașină și s-a dus în camera ei. S-a întins pe pat, a luat o carte și a început să o răsfoiască, fără să fie atentă la ce citea. După câteva minute a renunțat să citească și și-a fixat privirea într-un punct de pe perete în care tapetul era prost aliniat. S-a surprins gândindu-se la Doug, primul ei prieten adevărat. Nu-i povestise tatălui ei nimic despre Doug. Sigur, el știa că-și petrec timpul împreună, dar își păstrase secretele intime pentru ea. De asemenea, ea nu-i spusese lui Doug nimic din ce făcea cu tatăl ei. Nici lui Doug și nici altcuiva. Cele două relații erau, în mintea ei, ca niște lumi complet separate. Numai că acum, aceste două lumi aveau ceva în

comun. Amândouă se sfârșiseră. Familia lui Doug se mutase în Ohio și corespondența pe care o avea cu el era din ce în ce mai rară. Iar tatăl ei nu mai voia să facă niciodată sex cu ea.

Urma să se petreacă ceva cu adevărat rău. Pur și simplu știa.

Câteva zile mai târziu, după ce a ieșit de la școală s-a dus acasă la Rosemary, prietena ei. Rosemary, care locuia câteva străzi mai încolo, pe Covington, avea trei frați și două surori. De câte ori se nimerea cineva pe la ei la ora cinei, era invitat să rămână la masă.

Așa s-a întâmplat și cu ea. A acceptat, recunoscătoare. Ar fi putut pleca acasă, dar nu a vrut. Nici după câteva ore nu avea niciun chef să se întoarcă.

– Aș vrea să rămân aici peste noapte, i-a spus ea lui Rosemary. Părinții mei se poartă ciudat. Stai oleacă, s-o întreb pe maică-mea.

Trebuia să sune acasă și să ceară voie.

– Nu răspunde nimeni, i-a zis lui Rosemary. Poate că au ieșit în oraș. Dacă vrei, plec.

– Nu pleci nicăieri, a intervenit mama lui Rosemary. Ai să suni înainte de ora de culcare și, dacă nici atunci nu va răspunde nimeni, în cazul în care nimeni nu este acasă, înseamnă că nu-ți vor simți lipsa, nu-i așa?

În dormitor erau două paturi identice. Rosemary a adormit imediat ce s-a băgat sub pătură. La câțiva metri distanță, în celălalt pat, Kit se gândea cum tatăl lui Rosemary intră în cameră și cum se strecoară lângă ea. Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Apoi a adormit.

Dimineața următoare a plecat spre casă. Primul lucru pe care l-a făcut, imediat ce a ajuns, a fost să sune la Rosemary. Vocea îi era isterică. Mama prietenei ei a liniștit-o și abia apoi a fost în stare să sune la 911 și să anunțe moartea părinților săi. La scurtă vreme a apărut și mama lui Rosemary și imediat după aceea a

venit și poliția. Era destul de evident ce se petrecuse. Taică-său ei o ucisese pe maică-sa, după care se sinucisese.

– Tu ai simțit că era ceva în neregulă, i-a spus mama lui Rosemary. De-asta a fost atât de ușor să te conving să stai la cină și de-asta voiai să rămâi peste noapte la noi.

– S-au mai certat ei, dar de data asta a fost altfel. Nu a fost o ceartă obișnuită. Dumnezeule, e vina mea, nu-i așa? Ar fi trebuit să fiu în stare să preîntâmpin asta. Or, eu nu am făcut decât să tac.

Toată lumea i-a explicat că gândurile ei sunt absurde.

După ce a părăsit noul apartament al lui Lucas, s-a întors în apartamentul ei vechi și mult mai puțin impunător. Și-a pregătit o cafea și s-a așezat la masa din bucătărie, pe care se aflau un laptop și câteva foi de hârtie. Pe una din coli înșiră în sens invers numerele de la unu la cinci. În dreptul fiecărei cifre trecu câte un nume, complet sau atât cât știa din el. Sau o propoziție relevantă. Lista începea cu numărul 5 și prima însemnare suna cam așa:

Zicea că-l cheamă Sid. Ten bolnăvicios, cu strungăreață. L-am cunoscut în Philadelphia, într-un bar de pe Race Street (?), am mers la el la hotel, nu mai știu cum se numea. Când m-am trezit, dispăruse.

Hmm. Sid ar putea să fie greu de găsit. Nu știa nici măcar de unde să înceapă căutarea.

În coada listei, notițele erau concise și precise: Douglas Pratter. Ultima adresă cunoscută: Bowling Green. Avocat? Căutare pe Google?

Își deschise laptopul.

Camera închiriată la motelul Holiday Inn, de pe Detroit Avenue, se afla la etajul trei, pe latura din spate. Cu draperiile

trase şi cu uşa încuiată, cu hainele aruncate în grabă pe jos şi cu aşternuturile date de-o parte, i se păru, vreme de câteva minute, că este din nou la cincisprezece ani, în pat cu primul ei prieten. Descoperi dulceaţa familiară a sărutărilor sale, precum şi o grabă nerafinată şi la fel de familiară în patima lui.

Numai că iluzia nu a durat. S-a transformat într-un futai la care amândoi au dat dovadă de o pricepere demnă de toată lauda. De data asta, el îi făcu un sex oral, lucru pe care nu-l făcuse niciodată pe vremea când erau adolescenţi. Primul gând care îi trecu prin minte a fost că Douglas se transfomase în propriul ei tată, pentru că tatăl ei obişnuia să-i facă aşa ceva mai mereu.

Mai târziu, după o lungă tăcere, el îi spuse:

– N-ai idee de câte ori m-am tot întrebat...

– Cum ar fi să fim împreună din nou?

– Da, sigur, dar mai mult de atât. În primul rând m-am întrebat cum mi-ar fi fost viaţa, dacă nu m-aş fi mutat. Ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă am fi avut ocazia să lăsăm lucrurile să-şi urmeze făgaşul firesc.

– Probabil am fi păţit ce păţesc majoritatea celor care se iubesc încă din şcoală. Am fi rămas, pentru o vreme, împreună, după care ne-am fi despărţit, fiecare pe drumul său.

– Poate.

– Poate că aş fi rămas însărcinată, iar tu te-ai fi căsătorit cu mine, iar până acum am fi fost divorţaţi.

– Poate.

– Sau am fi rămas împreună, plictisiţi de moarte unul de celălalt, iar tu, în clipa asta ai fi în vreun motel trăgându-i-o alteia.

– Dumnezeule, cum ai ajuns atât de cinică?

– Ai dreptate, mi-a scăpat. Ce zici de scenariul următor? Dacă taică-tău nu ar fi plecat cu voi cu tot în Bowling Green, noi doi am fi rămas împreună, iar sentimentele noastre ar fi evoluat de

la pasiunea hormonală adolescentină la acea dragoste profundă și matură care ne era predestinată. Tu ai fi mers la facultate și, imediat ce aș fi terminat liceul, aș fi mers și eu. După ce ai fi absolvit Dreptul, eu aș fi obținut propria mea diplomă și aș fi ajuns secretara ta, iar după aceea șefa de cabinet a casei tale de avocatură. Până atunci ne-am fi căsătorit, am fi avut un copil și încă unul pe drum. Dragostea fiecăruia pentru celălalt ar fi fost nezdruncinată și am fi rămas la fel de pasionați pentru totdeauna.

Se holbă la el:

– E mai bine așa?

Expresia de pe fața lui era greu de descifrat. Păru că vrea să spună ceva, dar ea se întoarse spre el și își lăsă mâna între picioarele lui. Perspectiva unei noi partide de sex îi tăie elanul de a mai adăuga ceva. Indiferent ce ar fi vrut să zică, se gândi ea, nu va ști niciodată.

– Cred că e mai bine să plec, spuse el coborând din pat și răscolind apoi prin maldărul de haine de pe scaun.

– Doug, îl atenționă ea, n-ar trebui să faci mai întâi un duș?

– Iisuse, da, cred că e mai bine, nu?

Știuse în ce loc s-o invite pentru masa de prânz, îl dusese mintea să rezerve din vreme o cameră, dar, în mod clar, nu se pricepea îndeajuns, încât să înlăture urmele ei înainte de a se întoarce acasă, în mijlocul căminului său. Așa că, probabil, astfel de aventuri nu erau lucruri obișnuite pentru el. A, de bună seamă că își mai încercase norocul prin deplasările impuse de serviciu – de exemplu, în acele călătorii atât-de-solitare la New York – numai că, în urma unei asemenea esapade, nu era obligatoriu să meargă la duș, doar urma să se întoarcă în camera de la hotel, și nu alături de soția care nu bănuia nimic.

La rândul ei, începu să se îmbrace. Nu era nimeni care s-o aștepte, prin urmare dușul putea fi amânat până ce ajungea la

propriul hotel. Se răzgândi cu îmbrăcatul, așa că el o găsi tot goală după ce ieși de la duș cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

– Poftim, îi oferi ea un pahar cu apă. Bea.

– Ce e în pahar?

– Apă.

– Nu mi-e sete.

– Bea, da?

El dădu din umeri și goli paharul. Apoi își luă chiloții din maldărul de haine și se dezechilibră când încercă să-i tragă pe el. Îl luă de braț și-l conduse spre pat. El se așeză și îi spuse că nu se simte prea bine. Îi luă chiloții și îl obligă să se întindă pe pat, privindu-l cum se luptă să rămână conștient.

Îi puse o pernă pe față și se apăsă pe ea. Îl simți cum încearcă să se miște sub ea și îi urmări mâna cum se încleștează de așternuturi și cum i se încordează mușchii picioarelor.

Apoi el nu a mai mișcat, dar ea a rămas peste el câteva minute. Un tremur ușor, abia insinuat, îi străbătu fesele.

Și ce a fost asta, mă rog? Să fi fost orgasmul? Să fi fost spasmul lui final? Greu de spus și chiar ar avea vreo însemnătate?

Când s-a ridicat de pe el, ei bine, da, era mort. Nimic surprinzător în asta. S-a îmbrăcat, a îndepărtat toate urmele prezenței ei și a transferat toți banii din portofelul lui în poșeta sa. Câteva sute de dolari în hârtii de zece, plus o hârtie de o sută, pentru urgențe, pitită sub permisul auto. Ar fi putut s-o rateze, dar învățase cu ani în urmă că portofelul unui bărbat trebuie să beneficieze de o cercetare temeinică. Nu banii erau scopul. Dar cum tipii respectivi nu mai puteau să ia cu ei banii și cum acești bani ar fi ajuns oricum undeva, de ce să nu ajungă în poșeta ei? Corect?

Cum s-au petrecut lucrurile: în acea ultimă dimineață, la scurtă vreme după ce a plecat spre școală, maică-sa s-a certat cu taică-său. El a luat arma pe care o ținea încuiată într-un ser-

tar al biroului și a împușcat-o pe maică-sa. Apoi s-a dus la birou, fără să spună nimic nimănui, deși un coleg a declarat mai târziu că i s-a părut că tatăl ei părea tulburat. În jurul prânzului s-a întors acasă, unde trupul soției zăcea nedescoperit. Arma era încă acolo (doar dacă nu o luase cu el în orele dimineții). Și-a pus țeava armei în gură și și-a zburat creierii.

Doar că nu așa s-a întâmplat. Asta și-a imaginat poliția că s-a petrecut. În realitate, s-a întâmplat că, desigur, ea și-a împușcat mama, iar apoi a plecat la școală. Imediat ce s-a întors, și-a sunat tatăl pe telefonul mobil, chemându-l acasă pentru o urgență nespecificată. El a pornit spre casă. Între timp ea ar fi vrut să renunțe la ce avea de gând, dar cum ar fi putut să facă asta cu maică-sa moartă în camera de alături? Așa că l-a împușcat și pe el și a aranjat probele corespunzător. După aceea s-a dus la Rosemary.

Ti-ta ti-ta ti-ta.

Mașina lui Doug putea fi zărită de la fereastra camerei. Parcase în spate și urcaseră pe scările dosnice, fără să treacă pe la recepție. Așa că nimeni nu o văzuse atunci și nimeni n-a văzut-o nici apoi, în vreme ce se îndrepta spre mașina lui. A descuiat portiera, s-a urcat la volan și a pornit spre centru.

Ar fi preferat să lase mașina acolo, dar mașina ei închiriată fusese lăsată la Crowne Plaza, așa că trebuia să revină în centru. Nu putea să stea la colț și să agațe un taxi. Nu în Toledo. Și nici nu dorea să cheme prin telefon. Așa că a condus cale de câteva intersecții spre parcarea unde își lăsase Honda închiriată. A tras Volvoul lui lângă un parcometru și a folosit la ștergerea amprentelor aceeași batistă pe care el o folosise să-și curețe ochelarii.

Și-a recuperat mașina și s-a îndreptat spre motelul la care trăsese când sosise în Toledo. La jumătatea drumului și-a dat

seama că nu are niciun motiv să se ducă la motel. Își făcuse bagajele încă de dimineață și nu lăsase nicio urmă a trecerii pe acolo. Nu anunțase la recepție că pleacă, fiindcă voia să-și păstreze opțiunile deschise, așa că se putea duce acolo fără probleme. Dar la ce bun? Doar pentru un duș?

Se adulmecă. Fără îndoială, un duș i-ar fi prins bine, dar nu era atât de împuțită, încât lumea să fugă din calea ei. Și, pe undeva, îi plăcea să simtă urmele slabe ale mirosului lui ridicându-se de pe pielea ei.

În plus, cu cât ajungea mai repede la aeroport, cu atât mai repede părăsea Toledo.

A reușit să prindă zborul de la 4:18, spre Denver, cu escală la Cincinnati. Mai stătuse în Denver o perioadă, până când se hotărâse care va fi următoarea destinație.

Nu avea rezervare, nici măcar o destinație stabilită, a luat avionul pentru că era acolo ca să fie luat. Bordul din avion rezervat celor care mergeau la Cincinnati era pe jumătate gol, așa că a beneficiat de un întreg rând de scaune numai pentru ea. De la Cincinnati la Denver a fost înghesuită în locul din mijloc, între o doamnă grasă, care părea înțepenită de spaimă, probabil de zborul în sine, și un domn care a tot bătut ceva la laptop, invadându-i spațiul cu coatele.

Nu a fost una dintre cele mai plăcute călătorii, dar nu a fost niciuna insuportabilă. Și-a închis ochii, lăsându-și gândurile să zboare libere.

După înmormântarea părinților și după rezolvarea documentelor legate de proprietate, după ce a terminat clasa și după ce și-a luat diploma, după ce o agenție imobiliară i-a vândut casa și după ce toate taxele, comisioanele și ipotecile au fost achitate și a rămas cu câteva mii de dolari în mână, a înghesuit într-o

valiză a tatălui său tot ce i-a căzut la îndemână și și-a luat bilete la un autobuz.

Nu s-a mai întors acolo niciodată. Și, până la scurta, dar plăcuta întâlnire cu Douglas Pratter, niciodată nu a mai fost Katherine Tolliver.

În tramvaiul care o ducea spre zona bagajelor, un om de afaceri din Wichita i-a zis cât de simplu era, înainte de ridicarea Aeroportului Internațional, să pleci sau să ajungi la Denver.

– Nu vreau să spun că Stapleton era mai grozav decât noul aeroport, dar pe atunci erau curse ieftine și rapide cu taxiul, de la Brown Palace până la Stapleton. Nu ca aeroportul ăsta, în mijlocul preriei.

Amuzant că menționase Brown Palace. Fata i-a spus că era chiar locul unde stătea. Firește, el s-a oferit să împartă taxiul cu ea, iar când au ajuns la hotel și ea a vrut să plătească jumătate de cursă, el nici nu a vrut să audă.

– Firma plătește, i-a explicat el. Dar, dacă chiar vrei să-mi mulțumești, ce-ar fi să lași firma să te invite la cină?

Era ispititor, dar s-a scuzat, pretextând că mâncase zdravăn la prânz și că tot ce dorea era să doarmă.

– Dacă te răzgândești, sună-mă pe telefonul din cameră. Dacă nu răspund, mă poți găsi la bar.

Nu avea rezervare, dar a găsit o cameră liberă. S-a scufundat într-un fotoliu, ținând în mână un pahar cu apă de la robinet. Hotelul Brown Palace avea o fântână care constituia un motiv de mândrie prin calitatea apei, prin urmare, ar fi putut ea să nu bea din apa aceea?

– Bea, da? îi spusese lui Doug și el se conformă. Era amuzant, în mod obișnuit oamenii se execută întocmai cum li se cere.

– Cinci, îi spusese lui Lucas, cel care fusese atât de nerăbdător să fie numărul șase. Numai că el reușise să fie al șaselea

doar câteva minute, deoarece lista era compusă din bărbați care ar putea sta în jurul unei mese, povestindu-și unul altuia despre cum au avut-o, iar ca să spună cineva povești despre ea, ar trebui să fie în viață. Așa că Lucas a ieșit din listă atunci când ea a ales un cuțit din bucătărie pe care i l-a înfipt, printre coaste, direct în inimă. L-a tăiat de pe listă fără ca măcar să-și deschidă ochii.

După moartea părinților, până când nu a absolvit școala și nu a plecat de acasă pentru totdeauna, nu s-a mai culcat cu nimeni. După aceea s-a angajat chelneriță. Într-o seară, după orele de program, patronul localului a invitat-o să bea ceva. A îmbătat-o și i-a făcut ceva ce se putea considera un viol. Nu și-a amintit cu exactitate ce s-a petrecut atunci, de aceea era dificil să spună cum decurseseră lucrurile.

A doua zi, la serviciu, el i-a făcut cu ochiul și a mângâiat-o pe fund. Atunci, ceva s-a aprins în mintea ei. Târziu în noapte, după orele de program, l-a făcut s-o ia la o plimbare. Au oprit mașina pe terenul de golf și acolo ea l-a luat prin suprindere și i-a împrăștiat creierii cu un levier.

Iată, s-a gândit ea. Acum este ca și cum violul – dacă viol a fost sau orice altceva, nu mai conta –, acum era ca și cum niciodată nu se întâmplase.

Cam după o săptămână, în alt oraș, a agățat într-un bar, în mod deliberat, un bărbat. A mers acasă la el, a făcut sex cu el, l-a omorât, l-a jefuit și a plecat. Așa a prins formă tiparul acțiunilor ei viitoare.

În patru cazuri, acest tipar nu a fost respectat, iar acei patru bărbați s-au alăturat lui Doug Pratter, pe listă. Doi dintre ei, Sid din Philadelphia și Peter de pe Wall Street, au scăpat pentru că băuse ea prea mult. Sid era deja plecat atunci când ea s-a trezit. Peter, în schimb, era acolo, cu chef de sex matinal. După aceea, cristalele de otravă menite să ajungă cu o seară înainte

în băutura lui le-a pus direct în sticla de vodcă. A plecat de acolo, întrebându-se cine va bea din sticlă. Peter? Viitoarea lui cucerire? Amândoi?

S-a gândit că va citi ceva în presă, mai devreme sau mai târziu, dar dacă a apărut cumva vreun articol pe această temă, i-a scăpat atenției, așa că nu avea deloc idee dacă Peter merită un loc pe listă sau nu.

N-ar fi fost greu de aflat, iar dacă Peter ar fi ajuns din nou pe listă, ei bine, s-ar fi putut descurca cumva cu el. Mult mai greu ar fi să dea de urma lui Sid, fiindcă tot ce știa despre el era numele mic, care putea foarte bine să fie unul fals, o improvizație pentru ocazie. Îl întâlnise în Philadelphia, era deja cazat într-un hotel, ceea ce însemna că, probabil, nu era localnic, adică singurul loc în care putea să-l caute era tocmai acolo unde el nu locuia.

Cunoștea numele și prenumele celorlalți bărbați din listă. Graham Weider era din Chicago și îl cunoscuse la New York. O scosese la restaurant, apoi o dusese în patul lui. Apoi o expediase grăbit, pretextând o întâlnire urgentă, dar stabiliseră să se vadă ceva mai târziu. Doar că nu a mai apărut la întâlnire, iar cei de la hotel i-au spus că deja plecase.

Așa că bărbatul acela avusese noroc. După cum noroc a avut și Alan Reckson, dar într-un alt fel. Era caporal de infanterie și beneficia de o permisie înainte de a fi expediat în Irak. Nu era sigură de motivele care au împiedicat-o să-i facă și lui ce le făcuse celorlalți bărbați. Milă? Patriotism? Puțin probabil. Ceva mai târziu a decis: pur și simplu, pentru că era soldat! Ceea ce însemna că aveau ceva în comun. Nu erau amândoi niște luptători? Nu era ea micul soldat al lui tăticu'?

Poate că a fost ucis în luptă. Presupunea că ar putea să afle. Iar apoi se putea hotărî ce anume dorea să facă.

Totuși, Graham Weider nu putea pretinde statutul de combatant decât dacă l-ar fi considerat un războinic corporatist. Atâta vreme cât numele lui nu putea să fie unic, nu putea fi niciunul de rând. De asemenea, era aproape sigur că numele acesta era real, pentru că îl știau și cei de la recepție. Graham Weider, din Chicago. Va fi destul de ușor să dea de urma lui, atunci când se va ocupa de el.

Dintre toți, Sid avea să fie adevărata provocare. Recapitulă puținul pe care îl știa despre el, gândindu-se că s-ar putea să se joace un pic de-a detectivul. După care își oferi încă jumătate de pahar cu apă de la Brown Palace, pe care o drese cu o sticluță de Johnnie Walker de la minibar. Se așeză mai bine în fotoliu, cu paharul în mână, dând din cap amuzată de comportamentul ei. Trăgea de timp, amânând dușul, ca și cum nu se îndura să arunce din ea urmele lăsate de Doug atunci când făcuseră dragoste.

Era, totuși, obosită și, cu siguranță, nu ar fi avut chef să se trezească a doua zi încă purtându-i mirosul pe trup. Se dezbrăcă și zăbovi îndelung sub duș. La sfârșit, se așeză pe marginea căzii și privi la apa care scurgea spre canalizare.

Patru, gândi ea. Vezi bine, cât ai zice pește, va fi din nou fecioară.

...ŞI VOI,
ARHANGHELI AI IERTĂRII

TAD WILLIAMS

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Tad Williams a devenit o celebritate internațională încă de la primul roman, *Tailchaser's Song*, iar calitatea deosebită a realizărilor sale, precum și devotamentul cititorilor l-au ținut în fruntea topurilor realizate de *New York Times* și *London Sunday Times*. Dintre cărțile lui amintim *The Dragonbone Chair*, *Stone of Farewell*, *To Green Angel Tower*, *City of Golden Shadow*, *River of Blue Fire*, *Mountain of Black Glass*, *Sea of Silver Light*, *Calibans Hour*, *Child of an Ancient City* (împreună cu Nina Kiriki Hoffman), *Tad Williams' Mirrorworld: An Illustrated Novel*, *The War of the Flowers*, *Shadowmarch*, plus o culegere de două nuvele, una scrisă de Williams și cealaltă de Raymond E. Feist, *The Wood Boy/The Burning Alan*. Ca editor, a realizat o antologie retrospectivă intitulată *A Treasury of Fantasy*. Ultimul său volum este *Shadowheart*. Pe lângă romane, Williams scrie și scenarii de benzi desenate, dar și scenarii pentru film și televiziune. Este cofondatorul unei televiziuni interactive. Locuiește, împreună cu familia, în Woodsie, California.

Sămânța șoptește, cântă, dăruiește, învață.

Cândva, un înțelept din lumea de baștină, a spus: „Ființele umane își pot modifica viețile prin modificarea atitudinilor

mentale". Pentru un om devotat, totul e posibil. Întregul univers ne este la îndemână.

Vizitați Orgasmium - deschis acum 24 de ore din 24. Acceptăm cardurile Senior Credits. Orgasmium - Acolo unde TU îți dai drumul prima dată!

Temperatura corpului tău este normală. Nivelurile de stres sunt normale, cu o tendință de creștere. Dacă tendința de creștere continuă, se recomandă să vezi un medic.

Sunt aproape vie! Și sunt însoțitoarea ta perfectă - sunt portabilă în întregime. Vreau să te iubesc. Încearcă-mă. Poți să dai, la schimb, personalitatea mea prietenilor tăi. Alătură-te distracției!

De acum sunt disponibile proprietăți în formă de fagure. Consultă-ți nodul ambiental local. Case nou-nouțe, multi sau mono familiale, rate mici prin credite guvernamentale!...

Conform indicatorilor Sackler, în acest moment prețurile la bunurile de larg consum sunt în ușoară creștere, în ciuda unei piețe cu o evoluție lentă. Primul-ministru va detalia planurile de revigorare a economiei într-un discurs pe care Domnia Sa îl va susține în fața Parlamentului.

Cândva, o femeie înțeleaptă de pe lumea de baștină, a spus: „Stai cu fața spre razele soarelui și nu vei vedea umbra".

Numele lui este Lamentation Kane și este Gardian al Legământului - un asasin sfânt. Stăpânii i-au plantat în cap o sămânță a blasfemiei. Acum, aceasta îl chinuie precum un păcat nerăscumpărat și îi umple craniul cu murmure murdare și păgâne.

Chipurile tovarășilor săi de călătorie din naveta de aterizare sunt plictisite și stupide. Oare cum reușesc necredincioșii ăștia să trăiască purtând în cap tot acest zumzet permanent? Cum pot ei supraviețui și cum pot rămâne întregi la minte având mereu, la marginea câmpului vizual, necurmate anunțuri și

semnale de tot felul, reprezentând pulsul brut și grăbit al unei lumi revărsând și gâlgâind informații?

E ca și cum ai fi prins într-un roi de insecte, gândește Kane – insecte făcând tot posibilul să imite existența umană, dar fără s-o înțeleagă. Tânjește după unicul și dulcele glas al Duhului, liniștitor precum apa rece prelingându-se pe pielea arsă. Înainte, indiferent de spaimele și temerile misiunilor sale, glasul a fost mereu cu el, alinându-l și amintindu-i țelul sfânt. Toată viața, Duhul fusese cu el. Toată viața, până acum.

Smeriți-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.[1]

Cuvinte încântătoare și blânde, ca ploaia de primăvară. Fiecare cuvânt spus vreodată de Duh fusese prețios și strălucitor ca argintul, spre deosebire de această nesfârșită burniță plină de mizerii care, acum, îl inundă constant.

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Duhul i le-a spus, înainte ca oamenii de știință ai armatei să reducă la tăcere Cuvântul Domnului și să-l înlocuiască cu flecăreala nesfârșită și păgână a necredincioasei lumi Arhimede.

L-au asigurat că, pentru binele întregii omeniri, Lamentation Kane trebuie să păcătuiască din nou și astfel, într-o bună zi, toți oamenii vor fi liberi să-L adore pe Dumnezeu. De altfel, după cum au subliniat cei bătrâni, ce motiv avea să-i fie teamă? Dacă va reuși și va scăpa de pe Arhimede, sămânța păgână îi va fi scoasă din cap și Duhul îi va vorbi din nou prin gândurile

---

[1] Petru 5:6, Biblia. În cele ce urmează, la toate citatele din Biblie s-a folosit traducerea lui Dumitru Cornilescu (n. tr.).

sale. Dacă nu va scăpa cu viață – ei bine, atunci Kane va auzi, la picioarele puternicului Său tron, adevăratul glas al Domnului. *Foarte bine, bunul și credinciosul meu slujitor...*

Începem coborârea. Vă rugăm să vă întoarceți în cușete, îl anunță glasurile păgâne, direct în gând, arzându-l precum o urzică. *Vă mulțumim că ați călătorit cu noi. Puneți alimentele și bagajele în recipientele aferente și asigurați-le. Acum este ultima ocazie de a achiziționa, în regim duty-free, droguri și alcool. Temperatura în cabină este de douăzeci de grade Celsius. Ajustați-vă centurile de siguranță. Începem coborârea. Presiunea în cabină este stabilă. Modulul de aterizare se va detașa în douăzeci de secunde. Zece secunde. Nouă secunde. Opt secunde...*

Cuvintele vin fără încetare și fiecare cuvânt păgân arde, ustură, zgârie.

Cine are nevoie să știe atât de multe despre nimic?

Era copil la una dintre cooperativele agricole creștine de pe întinsele câmpii ale Legământului, atunci când fost adus la Noul Ierusalim, pe post de candidat pentru unitățile de elită ale Gardienilor. Când a văzut pentru prima dată turnurile albe și turlele aurite ale celui mai mare oraș de pe planetă, Kane a fost încredințat că Paradisul ar trebui să arate exact la fel. Acum, Hellas City, capitala mărețului Arhimede și fortăreața dușmanilor, crește sub privirile sale în vreme ce modulul coboară. Orașul îi pare cu mult mai mare decât orice își aduce el aminte despre Noul Ierusalim – o întindere imensă, fără limite vizibile, un mozaic zimțat de structuri complexe, albe, cenușii sau verzi și de parcuri ordonate, o dantelărie de zgârie-nori din policeramică, cu siluetele grațios ondulate spre cer, întocmai ca o pădure de alge marine.

Ordinul de mărime este uluitor. Pentru prima dată în viață, Kane are un moment de îndoială – nu în ceea ce privea justețea cauzei, ci în siguranța că va izbândi.

Dar își aduce aminte cuvintele Domnului către Iosua: *Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, vitejii lui ostași...*

Ai luat astăzi Fulgi de Frișcă? îi urlă printre gânduri o voce ca o trâmbiță. *Îi dorești! Ai nevoie de ei! Se găsesc la oricare magazin alimentar. Fulgii de Frișcă fac frișca moale ca fulgul! Nu fi afurisită, mami! Fă-mi rost și mie de un FF – sau chiar de trei!*

Diavolul stăpânește Regatul Pământului. Dar chiar și de pe tronul lui înalt, nu poate zări Cetatea Cerurilor. Era proverbul favorit al profesorului său preferat.

Acum, cu tatuaje fosforescente subdermale în fiecare pachet! Apasă-l pe piele și vei începe să strălucești!

Doamne Iisuse, apără-mă în acest loc întunecat și ajută-mă să împlinesc lucrarea ta încă o dată. Te slujesc pe Tine. Slujesc Legământul, se roagă Kane.

Vocile nu încetează deloc, ci devin și mai stridente după ce modulul aterizează, iar călătorii sunt conduși prin ecluze spre incinta portului. *Ține minte, astăzi, calitatea aerului a scăzut la nivelul de treizeci pe scara Teng Fuo, cei care vizitează pentru prima dată Arhimede să meargă într-acolo, cei care pleacă să meargă dincolo.* Unde să stai, ce să spui, ce să pregătești. Restaurante, fluxuri de știri, informații legate de serviciile de transport, cazări peste noapte, legea imigrației, servicii de urgență, voci din ce în ce mai puternice și mai puternice și mai puternice până ce lui Kane îi vine să urle. Cască ochii la cetățenii eleganți de pe Arhimede, care se perindă prin preajma sa și îi urăște pe toți. Cum pot umbla, cum pot zâmbi, cum pot vorbi unii cu alții cu întreaga babilonie din capetele lor și fără Dumnezeu în inimi?

La stânga. Urmați săgețile verzi. La stânga. Urmați săgețile verzi. Nici măcar nu sunt oameni, nu sunt decât imitații grosolane. Și varietatea de voci prin care sămânța îl torturează! Ascuțite, grave, rapide și convingătoare, mai lente și convingătoare, voci adulte, voci de copii, cu accente de zeci de feluri, pe multe dintre ele nici măcar nu le poate identifica și abia de le înțelege. Binecuvântatul Duh era o singură voce și numai una, după care tânjește acum cu disperare. Întotdeauna se gândise la Duh ca la o „ea", deși putea, la fel de bine, să fie glasul calm și blând al unui băiat. Nu are nicio importanță. Nu este o problemă mai lipsită de delicatețe decât aceea care încearcă să stabilească sexul îngerilor. Duhul fusese companionul, prietenul și sfătuitorul lui permanent și inseparabil încă din copilărie. Dar, acum, Kane are o sămânță păgână în cap și s-ar putea să nu mai audă glasul ei niciodată.

Nicicând nu voi pleca de lângă tine și niciodată nu te voi părăsi. Asta i-a spus Duhul în noaptea când a fost botezat, noaptea în care i-a vorbit prima dată. Avea șase ani pe atunci. *Nicicând nu voi pleca de lângă tine și niciodată nu te voi părăsi.*

Nu se poate gândi acum la asta. Firește, nu se va gândi la nimic care ar putea să-i submineze curajul. În plus, exista o primejdie cu mult mai mare: unele tipuri de gânduri, dacă erau suficient de puternice, puteau declanșa E-gramele securității portuare, care puteau decela anumite tipare care să-l dea de gol, mai ales dacă gândurile acelea erau repetate constant.

Cândva, un înțelept de pe lumea de baștină a spus: „Omul este măsura tuturor lucrurilor..." Oricum, sămânța străină din capul lui are grijă ca el să nu se gândească la nimic.

Te-ai gândit cumva să locuiești în Holyoake Harbor? întreabă o altă voce, suprapunându-se peste cea de dinainte. *La doar douăzeci de minute de zona de afaceri, dar o oază de liniște și confort.*

„... a celor ce sunt, pentru că sunt și a celor care nu sunt, pentru că nu sunt", sfârșește prima voce. Un alt tip înțelept a spus-o mai direct: „Lumea are două categorii de oameni – oameni inteligenți și fără religie și oameni religioși fără inteligență".

În ciuda climei controlate, Kane aproape că tremură. *Ascunde-ți gândurile*, își reamintește. Își dă toată silința să se lase amețit și prostit de pălăvrăgeala vocilor și de puhoiul de chipuri care se perindă pe lângă el.

Trece ușor prin mai multe puncte automate de control, apoi trece la fel de ușor și de primii gardieni umani, așa cum a sperat și cum și-a dorit – frăția militară i-a pregătit temeinic camuflajul. Stă la coadă la ultimul punct de control, când prinde o privire fugară din partea ei. Cel puțin așa crede, că ea ar trebui să fie – o femeie scundă, cu pielea măslinie, purtată de doi gardieni înarmați până în dinți, care o țin de coate într-un simulacru de ajutor. Privirile li se intersectează pentru o clipă. Cuvintele pe care l-au condiționat să le uite îi revin în minte, printre bolboroselile vocilor de pe Arhimede – *Sora Martiră* –, iar el face tot posibilul să le estompeze cât poate de repede. *Martir* este cuvântul care pornește cel mai rapid E-gramele.

Ultimul post de control este menit să fie și cel mai dificil de trecut. Gardianul, cu chipul ascuns în spatele sofisticatelor scanere optice, pare să nu agreeze ultima escală a lui Kane. Înainte de a sosi pe Arhimede, a fost pe Arjuna. Nu există convenții de vreun fel între Arjuna și cele două lumi: Arhimede și Legământ, dar amândouă speră să ajungă la un acord cu aceasta. Și nici nu este controlată în vreun fel de niciuna dintre părți.

Funcționarul scanează din nou itinerarul lui Kane.

– Îmi puteți spune, cetățene McNally, de ce v-ați oprit pe Arjuna?

Kane îi recită o poveste din care rezultă că și-a vizitat un văr care lucrează în minele de acolo. Planeta este bogată în platină și alte minereuri. În acest moment, nici raționaliștii de pe Arhimede și nici avramiții de pe Legământ nu au vreun cap de pod pe Arjuna: cei mai mulți dintre locuitorii planetei sunt originari din subcontinentul indian și se simt confortabil tratând ambele părți în mod egal, lucru care provoacă un real disconfort atât pe Arhimede, cât și pe Legământ.

Funcționarul nu pare satisfăcut pe deplin de explicația oferită de Lamentation Kane și începe să cerceteze mai atent personalitatea falsă a acestuia. Kane se întreabă cât va mai dura până va începe diversiunea. Mimează indiferența, privind în stânga și în dreapta, către celulele din sticlă incasabilă, înșirate în lungul peretelui opus, până când găsește celula în care femeia aceea oacheșă este interogată. Să fie o musulmană? Să fie coptă? Sau poate ceva cu totul diferit – pe Legământ se aflau inclusiv evrei aborigeni din Australia, o rămășiță a Tribului Pierdut de pe lumea de baștină. Oricine și orice ar fi, nu are nicio însemnătate. Era o soră întru Dumnezeu, care alesese în mod voluntar să se sacrifice pentru siguranța misiunii. A misiunii *lui*.

Pentru o clipă, femeia se întoarce către el și privirile li se întâlnesc din nou prin pereții din sticlă. Are urme de coșuri pe obraji, și totuși este drăguță. Dar, pentru o asemenea îndatorire, surprinzător de tânără. Oare cum o cheamă? Când se va întoarce – dacă se va întoarce – va merge la Marele Tabernacol din Noul Ierusalim și va aprinde o lumânare pentru ea.

Ochi căprui. Pare tristă așa cum se uită la el, înainte de a se întoarce cu fața spre anchetatorii ei. E posibil să fie tristă? Martirii sunt cei mai privilegiați dintre toți. Ea trebuie să știe că, în curând, va vedea chipul lui Dumnezeu. Cum să nu se bucure? Să-i fie oare teamă de durerea pe care o va simți atunci când va renunța la trupul ei pământesc?

În vreme ce gardianul din fața sa pare a se holba în gol, citind informațiile care îi defilează în câmpul vizual, Lamentation Kane deschide gura să spună ceva – să îndruge câteva cuvinte, așa cum ar face un cetățean real, care se întoarce pe Arhimede după o lungă perioadă petrecută în altă lume, așa cum ar face un cetățean cu nimic vinovat, în afară de faptul că, poate, a vizionat câteva emisiuni religioase pe Arjuna – când observă ceva cu coada ochiului. În interiorul celulei din sticlă, tânăra femeie își înalță brațele. Unul dintre gardieni se ridică de la masă și se împleticește înapoi, aproape prăbușindu-se. Celălalt gardian, cu mânile-i înmănușate, încearcă s-o împiedice, dar chipul său are expresia unui om care își vede propria moarte. O clipă mai târziu, flăcări albăstrii pornesc din brațele femeii, carbonizând mânecile rochiei largi, după care femeia dispare într-o strălucire albă, de magneziu aprins.

Oamenii din jur zbiară și se retrag din preajma cuștii de sticlă ai cărei pereți sunt acum acoperiți cu o rețea fină de crăpături. Flacăra arde și pâlpâie, iar pereții din sticlă se acoperă pe interior cu o crustă întunecată, formată, după cum crede Kane, din grăsime umană arsă.

O explozie umană – nanobioți termici – care a eșuat parțial. Asta va fi concluzia lor. Firește, arhitecții misiunii nu doriseră o explozie reală. Urmăriseră crearea unei diversiuni.

Funcționarul din fața lui Kane polarizează fereastra în spatele căreia se află și-și blochează cabina. Înainte de a da o mână de ajutor la stingerea flăcărilor care degajau, în spațiul sălii, un fum negru, împinge documentele în mâna lui Kane și îi face semn să treacă, după care blochează accesul în punctul de control.

Și, dacă ar fi doar călătorul inocent care se pretinde, Lamentation Kane ar fi mai mult decât fericit să plece de acolo. Fumul este cumplit și poartă cu el mirosul dulceag al cărnii arse.

Care a fost expresia ultimă de pe chipul ei? Îi e greu să-și amintească altceva decât ochii aceia adânci și întunecați. A văzut oare și urma unui mic surâs? Sau doar încearcă să se convingă singur de asta? Și, dacă expresia ei a fost una de teamă, ar fi ceva surprinzător? Până și sfinții trebuie să fi simțit teamă atunci când au fost arși pe rug.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău...

Bine ai revenit pe Hellas, cetățene McNally! vestește o voce în capul său, după care toate celelalte glasuri dau năvală ca o hoardă, ca un zumzet, ca o mâncărime insuportabilă.

Încearcă din răsputeri să nu se zgâiască prea insistent pe fereastră în vreme ce taxiul se repede ca fulgerul prin peisajul urban. În ciuda dorinței lui, este impresionat de dimensiunea verticală a celui mai important oraș de pe Arhimede. Una este să i se spună câte milioane de oameni locuiesc în acel oraș și să deducă faptul că Hellas este de câteva ori mai mare decât Noul Ierusalim și alta este să vadă puhoaiele umane îngrămădindu-se pe trotuare și prin aer. Populația Legământului este, în majoritate, dispersată în mici așezări rurale, cum era aceea din care provenea Kane. Cooperative agricole care, după cum i se explicase, îi țin pe copiii Domnului aproape de pământul care îi hrănește. Îi venea greu, uneori, să accepte că solul roșcat pe care își petrecuse copilăria, lucrându-l și cultivându-l, nu era același pământ precum cel descris în Biblie. Odată chiar a întrebat-o pe una dintre profesoare de ce Poporul Cărții părăsise Pământul, atâta vreme cât acesta fusese creat de Dumnezeu?

– Dumnezeu a făcut toate lumile să fie pământuri pentru copiii Lui, i-a explicat femeia. La fel cum a creat toate întinderile de uscat de pe vechiul Pământ, pe care le-a dat apoi diferitelor popoare să le fie cămin. Dar El a păstrat cele mai bune

ținuturi, acolo unde curg râuri de lapte și de miere, pentru copiii lui Avraam. De aceea, atunci când am părăsit Pământul, El ne-a dăruit nouă Legământul.

Gândindu-se la cuvintele acestea, simte cum îl inundă un amestec de singurătate și de pasiune. E adevărat că lucrul cel mai greu care se poate face în dragoste este renunțarea la ființa iubită. Îi este atât de dor de Legământ, încât nu se poate abține să nu plângă. Ceea ce este de mirare pentru un om așa de experimentat ca el. *Ostașii Domnului nu suspină*, își spune cu asprime. *Ci îi fac pe alții să suspine. Ei provoacă bocete dușmanilor Domnului. Bocete și plânset.*

Coboară din taxi la o oarecare depărtare de locuința conspirativă și străbate pe jos restul drumului. Face câteva ocoluri prin împrejurimi, asigurându-se că nu este urmărit, după care intră într-un bloc de apartamente, ia un lift, lent și silențios, și urcă până la etajul optsprezece, unde intră într-un apartament, folosind un cod de acces. Interiorul arată ca oricare alt apartament conspirativ de pe celelalte colonii. Dulapuri burdușite cu alimente și cu provizii de medicamente, sărac în mobilier, doar cu un pat, o măsuță și un scaun. Fără alte mijloace de relaxare, simple halte pe drumul spre Ierihon.

E timpul să se schimbe.

Kane umple cada cu apă. Găsește pachetele cu gheață chimică, activează câteva și le aruncă în cadă. Se duce apoi la bucătărie, unde descoperă suplimentele de minerale și substanțe chimice esențiale. Toarnă apă și își pregătește o mixtură groasă și amăruie, pe care o bea în timp ce așteaptă să se răcească apa din cadă. După ce temperatura lichidului coboară suficient de mult, se dezbracă și se strecoară în cadă.

– Vezi bine, Kane, am atins punctul în care nu mai putem să introducem pe furiș pe Arhimede nici măcar o mică armă de mână, ca să nu mai vorbim de o armă adevărată. În plus, ei

controlează complet regimul armelor propriilor cetățeni, astfel încât nu avem nicio șansă să obținem una la fața locului. Așa că ne-am îndreptat în altă direcție. Am creat Gardienii – oamenii arme. Exact ceea ce ești tu, slăvit fie Domnul. Devenirea ta a început încă din copilărie. De aceea, tu erai diferit de colegii tăi – mai iute, mai puternic și mai deștept. Numai că am ajuns la limita a ceea ce putem face cu ingineria genetică și cu antrenamentul. Trebuie să-ți dăm tot ce ai nevoie pentru a te transforma într-un adevărat instrument al justiției divine. Fie ca El să binecuvânteze aceasta și toate strădaniile noastre în numele Lui. Amin.

– Amin, i-a spus Duhul în gând. Acum vei adormi.

– Amin, a zis Lamentation Kane.

Apoi i-au făcut prima injecție.

Când s-a trezit era tot o inflamație dureroasă. Dar nici pe departe atât de dureroasă ca atunci când și-a activat pentru prima dată nanobioții sau „stigmatele", cum le plăcea oamenilor de știință să le spună. Când stigmatele începeau să lucreze, era ca și cum ar avea arsuri de soare și pe piele, și sub piele, ca și cum ar fi fost lovit cu o matracă pentru cel puțin o oră, era ca și cum ar fi zăcut pe pământ în vreme ce peste el ar fi mărșăluit un pluton de Războinici Divini, bine făcuți și complet echipați.

Altfel spus, durea.

Acum, în casa conspirativă, închide ochii, oprește cât poate de mult bolboroseala sămânței de pe Arhimede și dă drumul la stigmate să lucreze.

Îi e mai ușor ca de obicei, cu siguranță mult mai ușor decât fusese prima dată, atunci când, din lipsă de experiență, aproape că și-a rupt mușchii din tendoane și aproape că și-a smuls carnea de pe oase. Nu își contractă mușchii pur și simplu, ci se gândește unde și care sunt mușchii care se vor contracta, apoi se gândește cum ar începe să-și miște musculatura, dacă ar avea

de gând s-o facă. Odată cu acest prim gând apare micul zvâcnet al celulelor, descâlcindu-se din ghemele lor de carne, împletindu-se în configurații noi, mult mai folositoare, încet, precum o plantă care se întinde către soare. Chiar și cu toată această finețe, temperatura corpului îi crește, iar în mușchi are crampe și spasme. Dar nu ca prima dată. Atunci fusese ca și cum se născuse – ba nu, ca și cum fusese judecat și găsit vinovat, ca și când însăși carnea trupului său pământesc încerca să se elibereze sfâșiindu-se, ca și cum diavolul îi țintuia încheieturile cu furci de fier înroșit în foc. Agonie.

Simțise oare ceva similar sora martiră atunci când se săvârșise? Era oare vreo cale prin care să se poată deschide o ușă în casa lui Dumnezeu fără acea cumplită, dar sfântă durere? Avea ochii căprui. Se gândește că ochii îi erau triști. Fusese înspăimântată? De ce ar fi vrut Iisus ca ea să fie speriată, atâta vreme cât și el strigase de pe cruce?

Te laud, Doamne, spune Kane durerii. Acesta este felul Tău prin care îmi aduci aminte să te iau în seamă. Sunt robul Tău și sunt mândru să-ți port armura sfântă.

În cel mai bun caz, are nevoie de cel puțin două ore să ducă la capăt schimbarea. În seara aceasta, cu oboseala drumului și a aterizării, dublată de ciudata tulburare pe care martiriul femeii o provocase gândurilor sale, îi ia mai mult de trei ore.

Kane iese din cadă tremurând și cu pielea alb-albăstrie de frig, căldura generată de schimbare fiind în cea mai mare parte disipată. Înainte de a se înfășura într-un prosop, studiază în oglindă rezultatele efortului său. Diferențele sunt greu de observat, exceptând o lărgire vizibilă a cuștii toracice. Își trece mulțumit degetele peste abdomenul dur ca o carapace și peste membrana cartilaginoasă care îi protejează traheea. Îngroșarea pe care o simte pe sub piele nu va opri gloanțele de mare viteză

trase din apropiere, dar ar trebui să preia o parte din energia proiectilelor azvârlite de la o oarecare distanță. Ar putea, așadar, să încaseze un glonț sau două și, cu toate astea, să fie în stare să-și ducă misiunea la bun sfârșit. O țesătură de cartilaje elastice îi întărește gleznele și încheieturile. Musculatura îi este mai dezvoltată, plămânii funcționează mult mai bine, la fel și circulația sângelui. Este un Gardian și, cu fiecare mișcare pe care o face, poate simți modificările divine care i-au fost dăruite. Sub aparența normală este puternic precum Goliat și suplu ca un șarpe.

De bună seamă, este și flămând. Dulapurile sunt pline cu doze de suplimente nutritive energizante. Umple un vas cu apă și cu gheață, adaugă prafurile dintr-o doză, le amesteca și dă pe gât întregul conținut. Repetă operațiunea de încă cinci ori până să se simtă sătul.

Kane se așează pe pat, sprijinindu-se de tăblie – lucrurile încă nu s-au liniștit în interiorul trupului său –, apoi aprinde televizorul care acoperă în întregime peretele din fața lui. Imagini prind viață și sămânța din capul său prinde glas. Își croiește drum printre canalele de sport, de modă sau de filme, prin toată păsărească aceea lipsită de orice însemnătate cu care aceste creaturi își umplu orele pustii. Descoperă un canal de știri. Pentru că se află pe Arhimede, inima raționalismului păgân, până și știrile sunt alterate cu tot felul de mizerii, bârfe și desfrânări. În cele din urmă, în tot acel conținut insultător, reușește să descopere o știre despre evenimentul din port, eveniment descris de autoritățile din New Hellas ca fiind un atentat terorist eșuat. Pe ecran apare o fotografie cu sora martiră – luată din documentele ei de călătorie, firește – și revederea acelui chip îi provoacă un șoc, ca și cum stigmatele care i-au ajustat trupul au pornit brusc o ultimă transformare.

Nefise Erim era numele ei. Aproape sigur, nu era numele real, după cum nici Keenan McNally nu era numele lui real.

Paria este numele ei adevărat. *Disprețuita* – și acesta putea fi numele ei, ca și al lui, de altfel. Disprețuită de necredincioși, disprețuită de arogantele și perfidele făpturi care, asemenea torționarilor antici ai lui Hristos, se tem într-atât de Cuvântul Domnului, încât încearcă să-L alunge din viața lor și de pe întreaga planetă! Kane știe că atâta vreme cât sistemul Legământului va supraviețui, Dumnezeu își va folosi puternica sabie, iar necredincioșii vor cunoaște adevarata frică.

Te rog, Doamne, îngăduie să te slujesc cu temeinicie. Dă-ne nouă victoria asupra dușmanilor. Ajută-ne să-i pedepsim pe cei care se vor lepăda de Tine.

Și chiar în vreme ce își înalță tăcuta rugă, vede chipul *ei* pe ecran. Nu chipul surorii lui în martiriu, nu ochii aceia mari și adânci, nu pielea aceea întunecată. Nu, este ea – amanta satanei, Keeta Januari, prim-ministru al planetei Arhimede.

Ținta lui.

Nu poate să nu bage de seamă că și Januari are, la rându-i, pielea mai degrabă smeadă. Firește că o mai văzuse și înainte, de zeci și zeci de ori. Dar acum este pentru prima dată când remarcă tenul ei întunecat, mai întunecat decât ar fi putut fi din pricina bronzării. Un indiciu care îi spune că dincolo de ascendența scandinavă, evidentă în structura oaselor ei, se mai găsește și altceva. Este ca și cum Nefise, sora lui întru martiriu, inundase cumva totul, chiar și pe Januari. Sau, cumva, femeia moartă se strecurase în gândurile lui atât de adânc, încât el o vedea acum pretutindeni?

Poți să mănânci tot ce vezi! Aproape că se obișnuise să ignore trăncăneala dezgustătoare din capul său, dar, uneori, aceasta ajungea până la el, risipindu-i gândurile.

Barnstorm Buffet! Nu ne pasă dacă va trebui să fi dat de-a dura pe ușă când pleci – ai să vezi că merită toți banii!

Nu contează ce vede sau ce crede că vede în prim-ministru. O nuanță mai deschisă sau mai închisă nu înseamnă nimic. Dacă lucrarea diavolului printre toate stelele ar avea un chip, acesta ar fi chipul plăcut și rasat al lui Keeta Januari, conducătoarea raționaliștilor. Și, dacă Dumnezeu ar dori să moară cineva, ea ar fi acea persoană.

Nu va fi prima. Kane trimisese deja la judecată optsprezece suflete. Unsprezece dintre cei uciși fuseseră spioni păgâni sau agitatori de pe Legământ. Unul dintre aceștia fusese liderul cultului criptoraționaliștilor semilunii – asasinarea lui fusese, după cum a aflat Kane mai târziu, o favoare făcută partenerilor islamici din coaliția de guvernare de pe Legământ. Politică. Nu avusese nicio implicare emoțională în chestiunea respectivă, deși dr. Hamoud fusese un sceptic și un mincinos care corupsese musulmani. Era vorba doar de... politică.

Cinci fuseseră agenți infiltrați printre Războinicii Divini, armata populară de pe Legământ. Cei mai mulți dintre ei se așteptaseră să fie descoperiți și câțiva dintre ei au depus o rezistență disperată.

Ultimii doi au fost un politician de pe Arjuna împreună cu soția sa, care erau simpatizanți de marcă ai raționaliștilor. La ordinul stăpânilor săi, Kane a făcut ca totul să arate ca un jaf care a degenerat în crimă, în loc de un asasinat la comandă. Încă nu era vremea ca mâna lui Dumnezeu să apară în mod vădit pe Arjuna. Cu toate acestea, pe rețelele de informații de pe Arjuna a circulat o serie de zvonuri și de acuzații. Dăduseră și un nume asasinului necunoscut: Îngerul Morții.

Dr. Prishrahan și soția sa opuseseră rezistență. Niciunul dintre ei nu dorea să moară. Kane i-a lăsat să-i reziste, cu toate că îi putea termina într-o clipă. Urmele luptei au dat mai multă

greutate înscenării de jaf. Lui nu i-a plăcut joaca aceasta. Și, de bună seamă, nici celor doi.

Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, i-a reamintit Duhul după ce a terminat cu Prishrahan și cu soția acestuia. A înțeles, datoria lui nu era să judece. El nu este unul din turmă, ci este mai aproape de lupii pe care îi distruge. Lamentation Kane este călăul Domnului.

Iese pe balcon, deasupra canionului de blocuri presărate cu ferestre luminate, mii și mii de pătrate de lumină. Imensitatea locului are darul de a-l descuraja un pic. E ciudat gândul că în spatele uneia dintre ferestrele luminate, pierdute într-o revărsare de scâteieri nocturne, se pune la cale un plan care va zgudui din temelii această lume enormă.

Îi vine greu să-și amintească, așa cum ar fi vrut, rugăciunile. În mod obișnuit, Duhul este mereu prezent cu vorbele potrivite, chiar înainte ca el să se simtă singur. *Nu te voi lăsa nemângâiat: voi fi cu tine.*

El nu se simte mângâiat. Este singur.

Cauți dragostea? îi murmură vocea din gând, răgușită și senzuală. O serie de coordonate strălucitoare pâlpâie la limita câmpului său vizual. *Eu te caut pe tine... și mă poți avea aproape pe nimic.*

Strânge puternic din pleoape, ascunzându-și vederii imensitatea orașului păgân.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău.

Merge în recunoaștere la locul în care prim-ministrul își va ține discursul. Nu se apropie prea mult. Se întrezărește dincolo de o rețea de linii luminoase un dreptunghi vast în mijlocul pieței centrale din Hellas City. Nu zăbovește.

În vreme ce alunecă prin mulțime, îi vine greu să nu se uite la oamenii din jur ca și cum deja și-ar fi îndeplinit misiunea. Ce ar gândi, dacă ar ști cine este? S-ar da oare înapoi din fața mâniei lui Dumnezeu? Sau un act de putere divină și de pietate le-ar putea vorbi dincolo de spaime?

Strălucesc cu lumina lui Dumnezeu, dorește el să le spună. *L-am lăsat pe Dumnezeu să mă facă unealta Lui – sunt plin de slavă!* Dar, firește, nu spune nimic, doar merge tăcut prin mulțime, cu inima-i tăcută și bătând înăbușit.

Kane ia masa într-un restaurant. Mâncarea este atât de condimentată, încât aproape că nu mai are niciun gust. Tânjește după mâncarea simplă, de la ferma unde crescuse. Chiar și mana militară este mai bună decât ce mănâncă el acum. Clienții restaurantului sporovăiesc și râd exact la fel ca semințele din capetele lor, de parcă acestea i-au programat pe oameni să turuie ca niște mori stricate toate obscenitățile, și nu invers. Cum își ascund acești oameni întreaga goliciune a sufletului cu distracții, cu strălucire și cu zgomot!

Merge într-un loc unde femeile dansează. E straniu să le privească, pentru că ele zâmbesc tot timpul și toate sunt frumoase și goale, ca într-un vis întunecat. Femeile îi par lui Kane niște suflete blestemate, condamnate pentru eternitate să mimeze comedia goală a farmecului și a dragostei. Nu și-o poate scoate din minte pe martira Nefise Erim. În cele din urmă alege una dintre femei – nu prea seamănă cu sora martiră, dar e mai oacheșă decât celelalte – și o lasă să-l conducă în camera ei, în spatele locului în care dansase. Ea simte țesuturile întărite de sub pielea lui și îi spune că e foarte musculos. El se golește în trupul femeii și, în cele din urmă, ea îl întreabă de ce plânge. Îi răspunde că se înșală. Când îl întreabă a doua oară, o plesnește. Deși își diminuase forța, lovitura o azvârle jos din pat. Undeva, un contor adaugă o suprataxă la nota de plată.

Îi dă drumul să se întoarcă la munca ei. E o inocentă care toată viața a ascultat glasurile din capul ei, fără să cunoască nimic altceva. Nu era deloc de mirare că dansează ca un obiect blestemat.

Iarăși pe stradă, Kane se simte murdar și pângărit, dar fapta sa măreață va șterge pata aceasta, așa cum se întâmpla mereu. Este un Gardian al Legământului și în curând se va căli în focul sfânt.

Stăpânii lui doreau ca atentatul să aibă loc în timp ce mulțimea se aduna să asiste la discursul prim-ministrului. Întrebarea care se punea era extrem de simplă: înainte de discurs sau imediat după? Inițial s-a gândit să acționeze imediat după sosirea oficialului, după ce aceasta coboară din mașină și se îndreaptă spre coridorul care dă în sala mare. Așa părea cel mai sigur. După discurs, putea fi mai complicat din pricina gărzilor de corp deja desfășurate, plus personalul de securitate al sălii. Totuși, din ce se gândea mai mult, era tot mai convins că atentatul trebuia făcut în interiorul sălii. Pe lângă cele câteva mii de oameni adunați să asiste la discurs, alte milioane de oameni vor vedea atentatul pe ecranele uriașe care înconjurau clădirea. Dacă va lovi rapid, fapta sa va face înconjurul acestei lumi – și nu numai.

Cu siguranță că Dumnezeu dorește să procedeze așa. Cu siguranță că El dorește ca necredincioasa să fie anihilată în văzul tuturor.

Kane nu are nici timp, nici resurse pentru a falsifica un permis de acces în clădire – participanții vor fi verificați și răsverificați și își vor ocupa locurile cu mult înainte de sosirea prim-ministrului. Ceea ce înseamnă că singurii cărora li se va permite accesul fără a fi supuși scanării atente vor fi chiar prim-ministrul și suita sa. Ar fi o posibilitate, dar va avea nevoie de ajutor.

Contactarea agenților Legământului rezidenți pe Arhimede este, de regulă, de rău augur – asta înseamnă că lucrurile nu decurg conform planului inițial –, dar Kane știe că într-o misiune de asemenea importanță nu-și poate permite să fie superstițios.

Lasă un semn în locul stabilit. După asfințit, este vizitat la casa conspirativă de doi agenți. Deschide ușa și vede doi bărbați, un tip tânăr, însoțit de un bărbat ceva mai în vârstă, amândoi dezarmant de obișnuiți ca aspect. Genul de oameni care vin să-ți remorcheze mașina în pană sau să-ți tămâieze casa. Bărbatul de vârstă mijlocie se prezintă ca fiind Heinrich Sartorius, iar pe colegul său îl numește, simplu, Carl. Sartorius îi face semn lui Kane să nu scoată niciun cuvânt, în vreme ce Carl mătură camera cu un mic obiect de mărimea unei periuțe de dinți.

– Curat, anunță tânărul.

Este ciolănos și urât, dar are o anumită grație în mișcări, mai ales atunci când își folosește mâinile.

– Slavă Domnului! spune Sartorius. Și tu, frate, fii binecuvântat. Cum putem să te ajutăm să împlinești lucrarea lui Hristos?

– Tu ești cel de pe Arjuna? întreabă Carl.

– Taci, băiete, intervine Sartorius. Asta-i o chestiune gravă, adaugă și se întoarce spre Kane. E un flăcău de ispravă. Doar că... pentru comunitatea noastră a însemnat foarte mult ce s-a întâmplat pe Arjuna.

Kane ignoră întrebarea tânărului.

– Vreau să știu cum sunt îmbrăcați membrii echipei care asigură securitatea prim-ministrului. În amănunt. Și mai am nevoie de un plan al sălii. Mă interesează, mai ales, amplasarea conductelor de apă și a tuburilor de aer condiționat.

Bărbatul mai în vârstă se încruntă.

– Vor verifica pe toată lumea, nu-i așa?

– Desigur. Poți să faci rost, fără să atragi atenția, de informațiile cerute?

– Firește, confirmă Sartorius. Carl se va ocupa de asta imediat. E un meseriaș. Nu-i așa, băiete? Să știi că nu suntem retardați, continuă acesta întorcându-se spre Kane. Necredincioșii spun tot timpul că am fi reduși mintal, dar Carl, aici de față, a fost printre cei mai buni din clasa lui la matematică. Diferența este că noi l-am păstrat pe Iisus în inimile noastre, în vreme ce restul lumii L-a abandonat.

– Slăvit fie Iisus! completează Carl, lucrând deja la terminalul de pe unul din pereții casei conspirative.

Imaginile aleargă atât de iute pe ecran, încât până și vederea îmbunătățită a lui Kane abia de le poate urmări.

– Da, *slavă* Lui, aprobă Kane dând din cap, ca și cum conversația lor de până atunci fusese o lungă și pe alocuri aprinsă dezbatere despre cum e cel mai bine să i te adresezi lui Iisus.

Începe să simtă iarăși dureri în încheieturi, lucru care înseamnă, de obicei, că are din nou nevoie de proteine. Se îndreaptă spre bucătărie să-și pregătească încă o mixtură nutritivă.

– Vă pot trata cu ceva? îi întreabă el pe cei doi.

– Nu, mulțumim, i se răspunde. Suntem fericiți să putem împlini lucrarea Domnului.

Fac prea mult zgomot, consideră Kane. Nu că majoritatea oamenilor i-ar auzi, dar Kane nu face parte din „majoritatea oamenilor".

Eu sunt sabia Domnului, își spune tăcut. Abia își aude gândurile printre murmurele izvorâte din sămânța de pe Arhimede, care, deși este dată pe încet, revarsă în continuare informații meteo, știri, citate din filosofie și multe alte fleacuri, ca un nebun la un colț de stradă. Sub locul în care Kane stă ascuns, trei membri ai echipei de securitate comunică între ei prin semne din mână, în vreme ce investighează locul pe unde a pătruns el

în clădire. Urmele lăsate deliberat sugerează încercarea eșuată a cuiva care a dorit să pătrundă în sală prin conducta de aer.

Gărzile par să ajungă la concluzia dorită: după o sarabandă de semnale din mână și după ce primesc confirmarea de la celelalte echipe că totul este în ordine, cei trei pornesc înapoi, călare pe conducta înclinată. Curgerea aerului face ca mișcările lor să fie nesigure. Lanternele fixate pe cap proiectează spoturi luminoase aleatorii pe pereți. Kane așteaptă tăcut, agățat ca un păianjen, în umbra tavanului înalt, acolo unde conducta masivă de aer face un cot în jurul unuia dintre stâlpii de susținere ai clădirii. Așteaptă până când cei trei trec pe sub el apoi, neauzit, sare pe conductă, în spatele lor. Cu o lovitură sfărâmă laringele ultimului dintre ei și, cu corpul inert pe umeri, se cațără înapoi pe ziduri, până la un hamac din pânză, pregătit din vreme. În câteva secunde despoaie cadavrul de haine, rugându-se ca lipsa gardianului să nu fi fost remarcată de ceilalți doi. Se îmbracă rapid în costumul celui ucis și își dă drumul spre sol chiar în momentul în care al doilea gardian își dă seama că în spatele lui nu mai este nimeni. Kane observă prin apărătoarea transparentă a căștii cum buzele acestuia se mișcă. Știe că gardianul încearcă să comunice cu el prin intermediul sămânței. Impostura sa va fi dată în vileag. Oare se poate preface că sistemul propriu de comunicații nu îi funcționază? Ar ține, dacă gărzile ar fi lipsite de experiență. Dar, cum ei lucrează pentru prim-ministru, lucrurile stau altminteri. Kane are doar o secundă până când toți ceilalți din clădire vor fi avertizați.

Pășește înainte, făcând tot felul de semne fără sens cu mâna. Gardianul îl privește cu ochii larg deschiși: nu recunoaște nici semnele lui Kane și nici chipul străin din spatele apărătorii de la cască. Kane izbește gâtul bărbatului cu ambele mâini exact în momentul în care acesta încearcă să-și scoată arma. Apoi face

un salt spre ultimul gardian, chiar în clipa în care se întoarce spre el.

Ultimul gardian se dovedeşte a fi o femeie. Şi încă foarte rapidă. În momentul în care Kane o ucide, ea scosese deja arma din teaca de la şold.

Ştie că are la dispoziţie doar câteva clipe: gărzile sunt verificate periodic prin radio de către liderul lor. Ţâşneşte spre puţul lateral care ar trebui să-l ducă în zona de deasupra tavanului holului principal.

Femei lider. Femei soldat. Femei dansând goale în public. Există vreun lucru pe care nu l-ar face cei de pe Arhimede ca să le pervertească pe fiicele Evei sau ca să le împingă pe toate la desfrâu, precum au făcut babilonienii cu femeile lor?

Zona de deasupra tavanului este înţesată de tehnicieni şi de gărzi înarmate până în dinţi. Sunt pe puţin zece oameni înarmaţi. Cei mai mulţi sunt lunetişti, supraveghind mulţimea de dedesubt prin lunetele instalate pe armele lor. Ceea ce reprezintă un noroc pentru Kane. Unii dintre puşcaşi ar putea nici să nu-l vadă în vreme ce el coboară.

Doi dintre oamenii înarmaţi se întorc spre el, cerându-i să se identifice. Kane îşi ridică braţele şi se apropie de ei, clătinând din cap şi arătând spre cască. Apoi face un salt înainte, rugându-se ca gardienii să nu priceapă cât de repede se poate mişca. Străbate cei douăzeci de metri care îl despart de gărzi într-o secundă. Pentru a-i zăpăci şi mai mult, nu îi atacă, ci pur şi simplu plonjează printre ei. Ajunge la margine şi se aruncă în gol, răsucindu-se în aer, astfel încât să reducă riscul de a fi lovit de vreun glonţ. Cu toate astea, simte cum un proiectil de mare viteză îl loveşte într-un picior. Din fericire, glonţul este mult încetinit de costumul de gardian pe care îl poartă şi, mai ales, de carnea sa întărită.

Aterizează atât de tare, încât casca îi sare de pe cap. Din mulțime se ridică primele strigăte de surpriză, dar Kane abia dacă le aude. Șocul căderii este preluat de cartilajele modificate ale gleznelor, genunchilor și mâinilor. E dureros, dar suportabil. Inima îi bate atât de rapid, încât pare că zumzăie. Trăiește atât de accelerat, încât sunetele scoase de mulțime par complet inumane: geamătul profund al unui ghețar care se dislocă sau frecarea a două plăci tectonice în adâncul unui munte. Alte două gloanțe mușcă din podea lângă el, așchii de beton și fragmente de mochetă se rotesc încet în aer și plutesc precum cenușa. Femeia de la tribună se întoarce lent spre el, ca și cum s-ar mișca prin melasă. Este ea, Keeta Januari, Târfa Babilonului. În vreme ce se îndreaptă spre ea, poate vedea cum i se mișcă fiecare mușchi de pe față – sprâncenele arcuite în sus, fruntea încrețindu-se, surpriză... dar deloc teamă.

Cum este posibil?

Kane sare spre ea, curbându-și degetele de la mâini ca într-un clește menit s-o ucidă. Mai are o fracțiune de secundă până să ajungă la ea, în vreme ce gloanțe lovesc de sus și din lateral. Timpul este suspendat, desprins de istoria evenimentelor. Mâna lui Dumnezeu. El *este* mâna lui Dumnezeu și așa trebuie să fie în prezența lui Dumnezeu. Un nesfârșit și strălucitor ACUM...

Apoi, durerea explodează în el, îi aprinde nervii și totul devine brusc și irevocabil negru.

Lamentation Kane se trezește într-o cameră albă, cu lumina izvorând de pretutindeni. Bineînțeles, este supravegheat. În curând va fi supus torturii.

Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi... Acestea au fost sfintele cuvinte pe care Duhul i le-a murmurat când zăcea grav rănit într-un spital, după ce îl

capturase pe ultimul infiltrat printre Soldaţii Divini. Inamicul lui fusese aidoma lui, un om îmbunătăţit, un soldat mai mare şi mai puternic decât el şi care aproape îl omorâse înainte să reuşească să-i străpungă cu degetul un ochi şi apoi creierul.

În timpul recuperării, Duhul îi repetase aceste cuvinte: *Dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă înveseliţi şi la arătarea slavei Lui... la arătarea slavei Lui...*

Spre groaza sa, nu-şi mai aducea aminte versetul următor din cartea lui Petru.

Nu-şi putea alunga gândul de la tânăra femeie martiră, care îşi dăduse viaţa pentru ca el să eşueze într-un mod absolut. O va revedea, în curând. Va fi în stare s-o privească în ochi? Există ruşine în Rai?

Voi fi tare, îi promite Kane imaginii ei. Indiferent ce îmi vor face.

Unul dintre pereţii celulei devine transparent. Încăperea de dincolo de perete este plină de oameni, mulţi dintre ei în uniforme militare sau în halate medicale. Doar două persoane sunt în civil: un bărbat palid şi... ea. Keeta Januari.

– Dacă vrei să te izbeşti de sticla peretelui, trebuie să ştii că este foarte groasă şi foarte rezistentă.

Vocea femeii pare a veni de peste tot.

Nu-i răspunde, doar o priveşte fix. Nu se va comporta ca un animal, chinuindu-se să scape în vreme ce ei vor râde de el. Aceşti oameni sunt aceia care cred că sunt înrudiţi cu animalele. Cu animalele! Kane ştie că Domnul Dumnezeu a dăruit poporului său stăpânirea.

– Asupra tuturor animalelor şi zburătoarelor Pământului, zice cu glas tare.

– Aşadar, acesta este Îngerul Morţii, spune Januari.

– Nu este numele meu.

– Știm cum te numești, Kane. Te urmărim încă de când ai sosit pe Arhimede.

Cu siguranță este o minciună. Nu l-ar fi lăsat să se apropie atât de mult de prim-ministru.

– Mă așteptam ca un înger să arate mai... angelic, spune ea îngustându-și ochii.

– După cum ai aflat, nu sunt un înger.

– A, dacă nu ești înger, trebuie să fii unul dintre arhanghelii iertării. Ce trist! vorbește mai departe, observându-i expresia nedumerită. Am uitat că Shakespeare a fost interzis de mulahii voștri. „Îngeri și arhangheli ai iertării, apărați-ne"... Din „Macbeth". Un vers care precedă o crimă.

– Creștinii nu au mulahi, replică el nepăsător.

Nu îi pasă de restul cuvintelor fără noimă rostite de femeie.

– Mulahii sunt ai fraților noștri după Carte.

– Am crezut că ai putea fi mai deștept decât cei de teapa ta, Kane, dar tu repeți ca papagalul aceleași prostii fără noimă. Ai habar că doar cu câteva generații în urmă, cei cărora le spui „frații" tăi au detonat o bombă termonucleară, încercând să-ți ucidă bunicii și pe restul creștinilor și ai „fraților" sioniști?

– În zilele de demult, înainte de Legământ, era multă confuzie.

Toată lumea știa povestea. Credea ea că îl poate face de rușine cu istorii vechi și cu citate antice și cu dramaturgi din vremurile păcătoase ale Pământului? Dacă era pe-așa, amândoi își subestimaseră adversarii.

Desigur, pe moment ea avea un oarecare avantaj.

– Așadar, nu ești un înger, ci un arhanghel. Numai că tu nu te rogi pentru a fi apărat de moarte, ci pentru a fi în stare să aduci moartea.

– Împlinesc voia Domnului.

– Rahat, ca să folosesc un respectabil termen de demult. Eşti un multiplu ucigaş, Kane. Ai încercat să mă omori şi pe mine.

Januari nu-l privea, însă, ca pe un inamic. Dar nici amabilitate nu avea în privire. Îl privea ca pe o insectă otrăvitoare, închisă într-un borcan – un lucru care trebuie tratat cu grijă, dar care merită studiat.

– Ce să facem cu tine?

– Omoară-mă. Dacă ai un pic din omenia pe care pretinzi că o ai, ai să mă eliberezi şi ai să mă trimiţi la Ceruri. Ştiu însă că ai să mă torturezi.

– De ce să facem aşa ceva? întreabă ea ridicând o sprânceană.

– Ca să afli informaţii. Naţiunile noastre sunt în război, chiar dacă politicienii nu recunosc deschis. Ştii asta, femeie. La fel de bine o ştiu şi eu. Toţi din camera în care te afli ştiu.

Keeta Januari surâde:

– Nu vei primi niciun argument, din partea mea sau a oricui din această cameră, cu privire la relaţiile dintre sistemele Arhimede şi Legământ. De ce te-am tortura pentru informaţii pe care deja le avem? Nu suntem barbari. Nu suntem primitivi – aşa cum sunt alţii. Nu ne forţăm cetăţenii să adore străvechi mituri sălbatice...

– Îi forţaţi să tacă! Îi oprimaţi pe cei care ar dori să-şi adore Dumnezeul părinţilor lor. Persecutaţi Popoarele Cărţii pe oriunde le găsiţi.

– Ne-am ţinut planeta departe de mania războaielor religioase şi departe de extremism. Nu am intervenit niciodată în alegerile făcute de Legământ.

– Aţi încercat să ne împiedicaţi să convertim pe alţii.

Prim-ministrul îşi scutură capul.

– Să convertiţi pe alţii? Adică să deturnaţi întreaga cultură. Să răpiţi dreptul coloniilor să se elibereze de străvechile stafii tribale de pe Pământ. Noi suntem cei care i-au lăsat pe

predecesorii voştri să se închine în orice fel şi-au dorit – am luptat să le apărăm libertatea religioasă şi am fost răsplătiţi de aceştia prin impunerea credinţelor lor sub ameninţarea armelor.

Râsul ei este şfichiuitor.

– „Toleranţa creştină" – două cuvinte care, indiferent de câte ori au fost alăturate, nu s-au potrivit unul cu altul. Cunoaştem cum sunt şi fraţii voştri islamişti sau sionişti. Dacă aţi reuşi să distrugeţi alianţa Arhimedană şi pe toţi cei care nu cred, vă veţi trezi apoi luptând unii împotriva altora. Nebunia nu se va sfârşi decât atunci când ultimul psihopat se va căţăra de unul singur pe un deal de cenuşă, zbierând rugi către dumnezeul lui.

Kane tace. Simte mânia cum clocoteşte în el. Îşi inundă sângele cu substanţe calmante. Disputa îl dezorientează. Keena este o femeie care ar trebui să ofere alinare, în schimb, gura ei scoate doar minciuni – crude şi periculoase minciuni. Asta se întâmplă atunci când ordinea firească a lumii este întoarsă pe dos.

– Eşti diavolul. Cu tine n-am să mai vorbesc. Fă ce ai de gând să faci.

– Uite încă un fragment din Shakespeare, îi răspunde ea. Dacă stăpânii tăi nu l-ar fi interzis, mi l-ai fi putut cita. *Iar omul nostru, în oarba lui mândrie, înveşmântat cu o searbădă putere,* – frumos spus, nu-i aşa? – *se lasă pradă în josnica-i trufie imboldului ce seamănă durere, ca o maimuţă plină de mânie, el joacă o sinistră comedie, pe îngeri chiar făcându-i să bocească, dac-ar avea fiinţă omenească*[1].

Keena îşi împreunează mâinile într-un gest care sugerează într-un mod stânjenitor o rugăciune. Nu-şi poate întoarce faţa de la privirea ei.

---

[1] W. Shakespeare, *Măsură pentru măsură,* traducere şi adaptare de Dan A. Lăzărescu (n. tr.).

– Așadar – ce *avem* de gând să facem cu tine? Desigur, te-am putea executa liniștiți. Inventăm ceva – a murit din cauza rănilor căpătate în timpul arestării – și nimeni nu s-ar agita pe tema asta.

Bărbatul din spatele ei își drege glasul.

– Doamnă prim-ministru, respectuos vă sugerez să purtăm această discuție în altă parte. Medicii așteaptă să-l consulte pe prizonier...

– Taci, Healy.

Keena se întoarce din nou spre Kane, privindu-l cu ochii ei tăioși ca un scalpel. E mai mare decât sora martiră cu mai bine de douăzeci de ani. În ciuda tentei întunecate a pielii, este însă mai palidă decât ea. Dar, cumva, preț de o clipă năucitoare, Keena și Nefisa se contopesc într-o singură imagine.

Doamne, de ce îmi îngădui să devin confuz, să nu deosebesc ucigașul de martir?

– Kane virgulă Lamentation, rostește ea. Ce mai nume! Îl porți pentru că inamicii tăi se tânguie sau pentru că tu plângi, lipsit de ajutor, în fața puterii Dumnezeului tău? Nu te obosi să-mi răspunzi, adaugă ea ridicându-și mâna. Prin unele locuri de pe Legământ ești un erou, știi tu – un soi de supererou. Erai conștient de asta? Sau ai călătorit prea mult?

Încearcă din răsputeri s-o ignore. Știe că va fi mințit, manipulat, știe că tortura psihologică la care va fi supus va fi mult mai subtilă și mult mai importantă decât tortura fizică. Singurul lucru pe care nu îl pricepe este: de ce ea – de ce prim-ministrul în persoană? Cu siguranță că el nu este un personaj atât de important. Faptul că ea stă acum în fața lui, în loc să stea în fața lui Dumnezeu este, la urma urmei, demonstrația cea mai limpede că el este un eșec.

Ca un răspuns la gândurile lui, o voce îi murmură în cap: *Îngerul Morții de pe Arjuna, capturat în timpul unei tentative*

de atentat la adresa prim-ministrului. O altă voce întreabă: *Te-ai mirosit de curând? Chiar și un membru al Parlamentului își poate pierde prospețimea – e suficient să întrebi pe unul din ei.* Nici aici, în inima fiarei, vocile din capul său nu tac.

– Trebuie să te studiem, spune, în cele din urmă, Keena. Nu am mai capturat până acum un agent din categoria gardienilor – niciun agent dintre cei noi, așa cum ești tu. Nu am știut dacă este posibil să capturăm așa ceva –, modificatorul de câmp este o descoperire recentă.

Surâde din nou, un surâs scurt și înghețat, precum zăpezile de pe vârful munților.

– N-ar fi însemnat nimic, dacă reușeai să mă omori. Sunt cel puțin zece oameni în partidul meu capabili să-mi ia locul și să apere sistemul împotriva unora ca tine și ca stăpânii tăi. Am fost o momeală bună – ai căzut în cursă. Acum intenționăm să aflăm ce anume te face o unealtă atât de amenințătoare, îngeraș al morții.

Trăsese nădejde ca acum, după ce toată șarada s-a sfârșit, să-i oprească sămânța din cap. Dar ei au lăsat-o la locul ei. Doar că i-au blocat controlul, astfel încât el nu mai are nicio putere asupra ei. Glasuri de copii îi cântă în cap despre cât de bine este să începi o nouă zi cu un mic dejun sănătos. El rânjește. Coruri nebune urlă și cântă permanent. Sămânța păgână îi oferă imagini pe care nu dorește să le vadă, îi oferă informații care nu-l interesează și tot timpul, tot timpul, neagă existența lui Dumnezeu.

Cei de pe Arhimede pretind că nu au pedeapsa cu moartea. Oare asta să fie în loc? Să împingă deținutul la sinucidere?

Dacă e pe așa, nu le va face jocul. Are destul resurse interne pe care ei nu le pot anihila fără să-l ucidă. Fusese pregătit să reziste torturilor de tot felul – de ce nu ar rezista și la această

tortură? Topeşte valurile de disperare care l-au inundat în clipa în care lumina din celulă s-a stins şi el a rămas singur cu bolboroseala cretină a acestei planete idioate.

Nu, Kane nu le va face jocul, nu se va sinucide. Şi asta îi dă o idee...

Dacă ar fi făcut-o în celula lui, ar fi putut deveni suspicioşi. Inima i se opreşte în timpul unei investigaţii prin care se dorea descifrarea modului în care acţionează nanobioţii din sistemul său nervos. Lucru acesta i-a luat prin surprindere.

– Trebuie să fie o autoprotecţie, strigă unul dintre medici.

Kane îl aude, cumva de la mare distanţă – deja sistemele sale vitale se opresc rând pe rând.

– Un fel de autodistrugere.

– Poate e doar o criză cardiacă, spune un alt medic, dar vocea lui e doar o şoaptă.

Kane cade printr-un tunel întunecat. Crede că aude glasul Duhului chemându-l...

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Inima îi porneşte după douăzeci de minute. Medicii, fără să aibă ştiinţă de sofisticatul său control autonom, se străduiesc să-l aducă la viaţă cu defibrilatorul. Kane se aşteptase să zacă ceva mai mult, iar ei să-l declare mort. Însă ceea ce se petrece acum este mai mult decât sperase: tot ce are de făcut este să se rostogolească de pe masă, gol şi plin de tuburi şi de cabluri şi să ucidă gărzile surprinse înainte ca ele să pună mâna pe arme. Trebuie, de asemenea, să frângă gâtul medicului care încercase să-l reanimeze şi care acum făcuse greşeala să-l atace. Chiar şi după ce iese din cameră, lăsând în urmă personalul

medical înspăimântat, și părăsește aripa de chirurgie, tot în închisoare se află.

Te-ai plictisit de același aer stătut? Holyoake Harbor, micul sat de sub cupolă – ne preparăm singuri aerul și este garantat proaspăt!

Corpul se străduiește să vindece cât se poate de repede stricăciunile picinuite de intervențiile chirurgicale, dar este amețit și înfometat, iar consumul de energie este uriaș. Dumnezeu i-a oferit o nouă șansă, așadar, nu trebuie să dea greș. Dar, dacă nu-și va potoli foamea, *chiar* va da greș.

Sare de pe o conductă de aer într-un coridor și ucide două gărzi înarmate. Smulge uniforma de pe unul dintre soldați. Începe să-i smulgă carnea de pe oase și o duce la gură. Sângele victimei este sărat și fierbinte. Stomacul său are un spasm – vechiul și cumplitul păcat – dar se forțează să mestece și să înghită. Nu are de ales.

Dependența este o problemă? Nu mai este cazul cu transfuzia de NeoSânge! Vă prezentăm, de asemenea, și cele mai bune organe artificiale...

Își dă seama, din mesajele pe care le aude din căștile celor doi soldați, că gardienii sunt în alertă și încep să se răspândească în căutarea lui. Par să aibă idee unde se află. După ce-și termină îngrozitoarea masă, îngrămădește resturile într-un dulap și, lăsând dâre roșii în urma sa, își croiește drum spre centrul de comandă al securității. E convins că arată ca un demon ieșit din străfundurile iadului.

Gărzile fac greșeala să-și imagineze că armele și numărul lor le sunt aliați. Kane încasează câteva gloanțe. Soldații nu dispun de acel modificator de câmp care reușise să-l scoată din luptă. Se mișcă printre inamicii săi precum un vârtej, împărțind lovituri nimicitoare. Capul unuia dintre soldați se rupe pur și simplu de gât și se prăbușește pe podea.

Odată ajuns în sala de comunicaţii, deschide cât mai multe celule şi porneşte alarmele de incendiu. Sunetul lor seamănă cu vaierele celor damnaţi în infern. Aşteaptă ca haosul să atingă paroxismul. Se îmbracă într-o uniformă de gardian şi se îndreaptă spre zona de instrucţie. Traversează în grabă curtea, plină de confuzie şi de urlete, apoi escaladează un gard de sârmă ghimpată, încă unul şi încă unul. Câteva gloanţe pătrund prin carnea dură, arzându-l ca nişte nituri încinse. Raza unui laser muşcă din ultimul gard cu un şuier, dar Kane a ajuns deja pe partea cealaltă.

De obicei, poate alerga cu optzeci de kilometri pe oră, dar acum, plin de adrenalină, poate sprinta cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Singura problemă este că se află în spaţiu deschis, neamenajat şi trebuie să fie atent la obstacole – la o asemenea viteză, chiar şi el poate suferi răni serioase. În plus, este atât de epuizat, în ciuda cărnii pe care o mâncase, încât puncte întunecate îi joacă în faţa ochilor. Nu va putea păstra acest ritm multă vreme.

Iată câteva cuvinte ale unui om de stat din vechime, demne de luat în seamă: *Poţi să faci ce ai de făcut şi, uneori, poţi s-o faci mai bine decât crezi.*

Copii, toţi părinţii pot comite greşeli. Ce ne puteţi spune despre părinţii voştri? Raportaţi accesoriile religioase sau comportamentul excesiv de superstiţios la Consiliul Libertăţii local... Temperatura corpului tău este mult peste normal. Nivelurile tale de stres sunt mult peste normal. Se recomandă să consulţi de îndată un medic.

Da, se gândeşte Kane. Cred că am să consult unul...

Cam la opt kilometri de închisoare, descoperă o casă ai cărei stăpâni sunt plecaţi şi îi forţează intrarea. Mănâncă tot ce găseşte, inclusiv câteva kilograme de carne congelată, ceea ce îl ajută să compenseze un pic căldura intensă pe care o degajă. Începe

să cotrobăie prin dormitoarele de la etaj, găsește niște haine curate, se curăță de urmele de sânge, se îmbracă și pleacă mai departe.

La câțiva kilometri distanță, descoperă o altă casă în care să se ascundă peste noapte. Locatarii sunt acasă – aceștia chiar ascultă știrile care anunță evadarea lui, relatări grosiere și inexacte, ce redau dintr-o suflare detalii despre canibalismul său și îi precizează îngrozitorul supranume. Zace ghemuit, ca o mumie egipteană, ascuns într-un cufăr la mansardă, aproape în comă. Dimineața, după plecarea locatarilor, Kane își remodelează fizionomia și își schimbă culoarea părului. Apoi, părăsește casa. Sămânța păgână continuă să-i ciripească în cap. La fiecare cinci minute îl avertizează să fie vigilent și să se ferească de sine, să nu se apropie de el însuși pentru că este, fără îndoială, extrem de periculos.

– N-am știut nimic despre asta, zice Sartorius, privind îngrijorat în lungul străzii, căutând să se asigure că nu sunt urmăriți. Ca și cum Kane nu s-ar fi asigurat deja, cu mult mai bine și cu mult înainte ca ei doi să vină la întâlnire.

– Ce pot să spun? N-am avut nicio idee despre modificatorul de câmp. Doar ți-am fi zis despre el, dacă am fi știut.

– Am nevoie de un medic – dar să fie cineva pentru care ați garanta cu viața.

– Acum ești denumit Creștinul Canibal, intervine Carl cu un glas plin de teamă.

– Asta-i o porcărie.

Nu se simte rușinat de ce făcuse, pentru că împlinise voia Domnului. Dar nici nu dorește să-și amintească.

– Ți se mai zice și Îngerul Morții, încă le mai place porecla. Oricum, tare te bagă în seamă.

Medicul este o femeie în vârstă. Locuieşte într-o cabană, la marginea unui parc părăginit. Respiraţia îi duhneşte a alcool şi mâinile îi tremură. Ochii, deşi injectaţi, îi sunt vioi şi inteligenţi.

– Nu mă plictisiţi cu poveştile voastre şi nici eu nu am să vă plictisesc cu ale mele, spune femeia atunci când Carl încearcă să-i explice de ce au trezit-o.

O clipă mai târziu face ochii mari:

– Stai aşa! Deja ştiu cine sunteţi. Tu eşti îngerul ăla de care vorbeşte toată lumea.

– Unii îi spun Creştinul Canibal, completează Carl.

– Eşti credincioasă? întreabă Kane.

– Sunt prea plină de păcate ca să mai fiu altceva. Cine altul m-ar mai ierta, în afară de Iisus?

Îl întinde pe Kane pe un cearşaf, pe masa din bucătărie. Acesta dă deoparte inhalatorul de anestezic. Şi sticla cu băutură.

– Nu vor avea efect asupra mea nici anestezicul şi nici alcoolul decât dacă permit asta. Numai că nu-mi permit, trebuie să stau treaz. Acum te rog să scoţi chestia aia păgână din capul meu. Ai cumva un Duh pe care să-l pui în loc?

– Îmi cer scuze, ce să am?

Femeia se îndreaptă de spate, cu bisturiul sângerând de la incizia pe care tocmai o făcuse.

– Nu ştiu cum se numeşte aici... sămânţa mea, o sămânţă de pe Legământ. Ca să aud din nou vocea Duhului...

În semn de protest că urma să fie extrasă, sămânţa de pe Arhimede îi umple craniul cu o ploaie de interferenţe.

E semn rău, se gândeşte Kane. Trebuie să-şi suprasolicite sistemele interne. După ce totul se va termina, va avea nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a întreprinde ceva.

– Scuză-mă, se adresează femeii. Nu te-am auzit. Ce ai zis?

– Am spus că trebuie să văd ce am. Unul din oamenii voştri a murit chiar pe această masă acum nişte ani, în ciuda eforturilor mele. Cred că i-am păstrat sămânţa.

Dă din mână ca şi cum asemenea lucruri i se întâmplă zilnic.

– Cine să mai ştie... Am s-o caut.

Nu are mari speranţe. Chiar dacă femeia ar avea aşa ceva, care ar fi şansele ca sămânţa să fie în bună stare? Şi, chiar dacă ar fi în bună stare, ar putea funcţiona aici, pe Arhimede? Pe celelalte colonii există staţii de amplificare, aşa cum este, spre exemplu, pe Arjuna, unde Cuvântului îi este permis să concureze neîngrădit cu minciunile celor fără Dumnezeu.

Interferenţele din capul lui se transformă într-un glas plăcut şi calm, care îl anunţă că: *...Nimeni altul decât Aristotel a spus că „Oamenii îşi creează zeii după chipul şi asemănarea lor, nu numai în ceea ce priveşte forma, dar şi în ceea ce priveşte modul lor de viaţă"*.

Kane se străduieşte să deschidă ochii. Camera pare înceţoşată, femeia arată ca o umbră vagă, aplecându-se peste el. Ceva ascuţit îi sondează gâtul.

– Uite-o aici, spune femeia. Va durea un pic când am s-o scot. Cum te cheamă? Care este numele tău adevărat?

– Lamentation.

– Aha.

Nu zâmbeşte, cel puţin el nu crede că ea zâmbeşte – îi este greu să-i descifreze trăsăturile, dar îi pare amuzată.

– *„Plânge amarnic noaptea şi-i curg lacrimi pe obraji. Niciunul din toţi cei ce o iubeau n-o mângâie; toţi prietenii ei au părăsit-o şi i s-au făcut vrăjmaşi"*, spune ea. E vorba de cetatea Ierusalimului. Cea originală, adaugă.

– Cartea Plângerilor, şopteşte el.

Durerea este atât de intensă, încât abia se abţine să nu se agaţe de mânile care ţin insuportabilul instrument. Într-un moment

cum este acesta, când trebuie să se stăpânească, poate să-și simtă cel mai bine tăria. Simte că, dacă ar fi să-și piardă controlul și și-ar elibera nestingherit puterea, ar putea străluci precum focul stelelor de pe bolta crerească. Simte că ar putea distruge o lume întreagă.

– Hei, aude un glas de dincolo de lumina care îl înconjoară, așa cum zace întins pe masa din bucătărie.

E vocea lui Carl.

– Se întâmplă ceva.

– Ce tot spui acolo? întreabă Sartorius.

O clipă mai târziu, fereastra explodează într-o cascadă de cioburi și camera se umple de fum.

Nu este fum, ci gaz. Kane sare de pe masă, izbind-o pe femeie, fără intenție, de zidul opus. Își umple plămânii cu aer și își blochează laringele. Astfel, poate sta fără să respire aproape un sfert de oră. Totuși, dacă este vorba de un gaz paralizant cu acțiune cutanată, nu prea are cum să se opună – o suprafață prea mare de piele îi este expusă.

O vede pe doctoriță, printre vălătucii de gaz, cum se chinuie să se ridice în picioare, cu gura larg deschisă. Carl și Sartorius își țin respirația și încearcă să baricadeze ușa cu câteva piese de mobilier. În mâna lui Sartorius apare un pistol. De ce este atât de liniște afară? Ce pun la cale atacatorii?

Răspunsul vine odată cu un urlet gâlgâit. Se aud focurile unor arme de calibru mic și imediat pereții bucătăriei se umplu de găuri. Femeia își zvârle brațele în lături, scuturându-se într-un dans teribil, ca și cum o mașină invizibilă de cusut i-ar broda carnea. Când, în cele din urmă, se prăbușește la podea, trupul ei este deja rupt în bucăți.

Tânărul Carl zace și el nemișcat, cu creierii rispiți într-o baltă de sânge. Sartorius încă este în picioare, dar pe hainele sale apar o mulțime de pete roșii, care cresc cu repeziciune.

Kane este întins pe podea. Posibilitatea ca totul să se termine cu un eşec este aproape sigură. Cu toate acestea, face un salt spre tavan şi îşi înfige degetele în el suficient de adânc cât să-şi poată croi drum cu mâna cealaltă, în spatele panourilor tavanului. Reuşeşte să se ascundă dincolo de tavan, până când primii soldaţi dau năvală în bucătărie. Cum de l-au localizat atât de repede? Şi, mai ales, ce anume aduseseră cu ei să folosească împotriva lui?

Cea mai bună armă a sa este viteza. Se caţără prin interiorul hornului. Ca să poată avansa, este necesar să-l lărgească. Sfărâmăturile care cad atrag după ele o rafală de împuşcături. Ajunge pe acoperiş, însoţit de pocnetele armelor celor de jos. Este atins în braţ şi în spate de gloanţele care vin dinspre parcare, acolo unde o mulţime de soldaţi aşteaptă un semnal de la cei din interior pentru a lua cu asalt cabana. Undele de şoc generate de cele două gloanţe se răspândesc prin trupul lui, pielea le tremură, la fel ca pielea unui câine ud care se scutură de apă. Aşa cum bănuia, aduseseră cu ei dispozitivul de distorsiune. Numai că, de data asta era pregătit. Îşi saturează neuronii cu calciu pentru a atenua unda de şoc electromagnetică. Deşi activitatea creierului său este blocată pentru o clipă şi se prăbuşeşte pe acoperiş ca un sac, nu este rănit deloc. În câteva secunde este în picioare, iar arma lor cea mai bună este descărcată. Soldaţii au doar câteva momente la dispoziţie ca să tragă într-o siluetă întunecată, care aleargă cu o viteză incredibilă pe acoperiş. Apoi, Lamentation Kane sare de pe casă, iar traiectoria saltului îi este desenată de gloanţele trasoare. Sprintează spre soldaţii din faţa lui, sare peste ei şi peste capota unei dube de intervenţie, înainte ca ei să-şi poată schimba poziţia de tragere.

Nu se poate deplasa cu viteză maximă – nu s-a odihnit destul şi nici nu s-a hrănit suficient –, dar este suficient de rapid

ca, până să apuce soldaţii să se mobilizeze, el să se refugieze în sistemul de canalizare al oraşului.

Sămânţa de pe Arhimede, cea care le dezvăluise inamicilor poziţia sa, rămăsese undeva printre ruinele cabanei. Raţionaliştii lui Keeta Januari vor afla destul de multe lucruri cu privire la abilitatea savanţilor de pe Legământ de a imita tehnologia de pe Arhimede. Dar nu vor afla nimic despre Kane. Pentru că, de acum, el este liber.

După aproape o zi, iese din galeriile canalelor într-o staţie de pompare, undeva la marginea unei suburbii a oraşului Hellas. Acum el este un Kane cu totul diferit de cel care a sosit aici. Este un Kane aşa cum nu a mai fost văzut niciodată. Deşi femeia îi eliminase sămânţa de pe Arhimede, nu avusese vreme să-i planteze cealaltă sămânţă. Pentru prima dată, din cât îşi aducea aminte, gândurile îi aparţin în totalitate, iar mintea îi este eliberată de celelalte voci.

Singurătatea e înfiorătoare.

Se îndreaptă spre dealurile de la vest de oraş, ascunzându-se în timpul zilei, mişcându-se cu grijă noaptea, deoarece multe dintre casele de la ţară au sisteme de securitate sofisticate sau animale care îl pot simţi cu mult înainte să le simtă el. Găseşte, în cele din urmă, o proprietate nelocuită. Ar putea să forţeze intrarea fără nicio problemă, numai că preferă să lase cât mai puţine urme ale trecerii sale – are nevoie de timp pentru a se gândi, pentru a-şi face planuri. Aşa că, ajutându-se de o unghie de la un deget, reuşeşte să descuie o uşă.

Pentru mai multă siguranţă, explorează două nopţi noul adăpost, protejat de întuneric, cu luminile stinse şi cu pupilele atât de dilatate, încât o simplă foaie de hârtie albă pusă în faţa sa i-ar răni ochii. Din câte îşi dă seama, casa aparţine unui om care, pentru o lună, se află într-un voiaj pe coasta răsăriteană a

continentului. Proprietarul plecase de o săptămână, ceea ce îi oferă lui Kane un răgaz suficient pentru a se odihni și pentru a se gândi la ce are de făcut mai departe.

Primul lucru cu care trebuie să se obișnuiască este tăcerea. Toată viața, de pe vremea când era un copil mic și neînsemnat, îi vorbise Duhul. Acum nu-i mai poate auzi vocea calmă, care îl inspira. De asemenea, murmurul de pe Arhimede dispăruse. Nimeni și nimic nu-i mai poate împărtăși gânduri.

A plâns, în prima noapte, așa cum, în camera târfei, plânsese ca un copil pierdut. Este o fantomă. Nu mai este uman. Și-a pierdut călăuza interioară. Și-a ratat misiunea, și-a dezamăgit Dumnezeul și propriul popor. A mâncat din carnea semenilor săi degeaba.

Lamentation Kane este singur cu marele său păcat.

După întoarcerea proprietarului, o ia din loc. Știe că ar putea să-l ucidă și să mai stea acolo încă multe luni, dar se pare că e vremea ca lucrurile să meargă altfel. De ce altfel, Kane nu poate spune. Nu poate spune cu siguranță ce intenționează să facă. Încă îi datorează lui Dumnezeu moartea prim-ministrului Januari, dar ceva pare să se fi schimbat în el și nu simte nicio grabă în a se achita de datorie. Tăcerea din capul lui, atât de înspăimântătoare prima dată, a început să pară ceva mai mult. Ceva divin, poate, dar cu siguranță diferit de tot ceea ce trăise până atunci. Ca și cum fiecare clipă este dintr-un vis intens.

Nu, este mai mult ca trezirea dintr-un vis. Dar din ce vis a evadat el, oare? Unul bun sau unul rău? Și ce îl va înlocui?

Chiar și fără ajutorul Duhului, își amintește cuvintele lui Hristos: *Vei cunoaște adevărul și adevărul te va elibera*. În noua sa tăcere interioară, străvechea promisiune pare a avea multe înțelesuri. Vrea cu adevărat să știe adevărul? Îl poate îndura, pentru a fi cu adevărat liber?

Înainte de a pleca, fură un echipament de camping al proprietarului. Kane va trăi în sălbăticie, pe crestele dealurilor, atât cât va fi necesar. Se va gândi. Este posibil ca Lamentation Kane să nu mai existe atunci când se va întoarce. Şi nici Îngerul Morţii.

Ce va rămâne? Şi pe cine va sluji o astfel de nouă creatură? Pe îngeri, pe diavol... sau doar pe sine?

Kane va trebui să afle.

AM PLECAT MILITAR

JOE R. LANSDALE

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Prolific scriitor texan, Joe R. Lansdale a câştigat distincţiile literare Edgar Award, British Fantasy Award, American Horror Award, American Mystery Award, International Crime Writer's Award şi şapte premii Bram Stoker. Deşi este, probabil, mai cunoscut pentru cărţile horror şi suspans, ca *The Nightrunners, Bubba Ho-Tep, The Bottoms, The God of the Razor* şi *The Drive-In*, Joe R. Lansdale a scris şi popularele serii cu Hap Collins şi Leonard Pine – *Savage Season, Mucho Mojo, The Two-Bear Mambo, Bad Chili, Rumble Tumble, Captains Outrageous* –, dar şi romane western, precum *A Fine Dark Line* şi *Blood Dance*, sau romane greu de clasificat în vreun gen anume: *Zeppelins West, Magic Wagon* şi *Flaming London*. Dintre celelalte romane ale lui amintim: *Dead in the West, The Big Blow, Sunset and Sawdust, Act of Love, Freezer Burn, Waltz of Shadows*, şi *The Drive-in 2: Not Just One of Them Sequels*. De asemenea, a contribuit cu romane la serii celebre, ca Batman şi Tarzan. Numeroasele lui nuvele şi povestiri au fost publicate în mai multe culegeri, dintre care amintim: *By Bizarre Hands, Tight Little Stitches in a Dead Man's Back, The Shadows, Kith and Kin, The Long Ones, Stories by Mama Lansdale's Youngest Boy, Bestsellers Guaranteed, On the Far Side of the Cadillac Desert with Dead Folks, Electric Gumbo, Writer of the Purple Rage, A Fist Full of Stories (and Articles), Steppin' Out, Summer ˆ68, Bumper Crop, The Good, the Bad, and the Indifferent, For a Few Stories More, Mad Dog*

Summer and Other Stories, *The King and Other Stories* și *High Cotton: Selected Stories of Joe R. Lansdale*. Ca editor, a coordonat antologiile: *The Best of the West*, *Retro-Pulp Tales*, *Razored Saddles* (împreună cu Pat LoBrutto), *Dark at Heart* (împreună cu soția sa, Karen Lansdale) și antologia realizată în memoria lui Robert E. Howard, *Cross Plains Universe* (împreună cu Scott A. Cupp). O antologie dedicată operei lui Lansdale este *Lords of the Razor*. Cele mai recente volume ale lui sunt *Devil Red* și *All the Earth, Thrown to the Sky*, iar cea mai nouă antologie pe care a editat-o este *The Urban Fantasy Anthology*, cu Peter S. Beagle. Locuiește împreună cu familia, în Nacogdoches, Texas.

Textul de față este povestea amuzantă și trepidantă a doi bărbați care fac lucruri la care Huck și Tom de-abia dacă visau și care chiar „pornesc spre Teritoriul Indian" – iar acolo au parte de mai multe bucluri decât pot duce.

Se zice că, dacă te duci în Vest și te alături armatei de negrotei, ești plătit cu dolari adevărați, americani, câte treizeci de bucăți pe lună și ești și hrănit și îmbrăcat de Armată. Părea să fie un plan grozav de bun, având în vedere că eram căutat pentru un linșaj. Nu vă imaginați că mă chemaseră să țin funia sau să îndrug vreo rugăciune. La linșaju' ăla fusesem invitatul de onoare. Aveau de gând să-mi întindă beregata cum sucești gâtlejul unui pui pentru cina de duminică.

Ce făcusem nu fusese cu intenție. Mergând io la pădure să tai niște lemne de foc să câștig ceva parale și un borcan cu dulceață, pe când căscam ochii în lungul drumului, văz o fetișcană albă, care întindea niște rufe. Și, cum se apleacă ea, îi zăresc ditamai fundu' cum îi iese dintre țoalele înșirate pe funie. Dar un flăcău alb, frate-său, mă văzu că trag cu ochiu' și asta a făcut să crape fierea în el și să-și dea ochii peste cap.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că eram urmărit că am vrut să mă dau la fetişcana aia albă, de parcă aş fi sărit pârleazu' în curte şi mi-aş fi pus mâna pe poponeaţa ei. Dar n-am făcut nimic din toate astea, în afar' de ce era normal, adică am aruncat câteva ocheade spre un fund simpatic care mi-a ieşit în cale.

Acuma, la viaţa mea am omorât oameni şi animale şi m-am iubit cu trei chinezoaice într-o singură noapte şi în acelaşi pat şi una dintre ele avea doar un picior şi ăla era jumate din lemn. Iar odată, cândva, chiar am şi mâncat dintr-un mort, pe când traversam munţii, totuşi, mă grăbesc să adaug şi să spun răspicat că nu-l ştiam prea bine şi sunt al naibii de sigur că nu eram neamuri. Altă dată, pe drumul spre Colorado, am câştigat un concurs de tir împotriva unor pistolari daţi în mă-sa de celebri ce erau, toţi nişte tipi albi, dar ăştia-s din altă poveste, care n-are nici în clin, nici în mânecă de-a face cu povestea de faţă. Şi vreau să mai adaug că tot ce v-am spus şi vă spun acum este la fel de adevărat precum e asfinţitul.

Să mă iertaţi, dar acuma, că am mai îmbătrânit, încep să spun o poveste şi mă trezesc vorbind despre altceva. Dar să revenim la ce vă istoriseam... Fiind eu invitat la un linşaj, am luat calul tatei şi vechiul revolver cu şase gloanţe, pe care taica îl ţinea dosit, înfăşurat în nişte cârpe unsuroase, sub duşumelele colibei şi am spălat putina de parcă cineva îmi turnase jar în cur.

Am călărit mârţoaga aia bătrână până am istovit-o. A trebuit să fac un popas la un conac micuţ de lângă Nacogdoches şi să şterpelesc un alt cal, nu pentru că eram hoţ de cai, ci pentru că nu aveam chef să fiu prins de poteră şi atârnat de vreo creangă, cu ştremeleagu' tăiat şi vârât în gură. Am mai luat şi un pui. Nu-l mai am, desigur, l-am mâncat undeva pe drum.

În fine, i-am lăsat omului calul meu în schimbul calului odihnit şi al puiului şi i-am mai dat şi-un ceas paradit, atârnat de

un stâlp de la balustradă, după care am pornit spre Texasul de Vest. Mi-a luat ceva vreme să ajung acolo, a trebuit să mă opresc de câteva ori și să fur haleală, am băut apă din pâraie și am hrănit animalul cu porumb de furat. După câteva zile am socotit că am scăpat de urmăritori și, în vreme ce călăream așa, mi-am schimbat numele. Vechiul nume era Wiliford P. Thomas, iar litera P nu venea de la nimic altceva decât de la P. Am ales să mă cheme Nat Wiliford. Mi-am exersat numele tot drumul, îl tot rosteam pentru că nu voiam să sune ca o minciună în gura mea.

Înainte să ajung unde mă duceam, am dat peste un negrotei care tocmai se deșertase într-un tufiș și era preocupat să-și șteargă curu' cu niște frunze. Dacă aș fi fost vreun desperado, aș fi putut să-l împușc peste grămada aia de rahat și să-i iau calul, într-atât de implicat era în ce făcea – de fapt, era atât de absorbit, încât, de pe dealul de pe care veneam, i-am putut zări ochii sașii, și era ceva distanță până acolo.

Îmi părea bine că aveam vântul din spate. N-am vrut să-l întrerup, așa că am stat pe spinarea calului de furat până ce a terminat ștersul cu frunze, după care i-am spus:

– Salutare, băi căcâcea.

S-a uitat în sus, spre deal și mi-a rânjit, atingând carabina care zăcea lângă el, după care a zis:

– N-ai de gând să mă împușți, nu-i așa?

– Nu. Mă gândeam să-ți fur calul, dar e deșelat de spate și are o mutră atât de urâtă, că-mi rănește sentimentele.

– Mda, și mai e și chior și mai are și o gâlmă pe spinare care se simte și prin șa. L-am luat când am fugit de pe plantație. Nu făcea multe parale atunci, acuma face mult mai puține.

S-a ridicat în picioare și și-a tras nădragii. Am băgat de seamă că era un tip destul de mare, înțolit într-o salopetă care arăta destul de nouă. Pe cap purta o mare pălărie neagră, cu o pană

înfiptă în ea. A pornit pe jos spre mine, pe coasta dealului și mi-a întins mâna cu care se ștersese la cur, dar am refuzat politicos s-o strâng fiindcă mi se păruse că degetele-i erau un pic maro.

În fine, până s-a înserat am găsit un pârâu în care și-a spălat mânile cu o bucată de săpun din coburii de la șa, ceea ce m-a făcut să mă simt oleacă mai bine. Am stat acolo și am băut niște cafea și am mâncat niște biscuiți de la el. Tot ce am putut eu să ofer a fost ceva conversație, dar și el avea destulă de oferit înapoi. Îl chema Cullen, dar a continuat să se refere la el ca la Fostul Negrotei de Casă, de parcă asta îi era ca un fel de grad de general. Mi-a îndrugat o poveste lungă despre cum obținuse el pana aia de la pălărie, deși, cel mai probabil, fie pana căzuse din cer, fie se târâse până la un cuib, de unde smulsese pana din coada unui șoim.

– Când stăpânu' meu a mers la război împotriva yankeilor, am mers cu el. Am luptat alături de el și mi-a dat să port o manta castanie și o pereche de nădragi și am împușcat o grămadă din yankeii ăia, mi-a povestit apoi.

– Ți se scurseseră cumva creierii din tărtăcuță? Sudiștii ca stăpânu-tău ne țineau în mizerie.

– Am fost un negrotei de casă și am crescut cu domnul Gerald și nu am avut nimic împotrivă să merg la război cu el. Io și cu el eram prieteni. Și mulți dintre ai noștri erau ca mine.

– Cred că v-au scăpat în cap când erați mici.

– Stăpânu' ăsta și stăpânu' cel bătrân erau ca lumea.

– Doar că vă țineau ca pe sclavi.

– Poate că m-am născut să fiu al cuiva. Ei tot dădeau citate din astea din Biblie.

– Asta trebuia să fi fost părerea ta, flăcău, i-am răspuns. Taica zicea mereu că din cărțulia aia a ieșit mai multă nenorocire decât au adus lanțurile, o femeie cu febră și un câine turbat, toate la un loc.

– L-am iubit pe Tânărul Stăpân ca pe un frate, adevărat este. A fost împuşcat chiar între ochi de o muschetă şi a căzut mort, mai nemişcat decât un afurisit de buştean. Am îmbibat în sângele lui o bucată de pânză, pe care i-am tăiat-o din cămaşă, şi am trimis cârpa aia pachet acasă, cu o scrisoare în care am povestit ce şi cum. După război am mai stat o vreme pe plantaţie, dar totul se schimbase. Stăpânu' ăl bătrân şi doamna lui au murit şi i-am îngropat în spatele casei, ceva mai sus şi la o bună distanţă de căcăstoare, aş putea să adaug. Aşa că am rămas doar eu şi câinele bătrânului domn. Câinele era şi el bătrân ca moartea şi nu mai putea să mănânce, aşa că l-am împuşcat şi am pornit în ceea ce Tânărul Stăpân numea Lumea cea Largă şi Mare. Apoi am auzit, la fel ca tine, că governu' înrolează negrotei în armata lor. Io nu-s bun de nimica de capul meu. Mi-am zis că armata e numai potrivită pentru mine.

– Mie nu-mi place să-mi dea ordine nimeni, dar poţi să fii sigur că-mi place să fiu plătit, i-am răspuns.

N-am mai precizat că nu-mi plăcea să fiu omorât de o gloată furioasă de sărăntoci şi că armata părea un loc nimerit de ascunziş.

Cam la trei zile după aceea am ajuns în locul pe care îl căutam. Fortul McKavett, între Colorado şi Pecos. Era o priveliştе, fortu' ăla. Era mare şi nu semăna cu nimic din ce mai văzusem până atunci. În faţa fortului erau nişte flăcăi negri, îmbrăcaţi în uniformele albastre ale armatei şi care făceau instrucţie călare. Arătau brici în lumina soarelui, care strălucea din belşug acolo. Era cald în ţinutul de unde veneam, chiar înăbuşitor, dar măcar puteai găsi un copac sub care să te ascunzi. Aici, singurul loc unde puteai să te adăposteşti era pălăria. Mai apăreau şi câţiva nori care treceau prin faţa soarelui, dar se risipeau la fel de repede cum zbura o pasăre grăbită.

Dar eram deja acolo. La Fort McKavett. Plini de vise şi de mâncărimi între craci de la călărit, eu şi cu noul meu prieten

ne holbam de pe spinările cailor la instrucția călare a soldaților și era o mândrie să-i vedem. Am pornit spre fort.

Eu și Fostul Negrotei de Casă stăteam în fața unui birou, în camera Ofițerului Comandant, iar în spatele biroului era un alb, pe numele lui Colonel Hatch. Avea o pereche de mustăți ca niște omizi și două pete mari de transpirație, ca niște luni umede, la subsuoară. Ochii îi erau ațintiți asupra unei muște care ședea pe niște hârtii de pe birou. După felul în care se uita la ea, te gândeai că țintuiește cu privirea vreun inamic.

– Așadar, băieți, vreți să vă înrolați în armata coloraților. Mi-am dat seama după faptul că sunteți amândoi niște negrotei.

Era un isteț, Hatch ăsta.

– Am venit ca să mă înrolez și să fiu călăreț în Regimentul Nouă de Cavalerie, i-am zis.

Hatch mă studie o clipă, spunând apoi:

– Păi, avem o grămadă de negri călăreți. Noi avem nevoie de niște negri pedestrași pentru afurisita de infanterie. Așa că vă pot îndruma în direcția potrivită să vă încurcați cu ei.

M-am gândit că tot ceea ce era desemnat cu *afurisit* înainte nu era de nasul meu.

– Presupun că nu e niciun alt călăreț mai bun ca mine, i-am răspuns. Și asta e valabil și pentru tine, Colonele, deși sunt sigur că ești un călăreț dat în mă-ta, și spun asta în cel mai bun sens al cuvântului.

Hatch ridică o sprânceană.

– Chiar așa?

– Da, domnule. Nu e laudă, e doar adevărul. Pot să călăresc pe spinarea unui cal, pe sub burta lui, pot să-l fac să se lase la pământ sau să sară și până la sfârșitul zilei mă atașez de el, apoi îl gâdil în cur până o să-i placă suficient de mult ca să-mi prepare cafeaua și să-mi aducă papucii, presupunând că aș avea

așa ceva. Bine, partea cu gâdilatul e de sanchi, dar prima parte e pe bune.

– Așa m-am gândit și eu.

– Io n-am gâdilat cai, a intervenit Fostul Negrotei de Casă. Dar pot să gătesc și să pregătesc argintăria pentru masă. Ca Fost Negrotei de Casă, mai mult călăream trăsurica.

În acel moment, Hatch a pocnit musca aia cu palma. Și-a ridicat mâna și a expediat-o pe podea cu un bobârnac. În cameră mai era un soldat negru, foarte țeapăn și alert, care stătea lângă birou. Soldatul ăsta s-a îndoit de șale, a prins musca de o aripă și apoi a aruncat-o pe ușă afară, după care a revenit la locul lui. Hatch își șterse mâna pe nădragi.

– Bine, zise el. Hai să vedem cât din ce ați spus e adevărat și cât e vorbă goală.

În apropiere aveau un ocol, iar în ocol, părând că-l umple complet, era un cal mare și negru, care arăta de parcă halea oameni și pe urmă se bălega coburi făcuți din pielea lor. Când am ajuns la ocol, calul a și pus ochii pe mine, iar când m-am dus pe partea ailaltă, animalul s-a învârtit ca să mă ginească în continuare. Oh, știa el ce am de gând să-i fac.

Hatch începu să se joace cu un colț de mustață și se întoarse spre mine.

– Călărește calul ăla așa cum ai zis că poți și vă iau pe amândoi la cavalerie, iar Fostul Negrotei de Casă poate să fie bucătarul nostru.

– Am zis că pot să gătesc, spuse Fostul Negrotei de Casă. Dar n-am zis că aș fi bun.

– Pai, ce avem acum nici măcar nu-s bucătari, îi răspunse Hatch. Sunt doi inși care pun apa la fiert și aruncă niște chestii în ea. În special napi.

M-am cățărat pe balustradă. Patru negri de la cavalerie au ținut calul. Bestia aia neagră dădea cu ei de-azvârlita-n stânga și în dreapta. Douăzeci de minute le-a luat să-i pună șaua și căpăstrul și, după ce au isprăvit, ca să zic așa, doi dintre ei șchiopătau de parcă mergeau cu un picior printr-un șanț. Unul se ținea de cap, iar altul se minuna că a rămas în viață. Au legat calul înșeuat lângă balustradă și el țopăia în sus și-n jos ca o fetiță care sare coarda, numai că oleacă mai viguros.

– Du-te de-l încalecă, m-a îndemnat Hatch.

Pentru că mă mâncase în cur, n-am avut de ales.

Nu mințisem când îi zisesem că sunt un bun călăreț. Chiar eram. Puteam să-i călăresc, să-i fac să se lase pe burtă și să se rostogolească pe o parte, să meargă la trap și multe alte lucruri. Dar calul ăla negru era atât de rău, de parcă îl avea pe dracu' în el și pot să spun că îl avea cu dedicație pentru mine.

Îndată ce m-am urcat pe el, și-a smucit capul, a rupt hățurile care îl legau de gard, iar eu m-am trezit că strâng în mână un rest din cureaua lor. Când sărea ziceam că dau cu capul de cer. Niciun cal nu putea sări în așa hal. Dar ăsta sărea și, curând, amândoi încercam să escaladăm norii. Nu mai reușeam să deosebesc cerul de pământ pentru că m-a tot zgâlțâit prin afurisitul ăla de ocol și, de fiecare dată când sărea, mi se hurducau toate oasele, de la cur până la țeastă. De câteva ori era să mă arunce din șa, dar m-am ținut strâns, cum se ține o căpușă agățată de coaiele unui câine. În cele din urmă a început să se învârtească. S-a trântit pe o parte, zdrobindu-mi piciorul sub el, apoi s-a rostogolit peste mine și s-a ridicat. De n-ar fi fost pământul afânat și moale, din mine ar mai fi rămas doar un sac însângerat, plin cu oase frânte.

În fine, calul a mai făcut vreo două salturi amărâte și s-a oprit, tropăind și sforăind. M-am aplecat spre urechea lui și i-am zis: „Asta numești tu nărăveală?".

Ofuscat de cuvintele alea, a pornit să alerge direct spre gard, unde s-a lovit cu pieptul de grinzile balustradei. Am zburat de pe spinarea armăsarului și am aterizat în capul câtorva soldați, împrăștiindu-i ca pe prepelițe.

Hatch a venit lângă mine, s-a uitat în jos la mine și a spus:

– Nu ești mai deștept decât calul ăla, dar măcar știi să călărești destul de bine. Tu și cu Fostul Negrotei de Casă sunteți trecuți la cavalerie, alături de ceilalți negri. Instrucția începe dis-de-dimineață.

Ne-am instruit în sus și în jos, alături de ceilalți recruți, pe terenul din interior, iar apoi în afara fortului, până când am început să arătăm destul de meseriași. Calul de mi-l dăduseră era chiar diavolul ăla negru pe care îl călărisem în prima zi. I-am dat numele de Satan. În realitate, nu era atât de rău pe cât am crezut la început. Era încă și mai rău și trebuia să fiu cel mai tare ori de câte ori mă urcam pe el, pentru că, în străfundul sufletului, plănuia să mă omoare. Dacă nu eram atent, acum se purta într-un fel firesc, ca și cum s-ar fi uitat la vreun nor sau ceva de genul ăsta, după care, brusc, își întorcea capul și încerca să mă muște de picior.

În fine, lunile au trecut, eu mă instruiam, iar tovarășul meu gătea. Deși ce gătea nu era bun, tot era mai bine decât nimic. Era mai bine decât să atârn în știreang, plus că aveam parte și de o oarecare libertate și de ceva respect. Îmi purtam uniforma cu mândrie și îmi mânam armăsarul imaginându-mi că sunt un mare zmeu, așa de bățos eram.

De cele mai multe ori mergeam în misiuni scurte de patrulare. Nu era mare brânză, în afar' de atunci când călăream

prin zonă căutând indieni sălbatici, pe care nu i-am văzut niciodată sau de când ne încasam cei treişpe dolari la sfârşitul lunii, dolari care, de altfel, erau doar o grămadă de hârtii, pentru că nu aveam unde să-i cheltuim. Apoi, într-o dimineaţă, lucrurile s-au schimbat, dar nu în bine, exceptând faptul că Fostul Negrotei de Casă a reuşit să gătească un mic dejun acceptabil, cu biscuiţi, cu ouă ochiuri fără gălbenuşuri sparte şi cu slănina nearsă şi de la care nimeni nu s-a îmbolnăvit.

În acea zi, Hatch călărea alături de noi, pentru că guvernul şi-a dat seama, până la urmă, că eram doar o adunătură de negri proşti, capabili în orice moment să redevenim nişte negrotei fără disciplină, să ne apucăm de beţii şi să ne împuşcăm între noi sau poate să încercăm să cântăm psalmi în vreme că ne gâdilăm caii în cur. Ne mânca pielea să arătăm că suntem destul de buni să nu avem nevoie de niciun alb să ne conducă. Totuşi, o zic tare şi răspicat, Hatch era un bun soldat, care conducea, nu se lăsa condus. În plus, era şi bine crescut. L-am văzut, într-o seară, plecând de lângă foc să se ducă mai pe la întuneric şi să se băşească. Despre puţini poţi să spui aşa ceva. Bunele maniere erau o raritate la frontieră.

Armata va zice că eram o trupă de meseriaşi, dar nu era aşa, cel puţin nu atunci când au spus-o prima dată. În orice moment, majoritatea armatei, fie călare sau pe jos, nu e aşa de meseriaşă. Unii dintre răcani nu ştiau a deosebi curu' unui cal de cap şi asta era destul de sigur când îi vedeai cum încalecă invers, răsucindu-se în scări şi trezindu-se că se holbează la curul calului, şi nu la urechile lui. Dar cu timpul toţi au devenit mai buni şi, oricât aş fi de modest, tre' să spun că eu eram cel mai bun călăreţ din toată trupa. După ce a căpătat un pic de experienţă, Fostul Negru de Casă a devenit al doilea după mine. Al dracu', el mai fusese la război, aşa că avea mai multă experienţă

ca oricare dintre noi şi făcea şi figură frumoasă pe cal, cum era el înalt şi se ţinea băţos, de parcă servea pe careva cu un platou de delicateţuri sau aducea haina domnului.

Singura dată când am avut parte de ceva acţiune a fost când unul, pe nume Rutherford, s-a încăierat cu Pară Creaţă – nu eu i-am dat numele, ci mă-sa – şi şi-au scos ochii pentru un biscuit. În vreme ce ei se luptau, colonelul Hatch a venit şi l-a mâncat, aşa că bătaia a fost, pân'la urmă, fără rost.

Dar io vă povestesc despre atunci când călăream căutând indieni pe care să-i băgăm în sperieţi şi, cum n-am găsit niciunul, am renunţat să mai vânăm ce nu găseam şi ne-am tras lângă un pârâu unde era umbră de la nişte copaci, despre care în locurile alea credeau că-s uriaşi, dar prin locurile de unde vin le-am fi zis tufişuri. M-am bucurat că ne-am oprit să adăpăm caii şi să ne tragem sufletul. Colonelul Hatch, tre' să zic adevărul, era la fel de bucuros ca noi să stea la fereală de soarele arzând. Nu ştiu cum s-o fi simţit, ca alb având sub comanda lui o gaşcă de coloraţi, dar nu părea să-l deranjeze prea tare, ba chiar părea mândru de noi şi de el însuşi, ceea ce, bineînţeles, ne făcea şi pe noi să ne simţim bine.

Şi am aşteptat pe malul pârâului, iar Hatch a venit acolo unde eu, Fostul Negrotei de Casă şi cu alţii şedeam lângă apă şi noi am sărit în poziţie de drepţi, iar el a zis:

– E un pâlc de stejari pitici mai sus pe râu, risipiţi dincolo de păşune şi care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Ăia vor fi preocuparea voastră. Am de gând să iau restul trupei, să vedem dacă putem să dăm de niscaiva urme de căprioare. Îmi imaginez că nu se va supăra nimeni dacă împuşcăm câteva şi le aducem în tabără. În plus, sunt plictisit. Ne-ar folosi ceva lemne de foc şi mă aştept de la voi să doborâţi stejarii ăia şi să-i tăiaţi şi să pregătiţi lemnele să le ducem la fort. Stivuiţi buştenii aici, printre copaci şi, după ce ne întoarcem, trimit câţiva

băieți cu o căruță să tragă lemnele alea înainte să cadă noaptea. Mă gândesc că putem să folosim stejarii să afumăm carnea pe care am de gând să pun mâna. De aia sunt un afurisit de colonel. Pen'că gândesc mereu.

– Și dacă nu faceți rost de carne? a întrebat unul din oameni.

– Înseamnă că ați muncit de pomană, iar eu am mers la vânătoare degeaba. La naiba, am văzut căprioarele alea cu binoclul acu' cinci minute. Erau vreo șase căprioare mari și grase care au luat-o din loc peste deal. Iau restul trupei cu mine, asta în caz că dau peste inamici și nici nu-mi place să belesc de unul singur o căprioară.

– Mie îmi place să vânez, i-am spus.

– O să rămâi cu buza umflată, mi-a zis colonelul Hatch. Am nevoie de tine aici. De fapt, te numesc la comandă. Dacă te mușcă un șarpe și mori, atunci Fostul Negrotei de Casă preia comanda. Ți-i dau în subordine pe Rutherford, pe Bill și pe Rice... pe ceilalți îi iau cu mine. Tăiați copacii ăia, vă întoarceți la fort și eu trimit o căruță să ia lemnele.

– Și cu indienii cum rămâne, a vrut Rutherford să știe.

– Ai văzut vreun indian de când ești aici?

– Nu, domnule.

– Atunci, nu-s indieni pe aici.

– Dar dumneavoastră ați văzut vreunul? a insistat Rutherford.

– La naiba, am văzut. Am fost și atacat de ei, i-am și atacat. Din când în când apar toate felurile imaginabile de indieni. Kiowa, apași, comanși. Și nimic nu le place mai mult decât să atârne de centuri scalpurile voastre negre și sârmoase. Și asta pentru că găsesc amuzante frezele pe care le aveți. Li se pare că sunt scalpuri de bizon. Știți că ei vă zic vouă soldații-bizon?

– Credeam că ne zic așa pentru că suntem viteji ca bizonii, i-am spus.

– Da' de unde! a răspuns Hatch. N-aţi avut parte de nicio acţiune ca să aveţi vreo părere. Oricum, n-am mai văzut indieni de secole şi nici astăzi nu am zărit vreo urmă de-a lor. Încep să cred că şi-au luat tălpăşiţa din ţinutul ăsta. Dar am mai crezut asta şi înainte. Cu un indian, mai ales cu un comanş sau cu un apaş, e greu s-o scoţi la capăt. O să se ţină scai după ceva sau după cineva ca şi cum asta e de cea mai mare însemnătate pentru ei, dacă li se pare lor că trebuie. Şi, dacă zboară o pasăre peste ei şi văd vreun semn în asta, or să meargă până-n pânzele albe.

Lăsându-ne cu gândurile alea amestecate despre indieni şi bizoni, Hatch a plecat împreună cu restul trupei, iar noi am rămas la umbra copacilor, ceea ce nu era rău deloc. Primul lucru pe care l-am făcut după ce au dispărut a fost să ne scoatem cizmele şi să intrăm în apă. Eu m-am despuiat de ţoale şi m-am spălat cu un baton de săpun din leşie, după care m-am îmbrăcat. Apoi, lăsând caii legaţi de copaci, am luat catârul, după ce am pus echipamentul şi puştile pe spinarea lui şi ne-am dus unde erau stejarii ăia. Pe drum am rupt vreo doi arbuşi şi după ce i-am curăţat de frunze am întocmit din ei un fel de mânere pe care să le putem fixa pe catâr. Ne gândeam să agăţăm lemnele de catâr, ca să le târască până la pârâu, apoi să le stivuim să fie gata pentru când o veni căruţa.

Ne-am înhămat la treabă, doi trăgând la joagăr, alţi doi tăind crăcile şi unul despicând lemnele cu toporul, să fie numa' bune de încărcat. Sporovăiam în vreme ce munceam şi Rutherford a spus:

– Indienii ăia, unii dintre ei îs la fel de mârşavi ca şerpii. Fac la oameni tot felul de chestii. Le taie pleoapele, îi prăjesc pe foc, le taie punguţa cu doi bani şi câte şi mai câte. Ce mai, îs îngrozitori.

– Seamănă cu ce fac unii sudişti de-i ştiu eu, i-am răspuns.

– Stăpânu' meu și cu familia au fost al naibii de buni cu mine, s-a băgat în seamă și Fostul Negrotei de Casă.

– Or' fost buni cu tine, spuse Rice, oprindu-se din dat la joagăr. Dar asta nu a făcut să nu fii cal, să nu fii proprietate. Tu ai fost om tratat ca un cal și la fel de prostălău ca să știi asta.

Fostul Negrotei de Casă s-a aplecat înainte de parcă ar fi vrut să sară la bătaie. Le-am zis:

– Acu' las-o baltă. Vorbește gura fără el. Eu mi-s la comandă și voi doi sub comanda mea, așa cum a lăsat Hatch, și n-am chef de scandal și nici n-o permit.

Rice își dădu pălăria pe spate. Chipul îi era negru cum e cafeaua.

– Am să-ți spun adevăru'. Pe când eram de șaișpe ani, am luat gâtu' la stăpânu' meu, i-am violat nevasta și am șters-o spre nord.

– Doamne, asta-i mizerabil! spuse Fostul Negrotei de Casă.

– Și i-am pus câinele să mi-o sugă, a completat Rice.

– Ce?

– Își râde de tine, am intervenit.

– Chestia cu gâtu' și fugitu' spre nord e pe bune. I-aș fi violat nevasta, da' nu mai era vreme. Câinele lui nu mă stârnea.

– Ești dezgustător, a spus Fostul Negrotei de Casă, lăsând barda jos.

– De acord, am convenit eu.

Rice a chicotit și s-a întors la joagăru' la care trăgea cu Rutherford. Își dăduse cămașa jos și mușchii de pe spinare se umflau cum se umflă tunelurile câinilor de prerie și peste ghemele alea de mușchi se întindeau niște cicatrici lungi și groase. Cunoșteam cicatricile alea. Aveam și io. Fuseseră făcute de bici.

– Indienii ăia, n-are rost să-i urăști. Să-i urăști pentru ce este ei e ca și cum să urăști tufele că e cu țepi pe ele. Sau șarpele că

te mușcă. Indienii e ce e așa cum noi este ce este, spuse Bill, care aranja lemnele.

– Și ce este noi? l-a întrebat Fostul Negrotei de Casă.

– Niciunu' dintre noi nu contează ca ființă omenească. Lumea-i o mare belea plină de nu contează, așa că n-are rost să alegi pe unii de alții. Niciunu' nu valorează nici cât o bășină fâsâită.

– Nici că puteai zice mai bine, așa-i, Bill? l-am întrebat.

– Am fost sclav.

– Cu toții am fost, i-am răspuns.

– Da, da' eu n-am suportat așa de ușor. Am suportat-o mai bine ca Rutherford, dar nu foarte bine. Am fost în armata nordistă, la sfârșit, când au dat drumu' la negrotei în ea ș-am omorât și văzut oameni omorâți. Și nicio experiență trăită nu mi-a dat mare lucru de înțeles despre oameni de orice fel. Am omorât bizoni doar pentru limba lor pe care o voia bogătanii. Lăsam pieile și carnea să putrezească pe câmp. Asta ca să-i pedepsim pe indieni. Afurisiții ăia de bizoni. Nu-i nimic mai tâmpit ca asta și eu am împușcat bizoni pentru dolari și pentru limbile lor. Ce fel de ființă omenească face așa ceva?

Am lucrat așa cam încă un ceas, după care Vizuină de Câine – din nou, nu eu i-am dat numele –, unul dintre oamenii lăsați de Hatch cu noi, ne-a zis:

– Cred că avem o problemă.

Pe partea ailaltă a pârâului era o despărțitură între copaci prin care se putea vedea până departe în prerie și se vedea și dealul peste care dispăruse Hatch cu câteva ceasuri mai înainte și pe deal se zărea coborând în goana mare un alb. Era la oarece depărtare, da' nu trebuia să ai ochi de vultur ca să vezi că omul ăla era gol pușcă, precum un iepure belit și că alerga de-i sfârâiau călcâiele și în urma lui veneau chiuind și distrându-se

niște indieni. Apași, ca s-o spunem pe-a dreaptă, care erau aproape la fel de goi ca omul ăla de alerga. Patru erau călare și am mai văzut șase care alergau pe jos. Părerea mea era că îl prinseseră și îi dăduseră drumul să-l hăituiască ca pe căprioare doar așa, de distracție. Cred că traiul prin preriile pustii, dar pline de țânțari și unde halești doar ce vânezi, nu oferea mari plăceri, așa că fiecare se distra cum îi venea la mână, de câte ori avea ocazia.

– Se distrează pe seama lui, spuse Rutherford.

I-am privit câteva clipe, apoi mi-am amintit că suntem soldați. Mi-am luat carabina și mă pregăteam s-o duc la ochi când, tot Rutherford, a zis:

– La naiba, nu poți să-i nimerești de aici și nici ei nu pot trage în noi. Suntem în afara bătăii puștii, iar indienii îs țintași proști.

Unul din apașii care alergau pe jos ne-a zărit și s-a așezat imediat într-un genunchi, ducându-și arma la umăr și luându-ne la ochi. Rutherford și-a întins larg brațele și le-a strigat:

– Haide, trage, sălbaticule.

Și apașul a tras.

Rutherfod se înșelase. L-a lovit chiar în vârful nasului și a căzut cu brațele răschirate larg. Când a atins pământul, Fostul Negrotei de Casă a spus:

– Tre' să admit că au mai exersat.

Noi eram pe o colină, așa că am lăsat catârul și am dat fuga către pârâu, acolo unde erau caii, am trecut prin apa mică și ne-am trântit printre copaci în poziție de tragere. Am deschis focul și puștile noastre au răsunat ca niște bice de catârgii. Aerul s-a umplut de fum, iar la împușcături ni s-a răspuns cu alte focuri de armă. Am aruncat o privire în față și l-am văzut pe omul despuiat cum alerga de mama focului, cu pletele în vânt și cu

ştremeleagul fluturând. Apoi, unul dintre apaşii călare s-a îndreptat spre el şi l-a lovit drept în moalele capului cu o bâtă noduroasă. Am văzut cum îi sare sânge din ţeastă şi am auzit atât de bine zgomotul loviturii, că am tresărit fără voie. Apaşul a dat un chiot şi a continuat să călărească drept spre noi. S-a oprit la ceva distanţă şi a început să se lovească în piept cu mâna liberă şi, pe când făcea asta, am dus puşca la ochi. L-am ochit în piept, dar când am tras am nimerit calul drept în cap. Cel puţin îl lăsasem pedestru pe sălbatic.

Acuma, poţi să zici ce vrei despre un apaş, dar nicidecum că e la fel de viteaz ca un viezure. Apaşu' ăsta a continuat să alerge spre noi, iar noi am continuat să tragem în el şi cred că îşi imagina că e protejat de vreo magie pentru că niciunul dintre noi nu l-a nimerit. Când s-a apropiat mai mult, am putut să văd că avea pieptul şi faţa pictate cu ceva noroi. Şi chiuia într-un fel înfiorător. Apoi a călcat într-o groapă şi s-a prăvălit la pământ. Deşi era la o bună distanţă de noi, am auzit cum îi trosneşte glezna, ca pocnetul unei bretele. Fără să vrem, am scos cu toţii un „ooooo" prelung. Sunase atât de rău, că ne-a durut. Pesemne că după căzătura aia toată magia s-a risipit, pentru că am tras în el şi a încasat toate gloanţele noastre şi, înainte să se risipească fumul puşcoacelor, era mort... mai ceva ca o promisiune guvernamentală.

Lucrul ăsta a tăiat elanul celorlalţi apaşi şi sunt convins că, viteji au ba, câtorva dintre ei li s-a strâns curul de frică.

Apaşii călare şi-au întors caii şi s-au urcat pe creasta dealului, în vreme ce ăia care nu aveau cai s-au trântit la pământ. Am mai tras o salvă, dar nu am nimerit pe nimeni, după care mi-am adus aminte că sunt la comandă.

– Încetaţi focul, nu mai risipiţi gloanţele.

Fostul Negrotei de Casă s-a apropiat târâş şi mi-a zis:

– I-am făcut praf.

– Încă nu, i-am răspuns. Ăia-s războinici apași și nu-s cunoscuți ca niște panarame.

– Poate că Hatch a auzit împușcăturile, a continuat el.

– Colonelul și cu oamenii lui au avut timp să ajungă departe. Hatch și-a închipuit că după ce tăiem lemnele ne întoarcem la fort. Așa că, mai degrabă, nimeni nu a auzit împușcăturile și nimeni încă nu ne-a simțit lipsa.

– La naiba! a mai adăugat Fostul Negrotei de Casă.

Mă gândeam că am fi putut sări în șei, să încercăm să fugim de acolo. Aveam mai mulți cai decât ei, dar dacă fugeam cu trei apași pe urmele noastre se putea sfârși prost. Aveam un loc destul de bine adăpostit printre copaci, aveam și apă să bem, așa că am decis să ne păstrăm poziția. Apoi, albul ăla care fusese pocnit în cap a început să geamă. Ca și cum asta nu era destul, doi dintre vitejii ăia au sărit din iarbă și au prins să alerge către locul în care omul căzuse. Am tras o salvă înspre ei, dar carabinele alea de le aveam erau Spencer cu repetiție și nu le puteam încărca atât de repede pe cum alergau indienii. S-au trântit în iarba înaltă, acolo unde bietul om căzuse, și am văzut un picior cum îi sare în sus precum un șarpe și cum cade la loc și în următoarele clipe am auzit niște țipete.

Țipete care nu se mai terminau. Rice s-a târât spre mine.

– Nu mai suport. Mă duc până acolo să-l salvez.

– Ba nu te duci nicăieri, i-am spus. Eu mă duc.

– Și de ce tu?

– Pen'că-s la comandă.

– Vin și eu cu tine, s-a oferit Fostul Negrotei de Casă.

– Nțțț! Nu vii. Dacă o mierlesc, tu treci la comandă. Așa a zis colonelul Hatch. Îmi croiesc drum spre omul ăla, iar tu tragi spre indienii ceilalți, îi ții ocupați mai ceva decât un urs care a găsit un fagure cu miere.

– La naiba, nici măcar nu-i putem vedea, iar călăreții s-au dus pe partea ailaltă a dealului.

– Trageți acolo unde credeți că ar putea să fie, doar să aveți grijă să nu-mi băgați mie vreo sfârleză-n cur.

Mi-am lăsat carabina în iarbă și m-am asigurat că pistolul e încărcat și l-am vârât în toc, mi-am pus cuțitul între dinți și m-am târât spre stânga, pe malul pârâului, spre un loc cu iarbă mai înaltă, după care am început să mă mișc spre locul cu pricina. Încercam să mă mișc încet, să pară că iarba se foiește din pricina vântului.

După ce m-am apropiat, zbieretele deveniseră cumplite. Eram în iarba înaltă la un metru sau doi de locul în care omul căzuse. Am dat ușor ierburile la o parte și am aruncat o privire. Albul acela zăcea pe o parte, cu gâtlejul tăiat și era mort de-a binelea.

Un pic mai încolo de el, cei doi apași ședeau trântiți în iarbă și unul dintre ei urla și zbiera de parcă ar fi fost omul torturat și mi-am zis: „Zău dacă asta nu le întrece pe toate". Am cam fost impresionat de chestia asta.

Apoi apașii m-au zărit. Au sărit spre mine. M-am ridicat iute, cu cuțitul în mână, dar unul dintre ei m-a lovit ca o ghiulea de tun și ne-am dat amândoi de-a dura. S-a auzit plesnetul unei împușcături și celălalt apaș a făcut câțiva pași dintr-un dans ciudat și s-a prăvălit la pământ, ținându-se de gât. Îi țâșnea sîngele din beregată ca dintr-un izvor proaspăt forat. Io, împreună cu celălalt indian ne-am rostogolit prin iarbă și el a încercat să mă împuște cu un pistol, dar n-a reușit decât să-mi pârlească părul și să-mi provoace, astfel, o durere de cap și țiuituri în ureche.

Ne-am răsucit ca o pereche de râme, până când am ajuns deasupra lui, l-am încălecat și am încercat să-l înjunghii, dar mi-a prins mâna. Eu îi țineam mâna în care avea pistolul, el îmi ținea mâna în care aveam cuțitul.

– Dobitocule! i-am șuierat de parcă aș fi crezut că insulta o să-l atingă atât de tare, încât o să-mi dea drumu'. Nu mi-a dat.

Ne-am mai rostogolit prin iarba aia încă o dată și a reușit să-și elibereze mâna cu pistolul pe care mi l-a proptit în cap, dar cartușul a dat rateu, așa că m-am ales doar cu ceva arsuri. Mi-am răsucit picioarele peste gâtul lui, l-am răsturnat pe spate și l-am înjunghiat în burtă, dar n-am reușit să-l termin. Așa că i-am înfipt cuțitul în gât. Mi-a aruncat o privire plină de dezamăgire, de parcă uitase o oală pe foc și trebuia să se ducă să învârtească în ea. Apoi a căzut.

M-am târât până la albul ucis. Îl lăsaseră fără biluțe, îi spintecaseră burta și îi tăiaseră gâtul. Acum n-o să se mai fâțâie de colo-colo, mi-am spus.

Am reușit să ajung înapoi pe malul pârâului, urmărit de gloanțele apașilor. Întoarcerea a fost oleacă mai iute, având în vedere că am mai căpătat o arsură de la un glonte care mi-a ciupit turul nădragilor.

Când am ajuns la oamenii mei, am întrebat:

– Cine a tras în apașu' ăla?

– Io am fost ăla de-a tras, a răspuns Fostul Negrotei de Casă.

– Ascultă, nu vreau să-ți mai zici Fostul Negrotei de Casă. Și nimeni altcineva să nu-ți mai zică așa. Ești soldat și încă unu' bun. Voi, ăilalți, m-ați auzit?

Deși erau răspândiți pe mal, auziseră și au mormăit afirmativ.

– P'ăsta de aci îl cheamă Cullen. O să-i ziceți Cullen sau soldatul Cullen sau pe numele ăl'lalt, oricare ar fi el. Așa o să-i zicem cu toții. Ai băgat la cap, Cullen? Ești un soldat și încă unul bun.

– Asta-i bine, a răspuns Cullen, nu atât de mișcat de eveniment pe cât eram eu. Da' pe mine mă îngrijorează că soarele scapătă.

– Şi mai e ceva, a intervenit Bill, târându-se spre noi. Se ridică nişte fum de dincolo de deal. Părerea mea e că nu-i de la gătit.

Mi-am imaginat că fumul putea să vină din locul de unde apăruse flăcăul ăla alb şi putea să provină de la cei cu care fusese împreună ori de la resturile căruţei sale. Călăreţii apaşi se întorseseră acolo, fie să-i termine pe ăia de rămăseseră în urmă şi să-i tortureze nitel la foc, fie să dea foc la căruţe. Apaşii erau obişnuiţi să umble numaidecât cu foc şi, cum nu putuseră să pună mâna pe noi, plecaseră acolo unde ştiau că pot face ceva rău.

Cum soarele cobora, începusem să fiu agitat. Am hotărât să nu-mi risipesc oamenii prea mult, dar nici să-i îngrămădesc prea tare. I-am pus să stea cam la doi metri unii de alţii şi pe doi dintre ei i-am pus să ţină de şase. Având în vedere că eram puţini, linia noastră era destul de scurtă, iar cu ăia doi din spate, linia era şi mai scurtă. La naiba, nici nu era linie, erau doar câteva puncte de tragere.

A coborât noaptea. O broască mare a prins să orăcăie lângă mine. Greieri ţârâiau mai încolo. Sus de tot, cerul, negru ca păcatul, se umplea de stele şi cu jumătate de lună, mult prea strălucitoare.

După vreo două ore m-am târât până la Cullen şi i-am zis să caşte bine ochii pen'că voiam să verific oamenii şi ariergarda, să mă asigur că nu trag la aghioase sau nu se trag de ştremeleag. Mi-am lăsat carabina jos şi mi-am deschis clapa de la tocul pistolului, după care m-am dus să verific.

Bill era în ordine, dar când am ajuns la Rice, l-am găsit zăcând cu faţa-n ţărână. L-am luat de guler să-l ridic şi capul i-a căzut într-o parte. Îi tăiaseră beregata. M-am întors brusc, cu revolverul în mână, dar în spatele meu nu mai era nimic.

Am avut un presentiment oribil. Am mers mai departe. Toţi băieţii erau morţi. Apaşii îi luaseră unu' câte unu' şi o făcuseră

cu atâta băgare de seamă, încât nici măcar caii nu simțiseră. Am ajuns și la cei doi, din spate și i-am găsit întregi.

– Voi doi ați face bine să veniți cu mine.

Ne-am furișat înapoi și mai aveam câțiva pași până la Cullen, când un foc de pistol a spintecat noaptea. Am zărit silueta unui apaș cum se prinde de piept și cade pe spate. L-am găsit pe Cullen cu revolverul în mână, iar pe Bill fluturându-și pușca.

– Unde-s? Unde naiba sunt?

– Sunt pretutindeni, i-am răspuns. I-au omorât pe toți ăilalți.

– Sunt stafii, a murmurat Bill.

– Sunt doar niște netrebnici, ăsta le e felul.

Am avut, la viața mea, câteva presimțiri rele, crezând că știu să-mi dau seama corect de cum merg lucrurile. Am crezut că eram în mai mare siguranță acolo, dar apașii s-au furișat și au luat gâtul la trei oameni la fel de ușor ca și cum s-ar fi bășit în vânt.

– Cred că mai bine ne luăm caii și o ștergem de aici, le-am spus.

Dar, când ne-am dus la cai și l-am dezlegat pe Satan, netrebnicul a luat-o la fugă și a dispărut.

– Asta mai lipsea, mi-am zis.

– O să călărim doi, mi-a spus Cullen.

Băieții abia ce dezlegau armăsarii, când un apaș a sărit ca o broască peste spinarea unuia din caii ăia și a aterizat în picioare, cu una din bardele noastre în mână. A înfipt lama de fier în capul unui soldat, un flăcău al cărui nume nu mi-l mai amintesc, fiind eu acuma cam în etate și, în primul rând, nici atunci nu-l știam prea bine pe omul ăla. A început o cafteală care nu semăna cu exercițiile de la instrucție. Era fiecare pentru el. Eu, urmat de Cullen și de Bill, am tulit-o spre dealul din spate. Ieșisem din zona împădurită. Jumătate de Lună strălucea pe cer și, la lumina ei, când m-am uitat în spate, am văzut un apaș

venind după noi, cu un cuțit în dinți. Afurisitul urca atât de repede dealu' ăla, aproape că mergea în patru labe.

M-am lăsat într-un genunchi, am ochit și am tras un glonț care l-a trimis, rostogolindu-se, îndărăt. Lucrul cel mai tâmpit era că puteam auzi cum ceilalți oameni rămași printre copaci sunt măcelăriți și împușcați, zbierând și implorând. Știam că nu are niciun sens să încercăm să ne întoarcem. Fuseserăm depășiți în istețime, în număr și în luptă.

Partea bună a lucrurilor a fost că amărâtul ăla de catâr încă era printre stejarii pitici, cu hamurile improvizate pe el și cu lemnele stivuite pe spinare.

Bill a tăiat priponul și a dat jos lemnele de pe catâr, apoi a sărit pe spinarea animalului și l-a tras pe Cullen în spatele lui. Chestie care a arătat o anumită lipsă de respect față de persoana mea în calitate de comandant.

M-am apucat strâns de coada catârului și duși am fost. Cei doi călare, iar eu în spate, cu pușca într-o mână și cu cealaltă înfiptă în coada animalului, trăgând nădejde să nu-mi dea în față vreo bășină sau o balegă sau să nu dea din copite. Asta cu agățatul de coadă era un vechi truc indian, pe care îl învățasem la instrucția de cavalerie. Se poate alerga, de asemenea, și alături, dacă există ceva de care să te agăți. Acuma, dacă animalul, fie el cal sau catâr, se hotărăște să alerge cât poate de repede, te trezești numaidecât cu gura plină de iarbă, dar un tip agățat de un armăsar călărit de-un călăreț și tras cu o viteză zdravănă, făcând pașii mari de tot, dacă are picioare zdravene și nu obosește, poate recupera ceva din timpul pe care l-ar pierde mergând pe jos.

În cele din urmă am riscat o privire înapoi și am văzut că apașii veneau după noi și nu aveau aerul că sunt în căutarea unui loc de picnic. Cu toții erau călare. Aveau după ei toți caii noștri. Mai puțin pe Satan. Afurisitul ăla nu mă lăsase pe mine

să-l încalec, dar nici pe altcineva, așa că am căpătat un soi de respect pentru el.

O împușcătură a tăiat aerul nopții, dar nu s-a întâmplat nimic pe moment. Doar că, apoi, Bill s-a lăsat moale ca o lumânare topită și a ușurat catârul. Împușcătura trecuse peste umărul lui Cullen și îl lovise pe Bill taman în ceafă. Nu ne-am oprit să vedem cât de rănit este. Cullen s-a tras în față, luând hățurile și încetinind catârul un pic, a întins o mână în spate. M-am agățat de mâna lui și am sărit în spate. Multă lume crede că un catâr nu poate să alerge iute. Ba poate. Au un pas care îți cam zgâlțâie mațele, dar sunt destul de buni la alergat. Și sunt de trei ori mai isteți decât caii.

Ce le lipsește sunt picioarele de rezervă pentru atunci când calcă în vreo groapă. Lucru care s-a și întâmplat. A urmat o căzătură pe cinste și atunci am avut habar ce trebuie să fi simțit indianul ăla căruia i-am împușcat calul. Căzătura ne-a zvârlit binișor, pe mine și pe Cullen, departe în țărână și sunt al naibii de sigur că nici catârului nu i-a fost prea bine.

Bietul animal se chinuia să se ridice, dar nu reușea. Căzuse cu spinarea spre apași, iar noi ne tăvăleam prin noroi pe partea cealaltă. Ne-am târât spre burta catârului, până am ajuns între picioarele lui și l-am împușcat în cap și așa am făcut din el o mică fortificație. Apașii se apropiau. Mi-am luat carabina și m-am sprijinit de catâr, ochind cu grijă. Am tras și am doborât unul dintre indieni. Am tras din nou și încă unul a mușcat țărâna. Cullen s-a repezit să-și ia pușca de unde căzuse, după care s-a târât la loc. Cele câteva focuri pe care le-a tras nu au fost atât de norocoase precum ale mele. În cele din urmă, indienii au dat înapoi și s-au ghemuit în spatele cailor, la oarece distanță, de unde trăgeau la întâmplare spre noi.

Catârul încă era cald și putea. Gloanțele indienilor împroș-cau hoitul. Niciunul nu trecea dincolo, spre noi, dar aveam parte de o grămadă de gaz. Mi-am dat seama că, în cele din urmă, indienii urmau să ne încercuiască și, până dimineață, chi-cile noastre ar fi atârnat de corturile lor. Gândindu-mă la asta, i-am făcut o ofertă lui Cullen, în cazul în care am fi fost cople-șiți, să-l împușc.

– Păi, mai bine te împușc eu pe tine și după aia mă împușc pe mine, mi-a răspuns.

– Atunci, cred că ne-am înțeles.

Era o noapte luminoasă și indienii ne vedeau foarte bine. Și noi pe ei. Pământul era plat și nu le oferea multe posibilități să se târască fără să băgăm de seamă, dar ne puteau lua din flan-curi, pentru că erau mai mulți decât noi. Erau mult mai mulți decât văzuserăm noi peste zi. Primiseră întăriri. Parcă era un congres al furnicilor.

Apașii își alergaseră caii o grămadă și nu aveau apă pentru ei, așa că le-au tăiat gâtul și au aprins un foc. După o vreme am adulmecat un iz de carne friptă. Omorâseră caii ca să facă un fel de cerc din carne, în spatele căruia să se adăpostească, și din măruntaie pregătiseră o cină târzie.

– N-au niciun respect pentru proprietatea guvernului, a co-mentat Cullen.

Mi-am luat cuțitul și am crestat grumazul catârului, din care a curs destul de mult sânge încă proaspăt. Ne-am pus fiecare gura la tăietură și am băut cât am putut. Avea un gust mai bun decât aș fi crezut și ne-a făcut să ne simțim oleacă mai bine. Cum eram doar noi doi, nu ne-am obosit să facem un foc și să ne gătim fortul.

Îi auzeam pe indieni cum vorbesc și râd și cred că aveau și ceva mescalină, pentru că, după o vreme, i-am auzit cântând

un cântec de albi, „Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte barca"[1] şi a trebuit să ascultăm asta ore în şir.

– Lua-i-ar dracu' pe misionari! am murmurat.

La un moment dat, unul dintre ei s-a căţărat pe un stârv de cal şi, după ce şi-a dat jos bucata de pânză care îi acoperea şezutul, şi-a întors spre noi curu' care îi licărea alburiu în lumina lunii, la fel de alb precum dosul unui irlandez. Am îndreptat carabina spre el, dar n-am fost în stare să apăs trăgaciul. Nu mi se părea corect să trag în cineva care e beat şi-şi arată curu'. După care s-a întors cu faţa şi s-a pişat, râzând şi dând din şale de parcă-şi regula muierea. Asta a pus capac. Am tras un foc spre ticălos. Ţintisem spre cocoşelul lui, dar cred că l-am nimerit în burtă. A căzut grămadă şi câţiva apaşi au sărit şi l-au târât la adăpost. Cullen a mai nimerit pe unul dintre ei, care a căzut în spatele cailor.

– E destul c-o să ne omoare, a spus Cullen. Mai trebuie să se şi poarte obraznic?

Am stat aşa o vreme.

– Poate c-ar trebui să ne rugăm pentru salvare, mi-a sugerat el.

– Roagă-te într-o mână şi cacă-te în cealaltă şi vezi care se umple prima.

– Cred că n-am să mă rog, mi-a răspuns. Şi nici n-o să mă cac. Cel puţin, nu acum. Ţi-aduci aminte cum ne-am întâlnit? Tocmai mă...

– Mi-a duc aminte, i-am zis.

Ei bine, îi aşteptam să ne încercuiască, dar, cum recunoscuse şi colonelul Hatch, cu un apaş niciodată nu poţi şti ce urmează. Am stat acolo toată noaptea, fără să se întâmple nimic. Mi-e ruşine

[1] *Row, row, row you boat,* în original, în text. „Row your boat" este un popular cântec de leagăn din Anglia, interpretat adesea în canon (n. tr.).

s-o spun, dar la un moment dat am aţipit, iar când m-am trezit era ziuă şi nimeni nu ne tăiase gâtul şi nici nu le luase scalpul.

Cullen şedea cu picioarele încrucişate, prinvind în direcţia indienilor.

– La naiba, Cullen, îmi pare rău. M-am prăbuşit.

– Te-am lăsat să dormi. Indienii au plecat.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat spre locul în care se opriseră. Erau acolo stârvurile de cai, cu hoitarii călare pe ei. Câţiva vulturi trăgeau cu ochiul spre catârul nostru şi spre noi deopotrivă. I-am uşuit, zicând:

– Să fiu al naibii! Şi-au strâns calabalâcul de parcă ar fi fost un circ şi au plecat.

– Mda. Fără pic de poezie. Ne-au avut unde au vrut. Cred că şi-au dat seama că au pierdut prea mulţi oameni pentru doi soldaţi bizoni. Sau or fi văzut vreo păsărică, aşa cum zicea colonelul Hatch, care le-a spus să se care acasă.

– Eu cred că erau prea beţi ca să mai continue, iar spre dimineaţă s-au trezit cu o mahmureală, aşa că s-au tras la umbră ca să doarmă.

– Aşa zic şi eu, a răspuns Cullen, apoi a adăugat: Tu chiar ai zis pe bune că-s un soldat pe cinste şi toate alea?

– Ştii bine că da.

– Nu eşti colonel sau altceva, dar apreciez asta. Sigur, acum nu mă mai simt chiar aşa de soldat pe cinste.

– Am făcut tot ce ne-a stat în putere. Hatch a fost cel care a încurcat borcanele. N-ar fi trebuit să ne separe de restul trupei.

– Să nu-ţi imaginezi că va fi de aceeaşi părere.

– Deloc.

Am tăiat câteva bucăţi din carnea catârului şi am aprins un foc. După ce ne-am umplut burţile, am pornit spre fort. Era o căldură năucitoare şi noi tot mergeam. La căderea nopţii am

devenit agitat, gândindu-mă că apașii ar putea să se întoarcă. Dar nu și-au făcut apariția și am dormit cu rândul.

În dimineața următoare am pornit la drum. Mă durea spinarea, curu-mi atârna, iar picioarele le simțeam de parcă mi le tăiase cineva. Îmi doream să fi luat ceva carne de catâr cu noi, mi-era atât de foame, că vedeam turte de mălai mergând pe jos. Tocmai când începusem să văd un bazin plin cu apă și soldați dansând unii cu alții, am zărit ceva mai concret.

Satan.

– Vezi un cal mare și negru?

– Vrei să zici Satan?

– Da.

– Îl văd.

– Vezi și niște soldați care dansează?

– Nțțț.

– Și încă vezi calul?

– Da. Și pare în putere și odihnit. Cred că afurisitul a găsit un ochi de apă și ceva iarbă.

Satan mergea la trap și nu arăta deloc rău. Când ne-a zărit, s-a oprit. Am încercat să-l fluier, dar aveam gura atât de uscată, că mai degrabă aș fi reușit să-l fluier cu gaura curului.

Mi-am lăsat carabina pe pământ și m-am îndreptat spre el cu mâna întinsă, ca și cum aș fi avut ceva bunătăți în ea. Nu cred că s-a lăsat păcălit, dar și-a plecat capul și mi-a dat voie să mă apropii. Nu era înșeuat, pentru că așa lăsaserăm toți caii atunci când plecaserăm după lemne, dar încă mai avea frâul pe el. L-am apucat de hățuri și m-am săltat pe spinarea lui. S-a cabrat și m-a azvârlit pe jos. Mi se învârtea capul, stând așa, la pământ, iar afurisitul venise și-și freca nările de mine.

M-am ridicat și l-am apucat de hățuri și l-am condus spre locul în care Cullen ședea rezemat de carabina lui.

– Cred că te place, mi-a spus.

Am călărit amândoi pe Satan, până la fort, și când am ajuns am fost întâmpinați cu ovații. Colonelul Hatch a ieșit și ne-a strâns mânile, ba chiar ne-a și îmbrățișat.

– Azi-dimineață am găsit ce-a mai rămas din voi și nu era un tablou prea drăguț. Le-au scos ochii și fuduliile și alte chestii. Ne-am imaginat că voi doi ați fost capturați și că sunteți undeva prin prerie, legați de vreun țăruș și cu ochii plini de furnici. Am pornit să-i urmărim și am dat nas în nas cu ei. Ne-am luptat cu ei, urmărindu-i și ne-am îndreptat spre Pecos. Am omorât un indian, dar ceilalți au scăpat. Am călărit la câteva minute în fața voastră.

– Dacă ați fi venit de-a dreptul, ne-ați fi văzut, a spus Cullen. Noi am omorât mai mulți, nu doar unul.

– Bravo vouă, a zis Hatch. Abia așteptăm să vă auzim povestea, după ce mâncați sau beți ceva. Vă dau voie să luați și o dușcă de whiskey. Sigur, Fostul Negrotei de Casă va trebui să pregătească ceva de mâncare, noi nu ne-am priceput să facem nimic.

– În ordine, am intervenit eu. Dar camaradul meu nu mai e Fostul Negrotei de Casă. Este soldatul Cullen.

Hatch s-a holbat la mine:

– Nu mai spune!

– Ba da, domnule, spun, chiar dac-ar fi să înfulec toate chipiile din armata Statelor Unite.

– La naiba, atunci merită s-o spui.

N-a mai rămas mult de zis. Am povestit cum a fost și s-a făcut și o investigație și să fiu al dracului dacă nu ne-au propus la o medalie. N-am primit nicio medalie, până la urmă, pentru că lucrurile se mișcau încet când trebuia să decoreze vreun negrotei. Sincer să fiu, nici nu cred că meritam medalia aia, după cum fugiserăm din mijlocul încăierării ca niște fetițe

care se ascund de ploaie. În fine, fusesem atât de viteji cum pot fi niște oameni care nu vor să se lase omorâți prosteşte.

Totuși, ne propuseseră pentru decorație și asta însemna ceva. Cu timpul, Cullen a ajuns soldat de frunte. Și nu pentru că îi ziceam eu că e un soldat pe cinste. Chiar așa s-a întâmplat. A ajuns sergent și ar fi fost încă unul bun, dacă nu s-ar fi îmbătat și n-ar fi împușcat un porc mort. I-au luat înapoi tresele și o vreme a stat după gratii. Dar asta e altă poveste.

Mi-a plăcut la cavalerie foarte mult și am stat acolo până mi-am făcut termenul. Se presupunea că urma să semnez un nou contract și chiar așa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi fost chinezoiacele alea de care v-am zis mai înainte. Dar și asta e altă poveste. Toate pe care vi le-am zis mi s-au întâmplat la 1870, în preriile din Texasul de Vest. Mai e de adăugat doar că armata m-a lăsat să-l păstrez pe Satan când am rămas la vatră și am ajuns să-l plac. A fost cel mai bun cal de l-am avut vreodată și am ajuns cumva prieteni până în 1872, când a trebuit să-l împușc și să hrănesc cu el un câine și o femeie pe care îi îndrăgeam mai mult.

DIRAE

PETER S. BEAGLE

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Peter S. Beagle s-a născut la New York, în anul 1939. Deşi nu este un scriitor prolific după standardele genului, a publicat o serie de romane fantasy bine primite de cititori. Dintre acestea, cel puţin două, *Un loc plăcut şi numai al lor* (Ed. Polirom, 2004) şi *Ultima licornă* (mai multe ediţii în limba română), au influenţat mulţi autori şi sunt considerate exemple clasice ale genului. Peter S. Beagle ar putea fi considerat unul dintre cei mai de succes autori de fantasy modern, poetic şi expresiv deopotrivă, de la Bradbury încoace. Beagle este laureatul a două premii Mythopoetic Fantasy, precum şi al unui premiu Locus. De asemenea, a fost nominalizat de câteva ori pentru World Fantasy Award. Dintre celelalte romane ale lui, menţionăm: *The Folk of the Air*, *The Innkeeper's Song* şi *Tamsin*. Prozele scurte i-au apărut în numeroase publicaţii, ca: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *The Atlantic Monthly*, *Seventeen*, dar şi în *Ladies' Home Journal*, sau în antologii ca *The Rhinoceros Who Quoted Nietzsche and Other Odd Acquaintances*, *Giant Bones*, *The Line Between* şi *We Never Talk About My Brother*. A câştigat premiul Hugo în 2006 şi premiul Nebula în 2007 pentru povestirea „Two Hearts". A scris scenarii pentru câteva filme, inclusiv pentru adaptări de animaţie la *Stăpânul inelelor* şi *Ultima licornă*. A semnat libretul pentru opera *The Midnight Angel*. A realizat scenariul pentru episodul „Sarek", unul dintre cele mai apreciate de fani din serialul *Star Trek: Generaţia următoare*. A

mai scris și o populară carte de călătorii, cu accente autobiografice: *I See By My Outfit*. Ultimul său volum este culegerea *Sleight of Hand*, alături de antologia *The Urban Fantasy Anthology*, realizată împreună cu Joe R. Lansdale.

S-ar putea ca primele pagini din această povestire să vi se pară neclare sau confuze. Nu renunțați la lectură și vă promitem că veți fi răsplătiți cu o captivantă analiză a prețului pe care-l are compasiunea – plus că veți face cunoștință cu unul dintre cei mai ciudați și neverosimili războinici din întreaga antologie.

Roșu.

Roșu umed.

Picioarele mele, în ceva roșu.

Uite. Îngenunchează în roșu. Strălucire în mâna sa – cealaltă mână zvâcnește, tremură spre ceva din acel roșu.

Mișcă.

În roșu, se mișcă.

Nu vrea să se miște. Se zbate, se ridică din nou plin de strălucire.

Nu mă vede.

Din roșu iese un sunet.

Sunetul mă doare.

Sunetul, nici nu-l dorește. Un sunet, și strălucirea se stinge.

Oprește-l.

De ce?

Nu știu.

Mâna lui, în mâna mea. Ochii larg deschiși. Își eliberează mâna, întoarce strălucirea spre mine.

Dă-o deoparte.

Agită strălucirea în dreptul feței. Ca o floare, se deschide. Dinți roșii. Agită din nou strălucirea, în altă parte.

Roșu. Roșu.

Un alt sunet – înalt, care mă doare. De departe, dar se apropie. Ochi albi pe un chip roșu. Se întoarce, picioarele-i alunecă prin roșu. Pot să-l prind.

Sunetul e aproape. La picioarele mele, se mișcă în roșu. Mă doare. Mă doare.

Sunetul e prea aproape.

Pleacă.

Întuneric.

Întuneric.

Eu...

Cine? Care? Ce?

Eu, cine? Gândesc.

Ce este *gândesc*?

Tare. Dureros. Tare.

Un gard. Băieți. *Tare*. Mă doare.

Unul dintre băieți, încovrigat la pământ.

Alți băieți.

Picioare. Atât de multe *picioare*.

Doare.

Merg spre ei. *Eu*.

Un băiat în fiecare mână. Îi arunc. *Eu*.

Mai mulți băieți, mai multe picioare. Strânge-i, lovește-i unii de alții. Aruncă-i.

Place. Îmi place așa.

Băieții au plecat.

Răsucește-te, băiete. Haine spintecate, chip vârstat în roșu. E sânge. *Știu*.

Cum *știu*?

Băiatul se ridică. Apoi cade.

Chip ud, nu de sânge. Apă din ochii lui. Ce?

Se ridică iară. Îmi vorbește, cuvinte. Se îndepărtează. E aproape să cadă, dar își revine. Își șterge chipul, merge.

Chipuri îndreptate spre mine. *Eu* privesc înapoi, ei se întorc. Singură, aici.

Aici? Unde?

Uși. Ferestre. Zgomot. Oameni. Un chip, la una dintre ferestrele întunecate.

Eu mă mișc, se mișcă. *Eu* mă apropii să văd – se apropie.

Eu?

Întuneric. **Întuneric. Întu...**

cel cu cuțitul, imposibil de atins. Se retrage, se apropie, țâșnește din nou înapoi. Așteptând, așteptând, la marginea privirii. Bătrâna țipă și tot țipă. Cel care îmi stă în cârcă, cu antebrațele încrucișate pe gâtul meu, râde, mormăie. Lovesc cu capul în spate, îi simt nasul cum îi cedează, în timp ce cade îl lovesc între picioare. Cel cu cuțitul intervine, îl prind de încheietură și i-o rup, *daaaa*. Cel de-al treilea, cel cu arma, trage înspăimântat, *baaang*, tomberoane de gunoi cad și se rostogolesc. Scapă arma, fuge și se pierde pe alee.

Mă întorc și-l văd pe cel pe care l-am lovit, se răsucește pe o parte, spre armă. La vederea mea, se oprește. Bătrâna, în cele din urmă, dispare. Cel cu cuțitul se lipește de zidul depozitului.

– Mi-ai rupt încheietura asta afurisită, javră!

Javră, iar și iar. Alte cuvinte. Iau cuțitul și arma și mă îndepărtez, găsesc un loc să le arunc. Cerul strălucește spre râu, atrăgător.

Întuneric...

și mă rostogolesc la pământ, încercând să iau pușca automată din mâinile unui bărbat care plânge. Lovește, mușcă, dă

din picioare, încearcă să mă lovească cu arma. Lume se buluceşte peste tot – picioare, pantofi, prea aproape, sacoşe, prea aproape, cineva mă calcă pe mână. Trupuri la pământ, unele mişcând, cele mai multe încremenite. Se zbate şi plânge în braţele mele, soţia care l-a părăsit, serviciul de la care a fost dat afară, copiii care i-au fost luaţi, *glasuri, glasuri.* Renunţă dintr-odată – ochii peste cap, dispar, inofensivi. Lupt împotriva unui bărbat furios, fetiţa neputincioasă din braţele sale vrea arma, *dă-mi arma!* Sunt în picioare, lângă omul cu arma, de data asta protejându-l pe *el.* Poliţia.

Lumini care se rotesc, roşii, albastre şi albe, ne încercuiesc pe toţi, poliţiştii îl înşfacă pe bărbat, îl ridică în picioare şi-l duc de acolo aproape pe sus. Încă plângând, cu capul lăsat pe spate de parcă gâtul i-ar fi fost rupt. Trupuri zac risipite peste tot. Majoritatea sunt morţi. Ştiu ce este moartea.

Un poliţist vine la mine şi-mi mulţumeşte că am reuşit să previn să fie mai multe victime. Îi predau arma şi el scoate un carneţel. Vrea să ştie versiunea mea – ce s-a petrecut, ce am văzut, ce am făcut. Are un chip amabil, ochi luminoşi. Încep să-i povestesc.

... apoi, întunericul.

Unde mă duc?

Când întunericul mă ia – imediat după ce sunt smulsă dintr-un conflict şi azvârlită în altul – unde mă aflu? Fără timp între două evenimente, fără amintiri, exceptând lupte începătoşate, fără nume, fără trebuinţe, fără dorinţe, fără legătură cu nimic altceva decât cu reflexia mea într-o vitrină sau într-o băltoacă... Unde trăiesc? Cine sunt atunci când sunt acolo?

Trăiesc?

Nu, nu sunt *cineva*, nu am cum să fiu. Sunt *ceva.* O armă care umblă, o unealtă, o forţă, la dispoziţia cuiva necunoscut mie, pentru motive pe care nu le înţeleg.

Dar...

Dacă am fost concepută să fiu o armă, fabricată în mod conştient pentru un singur scop, atunci de ce îmi pun întrebări? Acea sărmană armă a nebunului cu carabină nu are asemenea preocupări cu privire la propria identitate sau cu privire la stăpânii săi sau cu privire la timpul în care stă nefolosită. Nu, sunt ceva mai mult decât o carabină. Cu siguranţă, sunt ceva care...

se întreabă. Se întreabă chiar şi atunci când iau un bidon cu benzină de lângă un cuplu tânăr, aplecat, la marginea drumului, peste o femeie zdrenţăroasă care clipeşte somnoroasă. Bărbatul îşi ţine bricheta cu benzină deschisă, cu degetul pe rotiţă. Îi lovesc pe amândoi cu bidonul până când se prăbuşesc la pământ şi rămân căzuţi. Vărs benzina peste ei şi arunc bricheta la canal. Femeia în zdrenţe pufneşte, vădit deranjată de mirosul de benzină, se ridică şi se îndepărtează mormăind. Îmi face un semn discret din cap, atunci când trece pe lângă mine.

Doar pentru o clipă, înainte ca întunericul să mă ia, stând pe strada pustie şi uitându-mă după femeia aceea, mă gândesc: o armă care, pentru moment, nu mai este în mâinile nimănui, nu mai este aţintită asupra nimănui, o armă care caută să se imagineze. Doar o singură clipă.

apoi, din nou, întunericul, *mă gândesc la întuneric...*

iar de data aceasta este zi, o după-amiază târzie. O pot vedea, undeva în faţa mea, prea departe, pe femeia calmă şi bine îmbrăcată, care aruncă liniştită al doilea copil în râul care străbate oraşul. Pot vedea capul primului copil, deja purtat de ape, departe. Al treilea copil, o fetiţă, se zbate, plânge în braţele ei, în vreme ce femeia o ridică şi o trece peste balustradă. Alţi oameni se apropie, alergând. Trec printre ei, sunt dincolo de ei,

sunt *acolo*, lovind-o cu toată forța, atât de tare, încât femeia face un salt, izbindu-se de un panou de semnalizare pe care nu-l pot citi. Fetița deja este aer, căzând...

... la fel și eu, plesnind apa la câteva clipe în urma ei. Cu ea mă descurc ușor – o prind aproape imediat pe micuța care respiră gâfâit, pe jumătate înecată, dar nevătămată. O abandonez pe cheiul cel mai apropiat – sunt niște scări acolo, cineva o să coboare și o să aibă grijă de ea – și mă îndrept spre ceilalți doi copii, lepădându-mi pantofii în vreme ce înot. *În vreme ce înot...*

Cum de știu să înot? Face parte acest lucru din existența mea ca armă? Despic apa fără efort, deplasându-mă mai repede decât aleargă oamenii de pe mal – cum de-am învățat să-mi folosesc astfel mâinile și picioarele? Curentul apei mă ajută, dar îi și poartă pe copii în aceeași direcție. Undeva în față văd un chip micuț cum se întoarce spre cer, plutind încă, dar nu pentru multă vreme. Înot și mai repede.

Copilul este un băiat, mai mare decât fetița pe care o salvasem deja. Calc apa și-l prind, îl urc pe umărul meu, în vreme ce el vomită ceea ce pare a fi jumătate de râu pe umărul meu. Chiar în vreme ce varsă, încearcă să arate înainte, spre cel de-al treilea copil, cel pe care nu-l văd nicăieri. Lumea mă cheamă de pe margine, dar nu este timp, nu mai este timp. Îl strâng la îndoitura brațului stâng, încercând să înot doar cu mâna dreaptă, folosindu-mi picioarele și spatele sincron, ținându-mi capul deasupra apei, privind înainte. Nimic. Nicio urmă.

Băiatul, isteț, se răsucește și trece în spatele meu, ținându-mă de umeri, astfel încât să-mi pot folosi ambele brațe. Din păcate, nu pot să dau de celălalt copil – *nu pot...*

... apoi, îl văd. Plutind cu fața în jos, aparent fără viață, învârtindu-se în curentul apei. O altă fetiță. În clipa următoare o prind, dar râul se înverșunează să-și recapete victimele, să

înot cu doi copii spre mal se dovedește a fi un lucru dificil. Dar reușim. Reușim.

Mâini și chipuri care preiau copiii. Băiatul și fetița vor fi în ordine – dar despre fata mai mare, ultima salvată... nu pot spune nimic. Poliția este aici, doi dintre polițiști îngenunchează lângă trupul inert. Ceilalți doi micuți sunt înfășurați în pături. Și eu am, acum, o pătură peste umeri, nici nu am observat când mi-a fost pusă. Lumea se bulucește în jur, lăudându-mă, glasurile lor se aud ca de la mare distanță. Trebuie să știu ce se petrece cu cel de-al treilea copil.

Poliția a reținut-o pe mamă, așezați câte unul în stânga și în dreapta ei, ei o țin strâns de brațe, deși nu opune nicio împotrivire. Chipul ei este absolut liniștit, fără nicio expresie. Se uită la copii fără a da vreun semn că îi recunoaște. Băiatul îi întoarce privirea... Nu mă voi gândi la expresia din privirea lui. Dacă sunt o armă, nu trebuie să mă gândesc. Mă îndrept către fata care zace nemișcată.

Unul dintre polițiștii care încearcă s-o resusciteze privește în sus – mă recunoaște, după cum și eu îl recunosc. Este cel care îmi adresase câteva întrebări după ce îi predasem carabina pe care o recuperasem de la acel nebun... El este cel care m-a văzut dispărând în întuneric. Mă retrag, lăsând pătura să-mi alunece de pe umeri, gata să sar în râu. Face un semn spre mine, începe să se ridice...

... întunericul mă cuprinde și, de data aceasta, sunt recunoscătoare. Exceptând... exceptând...

Exceptând faptul că nu voi mai ști nimic despre fata aceea, dacă a supraviețuit sau a murit. Exceptând faptul că nu voi ști niciodată ce s-a întâmplat mai departe cu mama copiilor.

Înainte nu aș fi avut astfel de gânduri – nu aș fi avut *cum* să am astfel de gânduri. Nu aș fi avut nici cuvintele și nici suportul pe care cuvintele să se lege în gânduri. Nu aș fi știut să

mă separ de întuneric – să rămân *eu*, chiar și în întuneric, așteptând. Este o armă în stare de așa ceva? Poate o armă să-și aducă aminte chipul acelui băiețel și felul în care el a încercat să mă ajute să-i salvez sora?

Înseamnă că nu sunt doar o armă, chiar dacă mi-aș dori asta. *Cine sunt?*

Dacă sunt cineva, o persoană, trebuie să am un nume. Persoanele au nume. Care este numele meu?

Care este numele meu?

Unde locuiesc?

Oare sunt nebună? Precum sărmanul acela cu carabina?

Mă trezesc din întuneric. Înseamnă că dorm, nu-i așa? Așadar, unde... Un lucru este sigur: mă trezesc brusc – pe stradă, de fiecare dată undeva în oraș. Perfect lucidă, instantaneu... îmbrăcată – haine îngrijite și obișnuite – de fiecare dată în mijlocul unui bucluc sau în preajma unuia. De fiecare dată știu, voi ști, ceea ce am de făcut pentru că... pentru că, pur și simplu, *știu*. Întotdeauna știu.

Așadar, fără nume... fără casă... fără niciun loc în care să exist, exceptând locurile către care mă îndrept în grabă. Și, chiar și în mijlocul zilei, întunericul este în preajmă... tăcut, gol, întotdeauna pierdut, dar în acest loc din întuneric în care pot simți, *există* un *acum*, iar acest *acum* este diferit de acel *acum ulterior*. În cazul ăsta, ar trebui să fiu în stare să stau liniștită în acest *acum ulterior* și să privesc în urmă, în întuneric...

stând sub lumina pâlpâitoare a străzii, privind două negrese adolescente, mergând împreună, ținându-se de mână. Nu par să aibă mai mult de cincisprezece ani – mai degrabă treisprezece – și tocmai se întorc de la un film. *Cum de știu ce este acela un film*? Trebuie să fi fost un film amuzant, pentru că le aud cum chicotesc, rostesc replici din el, interpretează scene întregi una în fața celeilalte. Se deplasează repede, aproape grăbite, iar

în râsul lor se ghicește o tensiune care mă determină să cred că sunt conștiente de faptul că este periculos să se afle în acea zonă. Le urmăresc și merg paralel cu ele, pe partea cealaltă a străzii.

Cinci băieți albi se materializează în liniște dintre umbre – trei în fața fetelor, doi în spate, tăindu-le retragerea. Lucrurile se petrec într-o liniște deplină: fiecare știe ce are de făcut și pentru ce se află acolo. Fetele privesc disperate în jur și se retrag încet cu spatele la un zid, ținându-se de mână ca doi copii. Ceea ce și sunt. Unul dintre băieți se desface, deja, la centură.

Traversez încet strada pustie și vorbesc înainte ca altcineva să spună ceva:

– Nu, asta nu se va întâmpla.

Cuvintele mele sunt ciudate, știu, cu toate că nu pot spune ce este în neregulă cu ele. Băieții se întorc spre mine, oferindu-le fetelor un scurt răgaz în care ele ar putea sprinta din loc, pentru siguranța lor. Dar sunt prea înspăimântate, niciuna dintre ele n-ar fi în stare să miște un deget. Continuu să mă apropii și spun:

– Cred că toată lumea ar trebui să plece acasă.

Cel mai mare dintre ei începe să zâmbească. El este *șeful*. *Bine*. Spune cu glas tare, să fie auzit de ceilalți:

– Perfect, eu o iau pe asta. Carnea neagră nu-mi face bine la dietă.

Ceilalți izbucnesc în râs, întorcându-se spre cele două adolescente.

Mă îndrept direct spre el, fără nicio ezitare. Zâmbetul încă i se vede pe chipul larg și alb, dar în ochi are o nedumerire pentru că se presupune că eu nu ar trebui să procedez astfel.

– Ar fi trebuit să mă asculți, îi spun și îl lovesc între picioare.

A intuit ce urma să se întâmple și parează lovitura cu coapsa. Masiv, rânjind – are dinți mici, gălbui, ca boabele de porumb –, sare pe mine și ne încăierăm, câteva momente în picioare, apoi

cădem amândoi la pământ. Îmi acoperă fața cu o mână, în acest fel mă poate înăbuși cu ușurință, dar știu foarte bine ce am de făcut, în loc să aștept deznodământul. Îi prind mâna liberă și îi frâng degetele. Răcnește și își retrage mâna cealaltă de pe fața mea, strângându-și degetele într-un pumn care mi-ar frânge gâtul, dacă m-ar nimeri. Nu mă nimerește. Mă răsucesc. Apoi, cu o mână îl lovesc o dată sub inimă – și încă o dată, îl lovesc în rinichi, o dată, de două ori – își pierde răsuflarea și se încovoaie. Îl rostogolesc de pe mine și sar în picioare.

Ceilalți nici nu băgaseră de seamă ce soartă avusese șeful lor. Sunt ocupați în întregime cu cele două fete, care încep să strige, cerându-mi să le ajut. Prind doi dintre ei de grumaz și îi lovesc pe amândoi cap în cap. Lovitura este puternică, cei doi sângerează. Le dau drumul și îl prind pe altul de tricou. Îl proiectez într-o mașină parcată alături, îl lovesc până cade pe caldarâm. După ce mă întorc, ultimul dintre ei este deja la câteva intersecții depărtare, aruncând din goană priviri peste umăr. Este gras și încet, ar fi ușor de prins, dar mai bine mă ocup de cele două fete.

– Nu e o zonă bună aici. Haide, vă duc eu acasă.

La început sunt paralizate, aproape că nu le vine să creadă că nu au fost violate și bătute, poate chiar ucise. Apoi, nu mai prididesc cu întrebările. Întrebări adresate pe un ton isteric, cărora nu le pot răspunde. Cine sunt? Cum mă numesc? De unde vin – locuiesc prin zonă? Cum de s-a nimerit să fiu acolo, exact când aveau nevoie de ajutor?

Doar am trecut și am văzut, le răspund. A fost un noroc.

– Unde ai învățat toate chestiile alea de arte marțiale?

N-am învățat nicio artă marțială, le spun. Am fost doar enervată – ceea ce le face să râdă tremurat, risipind astfel tensiunea acumulată. Vorbesc cu ele cât de încet pot, vocea mea pare

neexersată, ciudată. Oricum, ele vorbesc mai mult decât mine, bucuroase că pur și simplu au scăpat cu viață.

Le conduc spre casa lor – sunt verișoare și locuiesc cu bunica, într-un bloc de apartamente – și amândouă mă îmbrățișează la despărțire.

– Am să mă rog pentru tine în fiecare seară, spune una dintre fete pe un ton serios și îi mulțumesc.

Amândouă îmi fac semn cu mâna, apoi intră în clădire.

Îmi pare bine că întunericul nu m-a răpit în vreme ce eram cu ele. Dacă aș fi dispărut sub ochii lor, cu siguranță că ar fi fost îngrozite. Pătimiseră destul în acea seară. Și îmi pare bine că am avut cel puțin un moment în care să fiu *cineva*, poate neîndemânatic și confuz, înainte de a deveni *ceva*, *ceva* invincibil, luată de pe perete și îndreptată spre o nouă țintă.

De data asta, când întunericul mă ia... de data asta memoria îmi rămâne intactă, limpede și neîncețoșată. Totul este acolo, în mintea mea: nicio amintire sfâșiată sau neclară. Cele două adolescente sunt prezente. Mi le *amintesc*, îmi amintesc chiar și lucrurile pe care și le-au povestit despre filmul pe care îl văzuseră, îmi amintesc și ce îmi spuseseră despre bunica lor, că lucrează într-o cofetărie. Apoi îmi amintesc din ce în ce mai mult și mai multe, totuși nu pot preciza deloc momentele când s-au petrecut toate astea. *Bătrânul bețiv care se împiedică și cade în fața unui autobuz... cei doi țânci care, într-o noapte călduroasă, se joacă pe o scară de incendiu ruginită... Puștii care conduc încet o mașină pe o stradă largă și presărată cu gunoaie și care trag cu un pistol asupra unui alt copil care abia ieșise dintr-un magazin de băuturi... femeia privind peste umăr spre un amestec de umbre și apoi iuțind pasul...*

Și de fiecare dată – eu. Salvatoarea, izbăvitoarea. Pedeapsa lui Dumnezeu... ajunsă cumva, din fericire, la momentul potrivit acolo unde sunt de folos. Dar unde este *acolo*?

Încep să știu. Este un oraș – nu pot să-mi dau seama cât de mare – cu un râu în care îmi amintesc că am înotat... da, copiii aceia. *(Ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea, cu fetița aceea?)* Am ajuns să recunosc o stradă sau două. Câteva clădiri care îmi dau un fel de reper atunci când mă grăbesc într-o misiune sau alta. Un șir de case îngrămădite și ruinate îmi este aproape familiar, la fel și câteva magazine, câteva intersecții, câteva piețe – din când în când, chiar și un chip...

Atunci, orașul este locul în care trăiesc.

Nu. Orașul este locul în care *sunt*.

Ei trăiesc, eu sunt doar ceva *real*. E o diferență pe care nu o pot preciza...

în fața unei uși de apartament care are pe ea cifre strălucitoare de alamă – un patru, un doi și un nouă. Pentru prima dată aceste cifre nu mai sunt doar simple forme – izbesc cu călcâiul ușa, chiar sub clanță, spărgând lemnul ieftin din jurul zăvorului ca să pot intra în apartament. Iată-i, o pereche, stând amândoi pe canapea, ochii lui au pupilele dilatate, pielea de pe brațele ei este acoperită cu cicatrici adânci. Am mai văzut așa ceva.

Nu-mi pasă mai puțin de data aceasta. Sunt aici pentru copil.

Un hol, ușa din dreapta. Este închisă, dar pot să aud scâncetele, chiar dacă bărbatul protestează zgomotos și femeia – cândva frumoasă – îi spune să sune la numărul de urgență. Nu le dau nicio atenție. Încă nu. Nu este vreme, nu este vreme.

Simt mirosul de urină înainte de a deschide ușa. Copilul este ud, la fel sunt salteaua și pătura, dar nu acest lucru îmi taie răsuflarea. Ci firavul plânset pe care îl scoate când îl iau în brațe: un plânset care ar fi trebuit să fie un urlet, judecând după vânătăi. Plânsetul și felul în care îi atârnă brațul stâng – copilul nu mai are nici puterea să strige. Nici nu-mi pot da seama

dacă atingerea mea îl doare. Îl iau în brațe și-l privesc în ochi. Văd în ochii lui ceva ce nu am mai văzut niciodată.

Și simt că-mi perd mințile.

Undeva, departe, femeia trage de mine, zbierându-mi ceva. Bărbatul zace pe podea, nemișcat și cu chipul scăldat în sânge, dar nu îndeajuns de mult sânge. Pot îndrepta asta. Pornesc spre el, dar ea îmi taie calea, continuând să zbiere. Ce motiv are să facă atâta gălăgie? Nu are brațele frânte, trupul ei nu este o uriașă vânătaie – nu are acele semne care ar fi mai bine să nu fie arsuri de țigară. Trăgând de brațul în care țin copilul, mă va face să-l scap. Dar nu, s-a oprit. Acum zace pe jos, liniștită, la fel ca bărbatul. Amândoi în roșu. Roșu umed. E bine.

Încă se aude un zgomot, atât de mult zgomot. Oameni care urlă – apartamentul e plin de oameni, oare când au apărut? Polițiști, o mulțime de polițiști – și unul dintre ei este *acela*. Mă fixează cu privirea. În tot vacarmul, îmi adresează o întrebare:

– Ce cauți aici? Cine *ești*?

– Nimeni, îi răspund.

Îi dau copilul. Îl privește și chipul său capătă o paloare teribilă. Înainte ca să ridice privirea, întunericul...

... dar nu. Acum e altfel. Aproape imediat mă întorc, e o noapte obișnuită, sunt undeva pe stradă, lângă o casă pe care nu am mai văzut-o. Lângă bordură, două mașini de poliție, cu luminile de avertizare clipind roșiatic. Este o noapte fierbinte, dar eu tremur fără să mă pot opri. Am ceva pe față, îmi trec iritată degetele peste chip. Plânsesem...

Aici nu am niciun scop: știu asta. Merg în josul străzii. Mă plimb în continuare, poate că mersul mă va ajuta. Niciun apel disperat în apropiere, niciun strigăt de ajutor, niciun loc în care trebuie să fiu prezentă. Nimeni de salvat, este doar o evadare. Un răgaz de timp pentru gânduri... pentru întrebări – i-am omorât pe cei doi? Am încercat, chiar am vrut să-i ucid.

Sânge închegat la încheieturile ambelor mâini – sângele meu și al lor, deopotrivă. Spatele mă doare în locul în care bărbatul m-a lovit cu o ustensilă de bucătărie, înainte să-l arunc prin ușă. Niciodată nu am avut timp să bag de seamă sau să simt durerea. Nimic, până în această seară, nu m-a durut la fel de mult ca privirea din ochii acelui copil ud de urină, cu brațul lui mic atârnând așa... Atunci am început să plâng și am încercat să ucid, nu doar să protejez. Așadar, pot să plâng. Încă un lucru pe care l-am aflat despre mine.

Poate că nu a fost o idee prea bună să învăț să gândesc. Mintea îmi este ticsită, saturată cu chipuri, glasuri, momente... bătrânul care lovește cu un bidon de vopsea pe cineva care e și mai în vârstă... omul acela fără căpătâi, vagabondul cu ochi sălbatici, încercuit de niște băieți care îl batjocoresc, în cele din urmă reușește să-l prindă pe unul dintre ei, pe cel care tot încerca să-i fure din agoniseala strânsă într-un cărucior de magazin, îl prinde și îl doboară, cu mâinile în beregata băiatului, în vreme ce restul găștii tăbără pe el... femeia pe jumătate dezbrăcată și plină de sânge și bărbatul cu levier care m-a atacat violent atunci când i-am luat unealta de fier...

Dar chiar și așa, chiar și așa, simt apropiindu-se un spațiu efemer *între* acei necunoscuți, între salvări, ca atunci când *ceva* devine aproape limpede, precum în momentele dinaintea răsăritului: cerul care pălește, primele raze de soare pe ferestre, primele triluri de păsări pe acoperiș. Câtă vreme sunt în acel spațiu, simt că există o sursă a eului meu, o origine din care pornesc. Un loc și amintiri – și un nume – și chiar propriul meu început, locul căruia îi aparțin...

mă trezesc, dar nu în stradă, ci într-o cameră ciudată, de unde pot vedea cerul – estompat de lumina dimineții, incomplet – prin ferestre înalte și înguste.

În cameră sunt opt paturi și în trei dintre ele se află trupuri care dau forme păturilor. Niciun sunet în afara murmurului lin al unor aparate. Un spital. Femeia din cel mai apropiat pat zace pe spate, ușor răsucită pe o parte. Dacă nu ar împiedica-o tubul care îi intră în gât printr-un orificiu, ar sta complet întoarsă pe partea dreaptă. Respirația îi este scurtă și neauzită. Și prea rapidă. Miroase a mucegai. Este o femeie grasă, dar felul în care zace o face să pară mai mică și mai bătrână decât este. Foaia de observație de la capătul patului are o etichetă: JANE DOE. Mă așez lângă ea, pe un scaun.

Este foarte urâtă. Are brațele groase, masive, cu mâini micuțe și cu toate degetele aproape de aceeași lungime. Greu se poate deosebi degetul mare de celelalte. Părul negru îi este drept, dar încâlcit, iar chipul îi este atât de palid, încât petele și cicatricile decolorate ies în evidență ca niște urme de bici. Cândva, ceva i-a spart destul de grav nasul și oasele feței. Dar chipul femeii pare pe deplin pașnic, senin și gol.

O cunosc.

Roșul. În roșu, se mișcă. Nu vrea să se miște. Sunete mă rănesc.

Spun cu voce tare:

– Te cunosc.

Te mișcai în roșu. El te-a lovit. Strălucire. Am dat-o deoparte.

De ce mă aflu aici?

Jane Doe nu-mi răspunde. Nici nu m-am așteptat. Dar o asistentă tânără, năvălind o clipă mai târziu în salon, îmi cere să-i spun cine sunt. Aș putea să-i zic că întrebarea asta mi-o adresez eu mereu. În schimb, îi spun că sunt o prietenă a lui Jane Doe. Se întinde prompt după telefonul de pe perete, explicându-mi că Jane Doe este numele care se dă într-un spital pacienților al căror nume nu este cunoscut nimănui – evident că nici mie. Aș putea să smulg telefonul din mâna ei și apoi de pe perete, dar în loc de asta stau și aștept. Se întoarce cu spatele

pentru câteva clipe, vorbind la telefon, arătând din ce în ce mai derutată și enervată. Închide telefonul și se întoarce spre mine, aruncându-mi o privire furioasă.

– Cum dracului ai intrat aici? Cei de la pază spun că nimeni cu semnalmentele tale nu a trecut pe la poartă.

Este înaltă și zveltă, cu pielea neagră și cu un cap delicat, cu chip melancolic. Destul de drăguță, dar nedumerirea în care se află o face să arate furioasă.

– Nu era nimeni la poartă, îi zic. Așa am intrat.

– Cineva o să o pățească pentru asta, bodogăne ea.

Se uită la ceas, notează ceva pe o hârtie.

– Jur că vor cădea niște capete, mai spune, apoi, calmându-se, adaugă: Te rog să pleci sau va trebui să chem paza. Nu ai ce căuta aici.

Mă uit din nou către Jane Doe.

– Ce a pățit?

– Nu cred că te privește, scutură ea din cap.

– Spune-mi, îi cer și mă ridic în picioare.

Se uită la mine lung, preț de câteva clipe. Mă întreb ce anume vede.

– Dacă îți spun, pleci fără să-mi faci necazuri?

– Da.

– A fost jefuită. Acum zece sau unsprezece luni. A fost atacată pe stradă și bătută zdravăn – era să moară. Individul care a atacat-o nu a fost prins niciodată. Probabil că atunci când a căzut s-a izbit cu capul de ceva, de un zid. A suferit un traumatism cerebral și a avut o hemoragie craniană. De atunci este în stare vegetativă. Ca toți cei de aici, mai adaugă ea, făcând un gest cu mâna către celelalte paturi.

– Și nu știți cine este?

– Nu știe nimeni. Tu știi? Îmi ascunzi ceva?

O, da. Da.

– Va rămâne așa pentru totdeauna?

Asistenta – pe ecusonul alb-albastru scrie FELICIA – se încruntă și se îndreaptă încet către ușa salonului.

– Dacă mă gândesc mai atent, poate că ar fi mai bine să rămâi aici. Mă duc să aduc pe cineva care ar putea să-ți răspundă la întrebări.

Se va întoarce cu personalul de securitate.

Mă așez. Privesc la chipul mare, urât și orb pe care îl am în cea mai veche amintire, încercând să înțeleg de ce întunericul m-a adus aici. Mă uit la monitoarele care clipesc și mă minunez de cât de multe lucruri sunt despre care nu am avut niciun *gând*, iar cuvinte care să le numească nici atât. Este mai mult decât pot cuprinde și nu mai înțeleg nimic atunci când, din nou, pierd contactul cu lumea.

Numele ei! Numele ei este...

o altă stradă, necunoscută și întunecată. Car în brațe, afară dintr-o dugheană, o fată oropsită, care se zbate și plânge. MAS J ASIATIC, scrie pe vitrina murdară. Fata pare să aibă cam treisprezece sau paisprezece ani. Nu înțeleg ce-mi spune.

Privește dincolo de mine, peste umărul meu. Când mă întorc, văd un grup de oameni cum se adună în spatele meu. Un cuplu de vârstă mijlocie, amândoi cu mutre dure, doi bărbați mai tineri – îndesați și voinici – și un băiat nu cu mult mai în vârstă decât fata pe care o duc în brațe. Ea ține în mână o sticlă spartă.

Așez fata pe picioarele ei, continuând s-o sprijin de umeri. Are un chip rotund și drăgălaș, dar ochii îi sunt plini de groază. Arăt spre trotuar și spun tare, de câteva ori, până își vine în fire:

– Stai aici!

Încuviințează supusă. Nu-mi pot imagina de câte ori trebie să fi făcut același gest derutat de supunere în fața forței. Încerc s-o bat ușor pe umăr, dar se retrage. O las în pace și mă întorc să-mi înfrunt noii inamici.

Cu toții îmi zbiară tot felul de amenințări. Dintre ei, numai băiatul pare a vorbi engleza. Înaintează spre mine, agitând amenințător sticla spartă.

– Dai drumu' la ea, pleacă? Sora mea.

– E sora ta cum îți sunt eu soră, îi răspund. E doar un copil și am s-o iau de aici.

Vecini și trecători curioși se adună deja în jurul nostru, tăcuți și deloc prietenoși.

– Spune-le celorlalți că, dacă îmi vor sta în drum, sticla aia o să-ți zboare direct în nas, asta pentru început. Apoi am să-i bat pe grăsanii ăia doi până o să-și dea duhul. Zi-le că sunt într-o pasă foarte proastă.

Adevărul este că îmi doresc să apară poliția înainte ca lucrurile să degenereze. Starea mea este mai degrabă de mânie detașată, diferită de furia care pusese stăpânire pe mine atunci când am văzut brațul rupt al bebelușului. Categoric, ceva se schimbase de atunci. Chiar dacă sunt ceea ce sunt – tot ceea ce sunt – în acest moment nu am niciun chef să mă încaier cu cineva. Vreau să mă retrag undeva, singură, și să mă gândesc. Vreau să mă întorc la spital, să stau lângă Jane Doe, să mă uit la ea și să mă gândesc.

Dar cei doi zdrahoni se îndreaptă încet, unul spre stânga și celălalt spre dreapta mea, încercând să mă flancheze, iar tâmpitul ăla de băiat continuă să se apropie cu pași mici și săltați. Fata stă acolo unde am lăsat-o, cu ochii larg deschiși, cu un deget în gură. În spatele ei se află o femeie între două vârste, cu un chip împlinit și ochii blânzi. Îi fac semn din priviri să aibă grijă

de fată în vreme ce mă voi ocupa de foștii ei angajatori și ea îmi face, discret, un semn din cap.

Băiatul, băgând de semă că nu mai sunt atentă, se hotărăște să mă atace, fandând înainte cu brațul întins, scoțând un urlet care se izbește de fațadele învecinate. Mă răsucesc și-l prind pe picior greșit – jumătatea de sticlă se sparge pe rigolă –, îl trag de tricou și îl azvârl spre secătura din stânga mea. Se rostogolesc amândoi, iar eu mă întorc spre celălalt. Îl lovesc sub nas cu podul palmei drepte, iar cu pumnul stâng îi aplic o lovitură sub diafragmă. Se agață cu putere de mine în timp ce cade. În cele din urmă, se lasă la pământ.

Din salonul de masaj dau năvală afară câteva femei, toate foarte tinere, purtând șorturi și tricouri scurte, sub care se pot vedea abdomenele plate. Majoritatea doar cască ochii la noi, câteva se refugiază înapoi, în salon. Două sau trei se strecoară pe o alee pe jumătate ascunsă. Băiatul sare în picioare și se apropie din nou, împungând aerul cu un ciob zimțat de sticlă, tăindu-se singur la mână. Încerc să nu-l rănesc mai mult decât este nevoie, dar el nu-mi face misiunea ușoară. Îi zbor ciobul din strânsoarea mâinii, astfel încât să nu cadă pe el după ce îl lovesc din lateral în picior, apoi mă îndrept spre cuplul mai în vârstă. Aceștia se retrag rapid – poate din pricina mea, dar mai probabil din cauza sirenelor și luminilor poliției care își face apariția pe stradă. Mă retrag și eu și răsuflu ușurată.

Fata este tot acolo unde am lăsat-o, alături de femeia care avusese grijă de ea. Îi mulțumesc femeii din priviri, îi fac semn spre patrula de poliție și încep să mă îndepărtez încet, cu privirile în pământ.

Unul dintre polițiști, cu trăsături asiatice, îi interoghează pe limba lor pe proprietarii stabilimentului. Celălalt polițist, ceva mai tânăr decât primul, mă vede... trece cu privirea peste

mine... apoi mă privește din nou și începe să se apropie. Îi aud glasul prin zgomotul străzii.

– Tu! Rămâi pe loc!

Aș putea să le urmez pe fetele care au fugit, pe aleea ascunsă, dar rămân locului. Se oprește în fața mea, cu un deget îndreptat spre mine. În mod surprinzător, zâmbește, dar zâmbetul îi este cumva tensionat și forțat și deloc plăcut

– Întâlnirile vor înceta începând chiar din clipa asta. Cine dracului *ești*?

– Nu știu.

– Mda, firește. Pun pariu că nu ai nici cartea de identitate.

E prea agitat ca să aștepte vreun răspuns și își continuă tirada.

– La naiba, prima dată te-am văzut după schimbul de focuri din mall, dar, nu știu cum, ai dispărut din fața mea. Apoi, când cu femeia aia nebună care și-a aruncat copii în râu –, ai plonjat în apă și ai înotat după ei ca un supererou din serialele TV...

Îl întrerup și-l întreb:

– Fata cea mare. Este... o să fie bine?

Expresia chipului i se schimbă. Câteva momente nu spune nimic, apoi, cu voce joasă, îmi răspunde:

– Am încercat totul. Dacă ai fi rămas prin preajmă, ai fi aflat. Dar tu nu – încă o dispariție aidoma unui efect special. Apoi cuplul cu copilul, drogații ăia.

Acum zâmbetul îi este diferit.

– În ordine, ai să vii cu noi la secție pentru isprava aia. Norocul tău că nu există o acuzație de omor. Știi că amândoi sunt încă la spital?

Mă întreb dacă sunt în același spital cu Jane Doe. Mă întreb unde este copilul și sunt gata să-l întreb și pe el, dar polițistul continuă să vorbească:

– Iar acum, *asta*. Te crezi Batman sau Călărețul Singuratic, să faci razie prin saloane de masaj și să trosnești niște violatori

rataţi? Eşti pe cale să ai un proces, doamnă, şi din acest motiv va trebui să avem o conversaţie. Nu poţi *să faci* porcării din astea.

Îşi caută cătuşele la centură. Mâinile mi se ridică automat, iar el face un pas înapoi, punând mâna pe tocul pistolului. Încep să-i explic de ce nu pot să-l las să mă aresteze...

În clipa următoare este o după-amiază strălucitoare, iar eu mă aflu pe stradă, peste drum de curtea unei şcoli, la timp ca să văd un băiat împingând şi trântind în stradă pe un altul mai mic, fugind apoi râzând. Copilul căzut scânceşte uşor ameţit, din pricina jeanşilor rupţi sau din cauza genunchiului zgâriat şi nu vede maşina care se apropie. Ceilalţi copii şi trecătorii o văd, dar sunt prea departe şi ţipetele lor de avertizare sunt acoperite de scrâşnetul frânelor. Nimeni nu poate ajunge la copil în timp util.

Fireşte, sunt eu acolo. Asta este ce fac, sunt acolo...

Nu am timp să-l ridic de jos – intru în el dintr-o parte şi ne rostogolim pe o rigolă, în vreme ce maşina se răsuceşte şi ajunge pe partea cealaltă a străzii, cu botul spre noi. Băiatul este în braţele mele, cu ochii larg deschişi şi speriaţi, dar nu mai plânge pentru că nu-şi poate recăpăta respiraţia. Copiii aleargă spre noi, adulţii ies din şcoală. Şoferul deja a îngenuncheat lângă noi, la fel de speriat ca băiatul. Dar totul e în ordine. S-a terminat. Am fost acolo.

Mă doare umărul stâng, cu care m-am lovit de asfalt. Mi-am izbit capul de ceva, probabil de bordură. La fel ca Jane Doe. Mă ridic cu precauţie şi, ca de obicei, mă îndepărtez de corul bucuriei şi al mulţumirilor. Băiatul a început să plângă din toţi rărunchii, ceea ce, pentru mine, este o uşurare.

Jane Doe nu plânge. Nu a mai plâns de foarte multă vreme.

Mă derutează faptul că mă gândesc, dintr-odată, la ea. Este cumva alături de mine, ca o intruziune, ca un surplus al întunericului care se face simţit acum pentru că nu mai am pe cine

salva. De ce? Sunt o fantomă care dispare. Cum aș putea eu să fiu bântuită de altcineva?

Numele ei este...

Ah. Eu -

Îi știu numele.

Merg până dau de un pod peste râul lăptos care împarte orașul în două. Mă așez pe parapetul de piatră, așteptând întunericul. Simt o oboseală în mine, o oboseală mai înspăimântătoare decât un individ înarmat cu o sticlă spartă. Sunt suficient de reală ca să rup cuiva fălcile sau coastele, în apărarea unei copile care se prostituează. Dar nu sunt destul de reală ca să înțeleg viața acelei copile, frica și durerea ei. Mă pot lăsa cuprinsă de nebunie și de mânie, ca orice altă ființă omenească în fața unui copil bătut, pe jumătate mort, și pot să-mi dau toată silința să-i ucid pe cei care l-au abuzat – și să mă simt cumplit de mulțumită că am procedat astfel – dar acum mă gândesc... mă gândesc că mânia și mila teribilă pe care le satisfac nu sunt ale mele. Totul, toate astea se petrec în salonul de spital, în spatele pleoapelor care acoperă niște ochi a căror culoare nu o știu.

Privesc de sus, de pe pod, urmăresc două barje care plutesc în liniște chiar pe sub mine. *Dacă ar fi să mă arunc pe ele, chiar în clipa asta, aș muri? Poate un vis să se sinucidă?*

Întuneric...

polițistul mă caută. Nu ne-am mai întâlnit, dar l-am mai văzut de vreo două ori, de la distanță, în timpul unor intervenții. Întunericul meu credincios m-a ferit de el, m-a dus să mă bat cu alți exploatatori, cu alți abuzatori, cu alți jefuitori, violatori, cu alte găști de mardeiași sau ucigași. Iată-mă: suplă, iute, neînfricată, mereu cu mâinile goale, mereu singură, mereu învingătoare... dar niciodată deținând controlul, fără nici cea mai mică

posibilitate de a face o alegere. Ea este cea care conduce. Sunt sigură.

Misiunile mele – misiunile *ei* – au urmărit cu precădere salvarea copiilor, dar în ultima vreme aceştia au devenit aproape o exclusivitate. Din ce în ce mai des mă trezesc în faţa unui alt salon de masaj – şi sunt nenumărate – sau lângă un camion plin cu imigranţi de zece ani, înghesuiţi în containere de marfă. Ateliere de îmbrăcăminte prin subsolurile fabricilor. Bucătării de restaurante. Câmpuri cultivate cu salată, în afara oraşului. La aeroport am interceptat două fete care fuseseră livrate, direct din satul lor natal, unui bătrân. Într-un subsol, i-am rupt unui bărbat un braţ şi un picior, după care le-am eliberat pe fiica şi nepoata acestuia, gravide amândouă şi ţinute ani întregi încuiate în două camere. Am devenit mai versată, categoric mai violentă. Acum vorbesc foarte rar. Nu am timp de aşa ceva. Avem treabă de făcut, eu şi cu Jane Doe, şi e din ce în ce mai multă.

Forţa oarbă din întuneric creşte aprigă, furioasă, din ce în ce mai *grăbită*. Uneori nici nu apuc să isprăvesc, când mă trezesc smulsă din nou – apucată de ceafă, precum un pisoiaş – şi azvârlită în mijlocul unei alte crize sau al unei alte misiuni de salvare. Fac ceea ce fac, sunt ceea ce sunt, ceea ce Jane Doe mi-a menit să fiu: paznic, apărător, luptător invincibil de partea celor slabi şi răniţi. Dar totul pare o urzeală roasă, subţire. Atât de subţire, încât adesea, prin urzeala unei misiuni, pot s-o văd pe următoarea. Pot să văd zorii printr-un întuneric din ce în ce mai transparent. *O urzeală roasă...*

se întâmplă în vreme ce sunt ocupată cu salvarea unui proprietar de mic magazin, împreună cu soţia lui, din mâinile a trei bărbaţi voinici, care poartă măşti de schi. Agresorii sunt beţi, toţi trei sunt înarmaţi. Proprietarul făcuse greşeala să scoată o puşcă de sub tejghea. Cei trei bărbaţi sunt foarte zgomotoşi

și rapizi. Nimeni nu a fost ucis și am reușit să îi pun la adăpost pe proprietar și pe soția lui. Numai că se aud sirenele poliției.

Tâlharii aud și ei sirenele și doi dintre ei, care mai erau în stare să meargă după intervenția mea, mă împing, pur și simplu, să-și facă drum spre ieșirea magazinului. Abia îi bag în seamă, pentru că încep să simt o vagă nesiguranță – o greață psihică ce mă năpădește, mă lovește cu un val de descompunere și renunțare. Ies afară, mă aplec lângă un zid, gâfâind și luptându-mă să-mi recapăt respirația, incapabilă să mă îndrept. Sirenele patrulelor de poliție se aud tot mai aproape. Cumva, împleticindu-mă, caut să mă pun în siguranță și în afara vederii, după un camion de gunoi. Mă întind la pământ, așteptând ca spasmele să treacă. Nu – mai bine spus, să se mai ușureze. Pentru că, orice ar fi, nu trece.

Soarele se vede limpede, pe linia orizontului. Pot simți întunericul strângându-se orb și slab lângă mine, dar, de data asta, nu are puterea să mă ia de acolo. Sunt pe cont propriu. Privesc în jur, căutând o cale de scăpare, apoi mă urnesc din loc, clătinându-mă.

O mașină claxonează lângă mine, aproape în urechile mele. Simt cine este înainte să-mi întorc privirea: o mașină alb-albastră de poliție. Este singur, îmi aruncă o uitătură și trage mașina lângă bordură.

– Urcă, supereroule, mă invită polițistul. Nu mă face să te urmăresc.

Sunt prea slăbită, prea obosită ca să fug. Deschid portiera și mă așez lângă el. Sprâncenele i se ridică a mirare.

– De obicei avem rezervate locurile din spate pentru artiștii care evadează. La naiba!

Nu pornește motorul, mă iscodește cu privirea, curios. Bate ușor cu degetele în volan.

– Arăți groaznic.

Nu-i răspund.

– Ai de gând să vomiți în mașină?

– Nu. Nu știu. Nu cred, murmur eu.

– Pentru că toată săptămâna trecută nu am avut în mașină decât indivizi care au dat la boboci. Așa că aș aprecia dacă, știi tu...

Nu-și termină propoziția, dar continuă să mă privească cu îngrijorare.

– Arăți rău de tot. Ai mâncat scoici stricate sau ceva de genul ăsta?

Brusc, se hotărăște.

– Uite, înainte de toate, te duc la spital. Pune-ți centura.

Trag centura peste mine, dar nu o fixez. Numai că, imediat ce mașina se urnește, o mică alarmă începe să sune. Se întinde spre mine și fixează centura în catarama de siguranță. Sunt prea obosită ca să-l împiedic. Alarma se oprește.

– Nu *arăți* a nebună, îmi spune el. Arăți ca o fată drăguță și normală. Cum de ai intrat în afacerea asta cu supereroi?

Sunt amețită și transpir, ca și cum aș fi gata să vărs.

– Nu știu, îi răspund. Încerc doar să dau o mână de ajutor, atâta tot.

– Aha! Demn de toată lauda! Vreau să zic, dacă e să scoți familii întregi din râu și toate celelalte, primarul îți dă niște medalii pentru chestiile astea. Dar salvarea copiilor abuzați, doborârea trăgătorilor de prin magazine – asta e slujba *noastră*. Tu nu faci decât să ne pui într-o lumină proastă.

Lovește volanul cu palma, căutând să arate mai sever decât îi este firea.

– Dar să-i bați pe tipii răi, *asta* nu e voie. Nu contează cât de răi sunt, dacă îi bați, intri într-un rahat foarte mare. Ei te pot da în judecată. Și unul ca mine va trebui să te aresteze... ca să nu mai pun la socoteală cele șai'șpe milioane de explicații pe

care le-am dat deja șefului meu și *șefului* șefului meu, de ce nu te-am arestat încă. Pentru că ai fost la locul faptei, de fiecare dată afurisită.

Capul mi se învârte în așa hal, că abia de pot da un înțeles cuvintelor lui. Ceva grav se întâmplă, fie lui Jane Doe, fie mie, nu pot să-mi dau seama. *E posibil ca spitalul de care vorbește să fie spitalul ei?*

Polițistul vorbește din nou, chipul și vocea îi sunt grave, ba chiar pare enervat. Glasul i se aude de la mare distanță:

– Disparițiile astea ale tale îmi dau de gândit. Pentru că, dacă nu ești nebună, atunci, fie chiar *ești* un soi de supererou, fie eu *sunt* nebun. Numai că, știi... nu am niciun chef să fiu nebun.

Deși aproape leșinată, simt o stranie părere de rău pentru el. Reușesc să-i răspund:

– Poate că există și o altă posibilitate...

Chiar dacă este spitalul lui Jane Doe, dacă întunericul nu apare din nou, nu voi mai ajunge în camera tăcută în care ea zace – cu siguranță că nu voi reuși în cătușe, așa cum se prefigurează, și cu mâna lui strângându-mi umărul. Ce trebuie să fac?

– O altă posibilitate? spune el ridicând iar din sprâncene. Mă faci să mă întreb care ar putea să fie.

Nu-i răspund.

Parchează mașina în fața unei clădiri joase, cenușii. Pot vedea alte mașini, venind sau plecând: oameni în cârje, oameni împinși în cărucioare – o ambulanță în față, încă una în parcare. Oprește motorul și se întoarce spre mine:

– Uite, nu contează că vreau sau nu să te fac praf cu un dulap plin cu dosare și acuzații la adresa ta. *Trebuie* să fac asta. Dar mai întâi aș prefera să vorbesc cu tine, pentru că posibilitatea aceea... altă posibilitate este că am prins realitatea complet greșit. Și nu cred că sunt pregătit să știu asta, înțelegi?

Este spitalul în care se află Jane Doe. Îi simt prezența acolo. Atracția întunericului încă este sporadică, dar mai puternică. Știu că ea încearcă să mă atingă.

Foarte încet, întind o mână spre clapeta ușii, iar cu cealaltă desfac centura.

– Nu...

Încep să-i spun „nu m-am gândit niciodată la alternativa ta"... Nu apuc să termin, după cum nu apuc nici să deschid portiera și să o iau la fugă spre spital, așa cum voiam. Între două cuvinte, întunericul mă ia cu el, mă apucă de gât și de călcâie și dispar...

din nou, în salonul în care se află Jane Doe, stând lângă patul ei.

Iar Felicia mă vede cum apar.

Tăcerea ei face parte din tăcerea camerei. Respirația îi este la fel de abruptă ca respirația prin tuburi a pacienților. Frica mută din ochii ei negri mă face să rămân la fel de tăcută. Tot ce pot face pentru ea este să mă dau la o parte și să-i las drum liber spre ușă. Îi rostesc numele, cu o voce dogită, dar singurul răspuns pe care îl primesc este declicul moale al cheii în broasca de la ușa pe care o încuie în urma ei. Mi se pare că o aud plângând, dar se poate să mă înșel.

Lângă ușă se află o mică baie, cu o chiuvetă și o toaletă pentru vizitatori. Intru și, pentru prima dată, mă spăl pe față – încă sunt murdară și am vânătăi de la încăierarea din magazin. Câteva momente studiez masca pe care Jane Doe a creat-o pentru mine. Femeia din oglindă are părul negru, la fel ca al ei, dar mai lung – aproape până la umeri – și mai bogat. Ochii sunt de un cenușiu întunecat. Tenul este neted, măsliniu deschis. Chipul este calm, inexpresiv, trăsăturile sunt regulate, dar cumva neinteresante: ușor de ignorat, ușor de trecut cu vederea, ușor de pierdut în mulțime. De ce nu, câtă vreme se potrivea atât

de bine scopului? Indiferent ce instinct provocat de spaimă m-a croit din carne, făcuse o alegere bună.

Este un chip bun. Un chip *folositor*. Mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată.

Mă întorc la patul lui Jane Doe. Starea ciudată de greață nu m-a părăsit – pare a crește și a scădea în funcție de respirația ei, care acum este îngreunată. Se mișcă spasmodic sub pătură, cu ochii închiși, cu fața transpirată și albă. Unele dintre sunetele scoase de aparate sunt puternice și regulate, dar altele țârâie alarmate: indiferent dacă este conștientă sau nu, aparatele anunță că Jane Doe suferă. În același fel în care am știut și știu atâtea lucruri, acum știu și din ce pricină suferă. Darul eliberat de rănile căpătate – darul de a-mi da viață din nimic, de a simți pericolul, teama și cruzimea de la distanță și care a trimis în zbor propriul ei înger incredibil să o ajute – a devenit prea mare pentru forma care îl conține.

Mă așez lângă ea, luându-i mâinile grele și lipsite de vlagă în mâinile mele și întunericul mă atinge.

Sunt prea mulți.

Îmi simt buzele prea reci pentru a le putea mișca, nici măcar nu încerc să vorbesc. Tot ce pot să fac este să privesc.

Sunt prea mulți, iar ea nu poate face îndeajuns.

Imagini vin spre mine și cad prin mintea mea precum frunzele.

Roșu.

Roșu umed.

Picioarele în roșu.

M-a făcut pentru a o salva, dar am ajuns prea târziu. Așa că am salvat pe alții. Ea împreună cu mine. Am salvat atâția alții.

Privesc spre ușă. La fiecare mic sunet pe care îl aud, mă aștept să pornească hărmălaia – focuri de armă, lătrături de câine. Mă

întreb dacă Felicia se va întoarce cu tânărul polițist. Mi-aș dori să-i fi explicat.

În întuneric este fierbințeală. O simt în cap, o simt pe piele. Este durere... dar și ceva dincolo de durere.

Lângă telefonul de serviciu de pe perete se află o tablă cu un marker. Scrisul este ceva nou pentru mine – nu am mai făcut așa ceva niciodată –, așa că nu merge așa de repede sau atât de bine pe cât îmi doresc, dar reușesc să mă descurc. Cu litere copilărești, mari, de tipar, scriu numele pe care l-am aflat în întuneric și încă două cuvinte: ÎȚI MULȚUMIM.

Apoi mă întorc la pat.

Se aud voci pe coridor – Felicia și o altă femeie, împreună cu doi sau trei bărbați. Încă nu se auzea cheia în broască. Să le fie teamă de o femeie care apare și dispare ca prin magie?

Mă gândesc că mi-ar fi plăcut să am și eu un nume, dar nu contează. Mă aplec și încep să deconectez cablurile de la aparate, apoi tuburile. Sunt atât de multe. Unele aparate devin tăcute, în vreme ce altele prind să scoată sunete de avertizare.

Cineva bâjbâie la ușă... sunetul cheii în broască. Este atât de ușor să-mi închid mâinile peste beregata ei. Îi simt respirația printre degetele mele.

OBICEIURI CAZONE

DIANA GABALDON

Traducere din limba engleză
Marian Truță

Autoare de bestselleruri internaționale, Diana Gabaldon este câștigătoarea premiului Quill Award (pentru science-fiction/fantasy/horror), a premiului RITA (pentru cartea anului, la categoria „gen nespecificat") oferit de Romance Writers of America, și a premiului Corine International pentru ficțiune – toate pentru aceeași serie. Seria ei cea mai cunoscută este Outlander și include *Ecouri din trecut* (Ed. Litera, 2010), *Dragonfly in Amber, Voyager, Drums of Autumn, The Fiery Cross, A Breath of Snow and Ashes* și *An Echo in the Bone*. Povestirile cu Lord John fac parte din seria Outlander, enigme istorice al căror erou, lordul John Grey, este unul dintre personajele secundare importante din romanele principale. Aventurile lordului John includ *Lord John and the Private Matter*, *Lord John and the Brotherhood of the Blade* și *Lord John and the Hand of Devils* (o antologie de povestiri scurte, incluzând și *Lord John and the Hell-fire Club*, *Lord John and the Succubus* și *Lord John and the Haunted Soldier*). Un roman grafic, *The Exile* (bazat pe *Outlander*, cu desene de Hoang Nguyen), a fost lansat în septembrie 2010. A scris, de asemenea, *The Outlandish Companion*, o referință nonficțiune/ghid/addendum care prefațează primele patru volume ale seriei (al doilea volum al seriei *Companion* va fi lansat în 2011), iar acum lucrează la *Written in My Own Heart's Blood*.

În povestirea de față, lordul John Grey, aventurosul și înflăcăratul ei erou, merge într-o expediție în Lumea Nouă, unde ia parte la

asediul oraşului Quebec şi se confruntă cu pericole mult mai subtile decât gloanţele, grenadele sau tăişul sabiei.

Luând în considerare toate amănuntele, ţiparul electric era potenţialul vinovat. John Grey putea – şi un timp a şi făcut-o – să o culpabilizeze la fel de bine chiar şi pe distinsa Caroline Woodford. Apoi pe chirurg şi, cu siguranţă, pe acel poet blestemat. Totuşi, nu... doar ţiparul era de vină.

Petrecerea a avut loc în casa Lucindei Joffrey. Sir Richard a lipsit; un diplomat valoros ca el nu ar fi putut să-şi facă apariţia la un eveniment atât de frivol. Petrecerile cu ţipari electrici erau principala atracţie în Londra, dar din cauza lipsei acute a acestor creaturi, o astfel de manifestare privată era o ocazie rară. Cele mai multe petreceri de genul acesta aveau loc în teatre, cu norocoşi selecţionaţi cu grijă pentru întâlnirea cu ţiparii pe scenă, unde urmau să fie curentaţi şi, spre încântarea audienţei, să se zgâlţâie ca nişte popice.

– Recordul este de patruzeci şi doi dintr-o lovitură! îi spuse Caroline, cu ochi miraţi şi strălucitori, ridicând privirea de la creaturile din bazin.

– Serios?

Era unul din cele mai ciudate lucruri pe care le văzuse, dar, cu toate acestea, nu foarte surprinzător. Aproape un metru lungime, avea un corp greoi şi pătrăţos, cu un cap turtit care părea proaspăt ieşit din mâinile lutoase ale unui sculptor neexperimentat, şi ochi mici ca nişte mărgele din sticlă incoloră. Avea foarte puţine în comun cu ţiparii din piaţa de peşte, proaspeţi, supli şi, cu siguranţă, nu părea capabil să doboare patruzeci şi doi de oameni dintr-o lovitură.

Chestia aia nu avea niciun pic de grație, în afara unei încrețituri subțiri a aripioarei, care se întindea pe întreaga lungimea a trunchiului, ondulându-se ca o perdea din voal în bătaia vântului. Lordul John și-a exprimat părerea de față cu distinsa Caroline și, ca urmare, a fost acuzat că ar fi poetic.

– Poetic? se auzi o voce amuzată din spatele lui. Nu există nicio limită a talentelor galantului nostru maior?

Lordul John se întoarse, cu o strâmbătură în sine și cu un zâmbet pe chip, înclinându-se în fața lui Edwin Nicholls.

– Nu cred că ar trebui să încalc zona rezervată ție, domnule Nicholls, spuse el politicos. Nicholls scrisese versuri execrabile, cele mai multe pe tema iubirii, și era foarte admirat de tinerele femei de o anumită factură. Distinsa Caroline nu era una dintre ele. Ba chiar scrisese o parodie la adresa lui, foarte inteligent construită, totuși, Grey credea că Nicholls nu auzise de ea. Spera să nu fi auzit.

– Ha, n-ar trebui? Nicholls ridică o sprânceană aurie, iar către Miss Woodford aruncă o privire scurtă, dar plină de înțeles.

Tonul lui era glumeț, dar privirea nu, și Grey se întrebă cât de mult băuse domnul Nicholls. Avea obrajii trași și ochii strălucitori, dar se putea să fie doar de la căldura din încăpere, care era destul de ridicată, sau din cauza petrecerii incitante.

– Te gândești să-i compui o odă amicului nostru din bazin? întrebă Grey, ignorând aluzia și gestul lui Nicholls care se refereau, ambele, la bazinul în care se afla țiparul.

Nicholls râse, mult prea zgomotos – da, un pic prea multă băutură – și dădu din mână a lehamite.

– Nu, nu, maiorule. Cum aș putea gândi să îmi irosesc energia pe o creatură atât de grosolană și derizorie, când există îngeri încântători care să mă inspire? spuse el privind pasional – Grey nu voia să-l acuze, dar fără îndoială o privise pasional – pe Miss

Woodford, care zâmbea cu buzele strânse și își lovea dezaprobator evantaiul.

Unde era oare unchiul lui Caroline? se întrebă Grey. Simon Woodford împărtășea pasiunea nepoatei lui pentru științele naturii și, cu siguranță, ar fi însoțit-o... Oh, iată-l acolo! Simon Woodford era prins într-o discuție aprinsă cu domnul Hunter, renumitul chirurg – ce-o fi apucat-o pe Lucinda să îl invite? Apoi a zărit-o și pe Lucinda, privindu-l cu ochii mijiți pe domnul Hunter pe deasupra evantaiului și înțelese că, de fapt, nu ea îl invitase.

John Hunter era un chirurg celebru – și un anatomist cu o reputație proastă. Bârfele spuneau că nu s-ar fi oprit de la nimic să bage în sac orice corp pe care îl dorea – fie el uman sau nu. Socializa, dar nu în cercurile pe care le frecventa familia Joffrey.

Lucinda Joffrey avea cei mai expresivi ochi. Migdalați, de culoarea ambrei și capabili să trimită mesaje remarcabil de dure de-a lungul unei încăperi aglomerate, erau singurul ei atu.

Vino aici! îl îndemnaseră ochii ei. Grey zâmbi și ridică paharul să o salute, dar fără a se supune. Ochii ei se îngustară și mai mult, scăpărând periculos, apoi aruncară o săgeată către chirurgul care se îndrepta spre bazin, cu fața îmbujorată de curiozitate și poftă de cunoaștere.

Îl săgetă din nou cu privirea pe Grey.

Scapă de el! spuneau, fără cuvinte, ochii ei.

Grey o privi pe Miss Woodford. Domnul Nicholls o prinsese posesiv de mână și părea că îi ține o prelegere, dar ea dădea impresia că ar fi vrut să-și retragă mâna. Grey privi înapoi la Lucinda și ridică din umeri, cu un gest discret înspre spatele îmbrăcat în catifea de culoare ocru al domnului Nicholls, exprimându-și regretul că eticheta îl împiedică să pună în practică cererea ei.

– Nu doar fața unui înger, dar și pielea, spunea Nicholls, strângând degetele lui Caroline atât de tare, încât o făcuse să scâncească.

Îi strânse mâna, rânjetul de pe chipul lui lărgindu-se.

– Mă întreb oare cum miros îngerii în zorii zilei.

Grey l-a măsurat gânditor. Încă o remarcă de genul acela și ar fi fost obligat să-l invite pe domnul Nicholls afară. Nicholls era înalt și bine legat, depășindu-l în greutate pe Grey cu vreo treisprezece kilograme și avea o reputație de bătăuș. *Cel mai bine ar fi să încerc, mai întâi, să-i sparg nasul*, gândi Grey, schimbându-și greutatea pe celălalt picior, *apoi să-i vâr capul într-un gard viu. Nu se va mai întoarce aici dacă o să-l fac să se simtă mizerabil.*

– La ce te uiți? se răsti Nicholls, zărind privirea lui Grey.

Grey nu mai apucă să răspundă, fiind întrerupt de o mare de aplauze zgomotoase – proprietarul țiparului tocmai cerea să se facă liniște. Miss Woodford profită de acest moment pentru a-și retrage mâna, cu obrajii în flăcări de rușine. Grey se mișcă repede în direcția ei și îi așeză o mână pe braț, iar pe Nicholls îl fixă cu o privire de gheață.

– Vino cu mine, Miss Woodford, îi spuse. Să găsim un loc bun de unde să putem privi spectacolul.

– Să privești? se auzi o voce lângă el. De ce? Sunt sigur că nu vrei doar să privești, nu-i așa, domnule? Nu ești curios să încerci fenomenul pe propria-ți piele?

Era chiar Hunter, rânjind spre Grey, cu părul stufos lăsat neîngrijit pe spate, deși îmbrăcat decent într-un costum de culoarea prunei. Chirurgul avea umeri largi și era musculos, dar destul de scund – abia de un metru cincizeci și opt, pe lângă un metru șaptezeci și unu ai lui Grey. Era evident că Hunter văzuse schimbul de priviri dintre Grey și Lucinda.

– Ăă, cred că... începu Grey, dar Hunter îl apucă de braț, trăgându-l deja spre mulțimea care se adunase în jurul bazinului.

Caroline îl urmă în grabă, aruncându-i lui Nicholls, care stătea încruntat, o privire îngrijorată.

– Voi fi foarte interesat să aud ce senzații te vor încerca, spuse Hunter de dragul de a face conversație. Unii oameni trăiesc o adevărată euforie, o debusolare de moment... o respirație întretăiată, ori o ameteală – uneori durere în piept. Sper că nu ai probleme cu inima, maiorule? Și nici dumneata, Miss Woodford?

– Eu? Caroline părea surprinsă.

Hunter făcu o plecăciune înspre ea.

– Aș fi foarte interesat să văd și reacția dumitale, doamnă, spuse el respectuos. Atât de puține femei au curajul să experimenteze o asemenea aventură.

– Nu vrea, șuieră Grey.

– Ei, bine, poate că vreau, răspuse ea și se încruntă la el înainte de a privi lung la bazin și la forma lungă, de culoare gri din interior.

Ea tremură ușor – dar Grey știa, cunoscând-o de mult timp, că este mai mult un fior de nerăbdare decât unul de repulsie.

Domnul Hunter intui, și el, același lucru. Rânjetul îi deveni mai larg și făcu o nouă plecăciune, întinzând brațul către Miss Woodford.

– Dă-mi voie să îți aleg un loc, doamnă.

Grey și Nicholls se mișcară la unison, cu scopul de a-l opri pe Hunter, dar se ciocniră unul de celălalt, privindu-se chiorâș, în timp ce domnul Hunter o însoțea pe Caroline pe drumul spre bazin și, mai apoi, făcându-i cunoștință cu proprietarul țiparului, o creatură mică și întunecată pe nume Horace Suddfield.

Grey îl înghionti pe Nicholls, dându-l la o parte și plonjă în mulțime, făcându-și grosolan loc cu coatele în față. Hunter îl văzu și fața i se lumină.

– Mai ai vreo bucată de metal în piept, maiorule?

– Să am ce?

– Metal, repetă Hunter. Arthur Longstreet mi-a descris operația impresionantă prin care ți-a scos din piept treizeci și șapte de bucăți de metal. Dacă a rămas vreo schijă, trebuie să te previn în legătură cu țiparul. Vezi tu, metalul este un bun conductor și există posibilitatea să te arzi.

Nicholls își făcu loc prin mulțime și, auzind cele spuse de Hunter, hohoti.

– Ar fi o scuză bună, maiorule, spuse batjocoritor.

Era, într-adevăr, beat criță, gândi Grey. Totuși, se trezi rostind cu un ton tăios:

– Nu, nu mai am nimic.

– Excelent, îi răspunse politicos Suddfield. Înțeleg că ești soldat, domnule? Un gentleman curajos, din câte îmi dau seama, care preferă să treacă în față.

Și, înainte ca Grey să poată protesta, se trezi lângă bazin, cu Caroline Woodford prinzându-i palma, iar de cealaltă mână cu Nicholls, care îl privea cu răutate.

– Suntem cu toții pe poziții, doamnelor și domnilor? strigă Suddfield. Câți sunt, Dobbs?

– Patruzeci și cinci! se auzi răspunsul asistentului din încăperea de alături, pe unde șerpuia linia formată din participanți, ținându-se de mână și tremurând de nerăbdare.

Restul petrecăreților se dăduseră mai în spate, dar și ei păreau foarte interesați.

– Ne ținem de mână cu toții, da, cu toții? strigă Suddfield. Țineți-vă foarte strâns de mână unul cu celălalt, vă rog, foarte strâns!

Se întoarse către Grey, cu fața-i mică luminată.

– Dați-i drumul, domnule! Apucați-l zdravăn, vă rog – chiar de-acolo, înainte de coadă!

Neluând în considerare ceea ce raţiunea îi dicta şi nici ce s-ar fi putut întâmpla cu manşetele sale dantelate, Grey strânse din maxilar şi băgă repede mâna în apă.

Într-o fracţiune de secundă, când apucă cu mâna chestia aia subţire, simţi ceva ca o plesnitură, ca atunci când atinsese o butelie de Leyda[1] şi săriseră scântei. Apoi simţi cum este aruncat în spate, fiecare muşchi din corp contorsionându-se, şi se trezi pe podea, zbătându-se ca un peşte pe uscat, icnind şi încercând în van să îşi regăsească suflul.

Domnul Hunter, chirurgul, se şi ghemuise lângă el, privindu-l cu foarte mult interes.

– Cum te simţi? întrebă. Ameţit tare?

Grey scutură din cap, cu gura deschizându-se şi închizându-se precum a unui peştişor dintr-un acvariu şi, cu ceva osteneală, se izbi în piept.

Astfel invitat, domnul Hunter se aplecă pe dată, deschizându-i haina lui Grey şi îşi lipi urechea de pieptul cămăşii. Orice auzise – sau nu – păru să îl îngrijoreze foarte tare, pentru că tresări, îşi prinse mâinile cu degetele încleştate şi lovi cu atâta putere în pieptul lui Grey, încât simţi reculul până în şira spinării.

Lovitura a avut un efect salvator, făcându-l pe Grey să icnească, apoi, din reflex, plămânii i se umplură iar cu aer şi, brusc, îşi aduse aminte să respire. Şi inima părea să fi fost rechemată la datorie şi începu să bată normal. Se ridică, ferindu-se de o altă lovitură a domnului Hunter, clipind des şi privind carnagiul din jurul său.

---

[1] Dispozitiv inventat de Ewald Georg von Kleist în 1745, dar independent şi de Pieter van Muusschenbroek un an mai târziu. A jucat un rol major în istoria electricităţii, fiind primul dispozitiv de stocare a sarcinii electrice, stând la baza condensatorului electric de mai târziu (n. tr.).

Podeaua era înțesată de trupuri. Unele încă zvârcolindu-se, altele zăcând nemișcate, cu membrele răşchirate a renunțare, alți oameni deja revenindu-și, ajutați de prieteni să se ridice. Exclamații aprinse se auzeau în aer, iar Suddfield stătea lângă țiparul său, strălucind de mândrie și primind felicitări. Chiar și țiparul părea enervat, înota în cercuri, mișcându-și nervos trupul greoi.

Grey îl văzu pe Edwin Nicholls stând în patru labe și apoi ridicându-se încet în picioare. Se întinse să o apuce pe Caroline Woodford de brațe, să o ajute să se ridice. Ea reveni în picioare, dar fără prea multă îndemânare, așa că își pierdu din nou echilibrul și căzu peste Nicholls. Se dezechilibră și el și căzu pe spate, cu distinsa Caroline deasupra lui. Fie din cauza șocului, a tensiunii create, a băuturii, ori pur și simplu din cauza lipsei de maniere, el profită de moment – și de Caroline – și depuse un sărut zdravăn pe buzele ei uimite.

Ceea ce a urmat după aceea a fost oarecum confuz. Avea o vagă impresie că îi spărsese nasul lui Nicholls – avea o serie de leziuni și articulații umflate pe mâna dreaptă, care îi întăreau presupunerea. Fusese foarte mult zgomot, totuși, și avea un sentiment tulbure că nu era adunat pe deplin în propriul corp. Părți din el păreau că alunecă mereu, trecând dincolo de piele.

Ce mai *rămăsese* din el zdrăngănea. Auzul său – încă nerestabilit după o explozie de tun din urmă cu câteva luni – cedase cu totul după violența șocului electric. Putea încă să audă, dar ceea ce auzea nu avea niciun sens. La urechea lui ajungeau crâmpeie de cuvinte, estompate de o perdea de bâzâieli și țiuieli și nu putea corela sunetele cu buzele celor care se mișcau în jur. Nu era deloc sigur că propria-i voce exprima ceea ce el dorea de fapt să spună.

Era înconjurat de glasuri și de chipuri – o mare de sunete și de mișcări febrile. Oamenii îl atingeau, îl trăgeau, îl împingeau.

Flutură un braţ, încercând să descopere unde se afla şi să atingă pe cineva, să simtă atingerea cărnii. Şi mai mult zgomot. Ici şi colo câte un chip pe care îl recunoştea. Lucinda, şocată şi furioasă, Caroline, înnebunită, cu părul ei roşu, despletit curgându-i pe umeri, cu pudra ştearsă.

Rezultatul tuturor întâmplărilor era că nu putea fi sigur dacă el îl provocase la duel pe Nicholls sau invers. Cu siguranţă că Nicholls l-ar fi putut stârni. Îşi aducea clar aminte de el, cu batista mustind de sânge la nas şi cu o sclipire ucigaşă în ochii mijiţi. Apoi s-a trezit afară, doar în cămaşă, stând în părculeţul din faţa casei lui Joffrey, cu un pistol în mână. Doar n-ar fi ales să se dueleze cu un pistol străin, nu-i aşa?

Poate că Nicholls îl insultase, iar el îl provocase pe acesta fără să-şi dea seama?

Plouase mai devreme şi era frig, iar vântul îi biciuia cămaşa lipită de trup. Mirosul îi era uimitor de acut. Părea să fie singurul simţ care funcţiona. Simţea mirosul de fum de la coşuri, umezeala verde a plantelor, propria transpiraţie, ciudat de metalică. Şi un miros slab, dar urât – ceva ce îi amintea de noroi şi de peşte stricat. Din reflex, îşi şterse pe pantaloni mâna cu care atinsese ţiparul.

Cineva îi spunea ceva. Se concentră, cu dificultate, asupra doctorului Hunter, care stătea în picioare, lângă el şi care îl privea pătrunzător cu acelaşi interes. *Ei bine, da. Este nevoie de un chirurg*, gândi el ca prin ceaţă. *E necesar să ai un chirurg la un duel.*

– Da, zise el, văzându-l pe Hunter ridicând sprâncenele într-un fel de întrebare. Apoi, cuprins de o teamă tardivă că tocmai îi oferea chirurgului corpul său, în cazul în care va fi omorât, se agăţă cu o mână de haina lui Hunter.

– Să... nu cumva... să mă atingi, spuse. Fără... cuţite. Vampirule, adăugă, precaut, cuvântul pe care îl căuta.

Hunter aprobă din cap, fără să pară ofensat.

Cerul era întunecat, singura lumină venea de la torțele îndepărtate, așezate la intrarea în casă. Nicholls se apropia și silueta sa părea că se estompează treptat.

Brusc, cineva îl zmuci pe Grey, întorcându-l cu forța și se trezi spate în spate cu Nicholls. Simțea căldura acestuia parcă frigându-l, atât de aproape se afla.

Rahat, gândi. *Individul ăsta e un țintaș bun?*

Se auzi o voce și Grey începu să meargă – credea că merge – până când brațul cuiva îl opri și se întoase la indicația altcuiva care arăta grăbit în spatele său.

Oh, la dracu, își spuse extenuat, văzând brațul lui Nicholls coborând de deasupra capului și luând linia de ochire. *Nu-mi pasă.*

Apoi clipi la lumina focului de armă – zgomotul se estompă în icnetul scos de mulțimea adunată – și a încremenit preț de o clipă, întrebându-se unde a fost lovit. Totuși, nu părea să lipsească ceva, iar cineva din apropiere îl îndemnă să tragă.

Al dracului poet, își spuse. *Voi trage în aer și gata. Vreau să merg acasă.* Își ridică brațul, ținti drept în văzduh, dar mâna pierdu contactul cu creierul o secundă și încheietura îi slăbi. Tresări, corectându-și mișcarea și degetul se încordă pe trăgaci. Apăsând trăgaciul, abia avu timp să smucească țeava într-o parte.

Spre surprinderea sa, Nicholls ezită un pic, apoi se așeză pe iarbă. Stătea sprijinindu-se într-o mână, iar cu cealaltă se ținea teatral de umăr, cu capul dat pe spate.

De-acum ploua destul de tare. Grey clipi să scape de picăturile de apă din gene și-și scutură capul. Aerul avea un iz iute, ca metalul pilit, și pentru o clipă avu senzația că miroase a... purpură.

– Asta nu poate fi de bun augur, rosti cu voce tare și descoperi că abilitatea de a vorbi îi revenise.

Se întoarse să-i vorbească lui Hunter, dar chirurgul se învârtea în jurul lui Nicholls, cercetând gulerul cămășii poetului. Grey văzu că era pătat de sânge, iar Nicholls refuza să se întindă, gesticulând rapid cu mâna liberă. Sângele îi țâșnea din nas, probabil că de acolo era problema.

– Să mergem, domnule, se auzi o voce lângă el. Altfel, va fi de rău pentru Lady Joffrey.

– Ce?

Se uită, mirat, și-l recunoscu pe Richard Tarleton, care fusese sub comanda sa în Germania, acum în uniformă de locotenent al jandarmeriei.

– Oh. Da, va fi de rău.

Duelul era ilegal în Londra. Ar fi ieșit un adevărat scandal, dacă poliția îi aresta pe musafirii Lucindei în fața casei – așa ceva nu i-ar fi făcut deloc plăcere soțului ei, Sir Richard.

Mulțimea se evaporase deja, ca și cum ploaia dizolvase oamenii. Torțele de lângă intrare se stinseseră. Hunter, împreună cu cineva din mulțime, îl ajuta pe Nicholls să se ridice. Acesta se clătina prin ploaia din ce în ce mai deasă. Grey tremura. Numai Dumnezeu știa unde-i erau haina și pelerina.

– Să mergem, deci, spuse el.

Grey deschise ochii.

– Ai zis ceva, Tom?

Tom Byrd, valetul lui, tuși cu putere, ca un zgomot scos de șemineu, la o distanță de aproximativ treizeci de centimetri de urechea lui Grey. Văzând că e băgat în seamă, luă imediat poziția de drepți.

– Înălțimea Sa este jos, domnul meu. Cu doamna sa.

Grey mijì ochii spre fereastra din spatele lui Tom, unde draperiile date la o parte lăsau să intre lumina vagă a unei zile ploioase.

– Doamna sa? Cine, ducesa?

Ce să se fi întâmplat? Era deja trecut de ora nouă. Cumnata sa nu făcea niciodată vizite înainte de amiază şi nu-şi aducea aminte ca ea să fi mers undeva însoţită de fratele său, pe parcursul zilei.

– Nu, domnul meu. E cu a' mică.

– Cea mică – aaaa. Nepoata?

Se ridică, se simţea bine, totuşi, ciudat şi luă lucrurile oferite de Tom.

– Da, domnul meu. Înălţimea Sa a spus că doreşte să-ţi vorbească despre „evenimentele ce au avut loc noaptea trecută".

Tom se întoarse spre fereastră şi cercetă bănuitor ce mai rămăsese din cămaşa şi din pantalonii lui Grey, pătate de iarbă, noroi, sânge şi praf de puşcă, apoi le aşeză grijuliu pe spătarul scaunului. Îi aruncă lui Grey o privire plină de reproş, iar acesta, la rândul lui, închise ochii, încercând să-şi amintească evenimentele prin care trecuse astă-noapte.

Se simţea oarecum bizar. Nu mahmur, pentru că nu băuse; capul nu îl durea, nu avea probleme cu stomacul...

– Noaptea trecută, repetă el, nesigur.

Noaptea trecută fusese tulbure, dar îşi amintea ce se întâmplase. Petrecerea cu ţipar, Lucinda Joffrey, Caroline... de ce naiba l-ar fi interesat pe Hal... ce, duelul? De ce măcar să-i pese fratelui său de o aşa tâmpenie – şi chiar dacă i-ar fi păsat, de ce să vină la uşa lui Grey cu noaptea-n cap, însoţit de fiica sa de numai şase luni?

Ciudată era ora la care venise, nu faptul că era însoţit de fiica sa. Fratele lui îşi scotea fiica la plimbare destul de des, cu scuza că fetiţa avea nevoie de aer. Soţia îi imputase că voia să se dea mare ieşind cu copilul – era într-adevăr frumuşică –, dar Grey credea că motivul era unul cu mult mai simplu. Crudul, autocratul şi dictatorialul său frate – colonel care conducea

un regiment, teroare atât pentru propriii subalterni, cât și pentru dușmani – se îndrăgostise de fiica sa. Peste o lună, regimentul urma să fie dislocat într-un loc nou. Hal pur și simplu nu putea îndura despărțirea de ea.

De aceea, îl găsi pe Ducele de Pardloe stând pe scaun, în camera de zi, legănând-o pe Lady Dorothea Jacqueline Benedicta Grey în brațele sale, iar aceasta ronțăia dintr-un biscuite pe care îl ținea tatăl ei. Boneta umedă, din mătase, micuța capă din blană de iepure, mai multe scrisori, unele deja deschise, toate zăceau pe masă, lângă cotul ducelui.

Hal își ridică privirea spre el.

– Ți-am comandat micul dejun. Salută-l pe unchiul John, Dottie. Întoarse cu grijă copilul. Micuța nu se opri din ronțăit și scoase un sunet ca un ciripit.

– Bună, iubito. John se aplecă și o sărută pe creștetul acoperit de un puf fin, de culoare blond-închis, ușor umed. Ai ieșit la o plimbărică prin ploaie alături de tati?

– Ți-am adus ceva.

Hal ridică scrisoarea deschisă și, înălțând o sprânceană către fratele său, i-o întinse.

Grey îi răspunse ridicând și el din sprâncene și începu să citească.

– Ce?! spuse el și-și ridică privirea de pe hârtie, rămânând cu gura deschisă.

– Da, aprobă amabil Hal. Asta am spus și eu când mi-a fost lăsată la ușă, chiar înainte de a se lumina de ziuă. Se întinse după scrisoarea sigilată, legănând cu grijă copilul. Poftim, asta este pentru tine. A venit dis-de-dimineață.

Grey scăpă primul plic, ca și cum l-ar fi ars, îl apucă pe cel de-al doilea și îl deschise rupându-l.

– *Vai, John,* citi el fără nicio introducere. *Iartă-mă, nu l-am putut opri, cu adevărat nu am putut, îmi pare ATÂT de rău, i-am*

spus, dar el nu m-a ascultat, am fugit, dar nu am știut unde să mă duc. Te rog, te rog, fă ceva!

Nu era semnată, dar nu era necesar. Recunoscuse scrisul distinsei Caroline Woodford, chiar și așa, cum scrisese în grabă, aproape o mâzgăleală. Hârtia era pătată și încrețită... de lacrimi?

Dădu violent din cap, ca și cum așa și-ar fi putut limpezi gândurile, apoi ridică de jos prima scrisoare. Erau scrise aceleași lucruri ca și prima dată când o citise – o cerere formală din partea lui Alfred, Lord de Enderby, către Înălțimea Sa Ducele de Pardloe, pentru a se face dreptate în ceea ce privește prejudiciul adus onoarei surorii sale, distinsa Caroline Woodford, de către fratele Înălțimii sale, Lordul John Grey.

Grey își mută privirea de la o hârtie la alta, de mai multe ori, apoi îl privi pe fratele său.

– Ce mama dracului?

– Înțeleg că ai avut o seară plină de evenimente, zise Hal gemând ușor, în vreme ce se apleca să recupereze biscuitul căzut pe covor. Nu, draga mea, nu-l mai vrei.

Dottie nu fu deloc de acord cu cele spuse, atenția fiindu-i distrasă doar atunci când unchiul John o luă în brațe și îi suflă ușor în ureche.

– Plină de evenimente, repetă Grey. Da, așa a fost. Dar nu i-am făcut nimic lui Caroline Woodford, cu excepția faptului că am ținut-o de mână în timp ce am atins țiparul ăla. Jur. Gleeglgleeglgleegl-pppppsssssshhhhh, adăugă către Dottie, care îi răspunse țipând și chicotind. Ridică apoi privirea și constată că Hal se uita mirat la el.

– Petrecerea Lucindei Joffrey, adăugă. Cu siguranță că și tu cu Minnie ați fost invitați!

Hal mormăi.

– Oh, da, am fost, dar am avut altceva important de făcut. Minnie nu a pomenit nimic de țipar.

Iar chestia asta cu duelul pentru o fată, despre ce-i vorba?

– Ce? Nu-i adevărat – se opri, încercând să gândească. Ei bine, poate că a fost. Nicholls – îl știi, e porcul care a scris o odă dedicată picioarelor lui Minnie. A sărutat-o pe Miss Woodford, iar ea nu dorea, așa că i-am dat un pumn. Cine ți-a zis despre duel?

– Richard Tarleton. El a venit la White, în camera unde jucăm cărți și a spus că te-a văzut în casă.

– Bine, atunci, știi și tu la fel de puțin ca mine. Oh, vrei înapoi la tati, nu-i așa?

I-o dădu pe Dottie fratelui său și șterse o pată umedă de salivă de pe umărul hainei.

– Presupun că la asta dorea să ajungă Enderby.

Hal arătă cu capul scrisoarea de la Earl și continuă.

– Că ai compromis-o pe biata fată în mod evident și public, luptându-te pentru ea într-un duel scandalos. Cred că avea dreptate.

Dottie frământa acum încheieturile degetelor tatălui ei, mormăind ușor. Hal băgă mâna în buzunar și scoase un inel de argint, care ajuta la creșterea dinților, pe care i-l oferi în locul degetului său, în același timp privindu-l lung pe Grey.

– Nu vrei să te însori cu Caroline Woodford, nu-i așa? La asta se rezumă cererea lui Enderby.

– Dumnezeule, nu!

Caroline îi era o bună prietenă – strălucitoare, drăguță și care se deda la adevărate escapade, dar căsătorie? El?

Hal dădu din cap.

– Drăguță fată, dar într-o lună tu vei sfârși într-o închisoare, la Newgate ori Bedlam.

– Sau voi muri, spuse Grey, umblând prudent la bandajul pe care Tom insistase să i-l înfășoare la degetele de la mână. Știi cum se simte în dimineața asta Nicholls?

– A, da. Hal se trase puțin în spate, inspirând adânc. De fapt, e mort de-a binelea. Am primt o scrisoare nenorocită de la tatăl lui, în care te acuză de omor. Asta a sosit pe când luam micul dejun. Chiar ai vrut să-l omori?

Grey se trânti deodată pe scaun și tot sângele îi fugi din obraji.

– Nu, șopti el. Își simțea buzele amorțite și mâinile moi. Oh, Iisuse! Nu!

Hal trase rapid cutia cu tutun de prizat din buzunar și cu o mână scoase flaconașul cu săruri pe care îl ținea înăuntru și pe care i-l dădu fratelui său. Grey a fost recunoscător. Nu era gata să leșine, dar mirosul înțepător de amoniac îi oferi pe tavă o scuză pentru ochii înlăcrimați și pentru respirația întretăiată.

– Iisuse! repetă și strănută puternic, de mai multe ori la rând. Nu mi-am propus să îl omor, jur, Hal. Am tras un foc în aer. Ori am încercat să trag în aer, adăugă el sincer.

Deodată scrisoarea trimisă de Lord Enderby căpăta cu adevărat sens, la fel și vizita lui Hal. Ceea ce-a fost o aventură tâmpită, care trebuia să dispară odată cu roua dimineții, a devenit – ori va deveni, pe cât de rapid se vor împrăștia bârfele – nu doar un scandal, ci poate chiar ceva mai rău. Nu era de negândit ca el să *poată* fi arestat pentru crimă. Își imagină cum covorul se cască la picioarele sale pe nesimțite și îl înghite într-un abis în care viața lui ar fi putut să dispară fără urmă.

Hal dădu afirmativ din cap și îi întinse propria batistă.

– Știu, șopti. Lucrurile... care se întâmplă, uneori. Că nu ai avut intenția asta, că ai face orice să dai timpul înapoi.

Grey își șterse fața, privindu-și fratele. Hal arăta dintr-odată mult mai bătrân decât era, cu chipul palid de prea multă grijă pentru Grey.

– Te referi la Nathaniel Twelvetrees?

Normal, nu ar fi menționat chestia asta, dar amândoi erau cu garda jos.

Hal îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte, spunând:

– Nu, nu la Twelvetrees. Nu aveam de ales. Și-am vrut să-l omor. Adică... ceea ce a condus la acel duel.

Făcu o grimasă.

– În grabă ne căsătorim, iar în timpul liber ne căim, murmură Hal.

Privi la hârtia de pe masă și scutură capul. Își trecu ușor mâna peste creștetul lui Dottie.

– Nu te voi lăsa să repeți greșelile mele, John, adăugă apoi în șoaptă.

Grey dădu din cap, fără să răspundă nimic. Prima soție a lui Hal fusese sedusă de Nathaniel Twelvetrees. Grey nu intenționase să se căsătorească vreodată cu cineva, iar acum nici atât. Și în niciun caz nu din pricina greșelilor fratelui său.

Hal se încruntă, bătând cu scrisoarea împăturită în masă. Îl împunse cu privirea pe John și suspină, apoi așeză scrisoarea jos, se căută prin haină și scoase dintr-un buzunar alte două documente, unul din ele oficial, judecând după ștampilă.

– Noul tău brevet, zise, întinzându-i plicul. Pentru Krefeld[1], adăugă, înălțând o sprânceană, văzând nedumerirea de pe chipul fratelui său. Ai fost avansat locotenent-colonel. Nu îți amintești?

– Eu... ei bine... nu chiar.

Avea un sentiment vag cum că cineva – probabil Hal – îi spusese despre asta, puțin după bătălia de la Krefeld, dar atunci el fusese grav rănit și în niciun caz nu îi stătea gândul la armată și nici nu i-a mai păsat de promovarea care a urmat bătăliei.

---

[1] Oraș din Germania supranumit „orașul de mătase și de catifea". Pe 23 iunie 1758, la Krefeld a avut loc o bătălie între trupele prusaco-hanovreze și cele franceze (n. tr.).

– Nu e vreo confuzie la mijloc? Grey luă plicul, deschizându-l încruntat. Credeam că s-au răzgândit.

– Oh, îți amintești, așadar, spuse Hal, cu sprâncenele încă ridicate a mirare. Generalul Wiedman ți l-a dat după bătălie. Cu toate astea, confirmarea a fost amânată din cauza anchetei făcute în legătură cu explozia tunului, apoi... ei... din pricina tărăboiului cu Adams.

Grey era încă sub impactul veștii despre moartea lui Nicholls, dar faptul că a fost menționat Adams îi puse din nou creierul în mișcare.

– Adams... Vrei să spui că Twelvetrees a reținut brevetul?

Colonelul Reginald Twelvetrees din cadrul Artileriei Regale – fratele lui Nathaniel și văr cu Bernard Adams, trădătorul care își aștepta procesul întemnițat în Turn[1], ca urmare a eforturilor depuse de Grey în toamna trecută.

– Da. Ticălosul, adăugă Hal moale. O să-l mănânc la micul dejun în zilele care vor veni.

– Sper că nu în contul meu, spuse Grey sec.

– O, nu, îl asigură Hal, legănând-o ușor pe fiica sa ca să o liniștească. Va fi o plăcere pur personală.

Deși neliniștit, Grey zâmbi și puse jos înștiințarea.

– Bine, spuse, cu ochii la cea de-a patra hârtie, care stătea încă împăturită pe masă.

Părea a fi un act oficial și fusese deschis, sigiliul era rupt.

– Asta ce mai e? O cerere în căsătorie, un denunț de crimă ori o nouă însărcinare? Sau ce naiba mai e de data asta? O factură de la croitorul meu?

---

[1] The Tower – cunoscut și sub numele de Turnul Londrei, castel londonez datând din 1066 și care, în decursul istoriei, a servit, printre altele, ca temniță sau loc de execuție (n. tr.).

– A, asta. Nu aveam de gând să ți-o arăt, recunoscu Hal, aplecându-se cu grijă să nu o scape pe Dottie. Dar având în vedere împrejurările...

Așteptă, fără să mai dea alte explicații, ca Grey să deschidă plicul și să-l citească. Era o invitație – sau un ordin, depinde de interpretare – adresată maiorului Lord John Grey, de a se prezenta în fața curții marțiale, în calitate de martor al unui căpitan pe nume Charles Carruthers. Tocmai în...

– În Canada?

Tonul lui John o făcu pe Dottie să tresară. Femeia se încruntă și aproape că începu să plângă.

– Șșt, draga mea. Hal începu să o legene mai repede, mângâind-o pe spate. Totul e în ordine. Exceptând faptul că unchiul John e un tâmpit.

Grey ignoră spusele lui Hal, fluturându-i în față scrisoarea.

– Pentru ce naiba este chemat Charlie Carruthers la curtea marțială? Și de ce mama dracului sunt eu convocat ca martor?

– Pentru că nu a reușit să înăbușe o revoltă. De ce ești chemat? Se pare că el te-a ales. Unui ofițer în funcțiune îi este permis să convoace propriii martori, indiferent de motiv. Nu știai?

Grey presupuse că știa, la modul academic. Dar niciodată nu fusese prezent în fața unei curți marțiale. Nu era o procedură obișnuită și nu avea nici cea mai vagă idee despre cum decurg asemenea lucruri.

Își mută privirea către Hal.

– Zici că nu aveai de gând să-mi arăți asta?

Hal ridică din umeri și suflă ușor peste creștetul fiicei sale, iar firișoarele scurte de păr se înclinară ca grâul în adierea vântului.

– Nu avea nici rost. Voiam să îi răspund că sunt superiorul tău și că am mare nevoie de tine aici. De ce să fii târât prin

sălbăticiile Canadei? Dar având în vedere talentul tău de a intra în situații incomode... Ce ai simțit? îl întrebă curios.

– Ce-am ce?... A, te referi la țipar.

Grey era obișnuit cu trecerile bruște de la un subiect la altul în conversațiile cu fratele său și se adaptă cu ușurință.

– Mda, a fost mai degrabă șocant.

Râse mânzește la privirea tulbure a lui Hal, iar Dottie se răsuci în brațele lui, întinzându-și brațele grăsuțe către unchiul său.

– Flirtezi, îi spuse acesta, luând-o din brațele lui Hal. Nu, zău, a fost remarcabil. Știi cum te simți când îți fracturezi un os? Știi cum simți ruptura aia chiar înainte să te doară, care te inundă și vezi negru în fața ochilor, senzație similară cu a unei unghii care îți zgârie stomacul pe interior? Așa a fost, doar că mult mai puternică și a durat mai mult. Nu mai puteam respira. Pur și simplu. Iar inima a încetat să-mi mai bată. Așa cred. Doctorul Hunter – anatomistul, îl știi – era acolo, mi-a tras câțiva pumni în piept ca să-mi poată porni inima din nou.

Hal îl asculta foarte atent și-i puse mai multe întrebări la care Grey răspunse în mod automat, având mintea ocupată cu ultimele noutăți oficiale.

Charlie Carruthers. În tinerețe, fuseseră numiți ofițeri împreună, dar în regimente diferite. Au luptat umăr lângă umăr în Scoția și, în prima permisie, au mers împreună la Londra. Avuseseră o relație – aventură e mult spus. Trei sau patru întâlniri scurte – câte cincisprezece minute, asudând, cu răsuflarea întretăiată, în colțuri întunecate – minute care puteau fi ușor uitate la lumina zilei – sau dezbrăcându-se unul pe altul, afumați rău de tot și, apoi, niciunul din ei pomenind de asta.

Se întâmpla în Vremurile Grele, așa cum și le amintea el; anii care urmaseră morții lui Hector, când căuta uitarea în orice ar fi putut-o găsi – și o găsea, deseori – până când, încet, s-a pus pe picioare.

Probabil că nu s-ar mai fi gândit vreodată la Carruthers, deşi mai exista un motiv...

Carruthers se născuse cu o malformaţie interesantă – avea o mână dublă. Când îşi folosea mâna dreaptă, care părea perfect normală, apărea o alta, pitică, ieşindu-se din încheietură şi aşezată în faţa suratei sale mai mari. Cu siguranţă că doctorul Hunter ar fi dat sume fabuloase pentru mână, gândi Grey cu o strângere de stomac.

Mâna cea mică avea doar două degete scurte şi un policar gros, pe care Carruthers îl putea folosi uşor, însă nu fără a mişca simultan şi celelalte degete. Senzaţia pe care o simţea Grey când Carruthers îi lua mădularul între degete era aproape la fel de copleşitoare ca cea generată de ţipar.

– Nicholls nu a fost încă îngropat, nu-i aşa? întrebă deodată, cu gândul la petrecere şi la doctorul Hunter, făcându-l pe Grey să întrerupă ceea ce tocmai spunea Hal.

Bărbatul păru surprins.

– Desigur că nu. De ce? îşi îngustă ochii spre Grey. Doar nu vrei să participi la funerarii?

– Nu, nu, răspunse Grey fără să pregete. Mă gândeam doar la doctorul Hunter. El, hm, are o anume reputaţie... şi Nicholls a plecat odată cu el. După duel.

– Ce fel de reputaţie, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Hal nerăbdător.

– De jefuitor de trupuri, izbucni Grey.

Se făcu o linişte de mormânt, realitatea izbindu-l pe Hal din plin. Se albi la faţă.

– Doar nu crezi că... Nu! Cum ar putea?

– A... hm... Înlocuieşte trupul cu mai multe pietroaie, chiar înainte să se fixeze în cuie capacul sicriului – cel puţin aşa am auzit, spuse Grey, încercând să articuleze cuvintele cât de bine putea, cu pumnul lui Dottie înfipt în nas.

Hal înghiți în sec. Grey putea să vadă cum i se zburlește părul pe încheietura mâinii.

– Îl voi întreba pe Harry, zise Hal, după o scurtă pauză. Funerariile nu au fost încă discutate și dacă...

Amândoi se cutremurară din reflex, imaginându-și toată scena în care membrii familiei se agită, insistând să se ridice capacul sicriului, pentru a descoperi...

– Sau mai bine nu, spuse Grey, încercând să înghită, dar avea gura prea uscată.

Dottie renunțase la încercările de a-i muta nasul din loc și începu să-i mângâie stângace buzele în timp ce vorbea. Senzația pe care Grey o încercă la atingerea ei era...

O îndepărtă ușor pe Dottie și i-o înapoie lui Hal.

– Nu am idee cu ce l-aș putea ajuta pe Charles Carruthers, dar e în ordine, voi merge.

Își aruncă privirea pe hârtia trimisă de Lordul Enderby, apoi pe misiva mototolită de la Caroline.

La urma urmei, presupun că există și lucruri mai rele decât să fii scalpat de pieile roșii.

Hal aprobă, calm.

– Ți-am aranjat drumul pe mare. Vei pleca mâine.

Se ridică în picioare, cu Dottie în brațe.

– Poftim, draga mea. Sărută-l pe unchiul tău de rămas-bun.

O lună mai târziu, Grey se pomeni coborând, alături de Tom Byrd, de pe *Harwood*. Cu ajutorul unei bărci mici ajunseră, în sfârșit, la țărm. Odată cu el venise și batalionul de grenadieri din Louisbourg. Ancorară pe o insulă mare, lângă gura fluviului St. Lawrence.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător.

Albia era mai lată decât oricare alta pe care-o văzuse, avea aproape opt sute de metri, iar apa curgea tumultuoasă și părea

adâncă, cu reflexii de un albastru închis, aproape negru. Stânci mari și dealuri, care se ondulau unul în spatele altuia, de-o parte și de alta a fluviului, cu păduri atât de dese, încât cu greu mai zăreai câte o bucată de stâncă. Era foarte cald și cerul se arcuia azuriu deasupra creștetului, mult mai strălucitor și mult mai larg decât orice petic de cer văzut vreodată. Un zumzet puternic, ca un ecou, se auzea dinspre vegetația luxuriantă – insectele, făcu el o presupunere, păsările, goana cu care apele se învolburau, deși totul părea mai degrabă un cântec al sălbăticiei care îi era cumva dedicat, o singură voce pe care o auzea curgându-i prin vene. Lângă el, Tom vibra de încântare, cu ochii larg deschiși, să nu piardă nici măcar o mișcare.

– Dumnezeule mare, ăla este un indian? îi șopti lui Grey, aplecându-se.

– Nu cred că poate fi altceva, răspunse Grey, după cum arăta domnul care aștepta pe țărm, gol-goluț, cu excepția unui fel de șorț cât palma, o pătură dungată care îi atârna pe unul din umeri, pe piele cu un strat care părea a fi unsoare și din cauza căruia membrele îi străluceau.

– Credeam că sunt mai roșii, spuse Tom, ca și cum ar fi ghicit gândul lui Grey.

Pielea indianului era cu mult mai închisă decât a lui Grey, dar mai degrabă de o culoare brună, plăcută vederii, ceva asemănător frunzelor uscate de stejar. Indianul părea să îi găsească la fel de interesanți pe cei doi, pe cât de interesant le părea lor. Îi privea cu vădită considerație... mai ales pe Grey.

– Părul dumneavoastră e de vină, domnul meu, îi șuieră Tom în ureche. V-am spus că trebuia să purtați o perucă.

– Prostii, Tom.

În același timp pe Grey îl trecu un fior ciudat pe la ceafă, contractându-i scalpul. În mod normal, nu purta perucă, era mândru de părul lui, care era blond și des, alegea însă varianta

de a-l lega și de a și-l pudra la ocaziile speciale. Acum nu era una din acele ocazii. Având apă proaspătă în dimineața aceea, își spălase părul la îndemnul lui Tom, iar acum îl purta liber pe umeri, gândindu-se că se va usca mai repede.

Barca făcu nisipul să scrâșnească. Indianul își dădu pătura la o parte și veni să ajute bărbații să coboare pe țărm. Grey se pomeni chiar lângă el, destul de aproape ca să-i simtă mirosul. Indianul mirosea altfel decât oricine. Un miros animalic, desigur – se întrebă, ușor înfiorat, dacă grăsimea cu care era uns bărbatul era de urs –, dar cu o aromă de ierburi și de transpirație, un iz care amintea de pilitura proaspătă de cupru.

Îndreptându-se la marginea bărcii, indianul îi căută privirea lui Grey și zâmbi.

– Să fii cu băgare de seamă, englezule, spuse cu un puternic accent franțuzesc și, întinzându-se, își plimbă degetele, ca din întâmplare, prin părul liber al lui Grey. Scalpul tău ar arăta bine la centura unui Huron.

Asta îi făcu pe soldații din barcă să râdă, iar indianul, încă zâmbind, se întoarse spre ei.

– Abenaki[1], care lucrează pentru francezi, nu sunt deloc pretențioși. Un scalp e un scalp – și francezii plătesc bine pentru unul, indiferent de culoare.

Pentru a întări cele spuse, dădu din cap spre grenadieri, care se oprirră din râs.

– Tu vii cu mine, îi zise indianul lui Grey.

Pe insulă era deja instalată o mică tabără. Un detașament de infanterie, sub comanda Căpitanului Woodford – al cărui

[1] Abenaki – populație nativă nord-americană din grupul Algonqin, localizată în New England și Quebecul de sud (n. tr.).

nume îl îngrijoră un pic pe Grey, dar care se dovedi, slavă Domnului, a nu fi rudă cu nimeni din familia Lordului Enderby.

– Suntem în perfectă siguranţă pe partea aceasta a insulei, îi spuse el lui Grey, oferindu-i o carafă cu brandy după cină, lângă cortul său. Dar indienii jefuiesc cu regularitate partea cealaltă a insulei. Am pierdut patru oameni săptămâna trecută, trei din ei uciși, iar unul luat ostatic.

– Ai iscoade personale, să înţeleg? întrebă Grey, pleznind ţânţarii care începuseră să mişune în amurg.

Nu-l mai văzuse pe indianul care îi adusese în tabără, în schimb erau alţii adunaţi în jurul propriilor focuri, doar unul sau doi ghemuiţi lângă grenadierii din Louisbourg, cu ochi sticloși și foarte atenţi în jur.

– Da, și cei mai mulţi sunt de încredere, spuse Woodford, răspunzând întrebărilor nerostite de Grey.

Râse, dar fără umor.

– Cel puţin aşa sperăm, să fie de încredere.

Au cinat și apoi au jucat cărţi, schimbând noutăţile de-acasă cu bârfele campaniei curente.

Generalul Wolfe nu pierduse timpul în Montmorency, aşezare situată mai jos de Quebec, dar nu se alesese decât cu dezamăgirea unor încercări eşuate, astfel că a abandonat zona, regrupându-și corpul principal al trupelor la câţiva kilometri în amonte de citadela Quebecului. Cocoţată pe stâncile ascuţite care străjuiau apele, părea de departe o fortăreaţă impenetrabilă, de unde erau supravegheate și fluviul, și câmpiile de la vest de canion, obligând vasele de război englezești să se furişeze pe timpul nopţii – și nu întotdeauna cu succes.

– Wolfe va veni în scurt timp, grenadierii lui sunt pe drum, prezise Woodford. Și-a pus mari speranţe în flăcăii ăia, a luptat alături de ei la Louisbourg. Poftim, colonele, aici vei fi mâncat de viu. Încearcă asta pentru faţă și mâini.

Umblă în cufărul de campanie și scoase o cutie cu o unsoare puternic mirositoare, pe care i-o întinse lui Grey peste masă.

– Seu de urs și mentă, explică el. Indienii folosesc chestia asta ori se acoperă cu noroi.

Grey se servi din belșug; aroma nu era tocmai cea pe care o simțise mai devreme la indian, dar era foarte asemănătoare. Îl încercă un ciudat sentiment de disconfort, dar se gândi că măcar va descuraja insectele să-l mai muște.

Nu ținuse secret motivul sosirii sale aici, așa că îl întrebă deschis despre Carruthers.

– Ai idee unde este reținut?

Woodford se încruntă și-și turnă mai mult coniac.

– Nu e arestat. E eliberat condiționat. E cantonat în Gareon, unde Wolfe are cartierul general.

– Da?!

Grey era ușor surprins – Carruthers nu era acuzat de revoltă, ci, mai degrabă, de faptul că nu reușise să o suprime – o acuzație rară.

– Cunoști detaliile acestui caz?

Woodford deschise gura, dar, în loc să vorbească, trase adânc aer în piept, dădu din cap și își bău coniacul. Din asta Grey înțelese că, probabil, toată lumea cunoștea tărășenia, dar și că era ceva putred în toată treaba. Oricum, avea timp din belșug. Va auzi povestea direct din gura lui Carruthers.

Conversația deveni generală și, după un timp, Grey spuse „noapte bună". Grenadierii trebăluiseră din greu. Un nou orășel de corturi de pânză se întindea la marginea taberei deja existente, iar în aer se ridicau mirosuri îmbietoare de carne proaspăt friptă și de ceai.

Cu siguranță că Tom reușise să-și ridice cortul, pe undeva prin mulțimea celorlalte corturi. Nu se grăbea să-l găsească; se bucura, după săptămânile de trai aglomerat la bordul navei,

de noua senzație oferită de plimbarea pe jos și de singurătate. Trecu de șirurile de corturi, plimbându-se la marginea luminii aruncată de focuri și simțindu-se invizibil. Nu se îndepărtă prea mult, pentru a rămâne în siguranță, sau cel puțin așa spera. Pădurea era la câțiva metri distanță, nu se lăsase încă întunericul deplin și se mai zăreau primul rând de copaci și tufișurile.

O luminiță ce scânteia i-a atras atenția și l-a cuprins încântarea. Văzu încă una... și încă una... zece, o duzină... și aerul se umplu deodată de licurici, lumini palide, verzui, care clipeau ici și colo, strălucind ca niște lumânări micuțe și îndepărtate prin frunzișul întunecat. Mai văzuse licurici o dată sau de două ori până acum, în Germania, dar niciodată atât de mulți. Era pur și simplu magie, pură ca lumina lunii.

N-ar fi putut spune cât timp i-a privit, hoinărind încet de-a lungul marginii taberei, dar în cele din urmă oftă și se întoarse, satisfăcut și cuprins de-o oboseală plăcută, fără nicio obligație de a face ceva anume. Nu avea trupe sub comandă, nu avea rapoarte de scris... chiar nimic de făcut până nu va ajunge la Gareon și unde se va întâlni cu Charlie Carruthers.

Cu un oftat de plăcere, închise clapa cortului și își scoase hainele.

De-abia atipise, când fu trezit de urlete și strigăte și sări în picioare. Tom, pe care îl furase somnul în sacul de dormit de la picioarele lui Grey, sări și el ca o broască, în mâini și genunchi, căutând disperat în cufăr pistolul și cartușele.

Fără să piardă timpul, Grey smulse pumnalul pe care îl atârnase de țărușul cortului înainte să se întindă în pat și, dând pânza de la intrare de-o parte, privi afară. Bărbați alergau încolo și încoace, izbindu-se de corturi, dând ordine, strigând după ajutor. Cerul era strălucitor, norii erau înroșiți.

– Nave în flăcări! urlă cineva. Grey își vârî picioarele în pantofi și se alătură mulțimii care acum se precipita către apă.

În centrul fluviului întunecat stătea impunătoare *Harwood*, la ancoră. Către ea veneau încet una, două și, mai apoi, trei vase arzând – plute pline cu deșeuri inflamabile, îmbibate cu ulei și aprinse. O bărcuță cu pânza și catargul în flăcări lumina noaptea. Și mai era ceva – o canoe cu un morman de frunze și iarbă care ardeau? Prea departe să se poată vedea clar, dar se apropia.

Privi corabia și văzu mișcare pe punte – destul de departe să zărească pe cineva anume, dar lucrurile se precipitau. Nava nu putea ridica ancora, nu avea timp suficient, însă bărcile erau lansate la apă, iar marinarii încercau să abată din drum plutele în flăcări, pentru a le ține la distanță de *Harwood*.

Absorbit de ce vedea, nu auzi strigătele care nu mai conteneau în partea opusă a taberei. Oamenii tăcuți de pe mal, care priveau bărcile în flăcări, începuseră să se agite, realizând în cele din urmă că li se pregătea altceva.

– Indieni, spuse deodată omul de lângă Grey, cu o voce ascuțită, parcă despicând aerul. Indieni!

Strigătul deveni unanim și toți o luară la goană în direcția opusă.

– Oprește-te! Stai! Grey întinse un braț, prinzând un bărbat de gât și culcându-l. Ridică vocea crezând că va reuși să oprească goana aceea.

– Tu și tu! Voi doi, veniți cu mine!

Omul pe care îl trântise, sări în picioare din nou, cu ochii strălucind în lumina lunii.

– Poate fi o cursă, continuă Grey. Rămâneți pe loc. Cu mâinile pe arme.

– Rămâneți pe loc!

Un domn scund, în cămașă de noapte, preluă ordinul cu o voce de stentor, întărindu-și cuvintele cu o creangă uscată pe care o ținea în față, oprindu-i cu ea pe cei care doreau să treacă de el.

Un snop de scântei se înălță în aer, urmat de altul: două noi vase incendiate se apropiau. Bărcile corabiei erau deja la apă, simple puncte în întuneric. Dacă reușeau să devieze vasele torță, *Harwood* putea fi salvată de la distrugere. Grey se temea că atacul din spatele lor era doar o diversiune menită de îndepărteze oamenii de țărm și, astfel, corabia să rămână apărată doar de echipajul aflat la bord. În acest fel francezii ar fi putut trimite o barjă plină de explozibil sau chiar bărci cu care să abordeze corabia, în nădejdea că manevrele lor nu ar fi fost observate de ceilalți, ocupați fiind cu respingerea atacului.

Primul vas torță fusese împins către țărmul opus, unde se împotmolise pe plajă și ardea feeric în noapte. Domnul acela scund și cu glasul pătrunzător – cu siguranță că era un sergent, chibzui Grey – reușise să adune câțiva soldați și se prezentă în fața lui Grey, cu un salut viguros.

– Să trimit oamenii să-și ia muschetele, domnule?

– Întocmai. Și repede. Du-te cu ei, sergent – ești sergent, da?

– Sergent Aloysius Cutter, domnule, raportă omulețul. Sunt încântat să cunosc un ofițer care judecă limpede.

– Mulțumesc, sergent. Și adună cât de mulți poți, te rog. Înarmați. Adu și un pușcaș sau doi, dacă găsești.

Sarcinile fiind împărțite, se întoarse încă o dată să privească fluviul, unde două din bărcile de pe *Harwood* mânau o barcă incendiată, încercuind-o și despicând apa cu vâslele. Auzea limpede zgomotul produs în efortul pe care îl făceau și strigătele marinarilor.

– Domnule?

Vocea, venită de undeva de lângă cortul său, aproape îl făcu să-și muște limba. Se întoarse calm, gata să-i reproșeze lui Tom că s-a aventurat în haosul iscat, dar înainte să-și adune vorbele tânărul său valet se ghemui la picioarele lui, ținând ceva în brațe.

– Ți-am adus pantalonii, domnule, spuse Tom cu o voce tremurătoare. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ei, dacă va fi o luptă.

– Foarte înțelept din partea ta, Tom, îl asigură Grey, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

Sări în nădragi și îi trase în sus, vârându-și cămașa în ei.

– Ai idee ce se petrece în tabără?

Îl auzi pe Tom cum înghite în gol.

– Indienii, domnul meu. Au năvălit zbierând printre corturi și au dat foc. Am văzut că au omorât un om... și l-au scalpat.

Vocea îi era răgușită, de parcă ar fi stat să vomite.

– A fost ceva scârbos.

– Presupun că da...

Era o noapte caldă, dar Grey simți cum i se ridică părul de pe brațe. Urletele înfiorătoare se opriseră și putea auzi zarva din tabără, acum diferită. Nu mai erau strigăte la întâmplare, se auzeau doar apelurile ofițerilor, ale sergenților și ale caporalilor care dădeau ordine oamenilor, inițiind adunarea, făcând prezența și socotind pagubele.

Tom, fie binecuvântat, adusese pistolul lui Grey, sacul cu cartușe, praful de pușcă, haina și ciorapii. Conștient de pădurea întunecată și de poteca îngustă și lungă dintre țărm și tabără, Grey nu-l mai trimise pe Tom înapoi, poruncindu-i, totuși, să nu îi stea în drum, deoarece sergentul Cutter – care era un bun soldat și care își pusese pantalonii la timp – venea însoțit de soldații înarmați pe care îi găsise.

– Prezent la datorie, domnule, salută Cutter. Cui am onoarea să mă adresez, domnule?

– Sunt locotenent-colonel Grey. Pune-ți oamenii să stea cu ochii pe corabie, te rog. Sergent, cu deosebită atenție la ambarcațiunea întunecată care vine în aval, apoi vino să-mi raportezi tot ce știi că se petrece în tabără.

Cutter salută și dispăru imediat strigând: „Mișcați-vă, adunătură de balegi. Mai vioi, mai vioi!"

Tom scoase un țipăt gutural, iar Grey se învârti, scoțându-și pumnalul din reflex și văzu o siluetă venind direct spre el.

– Nu mă ucide, englezule, spuse indianul care îi însoțise în ajun spre tabără.

Glasul îi suna ușor amuzat.

– *Le capitaine* m-a trimis să te caut.

– De ce? întrebă Grey brusc.

Inima încă îi bătea să-i spargă pieptul. Îi displăcea să fie prins nepregătit și, mai mult, ura gândul că omul ar fi putut să-l omoare cu ușurință, mai înainte chiar ca Grey să-i simtă prezența.

– Abenaki a dat foc cortului tău, credeau că te vor ademeni în pădure pe tine și pe servitorul tău.

Tom dădu drumul la o înjurătură zemoasă și se pregăti să se arunce înainte, dar Grey îl opri, punându-i o mână pe braț.

– Stai, Tom. Nu contează.

– Pe dracu' nu contează! răspunse Tom cu patimă, enervarea făcându-l să uite de bunele maniere. Cred că ți-aș putea găsi niște lenjerie, nu că ar fi ușor, dar ce zici de tabloul verișoarei tale împreună cu ăl mic, trimis Căpitanului Stubbs? Ce zici de pălăria cea bună, cu dantelă brodată cu aur?

Grey avu un moment de neliniște – mai tânăra sa verișoară Olivia trimise o miniatură cu băiatul său nou-născut și-i dăduse lui sarcina de a i-o livra soțului ei, căpitanul Malcolm Stubbs, care se afla acum cu trupele lui Wolfe. Se lovi cu mâna lateral și simți în buzunar, ușurat, forma ovală a portretului micuț, împachetat și în siguranță.

– E în ordine, Tom. Îl am la mine. Cât despre pălărie... ne vom îngrijora mai târziu, cred. Acum, care este numele tău, domnule? îl întrebă pe indian.

– Manoke, spuse acesta, încă amuzat.

– În ordine! Vrei să-l duci pe valetul meu înapoi în tabără?

Îl văzuse pe micul și temerarul sergent Cutter ițindu-se pe potecă. Trecând peste proteste, îl expedie pe Tom în grija indianului.

Se întâmplase ca toate cele cinci ambarcațiuni incendiate să fie direcționate departe de *Harwood*. Ceva ce putea fi – sau nu – o navă cargo, apăruse în amonte, dar, temându-se de trupele adunate în grabă de Grey, slobozi câteva salve în direcția lor. Cu toate că distanța era mică, nu aveau nicio posibilitate să nimerească ceva de pe mal.

Acum *Harwood* era în siguranță, iar în tabără se instituise o stare de veghe, plină de neliniște. Grey îl văzu pe Woodford în zori, la scurt timp după ce acesta revenise, și primi veste că atacul se soldase cu doi morți și cu alți trei soldați capturați în pădure. Trei dintre indienii care atacaseră au fost omorâți, un altul rănit. Woodford avusese de gând să îl supună pe acesta din urmă unui interogatoriu înainte să moară, dar nu crezuse că ar fi putut obține vreo informație folositoare.

– Indienii niciodată nu vorbesc, îi spuse bărbatul, frecându-și ochii înroșiți de fum.

Avea fața umflată și părea foarte istovit.

– Închid ochii și încep să-și cânte blestematele lor cântece de moarte. Orice le-ai face, ei continuă să cânte.

Grey auzise așa ceva, ori crezuse că aude, atunci când se târâse în adăpostul împrumutat. Era aproape ziuă. Un cântec șoptit se auzea, de parcă nu era decât goana vântului prin copacii înalți. A ținut puțin, apoi s-a oprit brusc și din nou a început, slab și sacadat, pe când era legănat de brațele molcome ale somnului.

Ce spusese omul acela? se întreba el. Avea vreo importanță faptul că nimeni dintre cei care auziseră cântecul nu știau ce

înseamnă? Poate indianul – Manoke era numele lui – era acolo, poate că el știa.

Tom găsise pentru Grey un cort mic la capătul unei alei. Pesemne că dăduse afară niște subalterni, dar Grey nu a obiectat. Cortul abia cuprindea sacul de dormit întins pe jos și o cutie care servea drept masă, pe care cineva așezase un suport de lumânare. Dar era un adăpost. Pe când venea pe potecă spre tabără, începuse să plouă ușor, dar acum ploua tare, cu zgomot pe pânza de sac a cortului, de unde venea un iz ușor de mucegai. Dacă acel bocet ar fi continuat, nu s-ar fi putut auzi din cauza sunetului ploii.

Grey se întoarse pe-o parte, făcând iarba de sub sac să foșnească sub greutatea lui, și adormi imediat.

Se trezi brusc, cu un indian în față. Se încurcă în așternuturi, încercând să se scoale, ceea ce îl făcu pe indian să se amuze și să se dea înapoi, nicidecum să-i ia gâtul, așa cum crezsue Grey. Reuși să alunge aburii somnului înainte să-l atace la rându-i pe Manoke.

– Ce? îngăimă el, frecându-și ochii cu podul palmei. Ce-i asta? *Și de ce dracu' stai pe patul meu?*

În replică, indianul îl apucă de după ceafă, îl trase aproape și-l sărută. Limba omului îl atinse ușor pe buza inferioară, i se insinuă ca o șopârlă în gură și dispăru.

La fel și indianul.

Se lăsă pe spate, clipind. Fusese un vis. Ploaia se înteți se. Respiră adânc. Putea simți pe piele mirosul de grăsime de urs și de mentă – să fi fost și un iz metalic? Lumina era mai puternică – trebuia să fie ziuă de acum. Auzea toboșarul trecând printre corturi pentru a trezi oamenii, răpăitul tobei amestecându-se cu răpăitul ploii, auzea strigătele caporalilor și ale sergenților –

dar estompate. Se gândi că nu dormise mai mult de o jumătate de oră.

– Hristoase! murmură el și se întoarse pe o parte, apoi își trase pătura peste cap, încercând să adoarmă la loc.

Harwood făcea volte domoale în susul râului, căutând urmele atacatorilor francezi. Fuseseră câteva alarme, plus un alt raid al indienilor pe când se mai aflau încă în tabără, pe țărm. Ultimul atac se sfârșise în avantajul englezilor. Omorâseră patru inamici, iar ei nu avuseseră decât un bucătar rănit. Fuseseră obligați să zăbovească o vreme, așteptând o noapte întunecată pentru a se strecura dincolo de fortăreața Quebecului, care se profila amenințătoare pe stânci. Au fost observați și unul sau două tunuri traseră în direcția lor, dar fără niciun rezultat. În cele din urmă, au ajuns la Gareon, la cartierul general al generalului Wolfe.

Orașul era aproape înghițit de taberele militare care îl înconjurau, mulțimi de corturi răspândite în lungul râului, peste care trona mica misiune catolică franceză, a cărei cruce se înălța pe dealul din spatele orașului. Locuitorii francezi, cu indiferența negustorilor de pretutindeni, dăduseră din umeri și-i primiseră cu bucurie pe noii ocupanți.

Grey fu informat că generalul Wolfe se afla prins în operațiuni militare în interiorul continentului, dar că se va întoarce negreșit în mai puțin de o lună. Un locotenent-colonel fără ocupație și regiment propriu era o bătaie de cap în plus. I se oferise un apartament convenabil, pe care îl refuzase politicos. Neavând sarcini imediate de îndeplinit, s-a separat de corpul ofițerilor, străduindu-se să afle unde ar putea fi găsit capitanul Caruthers.

Nu i-a fost greu să dea de urma lui. *Le patron* din prima tavernă în care a intrat l-a îndrumat imediat spre *le Capitaine*, care se afla cazat într-o cameră din casa unei văduve pe nume

Lambert, aflată lângă biserica misiunii catolice. Grey se întrebă dacă ar fi obținut această informație la fel de repede de la oricine deținea un han în oraș. Grey știa că lui Charlie îi plăcea să bea și era evident, judecând după atitudinea amabilă a patronului la auzul numelui de Carruthers, că avea acest obicei în continuare. Nu că Grey l-ar fi putut învinui, având în vedere circumstanțele.

Văduva – tânără, cu păr castaniu și destul de drăguță – păru destul de suspicioasă la început, dar după ce el întrebă de căpitanul Carruthers, menționând că îi este vechi prieten, ea se relaxă.

– *Bon*, spuse ea, deschizând imediat ușa. Are nevoie de prieteni.

Urcă două etaje, pe niște scări înguste, spre mansarda lui Caruthers, simțind că aerul devenea din ce în ce mai încins. Pentru ora aceea era plăcut, dar după-amiaza probabil că devenea înăbușitor. Bătu la ușă și fu plăcut surprins când recunoscu vocea lui Carruthers invitându-l înăuntru.

Bărbatul era așezat la o masă micuță, îmbrăcat în cămașă și pantaloni, scriind ceva, având lângă un cot o călimară meșterită dintr-un dovleac și lângă celălalt o halbă de bere. Preț de o clipă se uită fără cuvinte la Grey. Apoi dintr-odată se însufleți și se ridică, răsturnând aproape toate cele de pe masă.

– John!

Înainte ca Grey să-i întindă mâna, se trezi îmbrățișat – și răspunse din tot sufletul la îmbrățișare, inundându-l un șuvoi de amintiri în vreme ce adulmecă părul lui Carruthers și-i simți obrazul țepos zgâriindu-l. Îi simți, deopotrivă, subțirimea trupului și oasele cum îl împung prin haine.

– Nu credeam că ai să vii, repetă Carruthers de câteva ori.

Se dădu un pas înapoi, zâmbind în vreme ce își ștergea jenat ochii cu dosul palmei.

– Păi, trebuie să-i mulțumești unui țipar electric pentru prezența mea, îi răspunse Grey, zâmbind la rându-i.

– Unui ce?

– E o poveste lungă – ți-o spun altă dată. Acum aș vrea să știu ce dracului ai făcut, Charlie?

Bucuria revederii se estompă de pe chipul slab al lui Carruthers, fără să se șteargă de tot.

– Ei bine, și povestea mea e cam lungă... Dă-mi voie s-o trimit pe Martine să aducă niște bere.

Îi făcu semn cu mâna spre unicul scaun din încăpere și ieși înainte ca Grey să se poată opune. Se așeză prudent, ca nu cumva scaunul să se frângă. Mansarda era mobilată simplu. În afară de scaun și de masă, un pat îngust, o oală de noapte și un spălător străvechi, cu un lighean din ceramică și cu un ulcior pentru apă, completau inventarul. Camera era foarte curată, dar în aer se simțea un miros vag – un iz dulceag și grețos, a cărui sursă o identifică imediat: o sticlă cu dop din spatele spălătorului.

Nici nu ar fi trebuit să adulmece urmele de laudanum. Chipul sfrijit al lui Carruthers era grăitor. Se întoarse pe scaun și aruncă o privire pe foile scrise de pe masă. Păreau notițe pregătitoare pentru curtea marțială. Pe prima foaie, așternuse un raport cu privire la o expediție întreprinsă de un detașament aflat sub comanda sa, pornită la ordinul maiorului Gerald Siverly.

Ordinele primite prevedeau să mărșăluim până într-un sat denumit Beaulieu, cam la șaisprezece kilometri est de Montmorency, iar acolo să jefuim și să incendiem casele și să luăm animalele domestice. Am executat întocmai. Unii săteni ne-au opus rezistență, înarmați cu seceri și alte unelte. Doi dintre aceștia au fost împușcați, restul au dat bir cu fugiții. Ne-am întors cu două căruțe pline cu făină, brânzeturi și alte mărunțișuri de prin case, cu trei vaci și doi catâri zdraveni.

Înainte ca ușa să se deschidă, Grey se opri din lectură.

Carruthers intră și se așeză pe pat, dând din cap spre hârtii.

– M-am gândit că e cel mai bine să aștern totul pe hârtie. În cazul în care nu voi trăi destul pentru a ajunge în fața Curții.

Vorbi serios și, văzând privirea lui Grey, îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

– Stai liniștit, John. Am știut întotdeauna că nu voi trăi prea mult. Și asta nu este tot, spuse ridicându-și mâna dreaptă și lăsând manșeta să-i cadă.

Lovi ritmic în piept cu mâna stângă.

– Mai mulți doctori mi-au spus că am probleme cu inima. Nu știu dacă nu cumva am două inimi... sau, poate, am doar jumătate de inimă.

Carruthers își arătă dinții într-un zâmbet șarmant, pe care Grey și-l amintea bine.

– Din când în când mă simt slăbit și e din ce în ce mai rău. Uneori nici nu o mai simt că bate, ci parcă îmi flutură în piept și totul începe să se întunece, iar eu rămân fără suflare. Până acum, inima și-a revenit de fiecare dată și a început să lucreze, dar într-una din zilele astea se va opri definitiv.

Ochii lui Grey fixau mâna lui Charlie, mâna pitică îndoită în fața celei mari, arătând de parcă ținea în palmă cupa unei flori ciudate. Pe când privea, ambele mâini se deschiseră ușor, degetele mișcându-se într-o frumoasă sincronie.

– Bine, spuse Grey cu voce joasă. Povestește-mi.

Nereușita suprimării unei revolte era o acuzație rară, dificil de dovedit și tocmai de aceea de evitat, mai ales dacă nu existau și alți factori implicați. Care, în exemplul de față, lipseau cu desăvârșire.

– Îl știi pe Siverly, nu-i așa? întrebă Carruthers, luând hârtiile pe genunchi.

– Deloc. Am înțeles că e un mizerabil, spuse Grey arătând spre hârtii și continuă: Totuși, mizerabil în ce fel?

– Unul corupt.

Carruthers aranjă paginile, atent să îndrepte colțurile, fixându-le cu privirea.

– Tot ce-ai citit acolo nu s-a petrecut din ordinul lui Siverly. A fost directiva generalului Wolfe. Nu sunt sigur dacă scopul este să lipsească fortăreța de provizii, pentru a-i înfometa în cele din urmă pe oameni sau urmărește să-l forțeze pe Montcalm să trimită trupe care să apere provincia, trupe pe care Wolfe să le înfrunte – sau pot fi ambele. Dar în mod deliberat a terorizat așezările de pe cele două maluri ale fluviului. Am făcut asta la ordinele generalului.

Fața i se strâmbă imperceptibil și, brusc, îl privi pe Grey în ochi.

– Ți-amintești Highlands, John?

– Știi că da.

Nimeni din cei implicați în curățarea zonelor muntoase din Cumberland nu ar fi putut uita vreodată. Văzuse multe sate scoțiene puse în aceeași situație ca Beaulieu.

Carruthers trase adânc aer în piept.

– În ordine. Problema era că Siverly și-a însușit ceea ce am jefuit din provincii – sub pretextul că le va vinde și va împărți trupei venitul în mod corect.

– Cum?

Lucrul acesta era contrar obiceiurilor armatei, prin care orice soldat își însușea prada.

– Ce se crede el? Amiral?

Marina împărțea premii în bani echipajului, conform unei scheme de calcul, dar marina era marină. Echipajele acționau mai mult ca entități unice, față de cum acționau companiile din

Armată. Existau instanțe ale amiralității care aranjau afacerile în care se vindeau navele capturate.

Carruthers râse la întrebarea lui Grey.

– Fratele lui e comandor. Poate că de-acolo știa de mecanismul ăsta. În orice caz, nu a distribuit niciodată fondurile. Mai rău – a început să rețină leafa soldaților. Îi plătește din ce în ce mai târziu, oprind sume diverse pentru infracțiuni minore, susținând că nu a fost trimis cufărul cu bani, când, de fapt, mai mulți oameni au văzut cu ochii lor când a fost descărcat din căruță. Destul de grav, dar soldații au fost în continuare hrăniți și îmbrăcați cum trebuie. Dar a mers mult prea departe. Siverly a început să fure din proviziile intendenței și să le vândă personal. Am avut bănuielile mele, dar nicio dovadă. Am început să îl urmăresc, iar el și-a dat seama de asta și, pentru un timp, a acționat precaut. Dar nu a putut rezista când a venit transportul de arme. O încărcătură cu o duzină de puști noi, net superioare obișnuitei muschete Brown Bess și care sunt foarte rare în armată. Acel transport cred că trebuie să fi fost o eroare a funcționarilor. Noi nu aveam niciun pușcaș și nici nu era necesar să avem. Se pare că asta l-a făcut pe Siverly să se simtă în siguranță. Dar nu era. Doi soldați au descărcat cutia și, intrigați de greutatea ei, au deschis-o. Zvonurile cu privire la noile arme au prins să circule, dar, când oamenii au primit niște muschete vechi, în loc de arme noi, așteptarea s-a transformat în nemulțumire. Discuțiiile – purtate deja pe un ton nervos – s-au transformat în scandal.

Oamenii prinseseră curaj, bând dintr-un butoi cu rom pe care-l confiscasem dintr-o cârciumă în Levi, continuă Carruthers, oftând. Au băut toată noaptea – era ianuarie, iar nopțile sunt al dracului de lungi în ianuarie – și s-au hotărât să meargă să caute puștile. Pe care le-au și găsit sub podeaua casei unde locuia Siverly.

– Și Siverly unde era?

– Era acolo. Și părea destul de dărâmat.

Un mușchi se contorsionă pe fața lui Carruthers.

– A reușit, totuși, să fugă pe fereastră și să facă pe jos tot drumul până la următoarea garnizoană. Era vorba de vreo treizeci și doi de kilometri. Și-a pierdut două degete de la picioare din cauza înghețului, dar a supraviețuit.

– Păcat!

– Da, păcat.

Fața i se crispă din nou.

– Și cu cei răsculați ce s-a întâmplat?

Carruthers pufni, scuturându-și capul.

– Cei mai mulți din ei au dezertat. Doi au fost prinși și spânzurați destul de repede. Trei dintre ei au fost găsiți un pic mai târziu. Sunt aici, în închisoare.

– Și tu?

– Și eu. Eram la comandă, imediat după Siverly. Nu am știut de revoltă. Unul din sublocotenenți a fugit să mă cheme atunci când oamenii au început să plece către casa lui Siverly, dar am ajuns prea târziu.

– Nu că ai fi putut face mare lucru, având în vedere circumstanțele, nu-i așa?

– Nici măcar nu am încercat, spuse Carruthers plat.

– Înțeleg, zise Grey.

– Chiar? Carruthers zâmbi neîncrezător.

– Cu siguranță. Bănuiesc că Siverly e încă în armată, tot la comandă, nu?

– Da, sigur.

– Ar putea să fie destul de speriat, încât să te condamne primul, dar, tu știi la fel de bine ca și mine, că în împrejurările date, acuzațiile aduse ție ar putea fi mult diminuate, când se va afla

adevărul despre toată tărășenia. Ai insistat să compari în fața curții marțiale, nu-i așa? Deci poți face public tot ce știi...

Având în vedere starea sănătății lui, Carruthers nu părea prea deranjat de faptul că risca ani mulți în închisoare în eventualitatea unei condamnări.

Zâmbetul i se limpezi.

– Știam că am ales omul potrivit, spuse Carruthers.

– Sunt flatat peste poate, zise Grey sec. Totuși, de ce tocmai pe mine?

Carruthers dădu hârtiile la o parte și se lăsă puțin pe spate, apucându-și genunchiul cu mâinile.

De ce tu, John?

Zâmbetul îi dispăru; ochii săi gri erau la același nivel cu ai lui.

– Știi ce facem. Ne ocupăm cu haosul, cu moartea, cu distrugerea. Dar tu știi și motivul pentru care facem asta.

Serios? Poate ai amabilitatea să-mi zici și mie. Tot timpul m-am întrebat.

Ochii lui Charlie sclipiră amuzați, dar spuse cu seriozitate.

– Cineva trebuie să păstreze ordinea, John. Soldații luptă pentru rațiuni de toate felurile, multe dintre ele chiar josnice. Totuși, tu și cu fratele tău...

Tăcu brusc, mișcând capul ușor.

Grey îi văzu părul înspicat de fire albe, deși Carruthers nu era mai bătrân decât el.

– Lumea este compusă din haos, moarte și distrugere. Dar oamenii ca tine nu acceptă așa ceva. Dacă există vreun pic de ordine în lume, puțină pace – atunci există datorită ție, John, și altora câțiva ca tine.

Grey simți că ar fi trebuit să spună ceva, dar, orice ar fi zis, era inutil. Carruthers se ridică și veni lângă Grey, punându-și mâna stângă pe umărul lui, iar pe cealaltă, ușor, pe față.

– Ce spune Biblia? întrebă blând Carruthers. „Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, căci ei se vor sătura", nu-i așa? Sunt flămând, John, șopti el. Și tu ești însetat. Nu o să mă dezamăgești. Degetele ascunse ale lui Charlie se plimbară pe pielea lui, plăcut, mângâietor.

Stă în tradiția Armatei ca o curte marțială să fie prezidată de un ofițer senior și de atâția alți ofițeri cât consideră el că va fi necesar să slujească acelui consiliu. În general, ofițerii sunt patru la număr, însă pot fi și mai mulți, dar niciodată mai puțini de trei. Acuzatul are dreptul să cheme martori în ajutorul său, iar consiliul îi poate chestiona, ca pe oricare altă persoană. Apoi, determină circumstanțele, iar, în cazul în care urmează să se declare vinovăția acuzatului, sentința se aplică imediat.

Acea declarație ambiguă era, evident, tot ce exista în termenii definitorii ai operațiunii Curții Marțiale – or, mai bine zis, era tot ce reușise Hal să găsească pe perioada scurtă în care fusese plecat. Nu erau legi oficiale care să guverneze acele Curți, iar legea locală nu se aplica în cazul acesta. Pe scurt, armata era chiar legea, își spuse Grey.

Așa stând lucrurile, avea o marjă de mișcare însemnată pentru a realiza ce dorea Charlie Carruthers – sau nu. O pondere însemnată o aveau personalitățile și legăturile profesionale ale ofițerilor care alcătuiau Curtea. Era de datoria lui să-i descopere pe acești oameni cât de repede putea.

Între timp, trebuia să se elibereze de o altă sarcină.

– Tom, strigă el, scotocind prin cufăr, ai găsit adresa căpitanului Stubb?

– Da, domnul meu. Și, dacă nu vă veți mai mototoli cămășile, o să vă și spun.

Cu o privire cercetătoare către stăpânul său, Tom îl înghionti abil într-o parte.

– În orice caz, ce tot căutați acolo?

– Miniatura cu portretul verișoarei mele și al copilului ei.

Grey se dădu din fața cufărului, permițându-i lui Tom să se aplece peste capacul deschis, împăturind calm toate cămășile deranjate. Cufărul era destul de ars, dar soldații reușiseră să-l salveze, spre ușurarea lui Tom, cu tot cu garderoba lui Grey.

– Iată-l, domnul meu!

Tom extrase pachețelul din ladă și i-l întinse delicat lui Grey.

– Transmiteți toate cele bune căpitanului Stubbs. Cred că va fi fericit să primească miniatura. Micuțul seamănă foarte bine cu el, nu-i așa?

Chiar și cu ajutorul lui Tom, îi luă ceva timp să găsească adresa unde era cazat Malcolm Stubbs. Era – impropriu numită adresă – în cea mai săracă parte a orașului, undeva unde cărarea noroioasă se termina abrupt în râu. Grey era surprins de acest detaliu. Stubbs era tipul de om foarte sociabil și un ofițer pașnic. De ce nu era cazat într-un han ori într-o casă particulară, aproape de trupe?

Când găsi ulița, se neliniști puțin. Sentimentul crescu semnificativ când începu să își facă loc din ce în ce mai greu printre barăcile șubrede și prin adunătura de copii, fiecare vorbind pe altă limbă, copii care își întrerupseseră joaca, devenind interesați de noua apariție. Îl urmaseră, șuierând unul către altul presupuneri de neînțeles, privind tâmp către el, cu gurile deschise când îi întrebase de Căpitanul Stubbs, dând din brațe întrebător și arătându-și uniforma pentru a ilustra ce dorea să afle.

Reuși să-și facă loc spre mal și, înainte să dea peste cineva dornic să îi răspundă, își murdări ghetele cu noroi lipicios, bălegar și frunze căzute din copacii mari, lipite între ele de ploaia care nu se oprea. Persoana dispusă să-l lămurească era un indian

foarte bătrân, care stătea liniștit pe o stâncă, la marginea apei, înfășurat într-o pătură cadrilată, tipic englezească. Pescuia. Bărbatul vorbea într-un amestec de vreo trei sau patru dialecte, lui Grey fiindu-i cunoscute doar două din ele, dar reușiră să se înțeleagă.

– *Un, deux, trois,* în spate, îi spuse bătrânul, arătând cu degetul în sus, spre fundătură.

Urmă ceva în aborigenă, din care Grey prinse ceva în legătură cu o femeie – fără îndoială, stăpâna casei în care era Stubbs cazat. Indianul încheie cu o referire despre *le bon capitaine.* Grey se retrase, mulțumindu-i domnului atât în franceză, cât și în engleză și se îndreptă către a treia casă de pe cărare, cu un șir de copii după el, nespălați și curioși.

Nu răspunse nimeni la bătaia sa în ușă, dar ocoli casa și ajunse în spatele ei, urmat de copii, unde găsi o cocioabă mică, din al cărei coș ieșea fum.

Ziua era frumoasă, cu un cer de culoarea safirelor, aerul era saturat cu miresmele toamnei târzii. Ușa colibei era întredeschisă pentru a lăsa să intre aerul tare, proaspăt, dar el nu o împinse. În loc de asta, își scoase pumnalul din teacă și bătu cu mânerul, special pentru a le provoca spectatorilor exclamații de admirație la vederea cuțitului. Își înfrână dorința de a se întoarce către ei și de a-i pune pe fugă.

Nu auzi pași înăuntru, dar ușa se deschise brusc și se iți o tânără indiancă. La vederea lui Grey, ea tresări de vizibilă încântare.

Bărbatul clipi și tresări la rândul lui, dar, în mai puțin de o secundă, bucuria de pe chipul femeii se stinse. Tânăra își încleștă o mână pe ușă, cu cealaltă începând să se lovească în piept.

– *Batinse!* șuieră ea, de-a dreptul îngrozită. *Qu'est-ce qui s'passe?* strigă în franceză.

– *Rien*, îi răspunse speriat, la rându-i. *Ne t'inquiete pas, madame. Est-ce que capitaine Stubbs habite ici?* Nu vă faceți griji, madame. Aici locuiește căpitanul Stubbs?

Ochii ei, deja mărițI, se mișcau neliniștiți. El o apucă de mână, temându-se că va leșina.

Cel mai mare dintre copiii care îl urmaseră pe Grey se năpusti și se împinse în ușă, puse un braț în jurul taliei femeii și aproape o târî în casă.

Luând asta ca pe o invitație, restul copiilor se îngrămădiră în spatele lui, zumzăind bucuroși, în vreme ce acesta, icnind, întinse femeia pe pat și o lăsă acolo, fără să-și ia ochii de la ea. O fetiță, având pe ea mai multe perechi de pantaloni, legați cu sfoară în jurul taliei plăpânde, se ghemui lângă el și îi spuse ceva tinerei indience. Neprimind niciun răspuns, fetița se comportă ca și cum ar fi obținut unul, se întoarse și țâșni pe ușă afară.

Grey ezită. Nu știa sigur ce să facă. Femeia respira, palidă, și îi zărea genele mișcându-se.

– *Voulez-vous un peu de l'eau?* Doriți un pic de apă? întrebă el, căutând cu privirea o sursă de apă.

Ochi o găleată de lângă vatră, dar atenția îi fu distrasă de un obiect sprijinit de ea. O scândură care ținea loc de leagăn, cu un copil înfășat, așezat pe ea, care clipea des, curios, privind în direcția lui.

Știa deja despre ce era vorba, desigur. Îngenunche lângă prunc și mișcă degetul arătător înspre el. Ochii copilului erau mari și negri, ca ai mamei lui, iar pielea, mai deschisă la culoare decât a ei. Părul, totuși, nu-i era drept, des și negru. Era de culoarea scorțișoarei și învăluia craniul copilului ca un nimb ondulat, asemănător cu buclele pe care Malcolm Stubbs le ținea prinse strâns și ascunse sub perucă.

– Ce-i cu *le capitaine*? îl iscodi o voce sigură din spatele său.

Grey se întoarse pe călcâie și se pomeni cu o femeie voinică privindu-l de sus. Se ridică și făcu o plecăciune în fața ei.

– Mai nimic, madam, o liniști. Îl căutam pe Căpitanul Stubbs, ca să-i transmit un mesaj.

– Oh!

Femeia – franțuzoaică, sigur mama sau mătușa celei tinere – lăsă privirea în jos, îmbujorată, părând cumva că se dezumflă și revine la o formă mai puțin amenințătoare.

– Ei, bine, atunci. *D'un urgence*, mesajul?

Îl țintui cu privirea. Era evident că ofițerii englezi nu prea obișnuiau să-l viziteze pe Stubbs acasă. Probabil că Stubbs era, oficial, încartiruit în cu totul altă parte, de unde își vedea de treburile militare. Nu era de mirare că femeile acelea se temeau că Stubbs murise sau era rănit. *Nu încă*, adăugă rânjind în sinea sa.

– Nu, spuse el, simțind greutatea miniaturii în buzunar. Este important, dar nu urgent.

Plecă. Niciun copil nu îl urmă.

De obicei, nu era dificil să se descopere pe unde hoinărea un anumit soldat, dar Malcolm Stubbs părea să fi dispărut în neant. Pe parcursul săptămânii următoare, Grey a străbătut cartierele, taberele militare, orașul întreg, dar nici urmă de nerușinatul lui văr prin alianță. Mai ciudat era că nimeni nu părea să ducă lipsa căpitanului. Oamenii lui Stubbs ridicau din umeri, iar ofițerul lui superior plecase în amonte, evident, să inspecteze în ce stare se aflau trupele dislocate în diferite locuri. Frustrat, Grey se întoarse la el acasă să-și pună ordine în gânduri.

Două posibilități logice se conturaseră – de fapt, trei. Una, aceea că Stubbs auzise de sosirea lui Grey, presupusese că el va descoperi exact ce descoperise și că, prin urmare, se panicase și se hotărâse să dezerteze. A doua, l-a prostit cineva în vreo tavernă și a fost ucis pe vreo uliță dosnică, iar acum se

descompunea încet sub o pătură de frunze. Sau a treia variantă: a fost trimis undeva, să facă ceva, în mare taină.

Prima variantă era cea mai îndoielnică. Stubbs nu se panica uşor şi, dacă ar fi auzit că Grey a sosit, ar fi venit primul să-l caute, preventiv, ca să nu-l lase să vină în sat şi să găsească ce a găsit. Aşa că a renunţat la această variantă.

La fel de repede renunţă şi la a doua. Dacă Stubbs ar fi fost ucis, deliberat ori într-un accident, alarma s-ar fi instituit. Armata ştia în general unde-i sunt soldaţii şi, dacă aceştia nu se aflau acolo unde trebuia, erau luate imediat măsuri. Acelaşi lucru pentru dezertori.

Bun. Dacă Stubbs plecase şi nu îl căuta nimeni, era de la sine înţeles că armata îl trimisese undeva. De vreme ce nimeni nu părea să ştie unde se afla, misiunea lui era, pesemne, secretă. Şi, având în vedere poziţia şi obsesia actuală a lui Wolfe, asta însemna, cu siguranţă, că Malcolm Stubbs plecase în aval, căutând un mod de a afla cum să atace Quebecul. Grey suspină, satisfăcut de deducţiile sale. Care mai aveau o semnificaţie, anume că Stubbs – dacă nu ar fi fost ucis de francezi, scalpat de indieni sau mâncat de un urs – ar fi venit, în cele din urmă, înapoi. Nu era nimic altceva de făcut decât să aştepte.

Se sprijini de un copac, urmărind două canoe ieşite la pescuit, aproape de mal. Cerul era întunecat şi simţea aerul blând pe piele, o senzaţie plăcută faţă de căldura verii. Norii erau buni pentru pescuit; ştia de la călăuza tatălui său. Se întreba de ce – peştii erau ameţiţi de soarele puternic şi căutau locuri întunecoase în adâncuri, dar se ridicau la suprafaţă atunci când lumina scădea în intensitate.

Brusc îşi aminti de ţipar, despre care Suddfield îi spusese că trăia în apele mizerabile de pe malul Amazonului. Creatura aceea avea ochii extrem de mici, iar proprietarul credea că ţipa-

rul își folosea calitățile electrice tocmai pentru a discerne și a-și electrocuta prada.

Nu ar putea spune ce l-a făcut să ridice privirea tocmai în acel moment, dar văzu o canoe care ajunsese la țărm, în apele joase, la aproape un metru de el. Vâslașul – un indian – îi zâmbi larg.

– Englezule! îl strigă. Vrei să pescuiești cu mine?

Un mic impuls electric îl străbătu și se ridică imediat. Ochii lui Manoke îl fixau, iar Grey rememoră atingerea buzelor și a limbii, precum și mirosul proaspăt de pilitură de cupru. Inima îi bătea nebunește – să plece cu un indian pe care abia îl cunoscuse? Putea fi o capcană. Putea sfârși scalpat sau chiar mai rău. Dar nu numai țiparii care puteau intui ceva cu ajutorul celui de-al șaselea simț, gândi el.

Da! răspunse. Ne întâlnim la debarcader!

Două săptămâni mai târziu, sări pe mal din barca lui Manoke, subțire, ars de soare, vesel și în posesia podoabei sale capilare. Tom Byrd ar trebui să fie tare neliniștit, reflectă el. Îi trimisese vorbă unde se va duce și ce va face, dar nu putuse anticipa ziua când va reveni. Fără îndoială că săracul Tom s-o fi gândit că a fost capturat și târât în sclavie, ori scalpat, iar părul său, vândut francezilor.

De fapt, ei navigaseră încet în josul râului, oprindu-se să prindă pește atunci când aveau chef, acostând pe dune de nisip, ori pe mici insule, frigându-și prada și cinând în mirosul pașnic de fum, sub frunze de stejar sau anin. Vedeau ici-colo câte o ambarcațiune plutind. Nu erau numai canoe, ci și multe pacheboturi franțuzești, militare, apoi au văzut și două vase englezești de război, trase lin în amonte, cu marinarii aplecați în afară, curioși, iar strigătele lor prea îndepărtate rămâneau neînțelese și sunau precum irocheza.

În amurgul cald din prima zi, Manoke își curățase mâinile după ce terminase de mâncat, se ridică și, ca din întâmplare, își lăsă așa-zișii pantaloni să cadă. Apoi așteptă, rânjind, în timp ce Grey se lupta să-și scoată cămașa și pantalonii.

Înotaseră în fluviu să se învioreze, chiar înainte de a mânca. Indianul era curat, nu mai avea pielea unsă. Și totuși, simțea combinația de arome nebunești, izul greu de vânat. Grey se întrebase dacă era mirosul tipic al rasei sau era din pricina dietei indianului?

– Ce gust am? întrebă el, ros de curiozitate.

Manoke, absorbit de ceea ce făcea, spusese ceva ce ar fi putut să însemne penis, dar ar fi putut la fel de bine să fie o expresie de ușor dezgust, așa că Grey se gândise să nu mai aștepte un răspuns. Apoi, dacă avea un gust asemănător cu cel de oaie, ori de biscuit, ori poate de budincă Yorkshire, ar fi recunoscut indianul asemenea arome? Având acest aspect în vedere, chiar dorea să știe cu adevărat ce gust avea? Hotărî că nu și se bucurară împreună de restul serii, fără beneficiul conversației.

Se scărpină pe spate acolo unde pantalonii îl jenau, deranjat de înțepăturile țânțarilor și de pielea care se cojea de la atâta soare. Încercă stilul indianului de a se îmbrăca, văzând că este mult mai confortabil, dar își înroși prea tare fundul în soarele după-amiezii și se întoarse la pantalonii lui, sătul de remarcile hazlii referitoare la albeața părții sale dorsale.

Amintindu-și cu plăcere crâmpeie din ultimele două săptămâni, ajunse la jumătatea drumului către oraș, când observă că erau mai mulți soldați decât până acum. Bătaia tobelor se auzea pretutindeni pe străzile murdare, în pantă, chemând bărbații din cazărmi. Ritmul unei zile în armată se făcea deja simțit. Pașii lui se mișcau natural în ritmul în care băteau tobele, se îndreptă și simți spiritul armatei aproape, smulgându-l, scuturându-l din beatitudinea arămie în care se cufundase.

Privi fără voie spre deal și văzu câteva steaguri fluturând deasupra hanului care servea drept cartier general. Wolfe se întorsese.

Grey se întoarse acasă, îl asigură – din nou – pe Tom că este bine, acceptă să i se descurce părul, să fie pieptănat, parfumat și legat strâns în coadă, și îmbrăcat în uniforma curățată, care i se freca de pielea bronzată, se prezentă la general, așa cum protocolul o cerea. Îl știa pe James Wolfe din vedere. Generalul era de-o vârstă cu el, luptase la Culloden, fusese ofițer junior sub Cumberland în timpul campaniei din Scoția –, dar tot nu îl cunoscuse personal. Totuși, auzise lucruri grozave despre el.

– Grey, nu-i așa? Ești fratele lui Pardloe?

Wolfe își ridică nasul lung înspre Grey, ca și cum l-ar fi adulmecat, așa cum un câine îi miroase altuia dosul.

Grey speră că nu i se va pretinde reciproca și făcu politicos o plecăciune.

– Complimente din partea fratelui meu, domnule.

De fapt, cuvintele fratelui său erau departe de a fi catalogate drept complimente.

„O jigodie melodramatică", îi zisese Hal, chiar înainte de a pleca. Îi place să se dea mare, judecă prost, iar la strategie e îngrozitor. Totuși, trebuie să admit, este foarte norocos. Vezi să nu te atragă în vreo acțiune prostească.

Wolfe dădu din cap destul de politicos.

– Și ești aici ca martor pentru căpitanul Carruthers?

– Da, domnule. A fost fixată o dată pentru Curtea Marțială?

– Nu știu. A fost?

Wolfe își întrebă adjutantul, o creatură înaltă, fusiformă, cu ochi răutăcioși.

– Nu, domnule. Acum, că Înălțimea Sa este aici, putem începe. Îi voi spune generalului de brigadă Lethbridge-Stewart. El va prezida dezbaterile.

Wolfe ridică mâna.

– Nu, stai un pic. Generalul de brigadă va avea alte lucruri la care să se gândească. Până după...

Adjutantul își notă.

Da, domnule.

Wolfe îl privea în ochi pe Grey, ca și cum un băiețel ardea de nerăbdare să divulge un secret.

– Îi înțelegi pe scoțieni, colonele?

Grey clipi, surprins.

– În măsura în care acest lucru este posibil, domnule, răspunse politicos și Wolfe izbucni în hohote de râs.

– Bun băiat!

Generalul întoarse capul într-o parte, fixându-l și cântărindu-l în continuare pe Grey. Am în jur de-o sută de creaturi din astea. Mă întrebam la ce ar putea fi bune. Cred că am găsit un răspuns: la o mică aventură.

Adjutantul zâmbi răutăcios, apoi deveni serios.

– Într-adevăr, domnule? răspunse Grey precaut.

– Sunt oarecum periculoși, continuă Wolfe nepăsător. Dar așa sunt ei... nu au cum să facă rele prea mari. Te-ar interesa să ni te alături?

„*Nu i te alătura în vreo stupizenie.*" Bine, Hal, gândi el. O sugestie la cum să refuzi o astfel de propunere de la un omul aflat la comandă?

– Aș fi încântat, domnule, spuse, simțind un scurt fior pe șira spinării. Când?

– În două săptămâni, când va fi lună nouă.

Wolfe dădea din coadă ca un câine, plin de entuziasm.

– Îmi este permis să aflu natura acestei... hm... expediții?

Wolfe schimbă o privire plină de subînțeles cu adjutantul său, apoi își întoarse ochii strălucitori spre Grey.

– Vom merge să cucerim Quebecul, colonele.

Așa că Wolfe credea că-și găsise un punct de sprijin. Sau, mai degrabă, omul lui de încredere, Malcolm Stubbs, îl găsise pentru el. Grey se întoarse acasă, puse miniatura cu Olivia și micul Cromwell în buzunar și plecă în căutarea lui Stubbs.

Nu-și bătea capul cu ceea urma să-i spună lui Malcolm. Era pe undeva bine că nu îl găsise pe Stubbs imediat după ce aflase de amanta indiancă și de copilul ei. Ar fi putu să-l lase lat pe Stubbs, fără să se deranjeze să explice de ce. Dar timpul trecuse și acum se mai liniștise. Se detașase de idee.

Or, așa credea, până când intrase într-o tavernă prosperă – Malcolm avea gusturi elevate în materie de vinuri – și îl găsi pe vărul său prin alianță la o masă, relaxat și vesel, înconjurat de prieteni. Stubbs[1], i se potrivea numele, avea un metru șaizeci atât în înălțime, cât și în lățime, era un tip cu părul lins, cu tendința de a se înroși la față când se simțea bine sau când bea prea mult.

Acum, părea să experimenteze ambele senzații, râzând cu poftă la ce îi spusese unul din camarazi, înălțând paharul gol spre femeia de la tejghea. Se întoarse, îl zări pe Grey apropiindu-se și se ridică drept ca un far.

Petrecuse mult timp în aer liber, își spuse Grey, deoarece Stubbs era la fel de ars de soare ca el.

– Grey! Ești o adevărată privelițe! Ce mama dracului te aduce în sălbăticie?

Apoi văzu expresia de pe chipul lui și jovialitatea îi dispăru într-o secundă. Se încruntă și sprâncenele groase aproape că deveniră una.

Nu apucă să se încrunte mai tare. Grey se întinse peste masă, măturând paharele cu brațul și îl prinse pe Stubbs de cămașă.

---

[1] Stubb – *ciot* în limba engleză (n. tr.).

– Tu vii cu mine, porc nenorocit, sau îți jur că te omor chiar aici! îi șopti, lipindu-și fața de a lui.

Pe urmă, îi dădu drumul și aşteptă, cu sângele bubuindu-i în tâmple.

Speriat, Stubbs își frecă pieptul tremurând. Grey îi putea citi teama în ochii albaștri, mirați. Încet, Stubbs se ridică, făcându-le semn camarazilor săi să nu intervină.

– Nu vă deranjați, băieți, spuse, străduindu-se să rămână calm. Zi, vere, e vreo urgență de familie sau ce?

Grey îi văzu pe doi dintre bărbați schimbând priviri cu subînțeles, apoi privind atenți la ei. De bună seamă că știau.

Fără nicio expresie pe chip, îi făcu semn lui Stubbs să îl urmeze, apoi ieșiră pe ușă cu o pretinsă demnitate.

Odată ajunși afară, Grey îl apucă pe Stubbs de braț și-l trase pe o alee îngustă. Apoi îl împinse cu putere, iar bărbatul se dezechilibră și se lipi de un perete. Grey îngenunche și-și înfipse un genunchi în coapsa lui Stubbs, care icni răgușit de durere.

Colonelul bägă mâna în buzunar, tremurând de furie și scoase portretul miniatural pe care i-l arătă o secundă, pentru ca mai apoi să-l înfigă în obrazul lui Stubbs. Omul gemu, îi smulse miniatura din mână, Grey îl lăsă să o privească și se ridică nesigur, eliberându-l.

– Cum îndrăznești? spuse el, cu voce firavă, plină de ură. Cum îndrăznești să-ți dezonorezi soția și fiul?

Malcolm respira greu. Cu o mână se ținea de coapsa îndurerată, dar, încet, își redobândea calmul.

– Nu e nimic, zise el. Nu are nicio legătură cu Olivia.

Înghiți, își șterse gura cu mâna și privi atent portretul de la soția sa.

– Ăsta e micuțul, nu-i așa? E un flăcău arătos. Seamănă cu mine, nu?

Grey îl lovi brutal în stomac.

– Da, așa cum seamănă și *celălalt*, șuieră el printre dinți. Cum ai putut face așa ceva?

Malcolm deschise gura, dar nu reuși să scoată un cuvânt. Se lupta să respire ca un pește aruncat pe uscat. Grey îl privea fără milă. L-ar fi tranșat și l-ar fi pârlit pe cărbuni înainte ca el să-și dea seama de ce i se întâmplă. Se aplecă și luă tabloul micuț din mâna flască a lui Malcolm, îndesându-l înapoi în buzunar.

După un timp, Stubbs își recăpătă suflul și, din vineție, culoarea din obraji îi reveni la normal. Saliva i se adunase la colțurile gurii, își linse buzele, scuipă, apoi se rezemă pe spate, gâfâind și privindu-l pe Grey.

– Ai să mă lovești din nou?

– Nu chiar acum.

– Bine.

Întinse mâna, Grey îl apucă de ea, mormăind, în timp ce îl ajută pe Stubbs să se pună pe picioare. Bărbatul se sprijini de perete, inspirând adânc și înfruntându-i privirea.

– Ești cumva Dumnezeu, Grey? Cine ești tu, să mă judeci pe mine?

Grey aproape că se încordă ca să-l lovească din nou, dar renunță.

– Cine sunt *eu*? îl îngână el. La dracu'! Sunt vărul Oliviei, asta sunt! Cea mai apropiată rudă de pe continent! Și tu, e nevoie să-ți amintesc – se pare că este! – tu ești dobitocul ei de soț. Să te judec? Ce vrei să spui, afemeiat împuțit?

Malcolm tuși și scuipă din nou.

– Da. Bine. Spuneam că nu are de-a face cu Olivia și nu are de-a face nimic nici cu tine. Vorbea cu un calm aparent, dar Grey îi putea vedea pulsul bătând nebunește la gât și privirea nervoasă.

– Nu este nimic ieșit din comun. Este doar un afurisit de obicei, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea...

Grey îi trase un genunchi între picioare.

– Mai încearcă, îl sfătui pe Stubbs, care căzu pe jos și se chirci în poziție fetală, gemând. Nu te grăbi, am destul timp.

Simțindu-se privit, Grey se întoarse și văzu mai mulți soldați la capătul aleii, nehotărâți. Avea încă uniforma pe el și – cu toate că nu era bine că o afișa în astfel de momente – îi dezvăluia gradul, iar la privirea lui iritată, aceștia se împrăștiară care încotro.

– Ar trebui să te omor acum și aici, știi? îi zise el lui Stubbs după câteva momente.

Totuși, furia inițială începu să i se domolească, în timp ce-l privea pe Stubbs icnind și încercând să se ridice în picioare. Îi spuse obosit:

– Mai bine pentru Olivia să aibă un soț mort – indiferent ce lași pe lumea asta – decât un ticălos în viață, care o înșală, mai ales cu fata în casă...

Stubbs mormăi ceva neinteligibil, iar Grey se aplecă, îl apucă de păr și îl trase în sus.

– Ce ai zis?

– Nu a fost... chiar așa.

Gemând și adunându-se puțin, Malcolm se așeză prudent în poziția șezut, cu genunchii la piept. Amețit, își sprijini capul pe picioare, înainte de a fi capabil să continue.

– Nu știi, nu-i așa? spuse el mai încet, fără să-și ridice capul. Nu ai văzut lucrurile pe care eu le-am văzut. Nu ai făcut lucrurile pe care... eu am fost nevoit să le fac.

– Adică?

– Să ucizi... Nu... în bătălie. Nu a fost un lucru onorabil. Țărani. Femei...

Stubbs se opri, înghițind în gol, apoi reluă:

– Luni întregi. Jefuind satele, incendiind gospodării, orașe întregi.

Oftă, umerii largi parcă micșorându-i-se.

– Pe soldați nu-i deranjează. Jumătate din ei sunt brute, ca să mă exprim cu blândețe.

Respiră adânc.

– Dar... să omori un om în fața casei lui și să-i violezi femeia chiar lângă trupul neînsuflețit. Înghiți din nou.

– Nu numai Montcalm plătește pentru scalpuri, adăugă el șoptit.

Grey simți fără să vrea durerea din vocea lui, iar suferința, de data asta, nu avea o cauză fizică.

– Toți soldații au văzut astfel de lucruri, Malcolm, zise Grey aproape amabil, după o scurtă tăcere. Ești ofițer. Este sarcina ta să îi supraveghezi. Și știi al naibii de bine că sunt situații când nu mai poți face față.

– Știu, recunoscu Malcolm și începu să plângă. Nu am putut.

Grey aștepta în timp ce el suspina, simțindu-se din ce în ce mai prostește și nelalocul lui. Umerii lați ai lui Stubbs se ridicau și coborau printre suspine.

După un moment, bărbatul adăugă pe o voce ușor tremurândă.

– Toți găsesc o cale, nu-i așa? Dar nu există prea multe posibilități. Băutura, jocul de cărți ori femeile. Își ridică puțin capul și se strâmbă până găsi o poziție mai confortabilă. Dar tu nu ești prea interesat de femei, nu? adăugă el, ridicându-și privirea.

Grey simți o lovitură în stomac, dar înțelese imediat că Malcolm făcuse o pură constatare, nicidecum o acuzație.

– Nu, spuse și inspiră adânc. Mai mult de băutură.

Malcolm dădu din cap afirmativ, ștergându-și nasul cu mâneca.

– Pe mine băutura nu mă ajută. Adorm, dar nu uit. Visez doar... diverse lucruri. Iar curvele – nu am vrut să mă aleg cu un sifilis pe care... știi tu, Olivia, silabisea el, cu privirea în jos. Nu sunt bun la cărți, adăugă, dregându-și vocea. Dar să dorm în brațele unei femei... atunci pot să dorm.

Grey se aplecă spre zid, simțindu-se la fel de mizerabil ca Malcolm Stubbs. Frunze lucioase pluteau prin aer, rotindu-se pe lângă ei, apoi așezându-se în noroi.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Ce ai de gând să faci?

– Nu știu, îi răspunse Stubbs, pe un ton de resemnare. Mă voi gândi la ceva, presupun.

Grey se aplecă și îi întinse mâna. Stubbs se ridică cu grijă, dând din cap, apoi porni spre capătul aleii, îndoindu-se de spate și ținându-se de burtă ca și cum intestinele i s-ar fi putut împrăștia pe jos. La mijlocul drumului, se opri și privi înapoi peste umăr.

Avea o privire neliniștită și părea pe jumătate stânjenit.

– Pot să păstrez miniatura? Sunt încă ai mei, Olivia și... fiul meu.

Grey oftă din adâncul sufletului. Se simțea de parcă avea o sută de ani.

– Da, sunt ai tăi, spuse, și scoțând portretul din buzunar, îl îndesă, atent, în haina lui Stubbs. Nu îi uita, da?

Două zile mai târziu, un convoi de corăbii cu trupe sosi pe mare, sub comanda Amiralului Holmes. Orașul se umplu cu bărbați înfometați, dornici să mănânce carne nesărată, pâine proaspăt coaptă, dornici de băutură și de femei. Un mesager sosi la reședința lui Grey, aducându-i un pachet din partea fratelui său, însoțit de complimentele Amiralului.

Era mic, dar împachetat cu grijă, înfășurat în hârtie cerată și legat cu sfoară, iar nodul era sigilat cu însemnul fratelui său. Nu era obiceiul lui Hal, care de regulă comunica la distanță prin misive scurte, folosind mult mai puține cuvinte decât minimul necesar pentru a putea expedia mesajul. Rareori erau semnate, cu atât mai puțin sigilate.

Și Tom Byrd fusese de părere că pachetul era oarecum prevestitor de rele. Îl așezase separat, departe de restul corespondenței,

cu o sticlă mare de coniac deasupra, de parcă se temuse că pachetul o va lua la fugă. Fie asta, fie Tom bănuise că Grey va avea nevoie de coniac pentru a citi o scrisoare mai mare de o singură pagină.

– Foarte bine gândit, Tom, murmură el, zâmbindu-şi întinzându-se după briceag.

De fapt, scrisoarea se întindea pe mai puţin de-o pagină, lipsea salutul, nu avea semnătură şi era în întregime stilul lui Hal.

Minnie doreşte să ştie de eşti înfometat, deşi nu-mi dau seama ce ar putea să facă dacă aşa ar sta lucrurile. Băieţii doresc să afle dacă ai scalpat pe cineva – sunt convinşi că niciun indian nu va reuşi să îţi ia ţie scalpul. Iar eu le împărtăşesc punctul de vedere. Ar fi bine să aduci acasă trei topoare de-ale indienilor. Ţi-am trimis prespapierul, bijutierul a fost foarte impresionat de calitatea pietrei. Cealaltă scrisoare este o copie a mărturiei lui Adams. L-au spânzurat ieri.

Pachetul mai conţinea o pungă mică, din piele de antilopă, şi un document care părea oficial; scrisoarea cuprindea mai multe pagini, era un pergament de bună calitate, împăturit şi sigilat – de data asta, cu sigiliul lui George al II-lea. Grey lăsă pachetul pe masă şi-şi aduse una dintre cupele cositorite, pe care le avea în cufărul său militar. Turnă coniac până la buză, minunându-se încă o dată de perspicacitatea valetului său.

Întărit astfel, se aşeză pe scaun şi ridică de pe masă săculeţul din piele de căprioară, din care extrase un prespapier greu, din aur, în formă de semilună aşezată între valurile oceanului. Avea feţele frumos finisate şi pe una din ele era montat un safir foarte mare, care strălucea precum luceafărul de noapte. Grey se întrebă de unde o fi luat James Fraser o asemenea piatră.

Îl învârtea pe toate părțile, admirând măiestria celui care îl realizase, apoi îl puse la loc, pe masă. Sorbi un pic de coniac, privind documentul oficial ca și cum ar fi putut să explodeze în orice moment. Avea toate motivele să creadă că așa se va întâmpla.

Cântări plicul în palmă și simți briza care intra pe fereastră ridicându-l ușor, ca pe o velă care se umflă în bătaia vântului.

Așteptarea nu l-a ajutat. Iar Hal știa ce face, oricum; i-ar fi spus în cele din urmă lui Grey, chiar dacă acesta dorea să afle sau nu. Oftând, puse coniacul deoparte și rupse sigiliul.

Eu, Bernard Donald Adams, fac această mărturisire de bunăvoie...

Chiar așa? se întrebă el. Nu cunoștea scrisul lui Adams, nu ar fi putut spune dacă documentul fusese scris de el sau îi fusese dictat. Nu, stai! Se uită pe plic și cercetă semnătura. Același scris. În regulă, fusese scris de el.

Se uită lung la litere. Păreau așternute pe hârtie de o persoană sigură pe ea. Nu erau ale cuiva care fusese torturat. Poate că ăsta era adevărul.

– Tâmpitule, își spuse în barbă. Citește blestematul ăla de document și termină odată cu el!

Bău restul de coniac dintr-o înghițitură, îndreptă paginile de marginea pietrei și citi, în sfârșit, povestea morții tatălui său.

De ceva vreme, ducele bănuise existența unei organizații iacobine și identificase trei oameni despre care presupunea că erau implicați. Totuși, nu făcuse nimic pentru a-i deconspira, până când nu se emisese un mandat de arestare pe numele lui, sub acuzația de trădare. Aflând că mandatul fusese deja emis, a trimis

de îndată după Adams, chemându-l la reședința de la țară a ducelui de la Earlingden.

Adams nu-și dădea seama cât de multe știa ducele despre participarea sa, dar nu îndrăzni să stea deoparte, ca nu cumva acesta, sub arest, să-l denunțe. Așa că s-a înarmat cu un pistol și a călătorit toată noaptea către Earlingden, ajungând acolo înainte de a se lumina de ziuă.

A venit la ușile serei și a fost primit de duce. După care au avut loc „niște discuții".

Am aflat, în acea zi în care s-a emis un mandat de arestare sub acuzația de trădare, ce înseamnă să-l slujești pe Ducele de Pardloe. A fost neplăcut, pentru că el ne chestionase, pe mine și pe câțiva colegi de-ai mei, într-un mod care-i demonstra suspiciunea în legătură cu existența unei mișcări secrete, ce avea drept scop aducerea la tron a lui Stuart.

Nu am susținut arestarea ducelui, neștiind cât de multe lucruri îi erau cunoscute sau ce bănuieli avea și mă temeam că, dacă era pus într-o situație periculoasă, ar fi fost capabil să ne învinuiască pe mine ori pe colegii mei, aceștia fiind Joseph Arbuthnot, Lordul Creemore și Sir Edwin Bellman. Totuși, Sir Edwin era la curent cu subiectul, afirmând că o eventuală arestare nu ar avea niciun efect. Orice alte acuzații făcute ulterior de Pardloe ar fi putut trece drept simple încercări de a se salva pe sine, fără niciun temei în fapt – în vreme ce arestarea lui ar fi provocat tocmai presupunerea că există o vinovăție și ar fi abătut atenția de la noi. Ducele, auzind de emiterea mandatului, a trimis în acea noapte după mine și m-a somat să compar în fața lui, la reședința sa. Nu am cutezat să-i nesocotesc citația, neștiind sigur ce dovezi ar putea ascunde și, prin urmare, am călătorit noaptea către locuința lui, ajungând acolo chiar înainte de a se lumina.

Adams l-a întânit pe duce în seră. Conversația, indiferent sub ce formă s-ar fi desfășurat, a avut consecințe drastice.

Am adus cu mine un pistol, pe care l-am încărcat în fața casei. L-am luat doar ca să mă protejez, pentru că nu știam cum se va comporta ducele.

Periculos, evident. Gerard Grey, Duce de Pardloe, venise și el înarmat la întâlnire. Conform spuselor lui Adams, ducele a scos pistolul din haină – nefiind clar dacă dorea să atace sau doar să amenințe –, după care și Adams, panicându-se, a scos la rându-i pistolul. Au tras amândoi. Adams a crezut că ducele intenționat descărcase arma aiurea, pentru că era imposibil să rateze de la o distanță așa de mică.

Glonțul tras de Adams, în schimb, își nimerise ținta. Văzând sângele țâșnind din pieptul ducelui, Adams s-a speriat și a fugit. Privind în urmă, l-a văzut cum stătea, lovit mortal, dar încă în picioare, apucându-se cu mâinile de-o ramură din piersicul din apropiere. Pe urmă, ducele și-a folosit ultimele puteri ca să arunce pistolul descărcat înspre Adams și s-a prăbușit.

John Grey stătea nemișcat, frecând ușor pergamentul între degete. Nu vedea imaginile limpezi din relatarea indiferentă a lui Adams. El vedea doar sângele. De un roșu închis, frumos ca o bijuterie, ca atunci când soarele trimite brusc pe sticla acoperișului o rază... Apoi, părul tatălui său, ciufulit ca după o hăituire. Și piersicul, prăbușit pe aceleași dale. Totul distrus, ruinat...

Grey așează hârtiile pe masă; vântul le învolbură și, din reflex, se întinse după noul prespapier să le fixeze.

Cum îi zisese Carruthers? *Cel care menține ordinea. Tu și cu fratele tău*, spusese el. *Dacă pe lume mai există pace și ordine, acestea sunt datorită oamenilor ca tine.*

Tot ce se poate. Se întrebă dacă și Charlie știa cât prețuiesc pacea și ordinea, însă își aminti fața lui istovită, de pe care pierise orice urmă de tinerețe și frumusețe. Nimic nu mai rămăsese de el, doar piele și oase și încăpățânarea care îl îndârjea încă să respire.

Da, știa.

S-au îmbarcat după ce s-a înnoptat. Convoiul includea nava amiralului Holmes, *Lowestoff*, trei nave de război *Squirrel*, *Sea Horse* și *Hunter*, câteva veliere armate, alte nave având la bord artileria grea, praf de pușcă și muniție și câteva vase care transportau trupele, o mie opt sute de oameni cu totul.

Sutherland fusese lăsată în urmă, ancorată în afara zonei de tragere dinspre fortăreață, pentru a urmări mișcările inamicului. Râul era înțesat cu baterii de tunuri plutitoare și de mici ambarcațiuni franceze.

Grey era alături de Wolfe și de scoțieni la bordul lui *Sea Horse* și întreaga călătorie o petrecuse afară, prea surescitat să rămână sub punte.

Avertismentul fratelui său îi tot revenea în minte – *nu i te alătura în nimic stupid* –, dar era prea târziu să mai poată face ceva. Pentru a scăpa de obsesie, l-a provocat pe unul din ofițeri la un concurs de fluierat – fiecare concurent trebuia să cânte *The Roast Beef of Old England*[1], primul care izbucnea în râs urmând să piardă. Grey pierduse, dar reușise să uite de fratele său.

Chiar după miezul nopții, vasele mari și-au atrâns în liniște pânzele, au aruncat ancora și s-au așezat ca pescărușii ador-

[1] Cântec patriotic britanic, compus de Henry Fielding (n. tr.).

miți pe apele întunecate. L'Anse au Foulon, locul de debarcare pe care Malcolm Stubbs și cercetașii săi îl recomandaseră generalului Wolfe, se afla unsprezece kilometri în aval, la piciorul unor stânci abrupte, din roci argiloase, care duceau înspre Heights of Abraham.

– Crezi că sunt numite după Abraham din Biblie? a întrebat Grey curios.

A fost informat că, de fapt, în vârful stâncii se afla gospodăria unui fost pilot, Abraham Martin.

În final, a crezut și el această explicație prozaică. Era posibil să fi existat o dramă care alimentase istoria zonei respective, fără să aibă legătură cu profeți antici, conversații cu Dumnezeu ori cu vreo socoteală a numărului de bărbați care trăiau în fortăreața din Quebec.

Încercând să păstreze liniștea, scoțienii, împreună cu ofițerii lor, și Wolfe, împreună cu trupele selectate – Grey se afla printre ei –, au coborât în mici *bateaux* care urmau să-i transporte în liniște la punctul de întâlnire de pe mal.

Sunetele vâslelor erau estompate de tumultul fluviului, iar în bărci abia se auzeau crâmpeie de cuvinte. Wolfe stătea la prora ambarcațiunii din frunte, cu fața spre trupele sale, privind din când în când peste umăr, către țărm. Începu să vorbească pe neașteptate. Nu ridicase vocea, dar noaptea era atât de liniștită, încât cei din barcă îl auzeau cu greu. Spre mirarea lui Grey, el recita „Elegia scrisă într-un cimitir de țară".

Nenorocit melodramatic, gândi Grey, dar nu putea să nege că versurile erau impresionante, într-un mod bizar. Wolfe nu recita deloc ostentativ. Se comporta de parcă ar fi vorbit pur și simplu cu sine, iar pe Grey ultimul vers îl făcu să se-nfioare.

„Blazon trufaș, putere-naurită
Și tot ce-i mândru și-n averi străluce,

La fel așteaptă ora hărăzită:
Poteca slavei doar la groapă duce"[1]

Poteca slavei doar la groapă duce, încheie Wolfe, cu voce atât de firavă, încât îl auziră doar trei sau patru bărbați din preajma lui. Grey era suficient de aproape să-l audă cum își drege glasul și să-i vadă umerii înălțându-se.

– Domnilor, spuse Wolfe, cu vocea mai ridicată, mai bine aș fi scris aceste versuri decât să cuceresc Quebecul.

Printre bărbați se iscară o ușoară agitație și câteva râsete înfundate.

Și eu aș fi preferat la fel, își zise Grey. *Poetul care scrisese versurile stătea, probabil, lângă focul său confortabil din Cambridge, mâncând prăjituri de casă cu unt, nici într-un caz pregătindu-se să se prăvălească de pe stânci ori să fie împușcat în cur.*

Nu știa dacă scena aceea fusese doar un teatru caracteristic lui Wolfe. Poate da – poate nu, gândi el. Dimineață îl întâlnise lângă latrine pe colonelul Walsing și acesta pomenise de faptul că în noaptea dinainte Wolfe îi dăruise un pandantiv, cu instrucțiuni de a-l livra lui Miss Landringham, cu care bărbatul era logodit.

Dar nu era nimic extraordinar în a da anumite lucruri de preț unui prieten, spre păstrare, mai ales înaintea unei bătălii care nu se anunța prea ușoară. Dacă erai omorât sau rănit grav, trupul tău putea fi jefuit înainte ca tovarășii loviți mai ușor să fie capabili să te salveze. Nu oricine avea un servitor de încredere căruia să-i lase obiecte de genul ăsta. El însuși purtase în

[1] „Elegie scrisă într-un cimitir de la țară" de Thomas Gray, în traducerea lui Teodor Boșca, în *Poezia preromantică în Anglia, Franța, Germania, Italia și Spania*, antologie poliglotă, traduceri, cuvînt înainte, prezentări și note de Teodor Boșca, Cluj, Ed. Tribuna, 2007 (n. tr.).

lupte, pentru prieteni, cutiuțe cu tutun de prizat, ceasuri de buzunar sau inele – avea reputația de om norocos. În acea seară, însă, nimeni nu-l rugase să poarte ceva.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul din instinct, conștientizând schimbarea stării de spirit, iar Simon Fraser se legănă lângă el în direcție opusă, ciocnindu-l.

– *Pardon*, murmură Fraser.

Noaptea trecută, Wolfe îi pusese pe toți să recite poezie în limba franceză, pe când se aflau în jurul mesei, la cină, și căzuseră cu toții de acord că Fraser are accentul cel mai bun, el luptându-se cu francezii în Olanda, cu câțiva ani în urmă. Dacă le-ar ieși în cale vreo santinelă, era treaba lui să poarte un eventual dialog.

Fără îndoială, presupuse Grey, Fraser gândea în franceză tot timpul, încercând să-și umple mintea cu vorbe din această limbă, să nu care cumva, speriat, să strecoare vreun cuvânt în engleză.

– *De rien*, nu-i nimic, îi răspunse Grey, iar Fraser râse înfundat.

Fusese mohorât afară. Acum cerul era brăzdat cu resturile disparate ale norilor de ploaie care se retrăgeau. Era bine. Suprafața apei părea discontinuă, cu petice de lumină slabă, caroiată de stânci și de crengi rupte. Cu toate astea, o santinelă dibace putea lesne să observe șirul de ambarcațiuni.

Frigul îi amorțea fața, dar palmele îi erau transpirate. Pipăi din nou pumnalul de la brâu; era conștient că îl atinsese la fiecare câteva minute, ca și cum ar fi avut nevoie să verifice dacă mai este acolo, dar nu se putea abține. Își încordă privirea, căutând ceva, orice – strălucirea unui foc, mișcarea unei roci care nu era de fapt rocă... nu zărea nimic.

Cât e de departe? se întrebă el. Patru kilometri, cinci? Nu vedea coasta încă, nu știa cât mai aveau de mers până la Gareon.

Apa care curgea cu viteză și mișcarea ușoară a vasului îl făcuseră să ațipească în ciuda tensiunii și scutură puternic din cap, căscând de-i trosniră fălcile.

Quel est c'est bateau? Ce vas e acela?

Strigătul care se auzise de pe țărm părea calm, mai puțin strident decât țipătul unei păsări de noapte. Dar în secunda următoare, Simon Fraser îi apucă mâna atât de tare, încât aproape că îi fărâmă oasele, trase aer în piept și urlă din rărunchi:

– *Celui de la Reine!* Este al reginei!

Grey își încleștă dinții să nu lase să-i scape vreo înjurătură. Dacă santinela cerea o parolă, era posibil să rămână schilodit pe viață, își spuse. Însă imediat santinela strigă:

– *Passez*! Treci!

Și maxilarul lui Fraser se relaxă. Simon sufla precum niște foale, îl înghionti iarăși pe Grey și își ceru din nou, șoptit, iertare.

– *De* futu-i *rien*, mormăi, frecându-și mâna și flexându-și degetele.

Se apropiau. Bărbații se foiau nervos, în așteptare, mai abitir decât Grey, verificându-și armele, aranjându-și uniformele, tușind, scuipând peste bord, pregătindu-se. Totuși, mai era un sfert de ceas în care puteau ceda nervos, până să înceapă să se legene spre mal – și tocmai se auzi o altă santinelă strigând din beznă.

Inima lui Grey se făcuse cât un purice și aproape că se sufocă de la junghiul de durere din vechile răni.

– *Qui êtes-vous? Que sont ces bateaux?* întrebă în franceză o voce suspicioasă. Cine sunteți? Ce vase sunt astea?

De data asta, era pregătit și îl prinse el de mână pe Fraser. Simon se aplecă spre țărm și strigă răgușit:

– *Des bateaux de provisions! Tasiez-vous – les anglais sont proches!* Vase cu provizii! Liniște – englezii sunt aproape!

Grey simți o poftă nebună să râdă în hohote, dar nu o făcu. De fapt, Sutherland era aproape, în aval, așteptând în tăcere să folosească tunurile, iar broaștele cu siguranță știau. În orice caz, garda strigă, dar mai încet, *Passez!* Treceți! Și coloana de ambarcațiuni alunecă încet, trecând de ultimul cot.

Fundul bărcii scrâșni peste nisip și jumătate din oameni săriră peste bord în același timp, trăgând-o mai departe pe mal. Wolfe, nerăbdător, sări peste copastie și aproape căzu, orice urmă de tristețe dispărându-i cu desăvârșire. Acostaseră pe o mică limbă de nisip, în vecinătatea coastei, pe când celelalte bărci atingeau acum țărmul, o mulțime de siluete negre forfotind ca furnicile.

Douăzeci și patru de scoțieni urmau să înceapă primii urcușul și să descopere o cărare – și, pe cât posibil s-o și curețe, coasta fiind apărată nu numai de panta abruptă, dar și de barajul din copacii culcați cu vârful spre apă, cuiburi de bușteni ascuțiți. Silueta mare a lui Simon dispăru în întuneric, accentul său perfect franțuzesc devenind pe dată unul șuierător, galic pe când le șoptea oamenilor să ocupe pozițiile. Grey aproape că îi simțea lipsa.

Nu era sigur dacă Wolfe îi alesese pe scoțieni pentru abilitatea lor de a se cățăra ori pentru că prefera să pună în pericol viețile lor, nu pe cele ale soldaților lui. Tardiv, gândi el. Ca majoritatea ofițerilor englezi, Wolfe îi privea pe scoțieni cu neîncredere și dispreț. Cel puțin, la fel ca acei ofițeri care nu luptaseră niciodată cu ei – ori împotriva lor.

Din locul în care se afla, la piciorul stâncii, nu-i putea zări, dar îi putea auzi; picioarele încâlcindu-se în ramurile de pe jos, ici și colo câte un hârâit, ori un ropot provocat de pietrișul în cădere, icnete de efort. Ceea ce recunoștea sigur erau invocările galice ale lui Dumnezeu, ale mamei Sale și ale unui alai de sfinți. Un bărbat de lângă el scoase un șirag de mătănii de sub cămașă,

sărută crucea așezată între mărgele, apoi o așeză la loc. Apucând un copăcel firav care ieșise printre stânci, sări în sus, făcând kiltul să se îndepărteze de trup, și, înainte de a fi înghițit de întuneric, mai apucă doar să vadă lama cuțitului de la brâu legănându-se. Grey atinse iar mânerul pumnalului, talismanul său protector.

A fost o așteptare lungă într-un întuneric deplin. Într-o oarecare măsură, îi invidia pe scoțieni, care nu aveau cum să se plictisească – zgomotele acelea care păreau făcute cu unghiile în piatră, icnetele înăbușite atunci când piciorul aluneca pe o stâncă, un tovarăș apucat de-o mână sau de braț, gestul sugerând urcușul aproape imposibil.

Brusc, se auziră de sus un huruit și o trosnitură, iar cei de pe mal se împrăștiară speriați chiar în clipa în care mai mule trunchiuri ascuțite au început să alunece din bezna din față, dislocate din bariera de copaci. Unul din ei se înfipse tremurând în nisip, nu mai departe de un metru și jumătate de Grey. Fără un cuvânt, oamenii de pe mal se retraseră pe fâșia de nisip pe care acostaseră.

Zgomotele și gâfâielile se diminuară, apoi încetară brusc. Wolfe, care stătea pe un bolovan, se ridică și privi în sus.

– Au reușit, șopti, iar pumnii lui se strânseră trădând emoția pe care o împărtășea și Grey. Dumnezeule, au reușit!

Oamenii de la baza coastei amuțiră; o santinelă era de pază în vârful stâncii. Liniște, abia se auzeau zgomotele permanente generate de copaci și de apa fluviului. Apoi răsună o împușcătură.

Doar una. Bărbații de jos se mișcară. Își așezaseră mâinile pe arme, pregătiți. Nu se știa însă pentru ce.

Se auziseră zgomote sus? Nu putea spune cu certitudine și, din pură nervozitate, se întoarse și urină pe o stâncă. Tocmai se încheia la pantaloni, când auzi deasupra lui vocea lui Simon Fraser.

– La naiba, ce Dumnezeu! spuse el. Veniți, flăcăi! Noaptea nu-i destul de lungă!

Următoarele câteva ore trecură ca prin ceață, dar au fost cele mai intense încercări prin care Grey a trecut de când traversase ținuturile Scoției alături de regimentul fratelui său, ca să aducă tunuri pentru generalul Cope. Nu, de fapt, era mult mai rău, își spuse, în timp ce stătea în beznă, cu un picior prins între un copac și o rocă, plutind la peste nouă metri de hău sub el; frânghia îi ardea palmele, susținând o greutate de peste nouăzeci de kilograme.

Scoțienii surprinseseră garda, îi împușcaseră în călcâi căpitanul – care o luase la fugă – și îi făcuseră pe toți prizonieri. Asta a fost partea cea mai ușoară. Următorul pas, pentru restul oamenilor rămași pe mal, era să escaladeze stânca. Acum, că poteca – dacă exista așa ceva – fusese deschisă, nu numai restul trupelor trebuia să urce, dar și șaptesprezece tunuri, douăsprezece obuziere, trei mortiere și toate celelalte componente utile, cum ar fi obuze, praf de pușcă, scânduri și afeturi, necesare pentru o artilerie eficientă. Cel puțin, reflectă Grey, până când terminau, cărarea verticală de pe stâncă va fi, probabil, călcată în picioare și va arăta ca o cărăruie făcută de o cireadă de vaci.

Pe când cerul se lumina, Grey ridică, pentru un moment, privirea din locul său de pe partea de sus a stâncii, unde se putea vedea ultimul transport al artileriei, tras peste marginea peretelui de coastă. Văzu bărcile coborând din nou pe râu, ca un stol de rândunele, pregătindu-se să traverseze fluviul pentru a transporta cei o mie două sute de soldați pe care Wolfe îi pusese să mărșăluiască pe malul opus, către Levi. Acolo soldații urmau să se ascundă în păduri până când scoțienii își vor fi făcut treaba.

Un cap se iți peste marginea stâncii, înjurând. Corpul său, cu pieptul la vedere, se împiedică și căzu lat la picioarele lui Grey.

– Sergent Cutter! spuse Grey, rânjind în timp ce se apleca să-l ajute pe acesta să se ridice. Vino alături de noi la petrecere, nu vrei?

– Dumnezeule mare! replică sergentul, scuturând nervos noroiul de pe haină. Mai bine am învinge, e tot ce pot să spun.

Şi fără să mai aştepte răspuns, se întoarse şi privi spre baza stâncii. Veniţi încoace, canalii nenorocite! Aţi mâncat ceva astăzi? Chiar nu vreţi să luptaţi! Urcaţi, fie-v-ar ochii ai dracului!

Rezultatul clar al acestui efort monstruos a fost acela că, odată ce zorile au început să-şi împrăştie strălucirea aurie peste Câmpiile lui Abraham, santinelelor franceze de pe zidurile citadelei Quebecului nu le-a venit să-şi creadă ochilor când i-au văzut aliniaţi şi gata de luptă pe cei peste patru mii de soldaţi britanici.

Prin lunetă, Grey zărea gărzile. Distanţa era prea mare ca să le poată surprinde expresia de pe chip, dar atitudinea trăda agitaţie şi consternare. Bărbatul zâmbi larg când văzu că un ofiţer francez se apucase cu mâinile de cap, apoi începuse să-şi mişte braţele ca şi când ar fi jumulit o găină, trimiţându-şi subordonaţii să alerge în toate direcţiile.

Wolfe stătea pe o movilă mică şi adulmeca aerul dimineţii cu nasul lui lung. Grey gândi că, pesemne, se considera nobil şi impunător pozând astfel; dar pe el îl făcea să se gândească la un teckel care ia urma unui viezure. Atitudinea lui trăda acelaşi neastâmpăr.

Wolfe nu era singurul. După înflăcărarea din timpul nopţii şi cu toate că aveau mâinile jupuite, picioarele obosite, genunchii şi gleznele sucite, nu mâncaseră şi nu dormiseră, soldaţii păreau îmbătaţi de o exaltare veselă. Grey îşi spuse că erau cu toţii ameţiţi de oboseală.

Sunetul tobelor veni vag spre el, adus de adierea vântului: francezii băteau în grabă din sfert în sfert de ceas. În câteva

minute văzu mai mulți călăreți ieșind din fortăreață și zâmbi amar. Ei urmau să adune toți soldații pe care Montcalm îi avea risipiți prin împrejurimi. Simți cum i se strânge stomacul la gândul ăsta.

Nici urmă de îndoială. Era septembrie și iarna se apropia. Orașul și fortăreața nu se puteau aproviziona în anotimpul rece, în eventualitatea unui asediu îndelungat, din cauza politicilor lui Wolfe. Invadatorii incendiau și distrugeau tot ce le-ar fi putut fi util ulterior ca hrană și adăpost. Francezii erau acolo, englezii au venit după ei – pur și simplu, ambele tabere vor face foamea, francezii însă pe o perioadă mai mare decât englezii. Montcalm va lupta, nu avea de ales.

Mulți dintre bărbați aduseseră cu ei canistre cu apă, iar câțiva chiar puțină mâncare. Li se permitea să se relaxeze suficient cât să mănânce, să-și odihnească mușchii – deși niciunul nu-și luase ochii de la mulțimea de francezi din fața fortăreței. Folosind luneta în continuare, Grey vedea crescând numărul oamenilor, erau, fără discuție, trupe antrenate. Montcalm își chemase armatele de rezervă de la țară – fermieri, pescari, cioplitori în lemn, după cum arătau, și, de asemenea, pe indieni. Grey le privea fețele pictate și părul uns, înnodat în creștetul capului, dar faptul că îl cunoscuse pe Manoke făcea să le piară aspectul terifiant – și oricum nu îi va înfrunta în câmp deschis, cu tunurile. Indienii se vor furișa din pădure.

Lui Montcalm îi trebui surprinzător de puțin timp să-și pregătească trupele, așa improvizate cum erau. Soarele era la jumătate pe cer când liniile soldaților francezi începură să avanseze.

– Opriți dracului focul, ticăloșilor! Trageți înainte de ordin și am să vă folosesc țestele în loc de proiectile pentru tunuri! auzi Grey vocea inconfundabilă a sergentului Aloysius Cutter, aflat la ceva distanță în spatele lui, dar distingându-se clar. Urmară alte ordine asemănătoare, mai puțin pitorești, printre liniile

britanicilor și, dacă fiecare ofițer de pe câmpul de luptă stătea cu un ochi lipit de francezi, cu celălalt îl fixau pe generalul Wolfe, stând pe movila sa, înflăcărat și nerăbdător.

Grey își simți sângele clocotind și începu să-și miște când un picior, când pe celălalt, încercând să-și domolească un cârcel. Linia franceză care înainta se opri, îngenunche și lansă o salvă. O alta fu trasă de pe linia celor în picioare, din spatele lor. Departe, prea departe pentru a avea vreun efect. Un duduit puternic se auzi dinspre trupele englezilor – ceva visceral și înfometat.

Mâna lui Grey strânse pumnalul atât de tare, încât striurile mânerului îi rămaseră imprimate pe degete. Cealaltă mână era încleștată pe sabie. Nu avea autoritate aici, dar dorința lui de a-și înălța sabia, de a fi privit de oamenii săi, de a-i stăpâni, de a le atrage atenția, erau copleșitoare. Își scutură umerii ca să se relaxeze și privi către Wolfe.

O altă salvă, destul de aproape de data aceasta. Câțiva soldați britanici din linia întâi căzură, doborâți de focul muschetelor.

– Așteptați, așteptați!

Ordinul zgudui rândurile întocmai ca focul tras de arme. Mirosul de pucioasă aprinsă era greu, mult mai înțepător decât cel al prafului de pușcă; artileria aștepta și ea ordinul de foc.

Tunurile francezilor traseră și proiectilele sărira ucigătoare pe tot câmpul de luptă, dar păreau niște biluțe inofensive, în ciuda dezastrului produs. Câți francezi sunt? se întrebă Grey. Poate de două ori mai mulți, dar nu conta. Nu mai conta...

Transpirația îi curgea pe față și folosi mâneca să-și șteargă ochii.

– Așteptați!

Mai aproape, mai aproape! Mulți indieni erau călare, îi vedea într-un grup, în stânga.

Aceia pe care putea să-i vadă...

– Așteptați!

Brațul lui Wolfe se ridică încet, cu sabia în mână, iar armata inspiră adânc, la unison. Dragii lui grenadieri erau lângă el, ca un bloc compact, înfășurați în fum de sulf din tuburile de aprindere de la brâu.

– Veniți, poponarilor, mormăi omul de lângă Grey. Veniți, veniți!

Fumul se vălătucea pe câmp, nori albi și joși, dar uscați. Patruzeci de pași. Distanță de tragere perfectă.

– Nu trageți, nu trageți, nu trageți...

Cineva murmura un descântec, luptându-se cu panica.

Printre șirurile britanice, soarele lucea în săbiile ridicate pentru luptă, ofițerii repetau comanda lui Wolfe.

– Așteptați... așteptați...

Săbiile coborâră ca una.

– Foc!

Și pământul se cutremură.

Un strigăt îi țâșni din gât, parte din cauza zgomotului produs de armată, parte din pricina celui de lângă el, care îl strânea, legănându-și sabia cu toată setea, căutând carne proaspătă.

Salva fusese devastatoare. Pământul era presărat cu trupuri. A sărit peste un francez căzut, care nu apucase să-și scoată sabia decât pe jumătate, îi înfipse lama în adâncitura dintre gât și umăr, o eliberă imediat și plecă mai departe.

Artileria britanică trăgea cât de repede puteau servanții reîncărca tunurile. Fiecare bubuit îi făcea carnea să tremure. Scrâșni din dinți, agitând lateral vârful baionetei, cu ochii înlăcrimați de la fum. Se pomeni singur.

Cu pieptul scos în afară, se roti, dezorientat. Era atât de mult fum în jurul lui, încât, pentru un moment, nu-și dădu seama unde se află. Nici nu mai avea importanță.

O umbră uriașă se ivi huruind, iar el, din insinct, se feri și căzu pe spate, în timp ce picioarele calului, care apăruse brusc,

loviră aerul. Grey auzi ecoul urletului scos de indian, zborul toporului făcând aerul să-i vâjâie la ureche. Tocmai îi ratase capul.

– Rahat! mormăi și sări în picioare.

Grenadierii munceau din greu în apropiere. Auzea ordinele date de ofițeri, urmate de loviturile și pocnetele asurzitoare ale exploziilor, care înfloreau încet, dar sigur, semănând moarte printre soldați.

O grenadă lovi pământul la nici măcar un metru distanță, iar Grey simți o durere acută în coapsă; un fragment de metal alunecă prin aer, îi tăie pantalonii și apoi carnea, făcând sângele să țâșnească.

– Hristoase! spuse el, conștientizând în cele din urmă că se afla în vecinătatea unei companii de grenadieri, iar ăsta nu era tocmai locul ideal. Scutură din cap, își reveni și se îndepărtă de ei.

Auzi un sunet familiar, care îl făcu să dea înapoi o secundă – strigătele sălbatice ale scoțienilor, pline de furie, violente, dar în același timp fericite. Scoțienii erau ocupați să mânuie paloșele – Grey îi văzu pe doi dintre ei apărând din fum, cu gambele goale itindu-se din kilturi, alergând după un grup de francezi care fugeau mâncând pământul și simți că nu-și mai putea stăpâni hohotele de râs care parcă-i spărgeau pieptul.

Nu-l văzu pe bărbat din cauza fumului. Piciorul i se agăță de ceva dur și căzu cât era de lung. Omul țipă și Grey se precipită spre el.

– Scuze. Iisuse! Ești Malcolm...

Era în genunchi și se apleca până la pământ ca să evite fumul. Stubbs icnea, strângându-și haina cu disperare.

– Iisuse! Piciorul drept al lui Malcolm dispăruse de la genunchi în jos, carnea era tocată și osul alb crăpat, ciopârțit, plin de pete purpurii de sânge. Restul piciorului – pe jos, mai încolo, încălțat încă și cu ciorapul zdrențuit.

Grey întoarse capul și vărsă.

Voma îi irită nasul, se înecă și scuipă, se îndreptă spre Stubbs și se luptă să-i scoată centura, să-l elibereze.

– Nu... bolborosi Stubbs, apucându-l pe Grey de mână, în timp ce acesta îi lega coapsa cu centura. Fața îi era mai albă decât osul care-i ieșea prin carne. Nu. Mai bine... E mai bine dacă mor.

– Ai să mori pe dracu'! răspunse scurt Grey.

Mâinile îi tremurau și îi alunecau, murdare de sânge. De trei ori încercă să prindă cureaua în cataramă, reuși într-un final, apoi strânse foarte tare, gest care îl făcu pe Stubbs să urle.

– Gata, îi șopti la ureche o voce necunoscută. Să-l luăm...

– Rahat!

Privi în sus, tresărind, și văzu un ofițer britanic înalt, care tocmai sărea, parând patul muschetei care se îndrepta spre creierii lui Grey. Fără să gândească, își smulse pumnalul din teacă și-l înfipse în piciorul francezului. Omul țipă de durere, iar ofițerul îl împinse la o parte, dându-i un șut în față, apoi îi zdrobi gâtul cu talpa cizmei.

– Te-ajut, spuse el calm, aplecându-se pentru a-l apuca pe Malcolm de braț, ca să-l poată ridica. Ia-l de partea cealaltă! Să-l ducem în spate.

Împreună, îl luară pe Stubbs de-acolo, fiecare de câte un braț, ignorându-l total pe francezul care horcăia și trăgea să moară.

Malcolm a mai trăit cât să ajungă în spatele liniilor, unde medicii militari erau pregătiți să intervină. Dar până când Grey și celălalt ofițer să apuce să-l așeze pe pat, pentru operație, Stubbs și-a dat duhul.

Grey se întoarse pe câmp și-i văzu pe francezii demoralizați împrăștiindu-se înspre fortăreață. Soldații britanici se revărsau realmente peste câmp, tropotind, urlând de fericire, trecând de limita tunurilor franceze.

Întreaga bătălie durase mai puțin de un sfert de ceas.

Se pomeni stând singur, pe pământ, absent, pierduse deja noțiunea timpului. Cu toate astea, își spuse că nu era posibil să fi trecut prea mult. Observă un ofițer stând lângă el și i se păru o figură familiară. Cine era...Oh, da. Adjutantul lui Wolfe. Nu reținuse numele bărbatului.

Se ridică încet în picioare, țeapăn ca o budincă veche de nouă zile. Adjutantul stătea acolo privind în gol. Își întoarse privirea în direcția fortăreței și a francezilor care fugeau într-acolo, dar Grey putea jura că mintea îi era aiurea. Colonelul privi peste umăr, către movila unde Wolfe stătuse mai devreme, dar generalul nu se vedea nicăieri.

– Generalul Wolfe? întrebă.

– Generalul... bâigui adjutantul înghițind un nod. A fost lovit.

Bineînțeles că a fost lovit, cretinule, gândi Grey nemilos. Stând acolo ca o țintă nenorocită, la ce se putea aștepta? Apoi, văzând lacrimile care-i licăreau în ochii, înțelese.

– E mort? întrebă stupid, iar adjutantul – de ce naiba nu-l întrebase niciodată cum îl cheamă – dădu aprobator din cap, frecându-și mâneca plină de funingine de fața plină și ea de funingine.

– A fost lovit... mai întâi la încheietură. Apoi în piept. A căzut, s-a târât, după care a căzut din nou. L-am întors eu cu fața în sus... i-am spus că am învins, francezii fugeau ca apucații.

– A înțeles?

Adjutantul dădu din nou din cap și oftă din toți rărunchii.

– A spus că... – bărbatul se opri, începu să tușească, apoi continuă, mai sigur pe el. A zis că tocmai pentru că știe că am învins moare împăcat.

– Așa a zis? murmură Grey cu privirea goală. Văzuse oameni murind, de multe ori, dar nu-și închipuise ca James Wolfe să fie capabil să scoată mai mult decât un grohăit, înainte să

dea ortu' popii. Își imaginase că vorba lui de rămas-bun ar fi fost *rahat!* ori *Dumnezeule!,* în funcție de preferințele religioase, de care Grey oricum nu avea habar.

– Bine, spuse fără niciun sens și porni către fortăreață.

Bărbații, înșiruiți precum furnicile, se îndreptau către cetate și, chiar în mijlocul unei astfel de coloane, zări culorile lui Montcalm, fluturând în bătaia vântului. Iar sub drapel, care se vedea mic de la distanța aia, un om călare, în uniformă de general, fără pălărie, cocoșat, legănându-se în șa, cu ofițerii buluc de-o parte și de alta, îngrijorați să nu cadă.

Britanicii se reorganizau, deși era evident că nu va mai avea loc vreo luptă. Nu astăzi. Grey îl observă pe ofițerul înalt, care-i salvase viața și-l ajutase să-l care pe Malcolm Stubbs la loc sigur, șchiopătând către trupele lui.

– Maiorul de colo, spuse el, înghiontindu-l pe adjutant și făcându-i semn cu bărbia spre ofițer. Îi știi numele?

Adjutantul clipi des, apoi își îndreptă umerii.

– Da, sigur. Este maiorul Siverly.

– O, da. El e, nu-i așa?

Amiralul Holmes, al treilea la comandă după Wolfe, acceptă predarea Quebecului trei zile mai târziu, Wolfe și secundul său, brigadierul general Monckton, pierind amândoi în luptă. Montcalm era și el mort. Se stinsese în dimineața care a urmat bătăliei. Francezii nu puteau evita capitularea. Iarna era aproape, iar oamenii din fortăreață și din oraș ar fi murit înfometați, cu mult înaintea asediatorilor.

Două săptămâni după bătălie, John Grey se întoarse la Gareon, unde află că o epidemie de variolă măturase satul ca un vânt de toamnă. Femeia cu care Malcolm Stubbs avusese un fiu era moartă. Mama ei se oferise să-i vândă lui băiatul. Grey o rugă politicos să aștepte.

Charlie Carruthers pierise și el, variola fusese mai puternică... Grey îi incineră trupul, lucru care li s-a părut suspect și indienilor, și localnicilor. Explicația?! Nu și-ar fi dorit ca mâna lui Carruthers să fie furată... Apoi luă o canoe și, pe o insulă părăsită de pe St. Lawrence, împrăștie în vânt cenușa prietenului său.

Se întoarse din expediție și găsi o scrisoare trimisă de Hal, din partea chirurgului John Hunter. Verifică nivelul coniacului din carafă și, oftând, deschise plicul.

Dragul meu lord John,

Am auzit recent niște discuții legate de moartea nefericită a domnului Nicholls, primăvara trecută, inclusiv comentarii care indicau anumite bănuieli cum că tu ai fi fost vinovat de moartea sa. În caz că ai dat crezare acestor suspiciuni, mă gândeam că ar trebui să știi că nu este vina dumitale.

Grey se lăsă moale pe scaun, cu ochii lipiți pe foaia de hârtie.

Este adevărat că glonțul tău l-a lovit pe domnul Nicholls, dar accidentul acesta a contribuit prea puțin – dacă nu deloc – la deces. Te-am văzut țintind în aer – le-am repetat de atâtea ori despre asta celor prezenți în momentul respectiv, mulți din ei, însă, nu au părut să rețină detaliul. Cartușul a plecat într-un unghi ușor și l-a nimerit pe domnul Nicholls de sus. În acel punct, nu mai avea prea multă putere și proiectilul, devenind neglijabil, abia a penetrat pielea de lângă claviculă. Acolo a ricoșat în os, rănile fiind minore. Adevăratul motiv al morții sale a fost un anevrism aortic, o slăbiciune în peretele uneia dintre arterele care pleacă din inimă. Asemenea atacuri sunt deseori congenitale. Stresul șocului electric și emoția duelului care a urmat au

cauzat anevrismul. Astfel de cazuri nu se pot trata și, din păcate, sunt invariabil fatale. Nu l-ar fi putut salva nimic.

La dispoziția ta, John Hunter, chirurg.

Grey era conștient de modul cu totul extraordinar în care se desfășuraseră lucrurile. Eliberat – da, era un sentiment de profundă ușurare – ca atunci când te trezești dintr-un coșmar. Mai exista un sentiment de nedreptate, pe care i-l stârneau începuturile revoltei. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese cât pe ce să se însoare! Ar fi putut să fie ucis sau mutilat dintr-o încurcătură... Dar nu asta îl deranja cel mai tare. Era soldat, la urma urmei astfel de lucruri se întâmplă.

Mâna îi tremura ușor când așeză hârtia pe masă. După sentimentul de eliberare, gratitudinea și indignarea făceau loc altei senzații: oroarea!

Mă gândeam că ar putea să te liniștească... parcă și vedea fața lui Hunter când îi spunea asta; cu simpatie, inteligent și vesel. Era o remarcă directă, dar plină de ironie conștientă.

Da, era încântat să știe că nu el a cauzat moartea lui Edwin Nicholls. Dar sensul acelei vești... părul de pe brațe i se ridică ușor și tremură involuntar, imaginându-și...

– Oh, Doamne! spuse.

Fusese o singură dată la Hunter acasă – la un cerc de poezie, ținut sub auspiciile doamnei Hunter, ale cărei saloane erau celebre. Doctorul Hunter nu participa la așa ceva, dar câteodată cobora din colțul său pentru a saluta oaspeții. Cu acea ocazie făcuse la fel și începuse o discuție cu Grey și cu alți doi domni cu minți savante, ba chiar îi invitase sus să le arate cele mai interesante obiecte ale colecției sale: cocoșul cu un transplant de dinte uman, care creștea în creastă, copilul cu două capete, un fetus cu piciorul dezvoltat din stomac.

Hunter nu făcuse nicio referire la borcanele cu care erau tapetați pereții, borcane pline cu ochi, degete, bucăți de ficat... Nici la cele două sau trei schelete umane întregi, care atârnau din tavan, articulate și fixate cu un șurub prins în craniu. Grey nu se întrebase, la vremea aceea, de unde – ori cum – achiziționase Hunter toate astea.

Lui Nicholls îi lipsea un canin, iar dintele din față, de lângă spațiul rămas liber, era ciobit rău. Oare, dacă-l va mai vizita vreodată pe Hunter, se va întâlni cu un craniu căruia îi lipsea un dinte?

Luă repede carafa cu coniac, o destupă și bău direct din ea, până când imaginea începu să se estompeze.

Măsuța era plină cu hârtii. Printre ele, sub prespapierul cu safir, era pachetul îngrijit pe care văduva Lambert, cu fața roșie de atâta plâns, i-l dăduse. Puse o mână pe el, simțind parcă atingerea dublă a lui Charlie, pe care și-o reamintea tandră pe obraz, dulce în inimă.

Nu mă vei dezamagi.

– Nu, spuse el încet. Nu, Charlie, nu te voi dezamăgi.

Cu ajutorul lui Manoke, pe post de traducător, Grey cumpără copilul, după o negociere îndelungată, pe două guinee de aur, o pătură viu colorată, cinci sute de grame de zahăr și un butoiaș cu rom. Chipul bunicii era inundat de lacrimi, dar nu erau lacrimi de durere, își zise el, ci de sfârșeală și dezamăgire. Cum fiica ei murise în epidemia de variolă, viața avea să-i fie mai grea. Englezii, îi spuse prin intermediul lui Manoke, erau bastarzi ieftini; francezii erau mult mai generoși. El rezistase imboldului de a-i mai da o guinee.

Era deja toamnă târzie, iar frunzele căzuseră toate. În vreme ce se apropia de misiunea franceză, vedea ramurile desfrunzite ale copacilor cum se profilau negre, ca fierul forjat, pe cerul de

un albastru pal. Misiunea era alcătuită din câteva clădiri joase, care înconjurau mica biserică. Câțiva copii se jucau pe aleile dintre clădiri. Unii dintre ei se opriră, privindu-l, dar cei mai mulți îl ignorară – soldații britanici nu mai reprezentau o noutate.

Părintele LeCarré luă cu grijă copilul înfășurat în scutece, apoi se întoarse și privi chipul micuțului. Băiețelul era treaz. Bătea cu mânuțele în gol, iar preotul îndreptă un deget spre el, în joacă.

– Înțeleg... spuse, văzând clar semnele amestecului de sânge, iar Grey știu că preotul își imagina că este fiul lui.

Începu să-i explice, dar, de fapt, ce rost mai avea?

– Îl botezăm în rit catolic, bineînțeles, spuse părintele LeCarré, privindu-l de sus.

Era un bărbat tânăr, mai degrabă dolofan, brunet și proaspăt bărbierit, cu o față blândă. Nu te deranjează?

– Nu.

Grey scoase o pungă.

– Poftim – pentru întreținere. Voi trimite încă cinci lire sterline, dacă mă vei informa anual despre starea lui. Iată – ai aici adresa la care vei scrie.

Îi veni, brusc, o idee – nu că n-ar fi avut încredere în bunul părinte, își spuse – doar că...

– Trimite-mi o buclă din părul lui, îl rugă Grey. În fiecare an.

Voia să plece, când preotul îl chemă înapoi, zâmbind.

– Domnule, care este numele pruncului?

– Ăă...

Încremeni.

Mama lui precis îl striga în vreun fel, dar Malcolm Stubbs nu se gândise să-i spună cum îl cheamă. Cum să-l numească pe cel mic? Malcolm, ca pe tatăl său care îl abandonase? Mai bine nu.

Charles, poate, în memoria lui Carruthers...

– Numele lui este John, spuse brusc și își drese glasul. John Cinnamon.

– *Mais oui*, zise preotul, dând din cap. *Bon voyage, monsieur – et voyez avec le Bon Dieu.* Bine. Drum bun – mergi cu bunul Dumnezeu.

– Mulțumesc, răspunse politicos și, fără să privească înapoi, se îndepărtă, apoi coborî spre malul fluviului, unde Manoke îl aștepta să-și ia rămas-bun.

LA ŞAPTE ANI DE CASĂ

NAOMI NOVIK

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Născută la New York, unde și locuiește, împreună cu soțul său – editor de cărți de suspans – și cu cele șase calculatoare, Naomi Novik a crescut cu basme poloneze, cu Baba Yaga și Tolkien. După ce și-a luat diploma în informatică la Universitatea Columbia, a contribuit la dezvoltarea jocului *Neverwinter Nights: Shadows of Undrentide*, apoi s-a hotărât să-și încerce mâna scriind romane. Ceea ce a fost o decizie bună! Seria Temeraire – alcătuită din *Dragonul Maiestății Sale* (Ed. Nemira, 2010), *Tronul de jad* (Ed. Nemira, 2011), *Black Powder War*, *Victory of Eagles* și *Tongues of Serpents* – descrie o versiune contrafactuală a războaielor napoleoniene, războaie în care dragonii sunt folosiți ca arme vii. Succesul acestor romane a fost remarcabil, iar cărțile autoarei au ajuns extrem de populare. Cel mai recent roman din serie se va intitula *Crucible of Gold*.

În povestirea de față, autoarea ne duce într-o vizită pe o planetă îndepărtată, plină de mistere biologice complicate și ascunse. Povestirea se constituie într-o expresivă, dar dificilă demonstrație a faptului că nu-i înțelept să te pui cu un inamic înainte să te asiguri că el nu mai poate riposta.

Prolog

Șapte zile le-am petrecut pe o plută, după ce am fugit din Melida. Pentru restul universului, cel neaccelerat, au trecut șapte ani. Am sperat să mi se piardă urma, să devin o notă prăfuită de subsol. În loc de asta, s-a întâmplat să am parte de surle și trâmbițe, de medalii, dar și de acuze, de ovații și de răutate deopotrivă. Am trecut, uluită, prin toată zarva nerușinată, purtată de colo-colo de gânduri care se băteau cap în cap, în vreme ce ultima mea șansă de a mă împotrivi tumultului s-a risipit.

Acum, tot ce-mi doresc este să corectez inexactitățile grave despre faptele petrecute, inexactități care s-au răspândit peste tot. Sigur, atât cât îmi va permite memoria mea imperfectă. Îmi doresc să-i prezint propria mea versiune unui public restrâns, dar rafinat, care preferă să formeze opinii, în loc să se lase modelat de acestea.

Mă angajez să nu vă obosesc cu înșiruiri de date, de evenimente și de citate. Nici eu nu mi le amintesc prea bine. Dar trebuie să vă avertizez că nici nu voi ceda impulsului îndoielnic și jalnic de a cosmetiza evenimentele din război sau de a-mi justifica păcatele mele sau pe ale altora. Dacă aș face așa ceva, ar fi o minciună, iar s-o minți, pe Melida, o vină mult mai mare decât crima.

Nu-mi voi mai vedea niciodată surorile pe care le-am iubit. O vorbă de aici spune că, dacă cineva pornește în lunga călătorie de la miezul nopții, face un salt înainte în timp, dar mie mi se pare că, dimpotrivă, ceilalți călătoresc în timp. Nu mai pot să le aud glasurile când sunt trează. Sper ca spusele mele să le facă să tacă și când va fi noapte.

Ruth Patrona
Reivaldt, Ianuarie 32, 4765

Prima ajustare

Am debarcat în portul Landfall în a cincea lună din anul 4753. Un astfel de port există pe fiecare planetă pe care Confederaţia a pus piciorul, dar încă nu şi-a înfipt steagul: aglomerat, murdar şi lipsit de farmec. Aşezarea se afla pe continentul esperiganilor, pentru că melidanii nu acceptau construcţia unui spaţioport pe propriul teritoriu.

Superiorul meu, ambasadorul Kostas, era un bărbat cu ţinută şi cu o mare autoritate, avea doi metri înălţime şi o constituţie solidă. Când îţi strângea mâna îi simţeai forţa, era foarte inteligent şi nu avea răbdare cu proştii. Încă de la prima noastră întâlnire a devenit evident că eram foarte aproape de această categorie. De la bun început îi displăcuse numirea mea în post. Îi cunoştea foarte bine pe esperigani, se mişca la fel de bine în societatea lor precum se mişca într-a noastră, iar pe vreo doi sau trei funcţionari de rang înalt de-ai lor i-ar fi numit prieteni apropiaţi, dacă asemenea lucru nu ar fi dovedit o crasă lipsă de profesionalism. Îşi cunoştea foarte bine îndatoririle şi, dintr-un punct de vedere abstract, recunoştea valoarea potenţială a melidanilor, dar aceştia îi stârneau indignarea şi ar fi fost bucuros să constate că aveam aceeaşi concepţie. Eu eram gata să trag linie peste numele lor şi să-i consider o cauză pierdută.

Primele momente din discuţia noastră au fost suficiente ca să-i spulbere această speranţă. Vreau să confirm că nu a lăsat în niciun chip ca dezamăgirea să-i îngreuneze îndeplinirea îndatoririlor şi că a încercat cu îndârjire să se opună intenţiei mele – considerată de el sinucigaşă – de a porni neîntârziat spre continentul melidanilor.

În cele din urmă a ales să nu se mai împotrivească. Îmi pare rău dacă, după cum se pare, a regretat mai apoi. Am profitat din plin de importanţa sosirii mele acolo. De când mă îmbarcasem,

trecuseră cinci ani pe Terce, lumea mea de baștină, iar sacrificarea a cinci ani din viață pentru un drum în necunoscut îmi dădea un ascendent moral. Observasem adesea același lucru la nou-veniții pe Terce: rareori le erau refuzate primele dorințe, chiar și cele mai prostești, așa cum se întâmpla în cele mai multe cazuri. Eram destul de sigură că propriile mele pretenții erau cât se poate de raționale.

– Îți vom găsi un ghid, mi-a spus, cedând într-un final și, astfel, întregul mecanism al Confederației a fost pus să-mi satisfacă dorințele.

Ceea ce mi-a dat un sentiment îmbătător.

Badea a sosit la ambasadă aproape două ore mai târziu. Purta în jurul umerilor o mantie netedă, cenușie, care îi ajungea până la pământ, iar pe cap avea un șal. Diferențele erau minore: o brumă de pistrui pe obraji și pe nas, o tentă verzuie a buzelor și a unghiilor. Avea aripile pliate și ascunse sub mantie și din pricina asta semăna cu un excursionist care poartă un rucsac în spate. Mirosea un pic precum aluatul pentru turte de pe Terce, un miros distinct, dar deloc neplăcut. Ar fi putut să treacă printr-un spațioport fără să stârnească interesul.

Au adus-o în talmeș-balmeșul noului meu birou în care de-abia aveam loc să-mi înșir lucrurile. Purtam un costum negru și larg, cel mai bun pe care îl aveam, croit de mână pentru că pe Terce nu se pot cumpăra pantaloni de damă de-a gata. Din fericire, aveam în picioare o pereche de pantofi confortabili fiindcă, acolo, pantofii eleganți sunt improprii mersului. Îmi amintesc detaliile astea pentru că am purtat aceleași haine, fără posibilitatea de a mă schimba, timp de o săptămână.

– Ești gata să mergem? m-a întrebat ea, imediat ce mi-a fost prezentată.

În mod clar, *nu* eram gata, dar întrebarea ei nu venea dintr-o neînțelegere: pur și simplu nu voia să mă ia cu ea. I se păruse

stupidă dorinţa mea de a porni spre continentul melidanilor şi se temea că siguranţa mea îi va da bătaie de cap. Nu avea de unde să ştie dacă ambasadorul ar fi fost supărat, în cazul în care eu nu m-aş mai fi întors, dar oricum, date fiind îndatoririle sale, e clar că ar fi reacţionat neplăcut în cazul dispariţiei mele. Atunci când melidanilor li se cere o favoare pe care nu vor s-o facă, ei acceptă adesea, dar într-un mod evident stingheritor. Un alt melidan ar fi recunoscut că acest accept forţat este de fapt un refuz şi ar fi renunţat la cererea sa. Badea nu se aştepta la o asemenea subtilitate din partea mea, se aştepta ca eu să spun că nu pot pleca imediat. Ar fi interpretat asta ca pe o renunţare din partea mea şi, prin urmare, ar fi plecat fără să se mai întoarcă.

Oricum, fusesem informată suficient, ca să recunosc obiceiul.

– Este incomod pentru mine, dar sunt pregătită să plecăm imediat.

S-a întors îndată şi a ieşit din birou, cu mine pe urmele ei. E de la sine înţeles că o favoare acceptată, în ciuda constrângerilor impuse, devine obligatorie pentru cel care şi-a asumat-o. Dar, într-un astfel de caz, condiţiile impuse de ofertant trebuie suportate, chiar dacă sunt nefireşti.

Nu am riscat deloc s-o opresc, nici măcar pentru a spune cuiva că plec. Am trecut pe lângă secretariatul ambasadei şi pe lângă paznicii care abia ne-au învrednicit cu o privire fugară. Kostas nu avea să afle că plecasem până când absenţa mea nu avea să fie remarcată şi până când înregistrările de securitate nu vor fi analizate.

A doua ajustare

Nu eram tocmai nefericită în vreme ce traversam oraşul alături de Badea. Micul disconfort pe care îl resimţeam era nimic,

pe lângă imensa satisfacție pe care o aveam pentru că trecusem de prima încercare: depășisem toate piedicile ridicate de Kostas și de Badea și urma ca, în curând, să mă aflu în mijlocul unui popor pe care deja îmi imaginam că-l cunosc. Deși eram o străină printre ei, toată viața mi-o petrecusem în același mod, străină printre străini, fără să-mi fie teamă.

Badea se deplasa repede, cu pași mari, mai mari decât eram eu obișnuită să merg. Eram mai înaltă decât ea, dar trebuia să mă străduiesc serios ca să țin pasul. Esperiganii o priveau, în vreme ce trecea printre ei, apoi se uitau la mine și simțeam apăsarea ostilă a privirilor lor.

– Am putea lua un taxi, i-am sugerat. Plătesc eu.

– Nu, a spus ea cu o expresie de dezgust la adresa taxiurilor, așa că am continuat să mergem pe jos.

După Melida, în timpul călătoriei pe marea cea neagră, fusese publicată teza mea de doctorat despre mișcarea canaanită. Se făcuse în ciuda voinței mele, dar în virtutea unei clauze care permitea acest lucru. Nu m-am atins niciodată de drepturile de autor care continuă să crească și să se acumuleze. Nu-mi place să împovărez cu acești bani niciuna din cauzele pe care le admir suficient de mult încât să le sprijin, așa că toate fondurile vor ajunge la familia mea, după ce eu nu voi mai fi. Nepoții mei se vor bucura de bani, nu vor mai avea greutăți financiare și ăsta era cel mai bun lucru la care se puteau aștepta din partea mea.

O mulțime de lucruri din carte sunt greșite și, mai mult, ideile principale sunt greșite. În special comentariile și analizele intercalate de mine printre puținele lucruri clare și limpezi pe care am fost în stare să le adun în cei șase ani de muncă plină de entuziasm pentru susținerea licenței. Atâta doar este adevărat: mișcarea canaanită este un curent desprins din filosofia conservaționistă. Acolo unde tradiționaliștii mișcării căutau să îngrădească accesul omenirii în lumile moarte și crearea de

enclave închise pe alte lumi, canaaniții, desprinși din trunchiul principal al filosofiei conservaționiste, doreau, în schimb, să se modifice pe ei înșiși și în același timp să modifice și lumile respective, astfel încât aceste două lucruri să se întâlnească într-un punct comun, undeva, la jumătatea drumului. Oameni modificați, în lumi modificate.

Filosofia avea avantajul că era pragmatică, dacă ținem cont că ingineria genetică și modificarea corpului omenesc erau mai ieftine decât terraformarea. Dar cum suntem o specie violentă și sclifosită, nimic nu invită mai mult la pogrom decât vecinul care este diferit de noi și prea aproape. Prin urmare, melidanii rămăseseră, până în zilele noastre, ultima societate canaanită care supraviețuise.

Au venit pe Melida acum opt sute de ani și s-au stabilit pe cel mai mare continent dintre cele două pe care le avea planeta. Două sute de ani mai târziu au sosit esperiganii, fugind din calea molimei de pe New Victoire. Aceștia s-au stabilit pe continentul celălalt. În primii cinci sute de ani, contactele dintre cele două societăți au fost sporadice. Noi, cei din Confederație, suntem obișnuiți să operăm cu noțiuni de planete și sisteme solare și ne imaginăm că doar o călătorie spațială este lungă. Totuși, un continent ostil e suficient de mare pentru a da de furcă unui grup mic de oameni. Amândouă societățile s-au dezvoltat, fiecare în legea lui. La vremea când am sosit eu acolo, jumătate de planetă se vedea din spațiu strălucind în noapte, în vreme ce jumătatea cealaltă părea neatinsă.

În lucrarea mea de doctorat am descris conflictul care a urmat ca fiind unul natural, ceea ce este corect, dacă acceptăm că măcelul și jaful sunt naturale la specia noastră. Esperiganii au epuizat resursele de pe continentul lor. La o distanță care putea fi acoperită de un zbor scurt, se aflau întinderile neatinse ale celuilalt continent și care nu avea nicio zecime din populația

lor. Melidanii recurgeau la controlul naşterilor, foloseau doar strictul necesar şi nu construiau nimic ce nu putea fi înghiţit în mai puţin de un an de sălbăticie, în cazul în care abandonau aşezarea. Mulţi filosofi şi politicieni esperigani îşi trâmbiţau admiraţia lor pentru societatea melidană, dar acest lucru era mai degrabă un fel de aperitiv spiritual plăcut, ca atunci când cineva admiră un sfânt sau un martir fără a-şi dori să fie unul dintre ei.

Invazia a demarat într-un mod neoficial, cu aventurieri şi întreprinzători, cu disperare, cu sărăcie, cu violenţă. Au început să debarce pe ţărmurile teritoriului melidan, să studieze, să culeagă mostre, să-şi implanteze propriile rădăcini. Curând, au întemeiat un sat. Apoi altul. Melidanii le-au spus să plece, ceea ce a funcţionat la fel ca întotdeauna, după cum ştim din analele colonialismului. Melidanii i-au atacat. Cei mai mulţi colonişti au fost ucişi, iar cei care au supravieţuit au reuşit să traverseze oceanul. Ajunşi pe continentul lor, au relatat în termeni dramatici istorii despre crimele şi cruzimile la care au fost martori.

În raportul preliminar trimis ministrului de stat, mi-am exprimat convingerea că detaliile acelea erau mult exagerate şi că majoritatea atacurilor fuseseră provocate. Desigur, mă înşelam. Dar la acea vreme nu ştiam.

Badea m-a dus în cartierul de jos din Landfall, denumit astfel pentru că înfrunta, pe malul oceanului, curenţii descendenţi de la spaţioport. Pete irizate de petrol şi deşeuri mate smălţuiau valurile. Casele arătau jalnic şi erau înghesuite unele în altele, despărţite din loc în loc de magazine de băuturi şi de baruri. Câteva docuri se întindeau în ocean, suficient de mult ca să depăşească zona poluată de la ţărm. La capătul unui doc plutea o barcă micuţă, mai mică decât o luntre pescărească: o cocă

din coaja întunecată a unui copac, un catarg subțire pe care flutura sub vânt o pânză gri-verzuie.

Ne-am îndreptat spre barcă, iar cei care ne priveau – erau câțiva bărbați care trândăveau pe doc, pescuind sau meșterind năvoadele – și-au dat seama că intenționam să merg cu ea.

Esperiganii învățaseră deja lecția pe care ne plăcea s-o predăm de câte ori aveam ocazia: Confederația este un inamic redutabil, dar și un prieten bun, iar atâta vreme cât nimeni nu este obligat să ni se alăture cu forța, nimeni nu ni se opune fățiș. Le construisem deja spațioportul, o poartă deschisă spre alte lumi colonizate, iar ei voiau mai mult. Aveam încredere că mă va proteja și nu luam în seamă faptul că, pe cât de multe ar fi vrut de la mâna noastră întinsă, tot atât de mult ar fi dorit ca darurile noastre să nu ajungă la inamicii lor.

Patru bărbați se ridicară în picioare și se așezară de-a curmezișul.

– Coniță, nu vrei să mergi cu aia, spuse unul dintre ei mimând respectul.

Badea rămăsese tăcută. S-a dat un pic deoparte, să vadă ce aveam de gând să le răspund.

– Sunt într-o misiune din partea guvernului meu, am răspuns, iar vorbele mele au avut efectul unei năframe roșii fluturate în fața unui taur.

Am înaintat spre ei. Nu era o tentativă de blufare: pe Terce, chiar dacă aș fi fost dezgolită indecent, bărbații s-ar da imediat la o parte din calea mea ca să evite orice posibilitate de a mă insulta printr-o atingere fizică. Fusese un act pe cât de automat, pe atât de invizibil: exact ce fuseserăm învățați să așteptăm de la noi înșine. Dar lucrul acesta s-a dovedit a fi infinit mai ușor în teorie decât în practică. Nu m-am *gândit* că se vor da la o parte. Știam că o vor face.

Această certitudine poate că se propagase până la ei, bărbații s-au mișcat un pic, destul cât să-mi satisfacă subconștientul și să-mi dea impresia că se pliază pe așteptările mele. De aceea am fost atât de surprinsă și copleșită de oroare atunci când unul dintre ei m-a apucat de mână, încercând să mă oprească.

Am țipat din toate puterile și l-am pocnit. Nu-i mai țin minte chipul, dar încă văd limpede imaginea celui din spatele lui, expresia lui de consternare la fel de puternică precum a mea. Cei patru au tresărit la auzul strigătului și m-au tras în mijlocul lor, vociferând și bulucindu-se în jurul meu.

Am reacționat și mai violent. Mă consideram, plină de încredere, un cetățean al tuturor lumilor și nu doar al uneia, bine pregătită pentru orice situație și neafectată de atitudinea patriarhală a celor din lumea în care avusesem norocul să mă nasc. Dar în acele momente i-aș fi omorât pe toți cu mare plăcere. Dorință greu de îndeplinit. Eram mai înaltă decât ei, iar forța gravitațională de pe Terce era ceva mai mare decât cea de pe Melida, așa că eram mai puternică decât se așteptaseră. Doar că ei erau muncitori și marinari, bine clădiți și duri ca piatra. Avantajul masei musculare masculine era evident în cazul unei lupte corp la corp.

Au încercat să mă imobilizeze, ceea ce m-a panicat și mai tare. În astfel de momente mintea ți se răsucește în interior. Îmi reamintesc cu claritate doar că transpiram abundent și că țesătura bluzei mi se freca neplăcut de gât în vreme ce mă luptam.

Mai târziu, Badea mi-a spus că, inițial, intenționase să mă lase în mâinile lor. Astfel, ar fi putut să plece, cu satisfacția că pescarii esperigani fuseseră cei care provocaseră un incident cu Confederația, și nu ea. Cu siguranță că nu simpatia ei pentru mine a determinat-o să acționeze. Suferința mea extremă le era străină, atât ei, cât și pescarilor. Dar, în vreme ce ei mă credeau nebună, ea crezuse că-i acceptasem condițiile neobișnuite,

pentru că vreau cu adevărat să merg cu ea, chiar dacă nu înţelegea de ce şi nu vedea niciun rost în asta.

Nu pot să vă spun cu precizie cum s-au desfăşurat momentele ulterioare. Îmi amintesc vălul verde al aripilor ei deasupra capului şi cum lumina soarelui trecea prin ele ca printr-o pânză de in. Îmi amintesc sângele care îmi împroşca faţa după ce ea a retezat mâinile celor care mă atingeau. Folosise o lamă pe care, mai apoi, am văzut-o utilizată în diverse scopuri, cum ar fi culesul fructelor de pe plantele cu coaja sau cu frunzele otrăvitoare. Avea forma unei seceri legate de o coardă groasă şi elastică, pe care un mânuitor dibaci o putea face rigidă sau o putea strânge.

M-am ridicat în picioare, gâfâind, iar ea a revenit pe pământ. Bărbaţii căzuseră în genunchi, urlând de durere. Alţi oameni se îndreptau spre noi, alergând. Badea a împins cu piciorul mâinile retezate în apă şi mi-a spus calmă:

– Trebuie să plecăm.

Între timp, barca se apropiase de noi, chemată de un semnal al ei care îmi scăpase. Am sărit în barcă după ea. Luntrea s-a avântat înainte ca o pasăre, lăsând în urmă mulţimea agitată şi sângele.

Nu am discutat nimic în timpul ciudatei călătorii. Vela nu era destinată să capteze vântul, aşa cum crezusem. S-a deschis larg şi s-a întins deasupra capetelor noastre ca o tendă, apoi s-a orientat spre soare. O mulţime de filamente, prinse de coca ambarcaţiunii, se agitau atât la suprafaţa apei, cât şi sub apă. Badea se întinsese pe fundul bărcii, sub puntea joasă. M-am alăturat ei, în spaţiul îngust. Nu era inconfortabil sau rigid şi avea moliciunea aparte şi instabilă a unei saltele cu apă.

Traversarea oceanului a durat doar o zi. Nu ştiu ce anume genera viteza cu care ne deplasam. Barca nu avea un pescaj mare şi nu stârnea stropi de apă. O dată i-am cerut lui Badea apă de băut. Şi-a pus mâna pe fundul bărcii şi a apăsat. În locul

respectiv s-a strâns o mică băltoacă, cu apă care avea gust de castravete de seră.

Așa am ajuns la Melida.

A treia ajustare

Cu o vagă stânjeneală, Badea m-a lăsat baltă, printre ai ei, în centrul satului. Prin saltul pe care l-a făcut în coroana copacilor din jur, acolo unde eu nu o puteam urma, îmi sugera limpede că, în ceea ce o privește, relația ei cu mine luase sfârșit, așadar, orice aș fi făcut mai departe nu mai puteam conta pe sprijinul ei.

Îmi era deja foame și aproape că mi se făcuse rău de oboseală. Aceia care nu au zburat între lumi diferite își imaginează aceste călătorii ca fiind încântătoare. Pentru funcționarii mărunți, însă, ele nu sunt deloc mai plăcute decât cele făcute cu orice alt mijloc de transport, ci doar mai lungi. Îmi petrecusem ultima săptămână prizonieră în cabina mea îngustă, cu un pat pliant, care, odată ridicat, abia de-mi permitea să fac patru pași înainte și înapoi sau să-mi așez o măsuță pentru scris. Toaleta, cât un dulap de mare, era comună și se afla la capătul unui coridor. Nu mă oprisem să mă odihnesc în Landfall, portul nefiind destinația mea. Cumva, ajunsesem la capătul drumului, iar ultimele rezerve de adrenalină mi se epuizaseră.

Mai fuseseră și alții, înaintea mea, prin satele melidane și le descriseseră pentru publicul interesat – majoritatea esperigani, antropologi, studenți la biologie sau o categorie de turiști aventurieri și proști în egală măsură. Descrierile nativilor sunt, în general, poetice, oscilând între relatări despre vițele sau ramurile arborilor din care sunt făcute adăposturile lor suspendate, particularizate în funcție de latitudinea satului și nelipsitele

planuri de construcţie a colibelor, aşezate ca spiţele unei roţi faţă de piaţa din centrul satului.

Dacă aş fi fost mai puţin obosită, poate că şi eu, de asemenea, aş fi privit lucrurile astea cu un aer mai analitic şi acum mi-aş fi delectat cititorii cu un raport similar. Pentru mine, satul oferea doar confuzia stârnită de un loc cu totul străin şi nu am văzut ceva care să-mi pară făcut de mâna omului. Noţiunea de sat conferea acelei aşezări o falsă atmosferă de tihnă provincială. Melidanii, cel puţin cei cu aripi, se mişcau liberi între o puzderie de mici aşezări şi toată agitaţia amintea de activitatea febrilă a unui oraş. Rămăsesem singură, iar străinii aceia treceau în siguranţă pe deasupra mea, încrederea din mişcările lor spunându-mi: „Nu-mi pasă deloc de tine sau de ce-ţi rezervă soarta, persoana ta nu mă preocupă deloc. Cum te-ai putea aştepta să fie altminteri?". În cele din urmă, m-am întins la marginea acelei pieţe şi am adormit.

În dimineaţa următoare, am cunoscut-o pe Kitia. M-a trezit împungându-mă cu un băţ, ca să vadă ce fac... Fusese desemnată pentru această sarcină dintr-un grup de colegi de şcoală, printr-o interacţiune complicată între sorţii şi personalităţile lor. Aceştia chicotiră, de la câţiva paşi distanţă, în momentul în care am deschis ochii şi m-am ridicat.

– De ce dormi în piaţă? m-a întrebat Kitia, însoţită de chicotelile colegilor.

– Unde ar trebui să dorm? am întrebat-o la rândul meu.

– Într-o casă! mi-a răspuns.

Când le-am explicat, nu fără o oarecare măiestrie, că nu am nicio casă acolo, mi-au sugerat necruţători că, în cazul ăsta, ar trebui să mă întorc în locul în care aveam o casă. Am făcut o impresie puternică atunci când, privind analitic spre cerul de deasupra, i-am întrebat la ce latitudine suntem şi când mi-am aţintit degetul către un punct de pe cer, spunându-le:

– Casa mea este la o distanță de cinci ani într-acolo.

De la dispreț au trecut la o stare de confuzie și, în cele din urmă, la încântare. Veneam din stele! Nimeni dintre prietenii lor nu cunoscuse pe cineva de atât de departe. O fată din grup, care avusese până atunci un ascendent și un motiv de mândrie că vizitase continentul esperiganilor – având o păpușă esperigană drept mărturie – a fost detronată instantaneu din poziția ei. Kitia m-a apucat posesivă de mână și m-a informat că, în condițiile în care casa mea era prea departe, mă va conduce la alta.

Copiii tuturor societăților umane reprezintă o resursă excelentă pentru diplomați sau antropologi, câtă vreme contactul cu ei se poate face fără a ofensa pe nimeni. Aceștia degustă din plin experiența puțin familiară de a răspunde la întrebările adevărate, mai ales la cele vădit prostești, care le oferă un aer de superioritate față de adultul care îi întreabă. În plus, sunt ușor de impresionat cu lucrurile neobișnuite. Kitia era o comoară. M-a condus, în fruntea unei procesiuni nerăbdătoare, către o locuință goală de pe o uliță accesibilă. Fusese abandonată de curând și deja era revendicată: pereții și podeaua mișunau de insecte mici, cu carapace lucioase, de un albastru întunecat și care clefăiau harnice, scoțând un zumzet continuu.

Abia m-am abținut să fac un pas înapoi. Fără să ezite, Kitia a pășit peste viermuiala de pe podea, strivind gângăniile sub tălpi, și s-a îndreptat spre un mic cep, aflat pe peretele depărtat. L-a rotit și din el a curs un lichid vâscos și limpede, care avea darul de a goni insectele.

– Uite, așa, mi-a spus ea, arătându-mi cum să-mi fac palmele căuș sub cep și cum să împrăștii lichidul peste pereți și pe podea. Gângăniile s-au retras, iar suprafețele maronii ale pereților au început să astupe golurile și să capete o culoare verde pal.

Kitia m-a și hrănit, în cursul săptămânii următoare, corijându-mi manierele și gramatica și, în cele din urmă, mi-a adus și

o pelerină şi o pereche de jambiere, făcute de ea la şcoală, după cum mi-a spus cu mândrie. I-am mulţumit sincer pentru gest şi am întrebat-o unde aş fi putut să-mi spăl celelalte haine. M-a privit încurcată, dar când s-a uitat mai atent la hainele mele şi le-a pipăit, mi-a spus:

– Sunt moarte! Crezusem că sunt doar urâte.

Darul ei nu era confecţionat dintr-o ţesătură, ci dintr-o împletitură groasă şi rezistentă din filamente cu un aspect pufos, precum aripile de molie. Imediat ce am pus-o pe mine mi-a strâns lacomă pielea. Am crezut iniţial că sunt alergică pentru că am simţit o mâncărime. Dar era de la bacteriile care trăiau în ţesătură şi care se hrăneau cu transpiraţia mea şi cu celulele moarte produse de piele. Mi-a luat câteva zile să-mi stăpânesc instinctele şi să mă obişnuiesc să am încredere că ţesătura vie era capabilă să se descurce şi cu alte lucruri eliminate voluntar de trupul meu. (Înainte de asta mersesem în pădure pentru necesităţile fiziologice, pentru că n-am reuşit să descopăr ceva care să semene a toaletă şi fiindca am văzut cât de nedumeriţi s-au uitat la mine când am încercasem să abordez acest subiect, pe care l-am abandonat pe urmă, de teamă să nu încalc vreun tabu.)

Haina vie era lucrată manual de un copil de nici treisprezece ani. Nu a fost în stare să-mi explice inteligibil cum o realizase. Imaginaţi-vă că trebuie să-i explicaţi cum se face o căutare de referinţe bibliografice unei persoane care nu numai că nu a văzut vreodată o bibliotecă, dar nici măcar nu înţelege ce este electricitatea şi care, deşi ştie, probabil, că există texte scrise, nu a citit niciodată ceva. M-a dus o dată în casa ei, după orele de şcoală, şi mi-a arătat bancul de lucru, o copaie mare din lemn, plină cu un muşchi cenuşiu şi cu un şir dublu de mici recipiente care conţineau diferite lichide şi prafuri de culori diverse. Singurele ei unelte erau un set de seringi, câteva pipete, câteva lopăţele şi perii.

M-am întors acasă și, în raportul pe care nu aveam nicio șansă să-l trimit cuiva mai devreme de o lună, am scris: *Acești oameni sunt neprețuiți. Trebuie să îi avem.*

A patra ajustare

În primele săptămâni nu am venit în contact cu niciun adult. Îi vedeam ocazional trecând prin preajmă. Casele din jur erau ocupate, dar vecinii mei nu mi-au vorbit niciodată, nici măcar nu mi-au aruncat o privire. Niciunul nu a obiectat la faptul că mă stabilisem acolo, dar nu era o acceptare tacită a prezenței mele ci, mai degrabă, refuzul de a lua act de existența mea. Am vorbit doar cu Kitia și cu ceilalți copii și am căutat să dau dovadă de răbdare. Speram ca șansa de a mă face remarcată prin ceva folositor să apară, cumva, de la sine.

În cele din urmă, lipsa mea de preocupări a dus la dărâmarea zidurilor. Într-o dimineață, devreme, o agitație s-a stârnit în preajmă. Kitia tocmai îmi prezenta planurile aripilor ei, întrucât ajunsese la vârsta la care putea începe să le proiecteze. Urma ca în anul următor să crească un parazit, iar în prezent exersa cu o versiune miniaturală de aripi, care crescuseră pe bancul ei de lucru și care se mișcau involuntar. În vremea aceasta eu căutam să-mi înăbuș repulsia.

Auzind zgomotul, Kitia și-a ridicat privirea. Și-a aruncat modelul de aripi pe fereastră și un stol de păsări s-a năpustit asupra lui, apoi s-a îndreptat spre ușă. Am urmat-o în piață: copii se adunaseră pe laturi, privind tăcuți. Pe pământ zăceau cinci femei, toate pline de sânge, iar una era deja moartă. Două dintre ele păreau să fie rănite mortal. Toate erau înaripate.

Câțiva oameni se agitau deja pe lângă femeile rănite, oblojind rănile cu bucăți dintr-o substanță buretoasă, de culoare

alb-maronie. Mi-ar fi plăcut să le fiu de ajutor, mai puțin dintr-un instinct natural, cât dintr-o judecată rece: orice criză poate doborî barierele sociale. Îmi pare rău să spun că nu mi-am impus o nobilă autocenzură, dar aveam convingerea că sumarele mele cunoștințe de medicină nu aveau nicio aplicabilitate în situația respectivă. M-am retras ca să nu încurc locul și pentru că nu puteam să folosesc acea întâmplare în avantajul meu. M-am ciocnit de Badea, care stătea pe margine, privind.

Era singură, niciun adult în preajmă, iar pe mâini avea sânge.

– Ești rănită? am întrebat-o.

Mi-a răspuns scurt:

– Nu.

Am îndrăznit să-mi exprim preocuparea pentru soarta femeilor și am întrebat-o dacă fuseseră rănite în luptă.

– Am auzit zvonuri cum că esperiganii s-au infiltrat în teritoriul vostru, i-am spus.

Era prima ocazie care mi se oferise să mă agăț de ceva, atâta vreme cât copiii doar dădeau din umeri atunci când îi întrebam dacă fuseseră lupte.

A dat la rându-i din umeri, de fapt dintr-un singur umăr, iar aripa s-a ridicat și s-a lăsat în jos.

– Și-au pus capcanele în pădure, pentru noi. Chiar și în locuri în care nu aveau cum să ajungă.

Esperiganii aveau câteva tipuri de mine terestre, printre care și un model inteligent de mină mobilă, care putea fi programată în varii moduri: pentru ținte determinate de o amprentă genetică sau pentru o țintă definită de forma trupului – umanoid și înaripat, spre exemplu. Sau putea fi lăsată liberă să-și caute singură ținta și să provoace cât mai multe pagube. Astfel de mine aveau încărcătura pe o parte, în vreme ce partea cealaltă conținea circuitele electronice.

– Schijele au venit dintr-o singură direcție? am întrebat-o pe Badea, arătându-i cu mâna cum se răspândesc.

M-a privit atentă și a încuviințat din cap.

I-am explicat cum funcționează o astfel de mină și cum este construită.

– Asemenea mine pot fi detectate de anumite dispozitive, i-am zis intenționând să dezvolt subiectul, dar n-am apucat să termin înșiruirea materialelor necesare, că ea a plecat fără să spună niciun cuvânt.

Nu eram dezamăgită de reacția ei. Intuisem corect că dorea să pună imediat în practică ceea ce îi explicasem. Răbdarea mi-a fost răsplătită două zile mai târziu. Dimineața a venit la mine acasă și mi-a spus:

– Am descoperit o astfel de mină. Ne poți arăta cum se dezamorsează?

– Nu sunt sigură, i-am răspus cu sinceritate. Cea mai sigură soluție este să fie declanșată deliberat, de la distanță.

– Plasticul folosit la construcția ei otrăvește pământul.

– Poți să mă duci la locul respectiv? am rugat-o.

S-a gândit serios la cererea mea. Mi-am dat seama că fie avea în vedere pericolul pe care-l implica acțiunea, fie era ceva tabu.

– Da, a acceptat ea în cele din urmă.

M-a condus la ea acasă, undeva în vecinătatea centrului satului. Sus pe acoperiș se găseau niște trepte pe care am urcat mai departe, la casa vecină. Și tot așa până când am ajuns la o nacelă mare, țesută dintr-un soi de viță, care atârna de un cârlig. Ne-am urcat în ea și Badea a desprins nacela de copac.

Mișcarea nu era lină. Senzația cea mai asemănătoare prin care aș putea descrie felul în care ne deplasam era aceea dată de un leagăn pentru copii, cu suișuri și coborâșuri rapide și însoțită de un miros puternic de ananas putrezit, care provenea de la frunzele strivite ale arborilor prin care ne mișcam. Cam

după cinci minute mi s-a făcut teribil de rău. Spre alinarea mândriei mele, dacă nu şi a stomacului, lui Badea i s-a făcut la fel de rău, exprimat eficient peste bord înainte de sosire...

Două femei ne aşteptau acolo, amândouă înaripate: Renata şi Paudi.

– A dispărut cam la trei sute de metri spre Ighlan, ne-a spus Renata – către un al sat melidan, după cum mi s-a explicat.

– Dacă ajunge suficient de aproape să ia urmele unei zone populate, nu se va declanşa până când nu va ajunge în interiorul aşezării, printre cât mai mulţi oameni, le-am spus. Şi, dacă este un model mai scump, poate avea şi un mod de camuflare.

M-au dus cu grijă prin bolta vegetală până am atins solul şi s-au aşezat înaintea şi înapoia mea, în vreme ce mergeam. Îşi ţineau aripile deschise suficient de larg ca să atingă lianele care atârnau în ambele părţi. Din vreme în vreme făceau câte un salt în înalt, pentru recunoaştere. De câteva ori m-au îndrumat prin atingeri prietenoase în altă direcţie, cu toate că ochii mei neantrenaţi nu făceau nicio diferenţiere în ceea ce priveşte direcţiile în care ne deplasam. Un şir îngust de furnici mari – cititorul mă va ierta că le numesc aşa, dar creaturile aproape că nu se deosebeau de eficientele noastre furnici – mergeau alături de noi pe solul pădurii. Nu am înţeles semnificaţia acelor gâze până când n-am ajuns în vecinătatea minei, s-o văd acoperită cu furnici care nu îi împiedicau mişcarea, ci doar îi dădeau roată, cuprinse de un imens interes.

– Le-am ajustat ca să adulmece plasticul, mi-a spus Badea. Le putem face să mănânce mina, dar ne temem că în felul ăsta ar putea s-o declanşeze.

În vreme ce scriu toate acestea, cuvântul *ajustare* îmi zgârie din nou cugetul şi-mi oferă senzaţia vagă şi neplăcută a unui termen care, nepermiţând o traducere corectă, a fost înlocuit necorespunzător. Oricum, nu pot să îmbunătăţesc calitatea

muncii traducătorilor oficiali ai Confederației. Pentru a cuprinde pe de-a-ntregul adevăratul sens al termenului ar fi necesare trei capitole seci și uscate, care s-ar aranja mai bine într-o carte pe tema ingineriei biologice și pe care sunt prea puțin calificată să le scriu. Trag nădejde că am reușit să redau cu succes sensul comun al acțiunii. Propriii noștri savanți ar putea reproduce această acțiune de sculptură genetică în câteva din laboratoarele bine dotate ale Confederației – în condițiile în care ar avea la dispoziție câțiva ani și fonduri generoase. Melidanii o făcuseră în doar două zile.

Nu am căzut, în acele momente, în admirație pentru ceea ce reușiseră. Mina ignora indiscretele furnici și-și vedea de drum într-un ritm susținut, rotindu-și ocazional capul dotat cu un ochi sticlos, fără expresie, pe deasupra picioroangelor de păianjen. Aveam la dispoziție o jumătate de zi ca să deviem mina de la drumul ei spre satul Ighlan.

Renata a continuat să urmărească mina, în vreme ce eu am schițat în praf, pentru Badea și Paudi, structura ei internă. Un proiectant de mine cât de cât isteț ar fi făcut dispozitivul să se autodeclanșeze la orice interferență exterioară, exceptând codul de dezamorsare. Așadar, variantele pe care le aveam la îndemână nu erau deloc satisfăcătoare.

– Cea mai bună șansă ar fi transmițătorul, le-am spus. Dacă este incapabil să mai recepționeze codul de dezamorsare, ar putea exista ceva ca o piedică de siguranță, care ar dezactiva mina pentru a împiedica o avarie ulterioară.

Paudi purta pe spate o geantă, care, desfăcută, s-a dovedit a fi un model mai elegant și mai compact al bancului de lucru al Kitiei. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe sol și cu bancul în poală. A lucrat în acea poziție cam două ore, întinzându-se, din când în când, să culeagă de pe jos o mână de furnici pe care le arunca în matricea verde a bancului. Cele mai multe

se răsuceau şi mureau, cele care supravieţuiau erau strânse cu grijă într-un recipient. Şi tot aşa.

În acest timp fie am stat lângă ea, fie mă dezmorţeam alături de Badea, care se plimba în jurul nostru grijulie. Azvârlea cu lama în formă de seceră, o recupera şi o arunca din nou. O dată a doborât un maimuţoi, o făptură mică, asemănătoare cu un lemur. Spun lemur pentru că e cel mai apropiat lucru cu care îl pot compara, altminteri, nu avea deloc farmecul acelei făpturi terestre. Fiinţa doborâtă îmi stârnea un sentiment de dezgust şi asta înainte ca Badea să-mi arate ventuzele care îi ţineau loc de gură, pline de dinţi ca nişte cârlige, cu ajutorul cărora se lipea de victimele sale.

Badea devenise mai vorbăreaţă, a început să mă descoasă despre planeta mea natală. I-am povestit despre Terce, despre izolarea femeilor de acolo, lucru care i s-a părut extrem de amuzant. Melidanii menţineau un raport de cinci femei la un bărbat, pentru a păstra un bazin genetic sănătos, minimizând în acelaşi timp consumul de resurse.

– Bărbaţii nu pot folosi aripile, aşa că este mai greu pentru ei să călătorească, a adăugat ea, împrăştiind cu o propoziţie misterul care îi nedumerise pe vizitatorii din trecut: relativa raritate a bărbaţilor melidani.

Avea doi copii despre care a vorbit cu mândrie şi care locuiau împreună cu tatăl lor şi cu fraţii vitregi într-un sat aflat la o jumătate de zi depărtare şi se gândea să mai facă unul. Se pregătise ca pădurar, dar şi acesta este un alt termen nepotrivit tradus şi care, la vremea aceea, începuse să aibă, sub presiunea raidurilor esperiganilor, o dimensiune militară.

– Eu sunt gata, ne-a anunţat Paudi.

Am pornit s-o ajungem din urmă pe Renata şi să găsim un cuib de furnici cât mai apropiat de mină. Arăta ca un muşuroi din bumbac, înalt de câţiva centimetri. Paudi a introdus în cuib

furnicile modificate și, după câteva momente de confuzie, acestea au pătruns înăuntru. Fluxul de furnici care ieșeau din cuib s-a diminuat. În câteva clipe, un șir de furnici s-a desprins din fluxul principal de lucrătoare și a pornit în direcția minei. Acestea s-au alăturat celor care mișunau pe corpul minei, dar nu s-au limitat doar la o cerceta, ci au început imediat să încerce să se strecoare sub carcasa dispozitivului. Ne-am retras la o distanță sigură. Mina a continuat să se deplaseze, fără să-și slăbească ritmul, încă zece minute. Apoi, pe măsură ce tot mai multe furnici au continuat să-i pătrundă în carcasă, a început să dea semne de ezitare. Un picior a rămas nehotărât în aer. A mai făcut câțiva pași împleticiți după care, brusc, toate picioarele i s-au retras, iar mina a rămas pe sol ca o protuberanță rotundă și netedă.

A cincea ajustare

Îmi arătaseră cum să folosesc sistemele lor de comunicație și îmi creaseră o interfață pentru micul meu calculator de mână, astfel încât să-mi pot trimite rapoartele. Kostas începuse să se înfurie, desigur, fiind obligat să apere modul în care plecasem de pe continentul esperigan, dar fără a cunoaște circumstanțele în care se petrecuse plecarea mea. Am trimis raportul cu o oră înainte să mă contacteze și, după ce am discutat, a aflat suficient de multe detalii pentru a fi oarecum de acord măcar cu concluziile mele, dacă nu și cu metodele folosite.

Firește, eram încântată. Eliberată, în sfârșit, de academie și de grădinile păzite de ziduri de pe Terce, înarmată cu o falsă încredere în cercetările mele și în pregătirea mea, realizasem, până atunci, tot ceea ce cuprindea proiectul. Mă spălasem ușor de sângele esperiganilor. Deși răspundeam supusă mustrărilor

lui Kostas, în sinea mea simţeam doar nerăbdarea de a continua. Nici el nu a zăbovit prea mult pe tema asta: eram pe val şi avea noutăţi importante.

Cu două zile înainte, esperiganii trimiseseră o mică armată sub titulatura, ceva mai plăcută auzului, de „forţă expediţionară defensivă". Scopul misiunii era de a stabili o aşezare permanentă pe ţărmurile Melidei şi să înceapă un proces standard de terraformare, undeva la nouă sute de mile distanţă de locul în care mă aflam. Formele de viaţă autohtone urmau să fie imediat eradicate pe o rază de o sută de mile: mai întâi, prin defrişări masive şi prin reţele electrificate, apoi, prin iradierea solului şi a aerului şi, în cele din urmă, prin însămânţarea de plante terestre şi prin răspândirea microorganismelor terestre. Aşa cum o mie de lumi fuseseră modificate. Deşi esperiganii îşi supuseseră pe deplin continentul lor cu mai bine de cinci secole în urmă, nu uitaseră calea prin care se puteau realiza aceste lucruri.

M-a întrebat, plin de îndoială, dacă mă gândisem să ofer un ajutor imediat rezistenţei. Anihilarea câtorva mine risipite prin junglă i se părea o sarcină prea mică. Confruntarea cu o forţă militară organizată şi numeroasă avea un alt ordin de mărime.

– Cred că putem face ceva, i-am răspuns, păstrând o pojghiţă de prudenţă.

Imediat ce am închis comunicarea, am luat lista cu echipamentul şi m-am dus la Badea.

Era ocupată cu organizarea strângerii minelor dezactivate, pe care furnicile le lăsaseră împrăştiate prin păduri. Un soi de „pasăre a paradisului" fusese ajustată să se hrănească din furnicile modificate şi să care minele lucioase în cuiburile din copaci, acolo unde un observator le putea lesne vedea de jos. În acest fel, ea, împreună cu alţi colectori, găsise până atunci aproape o mie de mine. Acestea alcătuiau acum o piramidă care părea formată din căpăţânile unor mici creaturi ciclopice.

Esperiganii au avut nevoie de o săptămână să traverseze oceanul, săptămână pe care mi-am petrecut-o printre melidani, încercând să pun la punct un răspuns la invazie. Colaborarea mea cu melidanii a fost o încântare. Munca, plăcută și ușoară, se desfășura în laboratoarele lor largi, pline de plante, acoperite doar de velele care transformau lumina soarelui în energie, iar acolo veneau cei mai buni dintre ei, de la mari distanțe, pentru a lua parte la efortul nostru. Sateliții-spion ai Confederației fuseseră instalați pe orbite în jurul planetei cam la un an după primul contact: știam, probabil, mai multe despre forța lor efectivă decât despre conducătorii melidani. Eram foarte solicitată și consultată nu numai pentru informațiile pe care le aveam, dar și pentru părerea mea.

În efervescența muncii noastre, nu am ascuns nimic. Nu era un gest deliberat, dar nici inocent. Ajunsesem să încurajez un război și dacă, în calculul politic care venise odată cu această soluție, viețile soldaților erau singurele variabile, încă mai exista un echilibru pe care mă așteptam să-l păstrez. Nu era de datoria mea să le ofer melidanilor o victorie facilă, după cum nu era nici datoria lui Kostas să ofere același lucru esperiganilor.

Un război scurt și victorios, deschiderea unor noi frontiere ispititoare pentru spiritele neliniștite ar fi stârnit imediat un naționalism inoportun, cel mai rău obstacol pentru Confederație și care ar fi făcut ca tentațiile cu care i-am fi ispitit și pe unii, și pe alții să adere la societatea galactică, să pară mai puțin convingătoare. Pe de altă parte, un război civil cu șanse egale de ambele părți s-a dovedit adesea de mare folos. Cu cât mai îndelungat și mai dureros, cu atât mai bine. Fusesem trimisă la melidani în speranța că, oferindu-le consiliere și un ajutor material discret, fără a lua o poziție oficială, aceștia puteau fi un oponent potrivit pentru esperigani pentru a ajunge în situația unui război civil îndelungat.

Au fost unele critici din partea funcţionarilor care m-au selectat pentru misiune, dar trebuie spus, în apărarea lor, că, de fapt, scopul meu nu era acela de a le oferi ajutor militar. Nimeni, nici chiar eu, nu şi-ar fi imaginat că aş fi putut să-mi dovedesc utilitatea într-un astfel de rol. Fusesem menită să fiu doar un prim cercetaş. Sarcina mea era să culeg suficiente informaţii culturale pentru a deschide o poartă pentru un grup de experţi militari de pe Voca Libre şi care ar fi trebuit să ajungă pe Melida abia peste doi ani. Ambiţia şi ocazia ivite m-au încurajat, şi nu o mână oficială.

Cred că experţii au ajuns undeva în timpul celei de-a treia ofensive esperigane. Nu pot să indic cu precizie data – încetasem să mai ţin socoteala zilelor şi nici nu i-am întâlnit vreodată. Sper că mă vor ierta pentru că le-am furat războiul. Am plătit pentru lăcomia mea.

Esperiganii foloseau, la majoritatea echipamentelor lor, un tip de oţel carbonic din care se construiau tot felul de componente: buloane, piuliţe hexagonale şi şuruburi cu cap, în cruce, precum şi în ţesăturile utilizate la armuri. Acel material era ţinta eforturilor noastre. Era un câmp nou pentru melidani, care foloseau metalele precum carnea: sporadic şi cu un acut simţ al justeţii în a evita să o facă. Metalele erau fie utilizate în cantităţi minime ca elemente de marcaj, fie apăreau doar ca produse reziduale ale unor complicate procese biologice la care recurgeau uneori.

Oricum, au dezvoltat o serie de tulpini de bacterii care aveau darul de a elimina reziduurile, iar viteza cu care au reuşit să manipuleze acele organisme a fost impresionantă. Un număr de furnici – acestea erau, după cum am aflat, un vector purtător convenabil şi de rutină – au fost ajustate să aibă un deficit de

fier în organism și să poarte în pântece colonii de bacterii, transformându-le astfel în motoare ale distrugerii teribil de eficiente.

Asmuțite de probă asupra câtorva mine, acestea au devorat carapacele metalice, lăsând în urmă doar un praf de carbon, strâns cu grijă mai apoi și folosit ca fertilizator, precum și încărcăturile explozive cuibărite printre circuitele de cupru și de siliciu.

Esperiganii au debarcat, au decupat imediat în junglă o zonă în formă de semilună și au curățat-o de orice vegetație care ar fi putut servi ca platformă pentru contraatacuri. Au ridicat un gard electrificat în jurul perimetrului, înzestrat cu mitraliere și patrulat. Toate aceste lucruri le-am observat împreună cu Badea, de pe o mică terasă cocoțată într-un copac înecat de viță. Purtam pelerine verzi-cenușii, iar chipurile ne erau mânjite cu seva stoarsă din frunze.

Nu aveam nicio justificare temeinică pentru faptul că mă băgasem într-un astfel de rol, ci doar o scuză firavă atunci când, după ce ne-am furișat acolo, i-am atras atenția asupra celei mai importante secțiuni a taberei. Nu pot să precizez de ce mi-am dorit să particip la o asemenea expediție periculoasă. Nu sunt de fel o fire curajoasă. Câțiva dintre nemiloșii mei biografi m-au acuzat că sunt însetată de sânge și au indicat acest aspect ca fiind o continuare a dezastrului primei mele plecări. Nu pot respinge cu dovezi acuzațiile. Doar atrag atenția că am ales acea parte a expediției în care speram că nu vom avea parte de violențe.

Dar este adevărat că mă învățasem deja să dau în clocot la orbirea mitocănească și violentă a esperiganilor, care doreau să năruie toate acele minuni din jurul meu doar ca să propage o copie fadă a Pământului și să sugă până la epuizare cadavrul propriei lumi. Îmi erau inamici și prin acțiuni și prin temperament și mi-am permis comoditatea de a-i urî. În acel moment, ura mea făcea ca lucrurile să fie mai ușoare.

Vântul bătea dinspre est şi câţiva melidani au atacat tabăra pe latura răsăriteană. Minele furnizaseră o cantitate suficient de mare de exploziv, cu care să se străpungă gardul esperiganilor. Explozia a zgâlţâit chair şi copacii pe care se afla platforma noastră. Vântul a purtat spre noi fumul şi praful, ascunzând terenul din faţa noastră şi topind siluetele soldaţilor din tabără în forme vagi, fantomatice. Lupta se ducea corp la corp, iar pocnetele armelor se auzeau rar prin haosul creat de fum.

Badea ţinea în mână o coardă subţire, care avea atârnat de un capăt o păstaie mare şi grea. Dintr-un bidon a turnat pe păstaie o măsură de apă, după care a aruncat-o peste gard, în spatele corturilor de depozitare. Păstaia s-a izbit de sol şi a plesnit imediat, ca un fruct copt, şi din ea a ţâşnit un ghem de rădăcini care s-au întins pe pământ, ancorând coarda pe care Badea o legase la capătul celălalt de o creangă solidă.

Ne-am lăsat să alunecăm pe coardă, cu mâinile goale. Nu am avut parte de acea frecare la care m-aş fi aşteptat. Mâinile îmi erau la fel de reci când am ajuns la sol. Ne-am ascuns în spaţiul îngust dintre corturi. Trăiam acel sentiment ciudat de dilatare a timpului pe care, uneori, îl creează momentele de criză.

Mulţi soldaţi prudenţi se aflau la intrările corturilor, cel mai probabil la corturile care adăposteau fie muniţia, fie personalul important. Disciplina lor nu avusese de suferit, chiar dacă majoritatea forţelor erau angajate în luptă cu melidanii, pe latura opusă a taberei. Dar noi nu aveam nevoie să pătrundem în corturi. Santinelele erau mai degrabă nişte marcaje folositoare pentru a stabili care corturi sunt mai importante. I-am arătat un grup de patru corturi, păzite pe ambele laturi de câte doi soldaţi, aproape de capătul cel mai depărtat al taberei.

Ieşisem de sub adăpostul fumului şi Badea se uita în stânga şi în dreapta, în vreme ce intram pe o alee sau alta. Pământul avea tenta aceea gălbuie a solului melidan – esperiganii încă

nu-l iradiaseră –, dar era sfărâmicios şi uscat, cu delicatul muşchi nativ strivit şi destrămat de bocanci şi de echipamentele esperiganilor. Vântul ne ridica mici fuioare de praf în jurul gleznelor.

– Pământul ăsta va avea nevoie de ani pentru a-şi reveni complet, mi-a şoptit cu amărăciune şi a îngenuncheat lângă un cort gol, nu departe de ţinta noastră.

Mi-a dat un mic obiect din ceramică, asemănător cu podoabele de păr pe care le purtau, uneori, femeile de pe Terce, care nu se tunseseră niciodată: un pieptene cu trei dinţi mari şi ascuţiţi. Am găurit cu putere solul, săpând adânc pentru a afâna locul rănit, în vreme ce Badea turna în urma mea un amestec de apă şi de extracte organice, peste care împrăştia seminţe.

Poate părea o operaţiune prea complicată pentru a fi desfăşurată într-o tabără inamică, în mijlocul unei lupte, dar exersasem suficient această manevră şi, chiar dacă am fi fost zărite de cineva, ar fi fost greu să se ghicească o ameninţare din partea celor două mogâldeţe gri-verzui, care scurmau în ţărână.

De două ori, dincolo de capătul aleii, au trecut câţiva soldaţi cărând nişte răniţi. Nu ne-au observat.

Seminţele pe care Badea le plantase, deşi mici, pocneau numaidecât şi începeau să scoată rădăcini fine ca pânza de păianjen. Semănau cu nişte larve care se zvârcolesc. Liniştită, Badea le atingea în părţi cu mâinile, ajutându-le să crească. În cele din urmă mi-a făcut semn să mă opresc şi a scos furnicile modificate: erau multe, însoţite de o duzină de regine dolofane, de mărimea unei viespi. Odată deşertate pe pământul pregătit, au început imediat să-şi croiască drum pe sub sol, nerăbdătoare să-şi distrugă ţintele şi să se înmulţească.

Badea le-a privit o vreme, ghemuită, chiar şi după ce aproape toate dispăruseră sub suprafaţa solului. Satisfăcută, s-a îndreptat spunându-mi:

– Acum...

Tânărul soldat aş spune că mai degrabă căuta un loc unde să se uşureze decât să cerceteze zona. A apărut de după colţ, desfăcându-şi centura. Nu a strigat când ne-a văzut, surprins fiind, dar a apucat-o pe Badea de umăr. Era proaspăt bărbierit, iar pe plăcuţa de la rever avea trecut un nume: RIDANG. I-am înfipt mica unealtă într-unul dintre ochi. Eram mai înaltă decât el, aşa că lovitura a venit de sus în jos. A căzut în genunchi, ţinându-se de faţă.

Nu a murit imediat. Puţini se sting într-o clipă, totuşi ne place să ne alinăm cu amăgirea că o rană sau alta trebuie să reteze instantaneu conştienţa, viaţa şi durerea. În cazul acela, soldatul a mai fost conştient câteva momente care mi s-au părut interminabile: cu celălalt ochi m-a fixat, în vreme ce mânile i se încleştau pe mica unealtă. Când simţurile i-au dispărut şi după ce a căzut pe spate, a mai avut un spasm în membre şi dâre de sânge i-au ţâşnit pe nas şi pe gură înainte ca trupul să-i încremenească, neînsufleţit şi fără viaţă.

L-am urmărit cum moare cu o stranie parodie de seninătate, cu toate sentimentele amputate. Apoi m-am dat de-o parte şi am vărsat. În spatele meu, Badea i-a despicat pântecele şi l-a întors cu faţa în jos, astfel încât sângele să i se scurgă în ţărână.

– Măcar atât să facă bine pământului, mi-a spus ea. Haide!

M-a atins uşor pe umăr şi am tresărit sub atingerea ei, ca la auzul unei explozii.

Badea şi ai ei nu erau indiferenţi în faţa morţii sau obişnuiţi să ucidă. Dar trebuia plătit un preţ pentru a supravieţui într-o lume în care ostilităţile nu numai că nu se ostoiseră, ci chiar înfloriseră. Speranţa de viaţă la melidani era cam cu zece ani mai mică decât la cetăţenii Confederaţiei, cu toate acestea erau mai sănătoşi şi mai bine adaptaţi genetic şi fizic. În filosofia lor, viaţa unui om nu era inerent superioară oricărei alte forme de existenţă. Accidentele şi prădătorii secereau destule vieţi,

iar traiul printre cruzimile zilnice ale naturii amorţea sentimentele. Badea nu se bucura de acea distanţare liniştitoare care ne permite nouă să ne credem la adăpost de orice pe toată durata vieţii şi de aceea nu avea nicio durere atunci când se confrunta cu lucruri contrarii. M-am uitat la victima mea şi mi-am văzut propriul chip. La fel şi Badea, numai că ea fusese toată viaţa pregătită pentru aşa ceva şi de aceea umerii nu i-au fost îngreunaţi de vreo povară.

Au trecut cinci zile până când echipamentul esperiganilor a început să intre în starea de dezagregare. În ziua următoare s-au oprit din lucru şi, tulburaţi, s-au retras în tabără. Nu m-am dus cu detaşamentul melidan care i-a exterminat până la ultimul.

Contrar multor acuzaţii, nu l-am minţit pe Kostas în raportul meu şi nu m-am prefăcut surprinsă. I-am mărturisit limpede că mă aşteptasem la rezultat şi am spus sincer că nu doream să fac afirmaţii fără acoperire. Nu am încercat să-mi înşel superiorii şi nici să ascund informaţii. La început, nu eram destul de melidană ca să-mi doresc să procedez astfel, iar mai târziu am fost prea melidană ca să simt altceva decât repulsie pentru o asemenea atitudine.

Am discutat împreună următorii paşi din acest dans de tigri. I-am descris cât de bine am putut tehnologia melidanilor şi, după consultări cu diferiţi experţi ai Confederaţiei, am căzut de acord ca el, în timpul întâlnirii săptămânale de prânz, să-i pomenească discret ministrului Apărării esperigan despre o anumită tehnologie a Confederaţiei: textilele ceramice, care puteau fi comandate, la costuri mari, şi aduse cam peste doi ani de pe Bel Rios. Sau, urma să-i sugereze, dacă esperiganii acceptau să cesioneze unele teritorii Confederaţiei, un concern privat ar putea să finanţeze construcţia unei fabrici locale, care să producă, în decurs de şase luni şi mult mai ieftin, astfel de materiale.

Esperiganii au mușcat momeala și au văzut în această aparentă fisură a neutralității doar lăcomie personală: crezându-l pe Kostas un investitor privat în acest concern, au făcut cu ochiul venalității lui. Plini de nerăbdare, s-au băgat singuri cu gâtul în lațul exploatării de către Confederație. Între timp au continuat cu ocazionale incursiuni pe continentul melidan, sondând coastele, dar distrugerea pe care au făcut-o le-a înșelat așteptările. Oricare așezare melidană era prin apropiere le livra imediat la locul debarcării un cadou format din furnici harnice, așa că toate încercările următoare nu au avut deloc un succes mai mare decât prima tentativă.

În aceste luni de destinderi scurte și nedorite, am călătorit pe întreg continentul. Jurnalele mele de călătorie sunt disponibile, fiind proprietatea guvernului, dar sunt în mod rușinos scrise cam împrăștiat, fapt pentru care le cer scuze colegilor mei. Aș fi fost mai grijulie cu munca mea, dacă aș fi știut că urma să fiu ultimul cronicar, și nu primul de acest fel. În acele momente, amețită de succes, am avut mai mult o atitudine de turistă decât una de cercetătoare și am trimis doar imaginile și notele pe care mi-a făcut plăcere să le înregistrez, cu scuza că aveam o posibilitate limitată de a trimite rapoartele.

Trebuie să spun, ca o măruntă consolare, că fotografiile și descrierile sunt nepotrivite pentru a transmite experiența de a sta în mijlocul, în inima unei lumi străine, dar care nu este ostilă. Când am mers, ținându-mă de mână cu Badea, pe marginea unui canion uriaș și am privit în vale, dincolo de marginile cenușii, tivite cu purpură și ocru, la lujerele unei păduri de elacca, mlădiindu-se blând sub adierea vântului, imagine care se poate vedea într-o înregistrare celebră de-a mea și care provoacă amețeală aproape tuturor celor care o privesc. Ei bine, atunci am simțit pentru prima dată fiorul real al sentimentului,

deloc familiar, generat de o frumusețe stranie. Am râs, încântată și uimită, în vreme ce Badea mă privea surâzând.

Trei zile mai târziu ne-am întors în satul ei și, cum am ajuns în apropiere, am fost martore la bombardamentul esperiganilor. Avioane de luptă cu rază mare de acțiune, ca niște lame înguste, argintii, treceau razant, lansau bombele, iar fumul se ridica, întunecat și uleios, spre cer. Nacela noastră nu putea fi accelerată, tot ce am putut face a fost să ne ținem strâns de marginile ei și să așteptăm, în timp ce ea ne purta înainte. Avioanele și fumul dispăruseră până să ajungem. Ruinele nu.

Mai târziu, pe nedrept, am fost furioasă pe Kostas. Nu mai era omul de încredere al esperiganilor, așa că nu a reușit să mă prevină, dar în acel moment nu știam și consideram că e de datoria lui să aibă habar de ce aveau de gând. L-am acuzat că mi-a ascuns lucrurile astea în mod deliberat. Mi-a spus pe un ton acuzator că știam ce riscuri mi-am asumat atunci când am plecat pe continent și că nu era în regulă să fie făcut responsabil de siguranța mea, atâta vreme cât mă băgasem în vâltoarea luptelor. Răspunsul lui m-a redus la tăcere, pentru că mi-am dat seama cât de aproape fusesem să mă dau de gol. Desigur, ar fi dorit ca eu să nu-i avertizez pe melidani. Încă nu-i trecuse prin minte că eu aș fi vrut să-i previn. Se presupunea că nu ar fi trebuit să fac așa ceva.

În acel atac au pierit patruzeci și trei de oameni. Kitia trăgea să moară când am ajuns la marginea patului ei. Nu avea dureri, privirea ei, încețoșată și rece, deja se stingea. Familia ei ne lăsase singure.

– Știam că ai să te întorci, așa că i-am rugat să mă lase să stau un pic mai mult, mi-a zis. Voiam să-mi iau rămas-bun.

A făcut o pauză și a adăugat, nesigură:

– Și mi-a fost un pic frică. Să nu le spui.

I-am promis că nu voi spune. A oftat și a continuat:

– N-ar trebui să mai aștept. Vrei să-i chemi?

Am ridicat mâna și un asistent s-a apropiat de noi.

– Ești pregătită? a întrebat-o el.

– Da, a răspuns ea șovăielnică. N-o să doară?

– Nu, deloc, i-a răspuns scoțând dintr-o punguță, cu o mână acoperită de o mănușă, o ostie verzuie, membranoasă și cu mireasmă de zmeură. Kitia a deschis gura și asistentul i-a lăsat-o pe limbă. S-a dizolvat aproape imediat. Fata a mai clipit puțin și a adormit. Câteva minute mai târziu, i-am simțit mâna cum se răcește.

Am stat alături de familia ei când, în dimineața următoare, am așezat-o pentru odihnă pe un loc defrișat. Asistentul a împroșcat-o, de la distanță, cu ceva care mirosea a trandafiri ce încep să putrezească și s-a dat înapoi. Părinții ei plângeau zgomotos. Am rămas nemișcată, cu ochii uscați, fără lacrimi, precum o cuviincioasă matroană de pe Terce, afișând pe chip încrederea în înălțarea celor morți. Mai întâi au venit păsările și lemurii să-i smulgă ochii și buzele, apoi insectele care, zumzăind din fălcile lor pofticioase, au sfâșiat-o în bucăți. Festinul avea să le fie scurt. Pădurea însăși o devora pe dedesubt, într-o maree verde, care creștea pe trupul fetei.

Când a fost acoperită în întregime, cei prezenți s-au alăturat priveghiului din piața satului. Mi-au aruncat priviri nesigure și confuze, în vreme ce ei plecau și eu rămâneam pe loc, cu obrajii uscați.

Kitia încă nu ne părăsise: în fața mea zăbovea impresia unei fetițe, un schelet învelit într-un covor de fâpturi vii. Nu am plecat, deși, undeva în spatele meu, creștea rumoarea iscată de cei care povesteau amintiri despre ființele dispărute.

Înainte de ivirea zorilor, covorul verde a alunecat brusc. În lumina apoasă am întrezărit pentru o clipă o cavitate plină de insecte. Atunci am plâns.

A şasea ajustare

Nu voi nega, în cele din urmă, faptul că am luat aripile doar din obligaţie, dar resping acuzaţia conform căreia le-am luat ca să trădez. Nu aveam de ales. Bărbaţii şi copiii, la fel ca cei mai vârstnici sau cei bolnavi, toţi cei fără aripi, fugeau de atacurile necontenite ale Esperiganilor. Se retrăgeau adânc, în inima continentului, dincolo de zona pe care ei o puteau acoperi, în adăposturi ascunse adânc în peşteri şi desişuri, unde nu le puteau da de urmă nici măcar sateliţii mei de recunoaştere. Dacă legătura mea cu Kostas ar fi fost întreruptă, iar eu nu aş mai fi putut furniza nici informaţii, nici ajutor direct, aş fi putut, la rândul meu, să mă strecor înapoi, la ambasadă, şi să evit neplăcerea de a fi refugiat. Nu exista alternativă satisfăcătoare.

M-au aşezat pe altar ca pe o ofrandă, cel puţin aşa m-am simţit, cu toate că îmi dăduseră o băutură care să-mi calmeze trupul, spasmele involuntare ale membrelor şi ale pielii. Badea stătea la capul meu şi îmi ţinea părul greu şi lung într-o parte, în timp ce alţii îmi epilau spatele şi-l ştergeau cu alcool. Apoi m-au aşezat jos şi mi-au despicat pielea în două tăieturi paralele cu şira spinării. După care, Paudi, cu blândeţe, mi-a ataşat aripile.

N-am avut, în timpul rămas, îndemânarea de a-mi creşte singură aripile. Ca să pot rămâne cu ei, Badea şi cu Paudi m-au ajutat să-mi ataşez unele. Dar chiar şi cu puţinul ajutor pe care l-am dat, tot am văzut mai mulţi paraziţi decât mi-aş fi dorit. În ciuda faptului că ţineam ochii închişi şi aveam faţa întoarsă în jos ştiam, spre groaza mea, că senzaţia bizară, abia încercată, ca o atingere cu o perie din pene, era dată de introducerea filamentelor subţiri ca firul pânzei de păianjen, fiecare lung de peste cincisprezece picioare şi care acum se strecurau în mediul primitor al cărnii mele expuse şi începeau să se întreţească în mine.

Durerea venea şi slăbea în timp ce firişoarele acelea îşi croiau drum prin muşchi şi prin oase, găsind, pe rând, fiecare ganglion nervos. După prima jumătate de ceas, Badea mi-a spus cu blândeţe că va ajunge imediat în coloană, apoi mi-a dat din nou să beau. Drogul mi-a imobilizat corpul, dar nu mi-a putut amorţi chinul. Nu pot descrie întocmai ce am simţit. Dacă ai suferit vreodată de intoxicaţie alimentară, în ciuda tuturor măsurilor de protecţie luate de Confederaţie, îţi poţi imagina felul sau gradul suferinţei, o experienţă care implică întregul trup, fiecare muşchi şi articulaţie. Îţi dă peste cap nu numai fizicul, dar şi psihicul: totul dispare, mai puţin durerea şi întrebarea dacă ce este mai rău a trecut, iar singurul răspuns este nu şi nu, iar şi iar.

La un moment dat însă, durerea a început să scadă cu adevărat. Filamentele au ajuns în creier şi ce mă speriase mai devreme acum devenise o binecuvântată uşurare. Zăceam nemişcată, cu ochii închişi, recunoscătoare, senzaţii noi se răspândeau din spatele meu în tot corpul, iar membrele nou-împrumutate deveneau treptat ale mele, începând să se zbată uşor la adierea curenţilor de aer şi la atingerea palmelor prietenilor mei. În cele din urmă am adormit.

A şaptea ajustare

Nu e nevoie să repovestesc detaliile despre război, care au fost deja dezvăluite. Kostas a păstrat înregistrări excelente, de departe mult mai reuşite decât ale mele, iar studenţii au memorat suficiente date şi coordonate geografice, reducând moartea şi ruina la înşiruiri de numere.

În loc de asta, vă voi spune că terenurile otrăvite şi pârjolite ale taberelor esperigane se întindeau în protuberanţe maronii

și galbene, ca niște tentacule, spre pământurile sănătoase din jur. Vasele lor cu provizii, ancorate în larg, au umplut apa cu pete de ulei și cu gunoaie, în timp ce soldații făceau tir pe bancurile uriașe de caracatițe tinere, care înotau încet și ale căror burți albe și umflate pluteau la suprafață, pentru ca mai apoi să fie plimbate haotic de-a lungul coastei, atât de multe, încât sfidau chiar și apetitul rechinilor.

Vă voi spune că atunci când am împodobit carenele cu alge și cu mici crustacee spiralate, munca noastră a fost camuflată de boboci imenși de crini de mare, care au înconjurat navele. Florile acopereau culoarea roșie a metalului, pentru a ascunde rugina înfiorătoare până în prima iarnă, când urmau să lovească furtunile și caracatițele mature ieșeau la suprafață să-și caute hrană. Vă voi spune cum priveam de pe țărm la vasele care se sfărâmau și eșuau, iar dinții krakenilor luceau opalin, precum limbile de foc ale exploziilor. Dacă am plâns, am făcut-o doar pentru oceanul pângărit.

Cu toate astea, mai multe nave soseau, și mai multe avioane aterizau. Veniseră și mantalele ceramice și mai mulți soldați cu arme și bombe protejate și cu pulverizatoare de otrăvuri, ca să se apere de lemurii modificați și de păsările hibrid, asemănătoare vrăbiilor. Ochii lor ageri fuseseră modificați chimic ca să vadă în culorile uniformelor esperiganilor propriii inamici.

Noi plantaserăm specii de plante acide și mult mai agresive în lungul liniilor lor de aprovizionare, astfel încât comunicațiile erau mai degrabă pline de speranță decât sigure, iar noaptea le organizam ambuscade. Pătrunseseră în pădure cu topoare, cu ferăstraie puternice și cu bande numeroase de mineri; toate au funcționat până la un punct, apoi s-au făcut praf, împotmolindu-se în vițele bătrâne și la fel de dure ca metalul.

Contrar afirmațiilor formulate *in absentia* la procesul meu și contrazise de înregistrările comunicațiilor, am vorbit cu

Kostas în mod constant. Cred că l-am năucit; i-am dat toate informaţiile de care avea nevoie pentru a le transmite esperiganilor, astfel încât ei să poată înfrunta următorul atac melidan, dar nu mi-am putut ascunde sentimentele sau complicaţiile ivite din devotamentul meu pentru melidani, revoltându-mă cu amărăciune şi cu mânie la auzul atacurilor esperigane.

L-am indus în eroare cu bună ştiinţă: credea, presupun, că îmi vărs nervii pe el din vreo frustrare personală, iar prin acea refulare îmi clarific nişte dubii. Dar mi-am pierdut arta de a minţi.

Există o creştere generală a percepţiei care vine odată cu adăugarea aripilor, activitatea nervoasă tinde către un nivel superior al conştiinţei. Toate frământările şi tresăririle neînsemnate stârnite de o minciună, îi trădează imediat pe melidani şi doar formele mai complexe ale minciunii pot trece neobservate – acolo unde vorbitorul se înşală în primul rând pe sine sau în cazul înşelăciunii obişnuite a sociopatului care nu simte niciun regret atunci când minte. Asta a fost cauza repulsiei melidanilor în ceea ce priveşte actul în sine, iar eu mi l-am însuşit.

Dacă ar fi ştiut, Kostas m-ar fi înlăturat pe dată: un diplomat nu mai este de niciun folos dacă nu poate minţi la nevoie, cu atât mai mult un agent. Dar eu nu am împărtăşit informaţia şi, bineînţeles, nu am realizat la început cât de mult absorbisem această limitare. Nu mi-am dat seama, până când Badea a venit la mine, la trei ani de la declanşarea războiului. Stăteam singură, pe întuneric, lângă consola de comunicaţii, imaginea remanentă a feţei lui Kostas pălind pe suprafaţa ei.

S-a aşezat jos, lângă mine, şi mi-a spus:

– Esperiganii ne răspund prea repede. Tehnologia lor avansează cu salturi mari şi de fiecare dată când îi respingem, ei se întorc în mai puţin de o lună, aproape pe aceleaşi poziţii.

Credeam, la început, că acesta e momentul: că ea dorise, de fapt, să mă întrebe despre apartenenţa la Confederaţie. Nu

am simțit nicio satisfacție, doar o vagă resemnare. Războiul se va sfârși, esperiganii vor intra și ei în Confederație și, în câteva generații, amândouă rasele vor fi îngropate de birocrație, de standarde și de imigrare.

În loc de asta, Badea m-a privit și mi-a spus:

– Ai tăi îi ajută și pe ei?

Negația trebuia să-mi vină fără să mă gândesc, să-mi sară pur și simplu de pe limbă, cu toată convingerea pe care datoria o poate da, și apoi să urmeze invitația de a adera la Confederație. În loc de asta, nu am zis nimic, gâtul mi s-a blocat involuntar. Stăteam liniștite în întuneric. Într-un târziu, a rostit:

– Îmi vei spune de ce?

În acel moment am simțit că nu pot face mai mult rău decât făcusem deja, ci, prin sinceritate, puteam reuși un lucru bun. I-am prezentat toate motivele și mi-am exprimat tot entuziasmul de a-i primi în uniunea noastră, ca pe egalii noștri. Am mers atât de departe, încât i-am expus banalitățile cu care ne convingem pentru a scuza imperialismul nostru lent și plăcut: unificarea este necesară și, astfel, vom progresa cu toții, în pace.

Doar a dat din cap și m-a privit în continuare. După un moment, a spus:

– Oamenii tăi nu se vor opri niciodată. Orice am născoci noi, ei îi vor ajuta pe esperigani la o contramăsură, iar dacă esperiganii vor concepe niște arme în fața cărora noi nu ne vom putea apăra, ai tăi ne vor ajuta și ne vom bate unul cu celălalt până la epuizare, iar în final ne vom prăbuși cu toții.

– Da, am spus, pentru că era purul adevăr.

Nu mi s-a mai dat voie să comunic cu Kostas până ce nu aveau să fie pregătiți. Treizeci și șase din cei mai mari proiectanți și savanți melidani au murit în încercare. Am aflat despre ei puțin câte puțin, din informații disparate. Au lucrat în locuri izolate și puse în carantină, fiecare activitate a lor fiind înregistrată,

chiar şi virusurile sau bacteriile pe care le creşteau şi care, în cele din urmă, i-au ucis. Era cu aproape trei luni înainte ca Badea să vină din nou la mine.

Nu mai vorbisem din noaptea în care ea aflase despre duplicitatea mea şi a Confederaţiei. Nu puteam să-i cer iertare, nu mă putea ierta. Nu venise pentru împăcare, ci doar să trimită prin mine un mesaj esperiganilor şi Confederaţiei.

La început nu am înţeles. Dar când am aflat despre ce era vorba, ştiam suficient, cât să fiu sigură că nici nu mintea, nici nu greşea şi că ameninţarea era cât se poate de reală. Dar Kostas nu a crezut nimic, iar esperiganii cu atât mai puţin. Încercările mele disperate de a-i convinge au avut un efect contrar. Intervalul mare de timp de la ultimul meu comunicat îl făcuse pe Kostas suspicios: credea că m-am convertit, sau, în cel mai bun caz, că sunt o unealtă manipulată.

– Dacă ei ar fi avut această capacitate, ar fi folosit-o deja, mi-a răspuns, şi dacă nu l-am putut convinge pe el, esperiganii nu m-ar fi crezut niciodată.

Am rugat-o pe Badea să facă o demonstraţie. Exista o insulă mare, care separa coasta sudică de continentul esperigan, complet populat şi industrializat, cu două oraşe-port importante. Aproape şaizeci de mile o separau de continent. Le-am propus melidanilor să înceapă acolo, unde atacul putea fi controlat.

– Nu, s-a împotrivit Badea. Ca să dezvolte savanţii voştri o contramăsură? Nu. Am terminat cu schimburile.

Se ştie ce s-a întâmplat în continuare. O mie de bărci au părăsit ţărmurile melidane în zorii zilei următoare şi, până la apusul celei de a treia zile, oraşele esperigane se prăbuşeau. Refugiaţii au părăsit zgârie-norii care scârţâiau, arcuindu-se încet sub propria lor greutate. Copacii au murit, la fel recoltele, cirezile, întreaga viaţă şi vegetaţie care fusese importată de pe Pământ, iar străinii au fost siliţi să intre despuiaţi în lumea

nouă. Între timp, în adăposturile aglomerate, virusurile săreau cu ușurință de la o victimă la alta, rescriindu-le liniile genetice. Acolo unde schimbările au prins rădăcini, au supraviețuit. Alții au fost doborâți de aceleași molime fatale care au terminat viața pe Pământul originar. Lichenii melidani s-au strecurat repede într-o pătură verde, care a cuprins cadavrele și cohorte de gândaci li s-au alăturat.

Nu vă pot da nicio relatare la prima mână a ceea ce s-a petrecut în zilele acelea. Și eu am zăcut, febrilă și bolnavă, în timp ce transformarea își urma cursul în corpul meu, deși am fost vegheată și îngrijită mai bine decât alții de suratele mele. Când am fost suficient de puternică pentru a mă ridica, valurile morții încetaseră. Aripile îmi atârnau lipsite de vlagă deasupra umerilor pe când cutreieram străzile goale din Landfall. Pietrele pavajului erau găurite și sparte de plantele agățătoare atât de înfometate, arătând ca niște oase crăpate de cineva avid de măduvă. Mușchiul acoperise moartea care umpluse străzile distruse.

Clădirea ruinată a ambasadei avea un colț aproape prăbușit, cu geamurile sparte, cu ochiurile rămase goale și întunecate. Un cort mare, din pânză de bumbac, fusese ridicat în curte, spre a servi ca spital și cartier general. Un tânăr subsecretar de stat era diplomatul cu cel mai mare grad care mai rămăsese.

Kostas a murit mai devreme, mi-a spus el. Alții își dădeau duhul, în trupurile lor purtându-se adevărate războaie, care le contorsionau și deformau oribil.

Mai puțin de unu la treizeci era rata de supraviețuire. Imaginați-vă într-un accident al unui tren suspendat, apoi imaginați-vă că, brusc, sunteți singuri, cu excepția unui alt pasager aflat la capătul opus al vagonului, un străin care privește fix spre voi. Badea numea asta populație sustenabilă.

Melidanii curățaseră spațioportul de vegetație, dar mai rămăsese puțină, pârjolită, pe pista de aterizare, care era construită de Confederație, toată din aliaj de carbon și titan.

– Acei care doresc să plece, să o facă acum, le-a spus Badea. Pe restul îi vom ajuta noi.

Majoritatea supraviețuitorilor au ales să rămână. Își priveau fețele în oglindă, pătate cu verde, temându-se mai puțin de melidani decât de primirea lor într-o altă lume.

Am plecat cu prima navă care a cutezat să coboare și să ia din refugiați, fără să mă intereseze destinația sau durata călătoriei. Nu doream decât să plec. Aripile mi-au fost îndepărtate cu ușurință. O amputare rapidă și dureroasă a filamentului și a țesăturii care ieșeau din carne, restul rămânând să fie absorbit încet de corp. Senzația de amorțeală a trecut, în cele din urmă. Cele două cicatrici de pe spate, liniile paralele, le voi păstra până la sfârșitul zilelor.

Epilog

Am mai vorbit o data cu Badea, înainte de plecare. A venit să mă întrebe de ce plecam, către ce capăt de linie credeam că mă îndrept. Ar fi uimită, cred, să mă vadă în căsuța mea de pe Reinvaldt, la câteva sute de kilometri de cel mai apropiat oraș, deși cred că i-ar plăcea micuții liedeni asemănători unor flori care trăiesc pe pietrele gardului grădinii mele, una dintre rămășițele faunei native, care a supraviețuit terraformării din afara rezervației facultății.

Am plecat pentru că nu mai puteam rămâne. Cu fiecare pas pe Melida, simțeam oase lipsite de viață trosnindu-mi sub tălpi. Melidanii nu au ucis cu ușurință un individ sau un ecosistem și nici mai eficace decât am fi făcut-o noi. Dacă esperiganii n-ar fi

fost decimați de molima trimisă de melidani, urma să-i distrugem noi în scurtă vreme și am fi distrus și melidanii totodată. Dar noi, confederații, lăsăm mai ușor la spate crimele pe care le-am făcut, prin urmare nu suntem pregătiți să le înfruntăm consecințele. Pe când treceam pe lângă melidani, pe străzile devenite cimitire și năpădite de mușchi verde, aripile îmi șopteau blând că nu erau nefericiți și că nu se simțeau mizerabil. Exista durere și exista regret, dar nu dezgust de sine și nici remușcări, precum simțeam eu. Eram singura care avea acest sentiment.

Când am debarcat aici, de pe micul meu vas, venisem pregătită să-mi primesc pedeapsa, chiar tânjind după ea, o hotărâre care ar fi putut fi un capăt de drum. Vina mea hoinărea prin sălile de tribunal precum un copil nedorit, dar când m-am arătat dispusă să accept orice avea cineva de împărțit cu mine, să mărturisesc orice delict și să nu prezint nicio apărare, s-a întors din drum, s-a depărtat și apoi a dispărut.

A trecut destul timp și acum pot fi recunoscătoare politicienilor care mi-au cruțat viața și mi-au dat așa-zisa libertate. Dar atunci eram atât de amorțită, încât nu mai simțeam nimic, nici măcar bucurie că raportul meu a contribuit întrucâtva la renunțarea la orice fel de represalii asupra Melidei. Represaliile programate inițial ca și cum ei ar fi fost de vină că noi am prevăzut dorința lor de a se omorî între ei, dar nu și faptul că vor reuși să o facă cu atâta eficacitate.

Dar timpul nu vindecă toate rănile. Deseori sunt întrebată de vizitatori dacă m-aș mai întoarce vreodată pe Melida. Nu m-aș întoarce. Am terminat cu intrigile politice și cu preocupările majore legate de așezările umane din univers. Sunt mulțumită să stau în grădinița mea și să privesc furnicile la muncă.

– *Ruth Patrona*

CUPRINS

Introducere – Poveşti de pe suportul rotativ
de George R.R. Martin 7

REGELE NORVEGIEI de Cecelia Holland 15
LEGAT PE VECIE de Joe Haldeman 59
TRIUMFUL de Robin Hobb 105
TABULA RASA de Lawrence Block 151
...ŞI VOI, ARHANGHELI AI IERTĂRII de Tad Williams 185
AM PLECAT MILITAR de Joe R. Lansdale 229
DIRAE de Peter S. Beagle 263
OBICEIURI CAZONE de Diana Gabaldon 295
LA ŞAPTE ANI DE CASĂ de Naomi Novik 381